

PDB Name: Stephen King-Žhárka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Stephen King
Žhárka

Kapitola I

New York – Albany

-1-

„Tati, já už nemůžu,“ řeklo rozmrzele děvčátko v červených kalhotách a zelené blůze. „Copak nemůžeme na chvíli zastavit?“

„Zatím ne, zlato.“

Byl to urostlý, ramenatý muž, v obnošeném manšestrovém saku a v pohodlných hnědých krepových kalhotách. Drželi se s děvčátkem za ruce a spěchali vzhůru newyorskou Třetí avenue. Kráčeli rychle, skoro až běželi. Ohlédl se přes rameno a to zelené auto stále ještě jelo za nimi. Pomalu se vleklo v krajním pruhu, těsně podle obrubníku.

„Tati, prosím tě. Prosím tě.“

Pohlédl na dcerku a všiml si, jak je bledá. Pod očima měla tmavé kruhy. Zvedl ji a posadil si ji na předloktí, ale nevěděl, jak dlouho to vydrží. I on se už cítil unaveně a Charlie rozhodně nebyla žádná lehounká holčička.

Ted, o půl šesté odpoledne, byla Třetí avenue přeplněná. Byli na úrovni posledních šedesátých ulic. Příčné ulice se zdály být tmavší a méně zalidněné než rušná avenue. To mu nahánělo strach.

Vrazili do jakési ženy, která před sebou tlačila plný vozík ze samoobsluhy. „Dívejte se, kam šlapete,

frajere! Jste slepej, nebo co?“ okřikla ho. Valící se dav ji vzápětí pohltil.

Ruka mu začala trnout, proto si Charlie přehodil na druhou paži. Znovu se ohlédl. Zelené auto se stále ještě šinulo za nimi, stále ještě se pohybovalo jejich tempem ve vzdálenosti asi půldruhého bloku. Na předních sedadlech viděl dva muže, třetího vzadu tušil.

Co mám dělat?

Neuměl si odpovědět. Byl unaven a vylekán a špatně se mu přemýšlelo. Zastihli ho v období, kdy je na tom špatně, a ti lotři to nepochybně vědí. Teď toužil jen po tom, aby se posadil na špinavý obrubník a rozplakal se pocitem křivdy a strachu. To však není žádné řešení. Je přece dospělý. Musí přemýšlet za oba.

Co máme dělat?

Jsou bez peněz. Kromě těch dvou chlapů v zeleném autě to je asi největší problém. Jestliže jsi v New Yorku bez peněz, jsi vyřízený. Lidi bez peněz v New Yorku zmizí jako pára nad hmcem. Propadnou se do země a ani pes po nich neštěkne.

Ohlédl se přes rameno. Všiml si, že zelené auto zkrátilo jejich náskok. Praménky potu mu začaly stékat po zádech i po rukou ještě intenzivněji. Jestliže vědí všechno to, z čeho je podezírání – to jest, jestli vědí, jak málo schopností přimáčknot mu v této chvíli zůstává – mohli by se pokusit sbalit ho hned na místě. Lidi sem, lidi tam. V New Yorku se člověk naučí být slepým, jestliže vidí, že se něco nepříjemného přihodilo někomu jinému a ne jemu. Kdo ví, jestli mě mají zmapovaného? Andy si tím zoufale lámal hlavu. Jestli ano, potom vědí všechno a je po ptákách. Jestli ho mají zmapovaného, mají model jeho chování v malíčku. Dokud měl Andy nějaké prachy, události neměly takové obrátky. Události, do kterých se zapletli.

Jen se nezastavit

Ano, pane. No jo, pane. Tak kampak to bude?

V poledne přišel do banky, neboť vlastní radar, ta zvláštní předtucha – ho varoval, že se zase přiblížili. V bance byly peníze, se kterými mohl spolu s Charlie případně utéct. Avšak došlo k čemusi podivnému: Andrew McGee neměl v newyorské Spojené chemické bance žádný účet, ani soukromý, ani firemní, ba dokonce ani peníze na knížce. Jakoby se všechno rozplynulo do vzduchu. V té chvíli pochopil, že právě teď chtějí udeřit doopravdy. Skutečně od té doby uplynulo teprve pět a půl hodiny?

Třeba v něm ještě zůstaly nějaké vibrace. Jen docela malé vibrace. Od posledního případu uplynul skoro týden. Tehdy se dostavil na řádné čtvrtěční zasedání do spolku Sebedůvěra – ten člověk se sebevražednými sklony a s děsivým klidem začal vyprávět o tom, jak spáchal sebevraždu Hemingway. Když za přátelského tlachání vycházeli ven, Andy ho nenuceně objal kolem ramen a přimáčkl ho. Teď s hořkostí přemýšlel o tom, jestli to stálo za to. Bylo totiž velmi pravděpodobné, že na to on i Charlie doplatí. Téměř doufal, že echo...

Ale nebylo tomu tak. Zapudil tu myšlenku, zhrozen a znechucen sám sebou. Něco takového by nepřál nikomu.

Jen docela malou vibraci, zaprosil vroucně. Nic víc, panebože, jen docela malou vibraci. Jen aby nám to s Charlie pomohlo dostat se z této kaše.

Ach, Andy, jestli na to doplatíš... budeš aspoň měsíc docela na dně, vybrakovaný jak krabice od rádia. Možná dokonce i šest týdnů. A možná umřeš doopravdy, a tvůj bezcenný mozek ti vyteče ušima. Co potom bude s Charlie?

Blížili se k ústí Sedmdesáté ulice a zastavili u semaforu. Proti nim se valil proud aut, na rohu čekal dav chodců. Najednou pochopil, že ti chlapi ze zeleného auta se jich chtějí zmocnit právě teď. Živých, jestli to půjde, ale jestli se vyskytnou potíže... ano, nepochybně mají svoje pokyny i ohledně Charlie.

Třeba nás už vůbec nechtějí nechat žít. Třeba se rozhodli zachovat status quo. Co se dá udělat s tím, co přechází? Vytrhnout to a uhrabat.

Nůž do zad, pistole s tlumičem, možná i něco tajemnějšího – kapka neznámého jedu na konci stříkačky. Záchvat na rohu Třetí a Sedmdesáté. Seržante, ten chlápek asi dostal infarkt.

Měl by se pokusit o tu vibraci. Nemá zrovna na výběr.

Dorazili k chodcům čekajícím na zelenou. Červené světlo na druhé straně přechodu vypadalo, že nikdy nezhasne. Ohlédl se. Zelené auto zastavilo. Dveře u chodníku se otevřely a dva muži, oblečení jako

obchodníci, vystoupili na chodník. Byli mladí a hladce oholení. Vypadali podstatně odpočatější než Andy McGee.

Lokty si začal prorážet cestu v homogenní mase chodců a s horečnatým úsilím hledal očima volný taxík.

„Poslyšte, člověče...“

„Panebože, chlape!“

„Strejdo, šláp jste mi na psa...“

„Dovolíte? Promiňte...“ opakoval Andy zoufale. Sháněl se po taxíku. Široko daleko ani jeden. Vždy jich bývaly plné ulice. Cítil v morku kostí, jak se ti frajeři ze zeleného auta blíží, ještě moment a položí ruku na něj a na Charlie, aby je odvěkli bůhví kam, do Dílny, nebo kamsi ke všem čertům. Nebo jim udělají ještě něco horšího...

Charlie si mu opřela hlavu o rameno a zívla.

Andy spatřil volný taxík.

„Taxi! Taxi!“ křičel a bláznivě mával volnou rukou.

Ti dva chlapi za ním přestali cokoliv předstírat a rozběhli se k němu.

Taxík přirazil k chodníku.

„Stůj!“ křičel jeden z nich. „Policie! Policie!“

Jakási žena na druhé straně hloučku zaječela a lidé se začali rozestupovat.

Andy otevřel zadní dveře taxíku a uložil tam Charlie. Sám naskočil za ní. „Na letiště, a dupněte na to!“ řekl.

„Taxi! Stůj! Policie!“

Taxikář se ohlédl za hlasem, a v tom ho Andy přimáčkł – jen docela jemně. Bolestivá dýka se zabodla Andymu přímo do středu čela, potom rychle povolila, aby zanechala po sobě nejasně bolavé centrum, jako po ranním bolení hlavy, když ti ve spánku ztuhne krk.

„Myslím, že jdou po tom černochovi v kárované čepici,“ řekl taxikáři.

„Nejspíš máte pravdu,“ souhlasil šofér a hladce odrazil od chodníku. Sjížděli dolů po Východní sedmdesáté.

Andy se ohlédl. Na chodníku zůstali stát jen dva osamocení muži. Zbytek chodců s nimi nechtěl mít nic společného. Jeden z těch mužů vytáhl z opasku krátkovlnnou vysílačku a něco do ní brebentil. Potom se vzdálili.

„Co udělal ten černoch?“ vyptával se šofér. „Přepad? obchod s alkoholem, nebo něco na ten způsob?“

„Nevím,“ prohodil Andy a přemýšlel, jak z taxikáře vyždímat co nejvíc. Mají číslo taxíku? Asi ano. Ale jistě do toho nebudou chtít zatahovat policajty a kromě toho je to překvapilo a zmátlo. Tedy aspoň na chvíli.

„Ty černoši, to je jenom banda narkomanů,“ přísadil si šofér. „Nemusíte mi nic říkat, já vím svý.“

Charlie usnula. Andy si svlékl sako, přeložil ho napůl a podložil jí ho pod hlavu. Zdálo se, že jistá naděje jim zůstala. Jestliže dobře sehrál svou roli, může to vyjít. Štěstěna seslala Andymu člověka, o němž si myslel (bez jakýchkoliv předsudků), že se dá nejsnadněji přesvědčit, když ho přímo přimáčkne. Byl to běloch (orientálci jsou bůhví proč odolnější), poměrně mladý (se starými se to skoro vůbec nedá) a přiměřeně inteligentní (u mimořádně bystrých lidí to zabíralo nejlíp, u hlupáků hůř a u duševně nemocných vůbec).

„Rozmyslel jsem si to,“ ozval se Andy. „Vezmete nás do Albany, prosím vás?“

„Kam?“ Šofér vyvalil oči do zpětného zrcátka. „Člověče, copak jste se zbláznil? Přece teďko nemůžu ject do Albany?“

Andy vytáhl peněženku, která obsahovala jedinou jednodolarovou bankovku. Děkoval bohu, že v tomto taxíku nebyl řidič oddělen od pasažerů neprůstřelným sklem. To by kontakt s ním umožňovalo jen okénko na peníze. Při přímém kontaktu mohl přimáčknot snadněji. Nebyl schopen odhadnout, jestli to je psychologická záležitost, nebo není, ale v této chvíli to ani nebylo rozhodující.

„Dám vám pět set dolarů,“ navrhl Andy s ledovým klidem, „jestli mě s dcerou vezmete do Albany. Sedí?“

„Kristepane, šéfe...“

Andy mu strčil do ruky bankovku, a když se na ni taxikář podíval, Andy přimáčkł, a to nejsilněji, jak

uměl. Celou hroznou vteřinu se bál, že to nezabere, že mu už z jeho schopností nezůstalo ani zbla, neboť jejich poslední zbytky seškrábal jako nános ze dna sudu tehdy, když přesvědčoval taxikáře, že vidí neexistujícího černocho v kárované čepici.

V tom se dostavil onen známý pocit – doprovázený jako vždy ostrou bodavou bolestí. Současně si uvědomil tíhu v žaludku a vnitřnosti mu sevřela slabost podobná agónii. Zvedl si rozřesenou ruku k tváři, překvapen, že nezvrací a že dosud žije. V této chvíli chtěl zemřít jako vždy v minulosti, když využil svou schopnost a přehnal to... Využij to, využij, ale nezneužívej to, zpívaný slogan jakéhosi diskžokeje před mnoha lety se mu bolestně vynořil v mysli – ať už „to“ bylo cokoliv. Kdyby mu teď dal někdo do ruky pušku...

Jedním okem pohlédl na spící Charlie. Charlie věří, že je vytáhne z této bryndy, jako ze všech ostatních. Charlie si je jistá, že bude při ní, až se vzbudí. Ano, vytáhne je z každé bryndy, jenže ve skutečnosti to byla stále jedna a tatáž, pořádně páchnoucí brynda, a jediné, co mohli dělat, bylo neustále utíkat, co jim nohy stačí. Zaplavovala ho temná beznaděj.

Pocit tíhy se vytratil, bolest hlavy však zůstala. Ta se naopak zhoršovala, až svou váhou mu drtila hlavu i zátylek a krvavě vybuchovala s každým tepem srdce. Jasná světla mu vhněla slzy do očí. Nemohl si pomoci, neboť každý odlesk se mu jako mučivý šíp zabodával přímo pod víčka. Nos měl ucpaný, dýchal ústy. I ten nejmenší hluk mu způsoboval bolest, průměrný hluk vnímal jako řinčení sbíječek, a silný hluk prostě nedokázal snést. Bolest hlavy se zhoršovala, až se zdálo, že mu ji zevnitř zpracovávají středověkými mučidly. Takhle to mohlo trvat ještě šest, osm, nebo i deset hodin. To zatím nevěděl. Ještě nikdy nevyužil svou schopnost někoho přimáchnout v takové míře, když byl vyčerpaný. Až bude bolestivý záchvat hlavy trvat jakkoliv dlouho, na jistou dobu bude vyřazen. Tentokrát se o něj musí postarat Charlie. Kdo ví, co to s ní udělá, než... Ale zatím měli štěstí. Kolikrát v životě může mít člověk štěstí?

„Kristepane, šéfe, já nevím...“

Chtěl naznačit, že by z toho mohl mít oplétačky se zákonem.

„Nechal bych to plavat, kdyby nešlo o mou malou holčičku. Byla u mě dva týdny, ale zítra musí být zpátky u matky.“

„Dovolenej styk,“ prohodil taxikář. „To znám.“

„Víte, měli jsme letět.“

„Do Albany? Asi na letiště Ozark, nemám pravdu?“

„Jo. Jenže věci se mají tak, že já se k smrti bojím létat. Vím, že vypadám bláznivě, ale už je to tak. Obvykle ji vozím zpátky vozem, ale tentokrát mě moje bývalá začala zpracovávat, a tak... no nevím.“ To byla pravda. Opravdu nevěděl. Začal budovat svůj příběh z chvilkového podnětu, a zdálo se, že se dostal do slepé uličky. To byl výsledek vyčerpání.

„Tak jo. Vyhodím vás na starém albánském letišti, ať si maminka myslí, že jste přiletěli. Souhlasíte?“

„Díky.“ V hlavě to měl jako v úlu.

„Ať si maminka nemyslí, že jste nějaký hej nebo počkej, že ano? Nevymyslel jsem to dobře?“

„Ano, vymyslel.“ Co jen myslel tím hej nebo počkej? Bolest začínala být nesnesitelnou.

„Pět stovek, jen aby si nemusel sednout do letadla,“ brblal si šofér pod vousy.

„Mně se to vyplatí.“ zdůraznil Andy a dolil poslední kapku oleje do ohně. Nahnul se k taxikářovu uchu a velmi potichu dodal: „A mělo by se to vyplatit i vám.“

„Poslyšte,“ zasněně se ozval šofér. „Pětistovku nikdy neodmítnu. Nic mi nemusíte vykládat, já vím svý.“

„Prima,“ odpověděl Andy a znovu se opřel do sedadla. Taxikář byl spokojen. Nelámal si hlavu nad Andyho nemastným-neslaným příběhem. Nelámal si hlavu ani nad návštěvou sedmiletého děvčátka u otce během dvou říjnových týdnů, kdy je škola v plném proudu. Nelámal si hlavu ani nad tím, že nikdo z nich nemá zavazadla, dokonce ani kabelu s pyžamem a kartáčkem na zuby. Nelámal si hlavu nad ničím. Byl totiž přimáchnut.

Ale Andy teď za to krutě zaplatí.

Dotkl se rukou nohy Charlie. Spala tvrdě. Chodili celé odpoledne – odkdy pro ni Andy přišel do školy a vyžádal si ji z vyučování s jakousi polovičatou omluvou. Babička je moc nemocná. Volala domů. Omlouvám se, že ji vyzdvihuji uprostřed dne. A kdesi dole pod tím se nachází obrovská, všezalévající

úleva. Jak se jen bál, že až nakoukne do třídy paní učitelky Mishkinové, uvidí, že namísto Charlie je prázdné místo, její knihy jsou úhledně poskládány na okraji lavice: Ne, ne, pane McGee... odešla s vašimi přáteli asi před dvěma hodinami... měli od vás lístek... není snad něco v pořádku? Vracely se mu vzpomínky na Vicky, na náhlou hrůzu z prázdného domu toho dne. Na jeho bláznivou honičku za Charlie. Vždyť ji přece už jednou dostali.

Ale měl štěstí. Charlie tam byla. Jaký měli náskok? Předběhl je o půl hodinu? O čtvrt? Nebo ještě o méně? Ani na to nechtěl myslet. Hodili do sebe pozdní oběd v restauraci u Nathana a zbytek odpoledne prochodili – Andy si teď přiznával, že slepě podlehl panice – vozili se metrem, autobusy, ale většinou jen chodili. A Charlie byla teď docela vyčerpaná.

Věnoval jí dlouhý láskyplný pohled. Měla nádherné světlé vlasy až po ramena, a když spala, byla prototypem klidné krásy. Připomínala Vicky do té míry, až ho to zraňovalo. Přivřel oči.

Na předním sedadle hleděl taxikář užasle na pětisetdolarovou bankovku, kterou mu ten chlapík strčil do ruky. Zasadil si ji do kapsy na opasku, kde měl uloženy všechny peníze. Nepřipadlo mu divné, že se ten člověk prochází po New Yorku s malým děvčátkem a pětistovkou v kapse. Netrápilo ho, jak to vyřídí s dispečerem. Přemýšlel jen o tom, jaká překvapená bude jeho přítelkyně Glyn. Glynis vždycky říkávala, že být taxikářem je deprimující a nudné zaměstnání. Ať je po jejím. Počkáme, až uvidí jeho deprimující, nudnou pětistovku.

Andy seděl na zadním sedadle se zakloněnou hlavou a se zavřenými očima. Bolest hlavy se stupňovala, přibývala na intenzitě, přízračná a neodvratná, jako černý kůň bez jezdce v pohřebním průvodu. V spáncích mu bušil dupot koňských kopyt: dup... dup... dup.

Utíkají. On a Charlie. Je mu čtyřiatřicet a až do loňska byl lektorem angličtiny na Harrisonské univerzitě ve státě Ohio. Harrison bylo malé ospalé univerzitní město. Náš malý milý Harrison v samém středu Ameriky. Náš malý milý Andrew McGee, příjemný a spolehlivý. Pamatuješ si na ten frk, proč je farmář pilířem společnosti? Protože vždy spolehlivě trčí na poli.

Dup, dup, dup. Černý kůň bez jezdce s červenými očima sjíždí do katakomb jeho vědomí, od okovaných kopyt odskakují měkké šedivé hrudky mozkové tkáně, podkovy zanechávají otisky a ty se plní mystickými pŕlměsíčky krve.

Ten taxikář, to byla jen hračka. Jak jinak. Šofér taxíku, který nedostal zapláceno.

Klížila se mu víčka a mezi nimi viděl tvář Charlie. A její tvář se stávala Vickyinou tvář.

Andy McGee a jeho žena, krásná Vicky. Vytrhali jí nehty na ruce, jeden po druhém. Museli jí vytrhnout čtyři, až potom promluvila. Tak si to aspoň představoval. Palec, ukazováček, prostředník, prsteník. A dál? Už ne! Řeknu vám. Řeknu vám všechno, co chcete. Jen mi už neubližujte! Prosím vás. A tak tedy promluvila. A potom... snad to byla náhoda... potom jeho žena umřela. Je to tak, něčeho může být moc i na dva, a něčeho i na nás na všechny.

Například něco takového, jako je Dílna.

Dup, dup, dup, černý kůň bez jezdce se blíží, blíží a blíží: heleďte, černý kůň.

Andy se ponořil do spánku.

A vzpomínal.

-2-

Ten pokus řídil dr. Wanless. Byl to tlustý plešatý chlapík a měl, ne-li víc, alespoň jeden poměrně zvláštní zlozvyk.

„Každému z vás dvanácti, milé mladé dámy a mladí páni, píchne injekci,“ vysvětloval a v popelníku před sebou zamáčkl cigaretu. Krátké růžové prsty roztrhly tenký cigaretový papírek a z cigarety vyhrzely čisté, jemné vločky zlatohnědého tabáku. „V šesti stříkačkách bude voda. V šesti bude voda smíchaná s malým množstvím chemické sloučeniny, kterou pracovně označujeme P6. O vlastnostech této sloučeniny vám toho mnoho neřeknu, je to zatím tajemství, ale v podstatě se jedná o hypnotikum, a částečně o halucinogen. Proto musíte pochopit, že sloučeninu budeme aplikovat v dvojitém slepém pokusu. To znamená, že ani vy, ani my nebudeme až do poslední chvíle vědět, komu jsme podali sloučeninu a komu vodu. Všech vás dvanáct bude čtyřadvacet hodin po injekci pod přísným dohledem. Nějaké otázky?“

Pár se jich objevilo. Většinou se týkaly přesného složení P šestky. Slovo tajné na ně zapůsobilo jako známý pach na stopařského psa. Wanless vybruslil z otázek dosti obratně. Nikdo nepoložil otázku, která

zaměstnávala mysl čtyřicetiletého Andyho McGee. Uvažoval, že ve chvíli ticha a v téměř prázdné přednáškové síni budovy, o kterou se v Harrisonu dělí katedra psychologie s katedrou sociologie, zvedne ruku a zeptá se: „Řekněte, proč tak drtíte ty cigarety?“ Ale snad je lepší se neptat. Snad je lepší povolit uzdu fantazii a nechat ji běžet, než celá tato nuda neskončí. Třeba se pokoušel přestat s kouřením. Při orální aplikaci se kouří, při anální se drtí. (Ta vzpomínka vyvolala Andymu na tváři úšklebek, až si musel dát ruku před ústa.) Třeba Wanlessův bratr zemřel na rakovinu plic a doktor si symbolicky vnucuje averzi vůči cigaretám. Nebo to třeba byl jeden z těch tiků, při nichž kolegové profesori pocítovali potřebu raději je navenek předvádět, než je potlačovat. Andy měl v druhém ročníku angličtiny jistého učitele (toho člověka teď nemilosrdně odvolali), který si během celé přednášky o Williamovi Deanovi Howellsovi a o rozkvětu realismu v jednom kuse očíhával kravatu.

„Jestli nejsou další otázky, poprosím vás, abyste vyplnili tyto formuláře. Na shledanou příští úterý, přesně v deset.“

Dva asistenti rozdali fotokopie s pětadvaceti absurdními otázkami, na něž se mělo odpovědět ano nebo ne. 8. Absolvoval jste někdy psychiatrické vyšetření? 14. Domníváte se, že jste někdy měl autentický psychický zážitek? 18. Zkoušel jste někdy halucinogenní drogy? Po krátkém zaváhání Andy u této otázky zaškrtnl ne a bručel si pod vousy: Najde se v tomto skvělém roce devatenáctsetšedesátdevět někdo, kdo je nevyzkoušel?

Na toto celé ho navedl Quincey Tremont, spolubydlící z koleje. Quincey věděl, že Andyho finanční situace není zrovna růžová. Byl květen a Andy byl právě v posledním ročníku. Mohl se umístit jako čtyřicátý mezi pěti sty šesti absolventy ročníku, a jako třetí mezi angličtináři. Ale za to si brambory nekoupí, jak řekl Quinceymu, který studoval psychologii. Andy si začátkem zimního semestru sehnal práci jako pomocný vědecký asistent, což spolu se stipendiem stačilo sotva na stravu a na udržení se na škole. Jenže to všechno bylo na podzim, a mezitím už začal letní semestr. Nejlepší, co si dokázal sehnat, byly noční služby u benzinové pumpy, místo příliš odpovědné a problematické.

„Co bys řekl na dvě rychle vydělané stovky?“ zeptal se Quincey.

Andy si odhrmul černé vlasy z očí a ušklíbl se: „Na kterém pánském záchodě si mám otevřít provozovnu?“

„Nežvaň. Jde o psychologický pokus,“ řekl Quincey. „Ale vede ho jeden bláznivej doktor. Musíš si dávat bacha!“

„Který?“

„No přece Wanless, ty troubo. Největší šaman mezi doktory na katedře psychologie.“

„Proč mu říkají bláznivý doktor?“

„Protože je to kromě lumpa i krysa,“ vysvětloval Quincey. „Behaviorista. A behavioristy přece dneska nikde nevitají s otevřenou náručí.“

„Aha,“ chápavě odpověděl Andy. Nechápal ale nic.

„A kromě toho nosí tlustý brejle bez obrouček a vypadá v nich zrovna jako ten ksicht, co vysával lidi v Doktorovi Kyklopu. Díval ses na to někdy?“

Andy, nadšený divák nočních seriálů, se na to díval, a v této věci stál na pevné zemi. V čem si však nebyl už tak jist, byla otázka, jestli se chce zúčastnit na nějakém pokusu, který vede profesor, o němž se říká za a, že je krysa, za b, že je bláznivej doktor.

„I tenhle se pokouší vysávat lidi?“ zeptal se. Quincy se rozesmál z plna hrdla. „Ne, tito připravují materiál pro tvůrce druhořadých hororů,“ odpověděl. „Na katedře psychologie testují řadu méně účinných halucinogenů. Spolupracují s jednou naší zpravodajskou službou.“

„CIA?“ zeptal se Andy.

„Kdepak. Žádná CIA, DIA ani NSA,“ vysvětloval Quincey. „Nic tak grandiózního. Slyšels někdy o organizaci, která se jmenuje Dílna?“

„Tuším jsem o tom četl v nějaké nedělní příloze. Už si přesně nepamatuju.“

Quincey si zapálil dýmku. „Mají želízka v ohni skoro na každé katedře,“ pokračoval. „Psychologie, chemie, fyzika, biologie... dokonce i pro hochy ze sociologie se objeví občas nějaká ta zelená. Některý programy subvencuje vláda. Cokoliv od svatebního rituálu mouchy tse-tse, až po možnou likvidaci vypáleného plutonia. Organizace, jako je Dílna, rozfofruje každý rok celý svůj příděl, aby dokázala, že i

v příštím roce má nárok na stejnou sumu.“

„Na takové voloviny kašlu,“ přiznal se Andy.

„Kašle na to každý, komu to aspoň trochu myslí,“ s klidným úsměvem opáčil Quincey. „Ale vlak už je rozjetý. Na co potřebuje zpravodajské oddělení méně účinný halucinogeny? To ví sám pánbůh. Já to teda nevím. A jistě ani ty. A nejspíš to nevědí ani oni. Ale zpráva o tom vypadá impozantně před užším výborem, když se připravuje nový rozpočet. Svý oblíbence mají všude. V Harrisonu je jejich oblíbencem Wanless z katedry psychologie.“

„Vedení univerzity proti tomu nic nenamítá?“

„Nebud' blázen, člověče.“

Aby odčinil chvilkovou nepozornost vůči své dýmce, začal Quincey vehementně vypouštět velká páchnoucí oblaka kouře do chudě zařízené obývací části buňky. Proto se chvílemi odmlčoval a chvílemi to vynahrazoval zvučnějším a pompéznějším hlasem. „Co je dobrý pro Wanlesse, to je dobrý i pro katedru psychologie Harrisonské univerzity, která bude mít od příštího roku svou vlastní budovu, a nebude odkázaná na živoření se sociology. A co je dobrý pro psychology, to je dobrý i pro Harrisonskou státní univerzitu jako takovou. A pro Ohio. A tak dál, bla, bla, bla.“

„Co myslíš, není to nebezpečné?“

„Kdyby to bylo nebezpečný, nezkoušeli by to na dobrovolnících,“ řekl Quincey. „Stačila by i nejmenší pochybnost a zkoušeli by to na kryších, a v druhé řadě na trestancích. Můžeš si být jistě, že to, co ti píchnou, píchli před tebou už nejmíň třem stovkám lidí, reakce kterých pečlivě sledovali.“

„Nelíbíjí se mi na tom ty záležitosti kolem CIA...“

„Žádná CIA. Jmenuje se to Dílna.“

„Jaký je v tom rozdíl?“ zeptal se Andy rozmrzele. Prohlížel si Quinceyho plakát s Richardem Nixonem, jak stojí u jakési ojeté káry. Nixon se šklebil a krátkými prsty obou rukou naznačoval V – znak vítězství. Andy mu stále ještě nešlo do hlavy, že tohoto šaška před necelým rokem zvolili za prezidenta.

„No nic, jen jsem si myslel, že by se ti dvě stě dolarů mohlo docela dobře hodit. Když ne, tak ne.“

„Proč za to dávají tolik peněz?“ nedůvěřivě se zeptal Andy.

Quincey rozpráhl ruce. „Platí to vláda, Andy! Chvilí mě poslouchej! Před dvěma lety zaplatila Dílna kolem tří set tisíc dolarů za studii uskutečnitelnosti vybuchujícího kola, který by se dalo vyrábět sériově – a toto bylo v nedělních Times. Měl to být asi jeden z dalších triků pro Vietnam, třebaže to nikdo nevěděl stoprocentně. Jak to říkával Fibber McGee: ‚V těch dobách to vypadalo jako dobrý nápad.‘“ Quincey rychlými nervózními pohyby vyklepal fajfku. „Pro tyto chlápky je půda americké univerzity jeden velké jarmark. Na jedné univerzitě něco nakoupějí, s něčím se rozložíjí a prodávají zas jinde. Když teda nechceš...“

„Vlastně třeba chci. Ty do toho jdeš?“

Quincey se zasmál. Jeho otec byl šéfem sítě mimořádně úspěšných obchodů s pánskými oděvy, která měla filiálky ve dvou státech, v Ohiu a v Indianě. „Já ty dvě stovky tak kór nepotřebuji!“ řekl. „Kromě toho nesnáším injekce.“

„Aha.“

„Heleď, já tě do ničeho nechci nutit. Jen mi tak připadlo, že se pořádně nestravuješ. A kromě toho, máš šanci jedna k jedné, že se dostaneš do kontrolní skupiny. Čili shrábneš dvě stovky jenom za to, že ti píchnou trochu vody. Dokonce ani nevodovodní, chápeš? Destilovaný“

„Zařídíš mi to?“

„Chodím s jednou kočkou, co dělá u Wanlesse pomocnou vědeckou sílu,“ vysvětloval Quincey. „Jistě dostanou aspoň padesát žádostí od těch vlezdoprdelků, co si chtějí u bláznivého doktora šplhnout...“

„Neříkej mu tak, prosím tě.“

„Dobře, tak teda u Wanlesse,“ opravil se Quincey a zasmál se. „Ale on už se postará o to, aby ty vlezdoprdelky vyškrtili. Ta moje holka dohlídne na to, aby se tvoje žádost dostala do toho správného koše. A potom, milej hochu, už to bude všechno na tobě.“

Když se později na nástěnce katedry psychologie objevila výzva pro dobrovolníky, podal si žádost. O týden později mu ta mladá asistentka (Quinceyho děvče, jak už věděl) zavolala. Telefonicky mu položila pár otázek. Odpověděl, že rodiče už nežijí, že má krevní skupinu 0, že se nikdy předtím nezúčastnil

žádného pokusu, organizovaného katedrou psychologie, že momentálně (to jest v roce 1969) je řádně zapsaným studentem univerzity v Harrisonu, a vzhledem k tomu, že získal už více než 12 zápočtů, opravňuje ho to být studentem denního studia. Ach, ano, dovršil už jedenadvacet let a je právně způsobilý uzavírat smlouvy veškerého druhu, veřejné i soukromé.

O týden později dostal univerzitní poštou dopis, ve kterém mu oznamovali, že byl vybrán, a zároveň ho žádali, aby podepsal přiložený formulář dohody. Podepsaný formulář přineste, prosím, s sebou dne 6. května tohoto roku do pavilonu Jasona Gearneigha, posluchárna číslo 100.

A tak se tady ocitl spolu s dalšími jedenácti adepty, předložil formulář dohody, načež se drtič cigaret Wanless (opravdu se trochu podobal bláznivému doktorovi ze seriálu o Kyklovi) vzdálil. Písemně odpověděl na otázky: Jaké jsou vaše náboženské zkušenosti? Měl jste někdy epilepsii? Ne. Jeho otec zemřel náhle na infarkt, když bylo Andymu jedenáct. Matka zahynula při automobilové havárii, když mu bylo sedmnáct. Byla to bolestivá, dosud nezahojená rána. Jediná žijící blízká příbuzná je matčina sestra, teta Cora, která je na svůj věk zdravá. Sjížděl perem v sloupci otázek směrem dolů a zaškrtoval ne, ne, ne. Na jedinou otázku odpověděl ANO: Utrpěl jste někdy zlomeninu, nebo vážnější úraz? Jestliže ano, rozveďte podrobněji. Ve vyhrazeném okénku nečitelným rukopisem popsal, jak si zlomil levý kotník, když sklouzl během baseballového zápasu žákovské ligy před dvanácti lety.

Vrátil se k předcházejícím odpovědím a lehce po nich ještě jednou přešel perem. V tom mu někdo poklepal po rameni a příjemný, poněkud ochraptělý dívčí hlas se ho zeptal: „Jestli už nepíšeš, nepůjčil bys mi ho? Moje se právě vypsalo.“

„Ale jistě,“ řekl a podal jí ho. Hezká holka. Vysoká. Světle kaštanové vlasy, neuvěřitelně zářivá pleť. Bleděmodrý svetřík, krátká sukýnka. Hezké nohy. Bez punčoch. Nekonvenční zhodnocení příští manželky.

Podal jí pero a ona mu poděkovala úsměvem. Když se opět nahnula nad formulář, s vlasy lehce svázanými širokou bílou stuhou, měděně se lesknoucími v odrazu stropních světel, odnesl svůj formulář té asistentce dopředu. „Díky,“ pravila jako naprogramovaný robot Robbie. „Sobota ráno, devět nula nula, místnost sedmdesát. Prosím o dochvilnost.“

„Jaké je heslo?“ zašeptal Andy spiklenecky.

Asistentka se zdvořile usmála.

Andy opustil aulu, vyrazil napříč přes vestibul k velkým dvojkřídlovým vratům (venku se všechno zelenalo blížícím se létem, studenti korzovali sem a tam), když v tom si vzpomněl na to pero. Skoro ho nechal plavat. Byla to sice jen propisovačka za devatenáct centů, ale on ještě neměl prostudovanou celou látku na nejbližší zkoušku. Ale to děvče se mu líbilo, třeba ji ukecá, jak to říkají v Británii. Nedělal si iluze o svém vzhledu, ani o svém původu, ani ten, ani onen se nedal popsat, ani o dívčině stavu (jestli je zadaná nebo zasnoubená), ale byl hezký den, a on měl dobrý pocit. Rozhodl se, že na ni počká. Když nic jiného, ještě jednou si prohlídne ty nohy.

Objevila se po třech, po čtyřech minutách. Pod paží pár sešitů a skript. Byla opravdu krásná, a Andy si pochvaloval, že ty nohy stály za to, aby počkal. Nebyly jen hezké. Byla to klasa.

„Ach, tady jsi,“ usmála se.

„Jo,“ odpověděl Andy McGee. „Co si o tom všem myslíš?“

„Ani nevím,“ začala. „Jedna kamarádka říkala, že se ty pokusy dělají stále – v minulém semestru se zúčastnila na jakémisi pokusu s narkotiky, indukujícími mimosmyslové vnímání, a vyinkasovala padesát dolarů jen za to, že skoro při všech testech selhala. Tak jsem si myslela...“ Její úvaha skončila pokrčením ramen a odhrnutím neposlušných vlasů z čela.

„I já,“ konstatoval Andy, když si od ní bral pero. „Ta tvoje kámoška studuje na psychošce?“

„Jo,“ pokračovala, „i můj přítel. Je v ročníku u doktora Wanlesse, proto má zákaz. Konflikt zájmů, nebo jak se tomu říká.“

Takže přítel. Bylo logické, že taková pěkná kočka, jako je ona, nemůže být bez přítele. Tak už to na světě chodí.

„A co ty?“ zeptala se.

„U mě je to stejné. Mám přítele na psychologii. Mimořádně, jmenuji se Andy. Andy McGee.“

„Mně říkají Vicky Tomlinsonová. Ale jsem z toho trochu nervózní, Andy. Co když budu mít nějaké

hrozná halucinace, nebo co?“

„Mně to připadá, že to bude nejspíš něco neškodného. Ale kdyby to bylo LSD... LSD z laboranky je něco docela jiného než to, co koupíš od překupníka.“ Andy se zašklebil.

„Ty víš něco o LSD?“ zeptala se a usmála se koutky úst, což se mu moc líbilo.

„Skoro nic,“ přiznal se. „Dvakrát jsem to zkoušel – jednou před dvěma lety, jednou loni. Jistým způsobem mi po tom bylo fajn. Přinejmenším to vyčistí hlavu. Aspoň já jsem se tak cítil. Jako kdyby zmizely některé staré problémy. Ale nerad bych si na to zvykl. Nemám rád, když cítím, že se přestávám ovládat. Můžu tě pozvat na kolu?“

„Tak jo,“ souhlasila. Zašli spolu do budovy Unionu. Každý z nich vypil dvě kokakoly a strávili spolu odpoledne. Později se v místní putyce zastavili na pivo. Ukázalo se, že se v některých věcech se svým přítelem neshodla a že dobře neví, jak dál. Začal se chovat tak, jako bychom byli manželé, řekla Andymu. Přinejmenším jí zakázal na Wanlessově pokusu se zúčastnit. To byl nakonec hlavní důvod, proč tam šla a byla rozhodnuta do toho jít, třebaže měla trochu strach.

„Ten Wanless skutečně vypadá jako bláznivý doktor,“ řekla a kreslila na stole sklenicí kroužky.

„Co říkáš na to, jak drtí ty špačky?“

Vicky se zachechtala: „Poněkud výstřední způsob, jak se pokusit přestat kouřit, nemyslíš?“

Zeptal se jí, jestli se pro ni může ráno před pokusem zastavit. Vděčně souhlasila.

„Bude lepší, když se do toho pustím s přítelem,“ dodala a pohlédla na něho svýma zářivě modrýma očima. „Opravdu se trochu bojím, věříš mi to? George byl takový – nevím, jak bych to řekla, neoblomný“

„Proč? Co říkal?“

„To je právě to,“ opáčila Vicky. „Ve skutečnosti mi nechtěl říct nic, jen to, že Wanlessovi nevěří. Říkal, že mu na katedře věří jen málokdo, ale na tyto pokusy se přihlašují mnozí, protože Wanless je vedoucím postgraduálního studia. Vědí, že je to pro ně bezpečné, neboť je z toho beztak vyškrtne.“

Natáhl se přes stůl a dotkl se její ruky. „Každopádně věřím, že nám oběma píchnou destilovanou vodu,“ prohlásil. „Neboj se, děvče. Všechno bude fajn.“

Ale jak se ukázalo, nebylo fajn nic. Načisto nic.

-3-

Albany

letišť Albany, šéfe,

hej, šéfe, už jsme tady

Třeše jím jakási ruka. Hlava mu klimbá ze strany na stranu. Třeští mu ukrutnou bolestí... Kristepane! Dunivá, vystřelující bolest.

„Heleďte se, šéfe, už jsme na letišti.“

Andy otevřel oči a hned je zase zavřel, aby je uchránil před bílým světlem výbojky, dopadajícím shora. Všude kolem byl hrozný kravál. Snažil se před ním uhýbat, ale nebylo kam. Zdálo se mu, že mu do uší zapichují ocelové jehly. Letadlo. Startuje. Začalo mu to docházet skrze červený opar bolesti. Ach, ano, doktore, všechno se mi vrací.

„Mladej!“ taxikář vypadal ustrašeně. „Jste v pořádku?“

„Bolí mě hlava.“ Zdálo se mu, že jeho vlastní hlas k němu doléhá z velké dálky, zpoza zvuku proudových motorů, který konečně začínal milosrdně přestávat. „Kolik je hodin?“

„Skoro půlnoc. Jestli tady vystoupíte, tak si to zkomplikujete. Nic mi nemusíte vyprávět, já vím svý. Tady odtud už žádný autobusy nepojedou. Nemám vás raděj hodit domů?“

Andy si v duchu rekonstruoval historku, kterou taxikáři nabulíkoval. Bylo důležité, aby si na ni vzpomenu, ať hlava třeba praskne. Kvůli reakci. Jestli řekne něco jiného než předtím, může tím v taxikářově mysli vyvolat obraz, podobný tomu, jaký vyvolává odražená střela. Může to zeslábnout – to je nejpravděpodobnější – nebo i ne. Taxikář by se mohl některého bodu chytit a upnout se na něj. Brzy by se dostal zpod kontroly, zmáčknutí by přestalo fungovat, nedokázal by přemýšlet o ničem jiném, a vzápětí by se z jeho vlivu vymanil. To se Andymu už jednou stalo.

„Mám tady auto,“ řekl Andy. „Všechno zvládnou.“

„Ach tak,“ taxikář se s úlevou usmál. „Glyn tomu nebude věřit, chápete? Nu, což! Nic mi nemusíte

vykládat, já vím...“

„Určitě tomu uvěří. Vy tomu věříte, nebo snad ne?“

Šofér se ušklíbl od ucha k uchu. „Já mám bankovku, a to je důkaz, šéfe. Díky.“

„Já děkuji vám,“ řekl Andy. Za každou cenu musí zůstat zdvořilý. Za každou cenu musí pokračovat. Už kvůli Charlie. Kdyby byl sám, už by se byl dávno zabil. Člověk není stvořen na to, aby snášel takovou bolest.

„Opravdu vám nic není, šéfe? Jste bílejší jak stěna.“

„Nic mi není. Díky.“ Začal třást Charlie. „Vstávej, děvče.“

Dával pozor, aby ji neoslovil jménem. Asi na tom moc nezáleželo, ale opatrnost se mu stala stejnou přirozeností jako dýchání.

„Vstávej, už jsme na místě.“

Charlie cosi zamrmlala a chtěla se obrátit na druhý bok.

„Jdeme, zlatíčko. Vstávej, broučku.“

Zamrkala, otevřela oči – jasně modré oči zdělila po matce – posadila se a třela si tvář.

„Tati? Kde to jsme?“

„V Albany, zlato. Na letišti.“ A jak se k ní skláněl níž, zašeptal: „Teď nic neříkej.“

„Tak jo.“ Roztomile se usmála na šoféra a taxikář jí úsměv opětoval. Vystoupila z vozu. Andy vystoupil za ní a snažil se ze všech sil, aby se nepotácel.

„Ještě jednou vám děkuju, člověče,“ křičel za ním ten taxikář. „Slyšíte mě? Platíte královsky. Nic mi nemusíte vykládat, já vím svý.“

Andy potřásl podávanou rukou. „Jed'te opatrně.“

„Pojedu. Glyn mi neuvěří ani slovo.“

Taxikář nastoupil a vystartoval od žlutě natřeného obrubníku. Na dráze startovalo další proudové letadlo, motory nabíraly otáčky a Andymu se zdálo, že mu hlava – napůl puklá jako přezrálá dýně – padá na chodník. Trochu se zapotácel a Charlie ho oběma rukama podepřela.

„Ale tati,“ řekla. Její hlas přicházel z hrozné dálky.

„Pojďme dovnitř. Musím si sednout.“

Vstoupili do letištní budovy, děvčátko v červených kalhotách a zelené blůzičce, a vysoký černovlasý rozčuchaný muž s pokleslými rameny. Letištní zřízenec je sledoval, jak vstupují, a pomyslel si, že je skandální, aby takovýhle dospělý chlap, ještě k tomu opilý jak zákon káže, se toulal po půlnoci venku s děvčátkem, které už mělo být dávno v posteli a které ho vede jako slepecký pes. Takové rodiče by měli sterilizovat, pomyslel si.

Prošli dveřmi na fotobuňku, a když o čtyřicet minut později zastavilo u chodníku zelené auto a vystoupili z něj dva muži a přistoupili k němu, zřízenec na opilce s děvčátkem rychle zapomněl.

-4-

Bylo deset minut po půlnoci. V letištní hale se hemžil noční dav: vojáci, vracející se z dovolenek, upachtěné ženy, shánějící celá hejna dětí, rozmrzelých z toho, že jsou dlouho vzhůru, podnikatelé s váčky pod očima, bezcílně cestující mládež ve vysokých holínkách, s dlouhými vlasy, mnozí s batohy na zádech, dvojice s tenisovými raketami v pouzdrech. Tlampače oznamovaly přelety a odlety a vyvolávaly lidi, jako nějaký všemocný hlas ze sna.

Andy a Charlie seděli vedle sebe před stolky s přišroubovanými televizory. Poškrábané a omlácené televizory v hale byly natřené pohřebně černou barvou. Andymu připadaly jako zlověstné futuristické kobry. Vhodil do nich poslední dva čtvrtdolary, a tak je teď nikdo nějakou dobu nemohl vyzvat, aby sedadla uvolnili. Charlie se před očima objevila repríza Bažantů, a na Andyho televizoru šaškoval Johnny Carson se Sonnym Bonem a Buddym Hackettem.

„Tati, ještě můžu?“ Charlie chtěla vidět pokračování. Slzy měla na krajíčku.

„Zlatíčko, už jsem všechno utratil,“ odpověděl. „Jste na mizině. Nemůžeme tady zůstat.“

„Blíží se ti zlí strejdové?“ zeptala se a z jejího hlasu se stal šepot.

„Nevím.“ Dup, dup, dup, v mozku. Už ne černý kůň bez jezdce, teď to byly železné úlomky, které se na něj sypaly z poštovních pytlů z okna v pátém poschodí. „Ale musíme s tím počítat.“

„Jak bych se mohla dostat k nějakým penězům?“

Zaváhal, a potom poznamenal: „Však ty víš.“

Vyhrkly jí slzy a pomalu stékaly po tvářích: „To se ale nesmí. Krást se přece nesmí.“

„Já vím,“ odpověděl. „Ale ani pronásledovat bezbranné lidi se nesmí. Vždyť jsem ti to vysvětloval, Charlie. Tedy aspoň jsem se snažil ti to vysvětlit.“

„O tom, jak je něco málo zlé a něco hodně zlé?“

„Ano. Větší a menší zlo.“

„Moc tě ta hlava bolí?“

„Hrozně,“ zašeptal Andy. Nemělo smysl vyprávět Charlie, že za hodinu, za dvě, už nebude schopen souvisle uvažovat. Nemělo smysl postrašit ji ještě víc, než už byla. Nemělo smysl říkat, že tentokrát se z toho asi už nedostane.

„Tak já to tedy zkusím,“ poznamenala a vstala ze židle. „Chudáčku táto,“ dodala a políbila ho.

Zavřel oči. Před ním byl zapnutý televizor, v hlavě mu znělo vzdálené žvatlání postav na obrazovce. Když znovu otevřel oči, Charlie byla už jen nepatrnou, vzdalující se figurkou v červeném a zeleném. Připomínala vánoční ozdobu, houpající se mezi skupinkami lidí v hale.

Panebože, jen ať se jí nic nestane, pomyslel si. Ať se jí nikdo nepřiplete do cesty a ať ji ještě víc nepostraší. Prosím tě o to. Dobře? Díky.

Znovu zavřel oči.

-5-

Děvčátko v červených elastických kalhotách a v zelené blůzce z umělého hedvábí. Plavé vlasy až po ramena. Už dávno mělo být v posteli, nepochybně je odkázáno samo na sebe. Je však na jednom z těch mála míst, kde se děvčátko odkázané samo na sebe může zdržovat po půlnoci, aniž by budilo pozornost. Míjí lidi, ale ve skutečnosti si ho nikdo nevšímá. Kdyby plakalo, ujal by se ho strážník, zeptal by se, jestli se ztratilo, a jestli ví, na které letadlo má letenky maminka nebo tatínek, jak se jmenuje, aby to mohli vyhlásit rozhlasem. Ale toto děvčátko neplakalo, a naopak vypadalo, že dobře ví, kam má namířeno.

Charlie to však nevěděla přesně – ale měla dost jasnou představu, co má hledat. Potřebovali totiž peníze. Aspoň tatínek to říkal. Blíží se ti zlí strejdové a tátu bolí hlava. Když ho takhle bolí hlava, těžce se mu přemýšlí. Měl by si lehnout a odpočinout si. To by potřeboval ze všeho nejvíc. Měl by usnout a spát, dokud ho ta bolest nepřejde. Ale mohli by přijít ti zlí lidé... Lidé z Dílny, lidé, kteří je chtěli od sebe oddělit a pozorovat, co potom udělají – a pozorovat, co se s nimi stane, až to udělají.

V koši na odpadky spatřila papírovou kabelu a vytáhla ji. O kousek dál v hale našla, co hledala: Řadu telefonních automatů.

Charlie stála před nimi, hleděla na ně a dostala strach. Bála se, neboť táta jí vždy a znovu říkal, že to nesmí dělat. Od nejtěplejšího dětství to bylo špatné. Ne vždy dokázala špatné zastavit. Mohla by při tom ublížit sobě, nebo komukoliv jinému, dost možná, že i mnoha jiným. Tehdy

(ach, maminko, je mi to tak líto, že jsem ti ublížila, obvazy, strašný křik, křičela, zavinila jsem, že maminka strašně křičela, ale už to nikdy více... nikdy... protože je to špatné)

v kuchyni, když byla malá... ale pomyšlení na to příliš bolelo. Bylo to špatné, protože, když se to pustilo z řetězu, bylo to všude. A to bylo strašné.

Byly tu i jiné věci. Například přimáčknutí. Aspoň táta tomu tak říkal, přimáčknutí. Jenže ona uměla přimáčknout ještě mnohem silněji než táta a nikdy jí hlava při tom nebolela. Ale někdy se po tom... dostavil oheň.

Slovo, kterým se označovalo špatné, jí dunělo v mysli, když stála před těmi telefonními budkami a nervózně na ně hleděla: pyrokineze. „Nedá se nic dělat,“ říkal jí táta, když ještě byli v Port City a naivně si mysleli, že jsou v bezpečí. „Jsi žhářka, zlatíčko. Jsi něco jako obrovský kapesní zapalovač.“ Tehdy se jí to zdálo směšné, chichotala se, ale teď jí do smíchu nebylo.

Druhým důvodem, pro který se neuměla odhodlat přimáčknout, byl ten, že by na to mohli přijít oni. Zlí lidé z Dílny. „Nevím, kolik toho o tobě vědí,“ říkal jí táta, „ale nechci, aby zjistili ještě něco dalšího. Když přimáčkneš ty, není to stejné, jako když to dělám já, miláčku. Ty nemůžeš lidem... řekněme, měnit jejich představy, že ne?“

„Asi ne...“

„Ale ty můžeš hýbat věcmi. A jakmile jednou přijdou na model našeho chování a dají si ho dohromady

s tebou, ocitneme se v mnohem větších těžkostech, než jsme teď.“

Ale tady jde o krádež a krádež je také špatná.

Nedá se nic dělat. Tátu bolí hlava a proto se musí dostat někam do klidu, někam do tepla, dřív, než se mu udělá ještě hůř z přemýšlení o tom všem. Charlie vykročila vpřed.

Bylo tam asi patnáct budek, každá z nich se zaoblenými posuvnými dveřmi. Když jste byli uvnitř, zdálo se vám, že se nacházíte ve velkolepé uzavřené bublině s telefonním přístrojem uprostřed. Charlie se šourala podél nich a viděla, že většina z nich je tmavá. Do jedné z nich se nacpala jakási tlustá paní v kalhotovém kostýmu, vesele žvatlala do sluchátka a na celé kolo se smála. Ve třetí budce od konce seděl na nízkém stolečku mládenec ve vojenské uniformě, dveře měl otevřené a nohy vystrčené ven. Hovořil rychle.

„Sally, chápu, jak se cítíš, ale všechno ti vysvětlím. Absolutně všechno. Vím... vím... ale jestli dovolíš...“ Zvedl oči a všiml si, že se na něj dívá jakési malé děvče. Prudce zatáhl nohy dovnitř a přivřel posuvné dveře. Všechno jediným pohybem, jako když se želva vtáhne do krunýře. Asi se hádá se svou milou, pomyslela si Charlie, asi ji nechal. Já nikdy nedovolím, aby mě nějaký chlap nechal.

Zaduněl amplión. Krysa strachu, hlodající v koutku duše. Každá tvář je cizí. Cítí se osamělá a maličká, právě teď pocítila smutek ze ztráty maminky. Toto je krádež, ale o co jiného tady koneckonců jde? Ti druzí přece ukradli život její mamince.

Vklouzla do telefonní budky na konci, papírová kabelka při tom zašustila. Sundala sluchátko z vidlice a předstírala rozhovor – haló, dědo, ano, právě jsme s tátou dorazili, jsme v pořádku – přitom hleděla skrz sklo, jestli neuvidí někoho příliš zvědavého. Nikdo tam nebyl. Jedinou osobou v okolí byla nějaká černoška, která právě platila leteckou pojistku. Navíc byla k Charlie obrácena zády.

Charlie se zahleděla na telefonní přístroj a soustředila se. Od námahy se jí z hrdla vydral chraptivý povzdech, až se zakousla do spodního rtu, jak to mívala ve zvyku, a ret si zatáhla pod zuby. Ne, nepůsobilo jí to žádnou bolest. Připadalo jí dokonce příjemné, když se takhle mohla soustředit na věci, a to ji polekalo. Snad se jí toto riskování dokonce nelíbí?

Opět se soustředila na přístroj. Jen docela lehce, a v tom se z otvoru na vracení mincí vyvalil proud stříbra. Rychle podsunula kabelu, ale přesto spousta čtvrtdolarových, deseticentových a pěticentových mincí popadala na zem. Skrčila se a snažila se všechny je rukama nahrnout do kabely, jedním okem se dívajíc skrze sklo ven.

S posbíranými drobnými vešla do sousední budky. Voják vedle stále ještě hovořil. Měl otevřené dveře a kouřil. „Sally, přísahám, že ano. Zeptej se bráchy, jestli mi nevěříš! Ten ti...“

Charlie zavřela dveře, a tím ustříhla naléhavý tón jeho hlasu. Je jí teprve sedm, ale už dobře ví, co je to oblbování. Tentokrát podložila kabelu přesně a mince se do ní valily v kaskádách, melodicky při tom cinkající.

Když Charlie budku opouštěla, voják už byl pryč, a tak mohla vstoupit i do jeho budky. Sedátko bylo ještě teplé a vzduch, přesto, že budka byla klimatizovaná, odporně páchl cigaretovým kouřem.

Peníze se s cinkotem hrnuly do kabely a ona pokračovala dál.

-6-

Eddie Delgado seděl na tvrdé tvarované židličce z umělé hmoty. Hleděl do stropu a kouřil. Mrcha, myslel si. Ta si to dobře rozmyslí, jestli bude příště držet kolena u sebe. Eddienku sem, Eddienku tam, a najednou Eddie, už tě nechci vidět, a Eddie, jak můžeš být takový hajzl. Ale aspoň jí trochu vyhnal z hlavy to její idiotské užtěnechcianividět. Má třicet dní dovolenky a teď odlétá do New Yorku, do té rajské zahrady, prohlédnout si, co je tam k vidění a navštívit pár barů pro osamělé. A až se vrátí, Sally se ochotou celá přetrhne, bude zralá jako hruška na spadnutí. Na Eddieho Delgarda z Marathonu, stát Florida, neplatily žádné takové nesmysly jako tysiměalevůbecnevážíš. Sally Bradfordová byla tak vyvedena z míry a jestli opravdu uvěřila té volovině, že mu udělali vasektomii, dobře jí tak. A ať si potom přileze k tomu svému bratříčkovi, učítýlkovi tam u nich, v té jejich Zlámané Lhotě. Eddie Delgado už bude řídit velký vojenský nákladník v západním Berlíně. Bude...

Řetěz Eddieho napůl jedovatých, napůl příjemných snů přerušil pocit zvláštního tepla, stoupajícího mu od nohou. Připadalo mu, jako by se podlaha z ničeho nic ohřála o takových deset stupňů. A ten pocit byl doprovázen jakýmsi zvláštním, ale ne docela neznámým pachem... Ani ne tak, že by něco hořelo, jako

spíš... jako by se něco připalovalo.

Otevřel oči a zrak mu spočinul na té malé. Mohlo jí být tak sedm, osm let. Byla to ta, co se předtím motala kolem boxů, a teď se tvářila, že má doopravdy vztek. Nesla velkou papírovou kabelu, nesla ji na zádech, jakoby by byla plná potravin, nebo něčeho na ten způsob.

Ale on má něco s nohama, a o to tady právě frčí.

Už nebyly jen teplé. Teď byly horké. Eddie Delgado sklopil zrak a zděšeně vykřikl: Kristepane!

Vždyť ty boty hoří!

Eddie vyskočil. Začaly se za ním otáčet hlavy lidí v hale. Jakási žena zpozorovala, že se něco přihodilo, a v panice zaječela. Dva strážníci, kteří debatovali s úřednicí společnosti Allegheny Airlines ve výdejně letenek, se ohlédli, aby zjistili, co se děje.

Eddie Delgado si ničeho z toho nevšímal. Myšlenky na Sally Bradfordovou a na pomstu, kterou na ni chystal, mu najednou vyprchaly z hlavy. Erární vojenské boty hořely rychle. Už mu začínaly hořet manžety na zelených kalhotách. Vyrazil, jako by ho vystřelil katapult. Nechával za sebou kouřovou stopu. Dámský záchod byl více po ruce a Eddie, jehož pud sebezáchovy se znamenitě zmobilizoval, vrazil napřaženou rukou do dveří a bez okolků vběhl dovnitř.

Z jedné kabinky vyšla mladá žena s vyhrnutou sukni a upravovala si kombinačku. Spatřila Eddieho, tu lidskou pochodeň. Vykřikla, až se její výkřik obludně pronikavě odrazil od vykachličkovaných stěn. Z dalších obsazených kabin se ozývalo mručení typu: „Co se děje?“ nebo „Copak nemůžete dát pokoj?“ Eddie pro každý případ přidržel automaticky se zavírající dveře dřív, než zámek zaklapne. Přidržel se po obou stranách stěn kabinky a skočil oběma nohama do záchodové mísy. Ozvalo se zasyčení a vyvalil se oblak páry.

V té chvíli ti dva strážníci vběhli dovnitř.

„Stůj, ty tam!“ zařval jeden z nich. Tasil zbraň. „Vyjdi ven s rukama za hlavou!“

„Laskavě počkejte, než si aspoň vytáhnu nohy!“ zavrčel Eddie Delgado.

-7-

Charlie se vrátila. A znovu s pláčem.

„Co se stalo, broučku?“

„Mám peníze, ale... tati, zase jsem to nezvládla... byl tam jeden člověk... voják... a já jsem si nemohla pomoci...“

Andy cítil, jak v něm stoupá hrůza. Tlumila ji bolest, usazená v zátylku, ale přesto tady byla. „Charlie, a byl z toho... byl z toho oheň?“

Měla v krku knedlík, a tak jen přikývla. Po tvářích jí stékaly slzy.

„Ach, panebože,“ zašeptal Andy a postavil se.

To Charlie zlomilo úplně. Zakryla si rukama tvář, bezmocně se rozplakala a přitom se houpala dopředu, dozadu.

Skupinka lidí postávala kolem vchodu na dámské toalety. Dveře byly otevřené, ale Andy nic neviděl. Až teď. Dva strážníci vyváděli z umývárny nějakého svalnatého mladíka ve vojenské uniformě a vedli ho do své kanceláře. Voják jim hlasitě nadával a některé jeho nadávky byly mimořádně vynalézavé. Kalhoty měl sotva po kolena, v ruce držel dva mokré zčernalé kusy čehosi, co snad někdy byly boty. Vstoupili do kanceláře a zavřeli za sebou dveře. Letištní budovou se rozletěla vlna vzrušené konverzace.

Andy se opět posadil a rukou objal Charlie. Přemýšlelo se mu těžce, myšlenky jako štíhlé stříbrné rybky pluly v obrovském černém moři pulzující bolesti. Ale musel udělat to nejlepší, co bylo v této chvíli možné. K tomu, aby vyvázli, potřeboval Charlie.

„Tomu člověku se nic nestalo, Charlie. Nic mu není. Jen ho odvedli do kanceláře. A ty mi to pěkně všechno popořádku pověz.“

Skrz ubývající slzy mu Charlie vyprávěla celou historku. O tom, jak poslouchala, o čem voják telefonuje. Jak na něj několikrát myslela, jak vycítila, že na to děvče zkouší různé finty. „A když jsem se vracela k tobě, zadívala jsem se na něj a dřív, než jsem to mohla zastavit... se to stalo. Nezvládla jsem to. Tati, vždyť já jsem mu mohla ublížit. Mohla jsem mu velmi ublížit. Vždyť já jsem ho podpálila!“

„Tiše,“ řekl jí. „Dobře mě poslouvej, Charlie. Myslím, že to, co se stalo, je v této chvíli vlastně dobře.“

„Myslíš?“ pohlédla na něj upřímně překvapena.

„Říkáš, žeš to nezvládla,“ pokračoval Andy, pečlivě vybíraje slova. „A je to tak. Ale je to jiné než předtím. Nezvládlaš to, ale jenom trochu. To, co se stalo, je nebezpečné, broučku, ale... mohla sis i podpálit vlasy. Nebo tvář.“

Ta možnost jí polekala. Andy něžně obrátil její tvářičku k sobě.

„Je to záležitost podvědomí, které se projevuje vždy a u kohokoliv, i když se mu to nelíbí,“ vysvětloval. „Ale... tys tomu chlapíkovi vlastně neublížila, Charlie. Tys ho...“ Zbytek už nedořekl. Zůstala jen bolest. Řekl ještě něco? To v této chvíli nevěděl.

Charlie cítila to špatné, jak se jí to honí v hlavě, jak se to znovu dere ven, aby to provedlo ještě něco. Když to vypustíš z klece, aby ti to pomohlo třeba vybrat peníze z telefonních automatů... a ono to udělá ještě něco navíc, něco opravdu špatné

(jako s maminkou tehdy v kuchyni, ach, maminko, je mi to tak velmi líto) dřív, než to zavřeš zpátky do klece. Ale to teď není důležité. Nebude na to myslet, nebude myslet na (obvazy, maminka musí mít obvazy, poněvadž jsem jí ublížila) nic takového. Teď byl důležitý táta. Sesouval se ze židle před televizorem, tvář měl zkroucenou bolestí. Byl bílý jak křída. Oči měl podlité krví.

Ach tati, přemýšlela, jsme na tom docela stejně. Ty máš v sobě něco, co ti ubližuje, ale nikdy to neopustí svou klec. I ve mně je cosi velkého, co mně sice neublíží, ale někdy ti dostávám takový strach...

„Mám peníze,“ řekla. „Nevybrala jsem všechny automaty, protože kabely byla moc těžká a bála jsem se, že se mi roztrhne.“ Znepokojeně na něj pohlédla. „tati, nepůjdeme někam? Potřeboval by sis lehnout.“

Andy sáhl do kabely a pomalu začal stěhovat plné hrsti drobných do kapes svého manšestrového saka. Ptal se sám sebe, jestli tato noc vůbec někdy skončí. Nechtěl už nic, jen chytit další taxík, odjet do města, dát se vyložit u prvního hotelu, nebo motelu cestou... ale měl strach. Taxík lze sledovat. Měl nepříjemný pocit, že ti lidé ze zeleného autáku jsou někde blízko.

Pokoušel se vzpomenout si, co ví o letišti v Albany. Především je to oblastní letiště. Ve skutečnosti není přímo v Albany, ale patří pod jeho správu. Je to kraj náboženské sekty šejkerů – neřikal mi kdysi děda, že to je kraj šejkerů? Anebo že by to bylo v minulosti? Jak asi vedou hlavní cesty? Dálnice. Odpověď ne dostavovala velmi pomalu. Vedla tudy jakási placená dálnice. Tuším Severní, nebo že by to byla Jižní?

Otevřel oči a pohlédl na Charlie. „Dokázala bys jít kousek pěšky, děťátko? Třeba i několik mil?“

„Jistě.“ V taxíku si pospala, a teď byla poměrně svěží. „A co ty?“

To bylo právě to. Nevěděl. „Zkusím to,“ řekl. „Myslím, brouku, že budeme muset pěšky dojít až na dálnici. Tam se pokusíme někoho stopnout.“

„Stopnout?“ zeptala se.

Přikývl. „Sledovat stopaře je obtížné, Charlie. Když budeme mít štěstí, někdo nás vezme a ráno můžeme být v Bufallu.“ A jestli ne, budeme ještě ráno za svítání stát na krajnici se zvednutým palcem, dokud se k nám nepřihrne ten zelený bourák.

„Tak jo. Když myslíš,“ souhlasila nejistě Charlie.

„Tak pojďme,“ řekl, „pomoz mi vstát.“

Postavil se a pocítil, jak se mu do zátylku zabodává šíp bolesti. Trochu se zapotácel, zavřel oči, potom je znova otevřel. Lidé kolem vypadali neskutečně. Barvy se mu zdály příliš zářivé. Přešla kolem nich žena na vysokých podpatcích a každé klapnutí na dlažbě haly znělo jako zabouchnutí trezoru.

„Tati, víš určitě, že budeš schopen jít?“ Hlas měla slabý a vylekaný.

Charlie. Jen Charlie vypadala, že je pravá.

„Myslím, že jo,“ odpověděl. „Tak pojďme na to.“

Vyšli jinými dveřmi, než před tím vešli. Letištní zřízenec, který si jich všiml, když vystupovali z taxíku, byl zaměstnán vykládáním kufrů ze zavazadlového prostoru jakéhosi auta. Teď jim nevěnoval pozornost.

„Kam teď, tati?“ zeptala se Charlie.

Rozhlédl se na obě strany a spatřil Severní dálnici, která se táhla daleko k obzoru, vpravo od letištní budovy. Jediným problémem bylo, jak se tam dostat. Všude kolem se proplétaly silnice, nadjezdy, podjezdy, mimoúrovňové křižovatky. ZÁKAZ ODBOČENÍ VPRAVO, STOP, CHODCI VLEVO, ZÁKAZ PARKOVÁNÍ. Světla semaforů blikala jako nepokojní duchové v temnotě noci.

„Řekl bych, že se dáme tudy,“ navrhl a vyrazili podél delší strany budovy, po příjezdové cestě k dálnici, nad níž visel nápis NAKLÁDKA A VYKLÁDKA. Na konci letištní budovy chodník končil. Kolem nich lhostejně projel velký stříbrný mercedes, a oblouky výbojek, odrážející se v jeho laku vyvolávaly dojem, že se pohybuje přískoky.

Charlie na něj tázavě pohlédla.

Andy na ni kývl. „Drž se co nejlíp v kraje. Je ti zima?“

„Ne, tati.“

„Je našťestí teplá noc. Maminka by...“ Nedořekl.

Do tmy se vzdalovali dva lidé, urostlý dospělý muž se širokými rameny a děvčátko v červených kalhotách a v zelené blůzce, které se ho drželo za ruku, až to skoro vypadalo, že ho vede.

-8-

Zelené auto se objevilo asi o patnáct minut později a zaparkovalo u žlutě natřeného obrubníku.

Vystoupili z něj dva chlapi. Titěž, kteří pronásledovali Andyho a Charlie až k tomu taxíku na Manhattanu. Šofér zůstal sedět za volantem.

Pomaloučku k němu přistoupil letištní policajt. „Pane, tady nemůžete parkovat,“ oznámil mu. „Kdybyste kousek popojel...“

„Ale můžu,“ skočil mu do řeči řidič a strčil mu pod nos legitimaci.

„Ach tak,“ vzdychl policajt. „Promiňte, pane. Jde snad o něco, co bychom měli vědět?“

„Nic, co by se týkalo bezpečnosti letiště,“ pravil šofér stroze, „ale pomoci vám možná můžete. Neviděl jste tady náhodou dnes večer tyhle dva?“ Podal policajtovi fotografii Andyho a špatně zaostřenou fotku Charlie. V době, kdy ji fotografovali, měla dlouhé vlasy, nad ušima spletené do účků. Její matka tehdy ještě žila. „Děvče je teď asi o rok starší,“ dodal šofér. „A má trochu kratší vlasy. Asi tak po ramena.“

Policajt si pozorně prohlédl podané fotografie, zepředu i zezadu.

„Tak se mi zdá, že tu malou jsem viděl,“ začal. „Vlasy světlé jako len, že? Podle obrázku těžko říct.“

„Jako len, to máte pravdu.“

„Ten muž je její otec?“

„Když se mě nebudete ptát, nebudu vám muset lhát.“

V letištním policajtovu stoupala vlna nevole vůči tomuto mládenci s bezvýraznou tváří, sedícímu za volantem zeleného auta obtížně definovatelné značky. Kdysi trochu spolupracoval s FBI, CIA i s organizací, která si říká Dílna. Jejich agenti byli právě takoví. Bezvýrazní, arogantní, povýšenečtí. Každého v modré uniformě považovali za troubu. Asi před pěti lety, když tu měli ten únos, právě takovýhle pacholek vytáhl z letadla chlapíka, který se dostal na palubu s granáty, a když se ten maník ocitl potom pod dozorem „opravdových“ policajtů, spáchal sebevraždu tak, že si vlastními nehty roztrhl krční tepnu. Páni, to vám byl průser.

„Heleďte... pane. Ptám se, jestli je ten muž její otec, abych se pokusil najít nějakou rodinnou podobnost. Podle těchto fotek se dá opravdu těžko říct.“

„Příliš se nepodobají. Každý z nich má jinou barvu vlasů.“

To vidím i sám, ty moulo, pomyslel si polda. „Viděl jsem je oba,“ oznámil nakonec šoférovi toho zeleného bouráku. „Je to mohutný chlap. Vyšší, než by se podle té fotky zdálo. Řek bych, že je nemocnej, nebo něco na ten způsob.“

„Ano?“ Řidič vypadal potěšeně.

„Měli jsme tady dnes rušnou noc, pane. Nějaký blázen si chtěl spálit vlastní boty.“

Šofér, sedící za volantem, se bleskově vzpřímil. „Cože?“ Policajt přikývl, šťasten, že toho chlápka aspoň trochu vyvedl z konceptu. Nebyl by tak šťasten, kdyby zjistil, že si právě vysloužil místo v hlášení, které půjde do manhattanské filiálky Dílny. I Eddie Delgado, místo plánovaných návštěv barů pro osamělé (a masážních salonů a porno obchodů na Times Square) během dovolenky v té rajské zahradě jistě souká ze sebe jeden nesmysl za druhým, a bude dnes muset strávit noc ve stavu absolutní koncentrace indukované drogami, až bude přinucen donekonečna, stále znovu a znovu popisovat, co se stalo těsně před tím, a těsně po tom, co mu začalo být od nohou sakra teplo.

-9-

Zbývající dva muži ze zeleného auta zatím hovořili se zaměstnanci letiště. Jeden z nich objevil zřízence,

který si všiml Andyho a Charlie, když vystupovali z taxíku a vstupovali do budovy.

„To si pište, že jsem je viděl. Zrovna jsem si pomyslel, jaké to je skandál, když opilej chlap, jako tenhle, je tak pozdě v noci venku s děckem.“

„Třeba šli na letadlo,“ řekl jeden z těch mužů.

„Třeba,“ souhlasil zřízenec. „Jen doufám, že se matka toho děcka nad tím zamyslí. Doufám, že ví, co se děje.“

„Pochybují, že by to věděla,“ zamručel muž v dobře ušitém tmavomodrém obleku. Byl v tom kus upřímnosti.

„Neviděl jste je odcházet?“

„Ne pane. Dovolil bych si tvrdit, že tady ještě někde jsou. Leda, že by už odletěli, není-liž pravda?“

-10-

Oba muži rychle a systematicky prohledali hlavní budovu a východy na letištní plochu. Celou tu dobu přitom drželi služební průkazy v dlaních, aby si je příslušníci letištní policie mohli prohlédnout. Potkali se u výdejny letenek společnosti United Airlines.

„Nic,“ konstatoval první.

„Myslíš, že už odletěli?“ zeptal se druhý. Byl to ten frajer v pěkném modrém obleku.

„Myslím, že ten hajzlík neměl u sebe víc než padesátku. Možná dokonce ani to ne.“

„Bude lepší, když to vyšetříme.“

„Tak jo. Ale rychle.“

Společnost United Airlines. Allegheny. Američan. Braniff. Sezónní linky. Ramenatý muž, který vypadal nemocně, nekupoval letenky ani v jedné z nich. Ale nosič zavazadel z Albany Airlines se domníval, že viděl děvčátko v červených kalhotách a zelené košili s pěknými světlými vlasy.

Ti dva se opět potkali u sedátek před televizory, kde před ne tak dlouhou dobou seděli Andy s Charlie.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se první.

Agent v modrém obleku vypadal rozčileně. „Myslím, že bychom měli prohledat celý prostor,“ pravil.

„Nejspíš odešli pěšky.“

Skoro během zamířili zpět k zelenému autu.

-11-

Andy a Charlie kráčeli tmou po měkké krajnici spojovací silnice mezi letištěm a dálnicí. Chvilími je minulo auto. Byla skoro jedna hodina po půlnoci. Jednu míli od nich, nedaleko budovy letiště, se ti dva chlapi opět připojili ke svému třetímu partnerovi v zeleném autě. Andy a Charlie šli teď rovnoběžně se Severní dálnicí, která se táhla doprava dolů, osvětlena ne příliš jasnými světly výbojek. Mohli by slézt dolů po náspu a zkusit stopovat vozidla z odstavného pásu, ale jestli narazí na policajta, ztratí i tu nejmenší šanci, že z toho vyklouznou. Andy uvažoval, jak daleko ještě budou muset jít, než dorazí k vjezdu na dálnici. Od chvíle, kdy byli na cestě, se mu každý pohyb bolestivě promítal do mozku.

„Tati, ještě můžeš?“

„Zatím to jde,“ řekl, ale skutečnost byla jiná. Sebe neoklamal a pochyboval, že oklamal Charlie.

„Jak je to ještě daleko?“

„Už jsi unavená?“

„Ještě ne... ale, tati...“

Zastavil se a vážně na ni pohlédl. „Co je, Charlie?“

„Cítím, že ti zlí lidé jsou nám zase v patách,“ zašeptala.

„V pořádku,“ řekl. „Asi uděláme nejlíp, když to vezmeme zkratkou. Dokážeš sejít dolů z tohoto svahu a nespadnout?“

Pohlédla na ten svah, pokrytý suchou říjnovou trávou.

„Třeba jo,“ odpověděla s pochybností v hlase.

Překročil svodidla a potom pomohl i Charlie, aby se dostala na druhou stranu. Jako už několikrát před tím, ve chvílích bolesti a stresu, se v myšlenkách pokoušel uchýlit do minulosti, uniknout mukám. Vrátit se k dobrým rokům, k dobrým časům, které zažili, dříve než se nad jejich životy začaly stahovat mraky – nejdřív jen nad ním a nad Vicky, potom nad všemi třemi, a čím dál, tím víc zatemňovaly jejich štěstí, podobně jako při zatmění postupně ubývá z Měsíce. Bylo to...

„Tati!“ Charlie najednou vykřikla na poplach. Ztratila půdu pod nohama. Suchá tráva byla zrádně kluzká. Andy hmátl po její mávajícím ruce, netrefil ji a ztratil rovnováhu i sám. Když dopadl na zem, zadunělo to. V hlavě pocítil takovou bolest, až hlasitě vykřikl. Tak se oba kutáleli a klouzali dolů po náspu k Severní dálnici, po níž se auta valila příliš rychle na to, aby zastavila, kdyby se jim někdo z nich – on, nebo Charlie – vkoulel do jízdny dráhy.

-12-

Pomocný vědecký asistent ovinul Andymu ruku gumovým škrtidlem těsně nad loktem a pravil: „Sevři laskavě pěst.“ Andy ho poslechl. Žila mu naběhla. Pocítil slabou nevolnost, tak se pro jistotu díval jinam. Dvě stě dolarů sem, dvě stě dolarů tam, ale necítil nejmenší touhu sledovat, jak mu do žil stéká infuze.

Vicky Tomlinsonová v bílé blůzce a v dlouhých šedých kalhotách ležela na sousedním lůžku. Věnovala mu nervózní úsměv. Andy znovu uvažoval o tom, jaké má nádherné kaštanové vlasy, jak ladí s jejíma světlemodrými očima, když najednou bolestivé bodání v ruce vystřídala mdlá horkost.

„Hotovo,“ oznámil pomocný vědecký asistent s viditelnou snahou povzbudit ho.

„Hotovo pro tebe,“ odpověděl Andy. Necítil se povzbuzen ani za mák.

Nacházeli se v místnosti číslo 70 na prvním poschodí budovy Jason Gearneigh Hall. Díky laskavosti kolegů z ošetrovny, kteří sem dopravili tucet lůžek, polehávalo dvanáct dobrovolníků na matracích naplněných hypoalergickou pěnou, aby se trochu vzpamatovali. Doktor Wanless sám neaplikoval ani jednu infuzi, ale procházel se mezi lůžky a každého z dobrovolníků oslovil s neurčitým úsměvem na rtech. Od tohoto okamžiku začneme schnout, pomyslel si Andy morbidně.

Když se sem všichni dostavili, Wanless přednesl krátkou řeč, a v ní řekl asi toto: Z ničeho nemějte strach. Nacházíte se v bezpečném náručí moderní vědy. Andy moderní vědě příliš nedůvěřoval, neboť to byla právě ona, která dala světu vodíkovou bombu, napalm a laserové dělo, a navíc Salkovu vakcínu a pleťovou vodu.

Pomocný vědecký asistent teď udělal ještě něco. Zablokoval průtok na infuzní hadičce.

Infuzní roztok byl směsí pěti procent dextrózy s vodou, jak pravil Wanless, který ho nazýval Dextro 5. Pod uzávěrem průtoku měla infuzní hadička malý přívod. Jestli má Andy dostat P6, podají mu ho právě tímto přívodem. Jestliže bude v kontrolní skupině, ukáže se to na normální hodnotě soli. Hop, nebo trop.

Znovu sklouzl pohledem na Vicky. „Jak se cítíš, děvče?“

„Prima.“

Přistoupil k ní Wanless. Stál v uličce mezi nimi a prohlížel si nejprve Vicky a potom Andyho.

„Cítíte slabou bolest?“ Jeho projev se nevyznačoval žádným přízvukem, a už vůbec ne regionálním přízvukem, který by svědčil o jeho původu. Jeho větné konstrukce Andymu připadaly, jako by je tvořil někdo, jemuž angličtina není mateřskou řečí.

„Cítím tlak,“ odpověděla Vicky. „Slabý tlak.“

„Ano? To přejde.“

Wanless se s dobromyslným úsměvem obrátil k Andymu. V bílém plášti se mu zdál být velmi vysoký. Brýle se zdály být docela malé. Malé a vysoko.

„Kdy začneme vysychat?“ zeptal se Andy.

Wanless se nepřestal usmívat. „Cítíte se, jako kdyby jste měl vyschnout?“

„Vy-sy-chat,“ artikuloval Andy a zašklebil se, jako šílenec. Něco se s ním dělo. Panebože, vždyť on se vznáší. Potom padal zpátky.

„Všechno bude v pořádku,“ prohodil Wanless a jeho úsměv se ještě rozšířil. Kolem projíždí jezdec na koni, pomyslel si Andy zmateně. Znovu pohlédl na Vicky. Jaké jen má zářivé vlasy! Z jakéhosi bláznivého důvodu mu připomínaly měděné dráty vinutí fungl nového motoru... generátor... alternátor... čimčara treperenda...

Nahlas se rozesmál

Přistoupil k němu pomocný vědecký asistent, mírně se usmíval – jakoby nějakému žertu – zablokoval hadičku, vstříkl Andymu do ruky ještě trochu obsahu stříkačky, a potom pomalu odplul. Andy pohlédl na infuzní hadičku. Už měl ve věci jasno. Jsem borovice, pomyslel si. Pohled na moje nádherné jehličí. Opět ho to rozveselilo.

Vicky se na něj usmívala. Kristepane, ta je ale krásná. Chtěl jí říct, jak je krásná, jak jí měděně hoří

vlasy.

„Díky,“ odpověděla. „Jaké milé přirovnání.“ Opravdu to řekla? Nebo si to jenom představoval? Posbíral poslední útržky vědomí a pravil: „Tak se zdá, Vicky, že destilovaná voda na mě dneska nevyšla.“

„Ani na mě,“ odpověděla bez stopy vzrušení.

„Bezva, že?“

„Bezva,“ souhlasila ospale.

Kdesi kdosi křičel. Hystericky cosi blábolil. Zvuk stoupal a klesal v pozoruhodných smyčkách. Když to začínalo připomínat nekonečné nábožné rozjímání mnichů, Andy otočil hlavu, aby viděl, co se děje. Bylo to opravdu pozoruhodné. Najednou všechno začínalo být pozoruhodné. Probíhalo to jaksi zpomaleně. Zpomaleně, jak to uváděl ve svých článkách jistý avantgardní filmový kritik na univerzitě. V tomto filmu, jako koneckonců ve všech, dosahuje Antonioni největší dramatický účinek tím, že akci odvíjí zpomaleně. Jaké pozoruhodné, opravdu přiléhavé slovo! Zní, jako když had vyklouzne z ledničky: zpomaleně.

Několik pomocných vědeckých asistentů se zpomaleně rozběhlo k jednomu z lůžek, které stálo u tabule v posluchárně číslo 70. Chlapci, který na něm ležel, se zdálo, že se mu něco děje s očima. Už to bude tak, nejspíš měl něco s očima, neboť měl do nich zastrčené prsty a zdálo se, že si vytahuje oční bulvy z jamek. Ruce měl zkroucené jako pazoury a z očí mu stříkala krev. Stříkala však zpomaleně. Jehla z jeho paže zpomaleně vylétěla do vzduchu. Wanless k němu běžel zpomaleně. Oči chlapce na lůžku teď vypadaly jako splasklá volská oka, uvědomil si Andy nezaujatě. Jak by ne.

V tom se všechny bílé pláště shromáždily kolem lůžka a chlapce už nebylo vidět. Právě za ním bylo na stěně zavěšeno jakési schéma. Znázorňovalo jednotlivé části lidského mozku. Andy si schéma chvíli soustředěně prohlížel. Nanejvýš pozoruhodné, jak říkával Art Johnson v Zasmějme se.

Z chumlu bílých pláštíků se vysunula zakrvavená ruka, připomínající ruku tonoucího. Prsty byly postříkány sraženou krví a visely z nich cáry tkání. Ruka se dotkla schématu, sklouzla po něm a zanechala na něm krvavou skvrnu ve tvaru obrovské tištěné čárky. Schéma se s hlukem navinulo na horní tyč a zaklaplo.

V tom lůžko zdvihli (chlapce, který si vyškrábal oči, stále ještě nebylo vidět) a energicky ho vynesli z místnosti.

Za pár minut (hodin? dní? či snad let?) přistoupil k Andyho lůžku jeden z pomocných vědeckých asistentů, aby zkontroloval infuzi, a vstříkl do Andyho vědomí další dávku P6.

„Jak se cítíš, hochu?“ zeptal se ho pomocný vědecký asistent, ale samozřejmě to nebyl žádný pomocný vědecký asistent, nebyl to vůbec student, ani nikdo z těch kolem nebyl student. Za prvé ten chlápek vypadal, že má kolem pětatřiceti, a byl teda na univerzitního studenta příliš starý. Za druhé tento chlápek pracoval pro Dílnu. Andy si to zřetelně uvědomil. Bylo to absurdní, ale věděl to s absolutní jistotou. A jmenoval se...

Andy chvíli tápal ve vzduchoprázdnu, ale najednou na to přišel. Ten muž se jmenoval Ralph Baxter. Zasmál se. Ralph Baxter. Stačí.

„Cítím se docela prima,“ pravil. „Co se stalo s tím klukem?“

„S jakým klukem, Andy?“

„S tím, co si vyškrábal oči,“ pravil Andy nevzrušeně.

Ralph Baxter se zasmál a poplácal Andyho po ruce, „Ty máš ale opravdu divoký vize, hochu. Že se nestydíš!“

„Ne, opravdu,“ přidala se Vicky. „I já jsem to viděla.“

„To si jenom myslíte,“ nedal se asistent, který vlastně asistentem nebyl. „Měli jste společnou halucinaci. Tam na tom druhém kraji byl jeden kluk, co měl svalovou reakci... cosi jako křeče. Žádný vyškrábaný voči. Žádná krev.“

„Člověče, to přece není možné, abychom oba měli bez předcházející konzultace stejnou halucinaci,“ namítl Andy. Cítil se hrozně vtipně. Logika byla neomylná, nevyvratitelná. Vzal Ralphovi Baxterovi vítr z plachet.

Ralph se zasmál. Nic ho neodradilo. „U této drogy je možný všechno,“ prohodil. „Za minutu se vrátím, dobrý?“

„Dobře, Ralphe,“ pravil Andy.

Ralph se zarazil a vrátil se zpátky k Andymu. Vracel se zpomaleně a zamyšleně na Andyho hleděl. Ten se ušklíbl širokým bláznivým narkomanským šklebem. Tak a máš to, Ralphe. A příslovečný vítr z plachet je pryč. Najednou ho zalily proudy informací o Ralphu Baxterovi, přívál nejpodrobnějších podrobností. Pětatřicet let, s Dílnou spolupracuje šest let, předtím dva roky u FBI, během...

Během své kariéry zabil čtyři lidi, tři muže a jednu ženu. A potom, co ji zabil, ji pohlavně zneužil. Byla to novinářka od Associated Press a dozvěděla se o...

Tato část byla nezřetelná. Ale na tom ani tak nezáleželo. Andy to najednou nechtěl vědět. Úšklebek mu zmizel ze rtů. Ralph Baxter na něj ještě stále hleděl a Andyho zachvátila ta nejčernější paranoia, kterou si pamatoval ze dvou předcházejících zážitků po užití LSD... Ale toto bylo mnohem hlubší a mnohem děsivější. Nikdy netušil, že o Ralphovi Baxterovi ví takové věci – a jak je vůbec možné, že zná jeho jméno. Popadl ho však strach, že kdyby se Ralph dozvěděl, co ví, mohl by i Andy zmizet z místnosti stejně rychle, jako ten kluk, co si vyškrábal oči. Nebo třeba je to opravdu všechno jen halucinace, nic z toho teď koneckonců nevypadalo skutečně.

Ralph na něj stále ještě hleděl. Pomalu se začal usmívat. „Tak to vidíš,“ zašeptal. „S P6 můžeš zažít andělský věci.“

Vzdálil se. Andy si vydechl úlevou. Pohlédl na Vicky a všiml si, jak se na něj dívá doširoka otevřenýma vystrašenýma očima. Nasává tvoje pocity, pomyslel si. Jako rádio. Musíš ji uklidnit! Nezapomínej, že je pod vlivem drogy, až už je toto záhadné svinstvo cokoliv!

Usmál se a po chvíli mu Vicky úsměv nejistě opětovala. Zeptala se, jestli je všechno v pořádku. Odpověděl, že neví, ale asi ano.

(jenže nemluvíme – Vicky nepohybuje rty)

(mluvíme?)

(Vicky? jsi tam?)

(je to telepatie, Andy? nebo co?)

Nevěděl. Něco to muselo být. Pevně tiskl víčka k sobě.

Jsou to opravdu pomocné vědecké síly? Ptala se ho znepokojená Vicky. Vůbec tak nevypadají. Je to od té drogy, Andy?

Nevím. Pravil s očima stále ještě zavřenýma. Co se mohlo stát tomu klukovi? Tomu, co ho odnesli? Znovu otevřel oči a pohlédl na Vicky, ale ta zavřela hlavou. Nevzpomínala si. Andyho překvapilo a současně ohromilo zjištění, že si sotva vzpomíná sám na sebe. Zdálo se, že se to všechno přihodilo před dávnými lety. Ten chlapec dostal křeče, není-liž pravda? Svalové stahy, to je všechno. On...

On si vyškrábal oči.

Ale co na tom fakticky záleží?

Ruka se vysouvá z chumlu bílých pláštíků, jako ruka tonoucího.

Ale to všechno se stalo v dávných dobách, kdysi v dvanáctém století.

Najednou začala všechno zaplavovat hudba z reproduktorů, umístěných pod stropem. Bylo to příjemné, mnohem příjemnější než vzpomínky na svalové křeče a vyteklé oči. Hudba byla měkká a současně velkolepá. Mnohem později (po poradě s Vicky) přišel Andy na to, že to byl Rachmaninov. A kdykoliv později slyšel Rachmaninova, vyvolalo to v něm vzpomínku na to snové vznášení se v nekonečném čase a mimo čas v posluchárně číslo 70 v Jason Gearneigh Hall.

Co z toho byla skutečnost a co halucinace? Dvanáct let Andy McGee uvažoval nad touto záhadou a za celých dvanáct let k žádnému rozluštění nedospěl. Jistý okamžik bylo vidět, jak se v místnosti vznášejí předměty, jako kdyby do nich dul neviditelný vítr – papírové nádoby, masky, manžeta tlakoměru, smrtelné krupobití per a tužek. Podruhé, někdy později (nebo to snad bylo ve skutečnosti předtím? Časová následnost mu ucházela.), jeden z testovaných objektů dostal svalovou křeč, po níž následovala zástava srdce – aspoň to tak vypadalo. Zoufale se pokoušeli ho probrat umělým dýcháním z úst do úst, potom jakousi injekcí přímo do hrudní dutiny a nakonec přístrojem, který vydával vysoké kvílivé zvuky a na tenkých drátcích měl připojeny dvě černé přísavky. Andymu se zdálo, že si vzpomíná, jak jeden z „pomocných vědeckých asistentů“ křičí: „Do toho! Do toho! Dej to sem, ty vypumpovaná hlavo!“

Potom usnul. Podlehl omámení a pomalu se z něj probíral. Mluvil s Vicky a vzájemně si vyprávěli o

sobě. Andy jí řekl o té autohavárii, při níž přišla o život jeho matka, o tom, jak strávil následující rok s tetou, skoro nervově zmoženou žalem. Vicky se mu na oplátku svěřila, že když jí bylo sedm, znásilnila ji její nedospělá ošetřovatelka a teď se strašně bojí sexu, mnohem víc, než kdyby byla frigidní, a právě toto, víc než cokoli jiného způsobilo, že se rozešla s přítelem. Chtěl to. Naléhal na ni.

Vyprávěli si věci, které si muž se ženou říkají, až když se znají celá léta, i věci, které si muž se ženou neřeknou nikdy, dokonce ani potmě v manželské posteli, po mnoha letech soužití.

Ale vyprávějí si je opravdu?

To se Andy už nikdy nedozví.

Čas se zastavil, ale jako by přece jen jaksi plynul dál.

-13-

Na chvíli se probral z dřímot. Rachmaninov utichl, tedy jestli ho vůbec někdo hrál. Vicky klidně spala na vedlejším lůžku, ruce složené na prsou, ruce dítěte, které usnulo, dřív než stihlo dokončit modlitbičku před spaním.

Andy na ni pohlédl a zřetelně si uvědomil, že se do ní právě zamiloval. Byl to hluboký a úplný cit mimo jakoukoliv (a každou) pochybnost.

Po chvíli se začal rozhlížet kolem sebe. Několik lůžek bylo prázdných. V místnosti leželo asi pět testovaných dobrovolníků. Někteří z nich spali. Jeden seděl na lůžku a pomocný vědecký asistent – obyčejný, asi pětadvacetiletý pomocný vědecký asistent – mu kladl otázky a poznámky si zapisoval na papír, připevněný količkem k podložce. Testovaný dobrovolník říkal očividně něco zábavného, neboť se oba smáli, tlumeně a ohleduplně, tak jako se smějeme, když ostatní kolem nás spí.

Andy se posadil a zkoušel vlastní reakce. Cítil se teď výborně. Zkusil se usmát a zjistil, že se mu to daří. Svaly měl uvolněné. Ostře vnímal každou maličkost. Byl svěží, pln očekávání a jakési nevinnosti.

Vzpomínal si, že podobný pocit zažíval jako dítě, když v sobotu ráno vstal, na stojanu v garáži na něj čekalo připravené kolo, a před sebou měl celý víkend jako lunapark snů, v němž každá jízda je zadarmo.

Jeden z pomocných vědeckých asistentů k němu přistoupil a zeptal se ho: „Jak se cítíš, Andy?“

Andy na něj pohlédl. Byl to tentýž chlápek, který mu píchl injekci... kdy že to bylo? před rokem? Třel si dlaněmi tváře a bradu a ucítil, že na ní má strniště. „Cítím se jako Rip van Winkle,“ odpověděl.

Asistent se zasmál. „Bylo to jen osmačtyřicet hodin, žádných dvacet let. Ale jak se cítíš doopravdy?“

„Bezva.“

„Normálně?“

„Ano. Ať už to slovo znamená cokoli. Normálně. Kde je Ralph?“

„Jaký Ralph?“ asistent zvedl obočí.

„No jo, Ralph Baxter. Asi pětatřicetiletý. Vysoký chlápek. Špinavý blondák.“

Pomocný vědecký asistent se zasmál. „Zdál se ti,“ pravil.

„Cože?“ Andy na něj hleděl nevěřičně.

„Zdál se ti. Měls o něm halucinaci. Jediný Ralph, o kterém vím, že měl někdy něco společného s testováním P6, je obchodní zástupce farmaceutické firmy Dartan a jmenuje se Ralph Steinham. A tomu je tak pětapadesát, nejmíň.“

Andy na asistenta dlouho hleděl a nic neříkal. Že by Ralph byla iluze? Třeba. Rozhodně měl všechny paranoidní rysy narkotického snu. Andymu se zdálo, že si vzpomíná, jak si myslel, že Ralph je jakýsi tajný agent, který likvidoval různé lidi. Trochu se usmál. I asistent se usmál. Poněkud nepřírozně, pomyslel si Andy. Nebo i to je paranoia? Určitě.

Mládence, který seděl na lůžku a hovořil, když se Andy vzbudil, teď vyprovázeli z místnosti. Z papírového poháru popíjel pomerančový džus.

„Nebyl tady nikdo raněn?“ zeptal se Andy opatrně.

„Raněn?“

„Tedy... jestli tady někdo neměl záchvat? Nebo...“

Pomocný vědecký asistent se naklonil dopředu a vypadal znepokojeně. „Andy, doufám, že nebudeš po univerzitě šířit takovéhle řeči. Mohlo by to velmi poškodit výzkumný program doktora Wanlesse. Příští semestr chceme zkoušet L7 a L8, a tak...“

„Něco se tady stalo?“

„Jeden chlapec měl svalovou reakci, krátkou, ale velmi bolestivou,“ pravil asistent. „Netrvalo to ani patnáct minut a nic se nestalo. Ale teď by to vyvolalo atmosféru honu na čarodějnice: Zrušte brannou povinnost, zakažte výcvikové tábory pro brance, zakažte nábor pracovníků pro chemickou firmu Dow, protože se tam vyrábí napalm... a naše věc by velmi utrpěla. Ztrácí se smysl pro míru věcí, a já si náhodou myslím, že právě tento výzkum je velmi důležitý.“

„Co to bylo za kluka?“

„To ti teď nemůžu říct. Jediný, co ti můžu říct je, abys prosím tě, myslel na to, žeš byl pod vlivem halucinogenu. Nesměšuj vize vyvolané drogou s realitou. A nešiš takový nesmysl.“

„Dovolili byste mi něco takového?“ zeptal se Andy.

Asistent se zatvářil překvapeně. „Nevím, jak bychom ti mohli v tom zabránit. Každý vysokoškolský program pokusů stojí na dobrovolnících. Za mizerný dvě stovky nemůžem čekat, že podepíšeš přísahu věrnosti. Co myslíš?“ Andy pocítil úlevu. Jestliže tenhle chlápek lhal, dělal to neodolatelně. Všechno to byla série halucinací. A na vedlejší lůžku se začala hýbat Vicky.

„Tak co teď?“ zeptal se asistent s úsměvem. „Myslím, že bychom měli dát dohromady ty otázky.“

A tak mu začal klást otázky. Zatímco na ně Andy odpovídal, Vicky už se docela probrala, vypadala odpočatě, klidně, rozzářeně. Usmívala se na něj. Otázky byly velmi podrobné. Mnohé z nich by byl Andy nejraději položil sám.

Proč měl tedy pocit, že se každý snaží něco zatlouct?

-14-

K večeru téhož dne seděli Andy a Vicky na divanu v klubové místnosti Unionu a navzájem si porovnávali své halucinace.

Nepamatovala si to, co ho nejvíc znepokojovalo: zakrvavenou ruku, která se ochable vynořila ze skupiny bílých pláštů, narazila na schéma na stěně, a potom zmizela.

Andy si zas nevzpomínal na to, co bylo nejživější pro ni: muž s dlouhými světlými vlasy rozložil u jejího lůžka skládací stůl tak, že ho měla přesně v úrovni očí. Poukládal na něj řadu velkých dominových kostek a pravil: „Shoď je, Vicky. Všechny je shoď.“ Chtěla mu vyhovět a natáhla ruku, aby kostky smetla, ale muž jí ruku jemně, ale pevně odtlačil: „Nepotřebuješ při tom ruce, Vicky,“ řekl, a potom dodal. „Shoď je dolů jen tak.“ A tak se zadívala na domino, až všechny kostky jedna po druhé popadaly. Bylo jich asi tucet.

„Cítila jsem, že mě to strašně unavilo,“ vysvětlovala Andyemu a poněkud se usmála tím svým zvláštním úsměvem. „A nějak mě napadlo, že diskutujeme o Vietnamu, chápeš? Řekla jsem něco v tom smyslu, jako: ‚Ano, tím se dokazuje, že zanikne-li Jižní Vietnam, zaniknou všichni.‘ A on se na mě usmál, poplácal mě po ruce a zeptal se: ‚Proč si kapku nepospíš, Vicky? Vždyť ty musíš být už pekelně unavená.‘ A tak jsem usnula.“ Zavrtěla hlavou. „Ale teď to vypadá docela neskutečně. Buď jsem si to vymyslela celé, nebo jsem si indukovala halucinaci kolem docela obyčejného testu. Ty si na něj nepamatuješ, že ne? Na toho vysokého chlapa s dlouhými světlými vlasy a malou jizvou na bradě?“

Andy zavrtěl hlavou. Ne, nepamatuje se.

„Ale ještě stále nechápu, jak jsme mohli mít nějakou společnou představu,“ přiznal se, „jedině, že by byli vyvinuli drogu, jejíž účinky jsou kromě halucinogenních i telepatické. Víím, že se o tom v posledních letech hodně mluvilo. Nápad vycházel z toho, že halucinogeny mohou posilovat vnímání.“ Pokrčil rameny, a potom se ušklíbl: „Carlosi Castanedo, kde jsi, když tě potřebujeme?“

„Není pravděpodobnější, že jsme jen hovořili o tomtěž, a potom jsme zapomněli, že jsme o tom mluvili?“ zeptala se Vicky.

Souhlasil s tím, že je to možné, ale stále ještě se cítil celým zážitkem znepokojen. Byla to, jak se říká, pořádná kocovina.

Sebral všechnu odvahu a pravil: „Jedině, čím jsem si docela jist, je, že jsem se do tebe zamiloval, Vicky.“

Nervózně se usmála a políbila ho do koutku úst. „To je od tebe milé, Andy, ale...“

„Máš ze mě strach. Nebo máš strach ze všech mužů.“

„Asi,“ přiznala.

„Nechci nic jiného, jen abys mi dala šanci.“

„Šanci ano,“ odpověděla. „Mám tě ráda, Andy. Velmi tě mám ráda. Ale prosím tě, nezapomeň, jaká jsem z toho vyděšená. Někdy prostě... inu, jsem z toho celá vyděšená.“ Chtěla jen pokrčit rameny, ale celá se roztrásla.

„Nezapomenu,“ řekl, oběma rukama si ji přivinul k sobě a políbil ji. Zaváhala, ale potom políbila i ona jeho, pevně při tom svírajíc jeho ruce ve svých.

-15-

„Tati!“ vykřikla Charlie.

Svět se Andymu bolestně převracel před očima. Pod sebou měl výbojkové lampy, lemující Severní dálnici, nad sebou zemi a nezadržitelně to s ním házelo. Najednou se ocitl na zadku a klouzal se dolů po spodní polovině náspu, jako dítě na skluzavce. O něco níž se bezmocně převalovala Charlie.

Ach, to ne, vždyť ji to hodí přímo mezi auta...

„Charlie!“ zavřeštěl ochraptěle, až ho z toho zabolet krk i hlava. „Dávej pozor!“

Už byla dole, dřepěla uprostřed odstavného pásu, zalévalo ji ostré světlo projíždějících aut a vzlykala. O vteřinu později přistál vedle ní s mohutným nárazem, po němž se mu všemi smysly šířila do hlavy bolest. Viděl dvojité i trojitě, a až po chvíli se mu vidění zaostřilo.

Charlie se posadila na zem a sevřela si hlavu rukama.

„Charlie,“ začal a dotkl se jí. „Nic se neděje, brouku.“

„Měla jsem raději spadnout mezi ta auta!“ vykřikla. Hlas měla ostrý a plný odporu vůči sobě. Andymu se od toho sevřelo srdce. „Zasloužím si to, protože jsem podpálila toho člověka.“

„Pssst,“ tišil ji. „Na něco takového nesmíš ani pomyslet, Charlie.“

Držel ji za ruku. Kolem svištěla auta. V každém z nich mohl být policajt, a to by byl konec. Ale z jistého hlediska by to byla skoro úleva.

Charlieino vzlykání pomalu tichlo. Částečně, jak se domníval, to bylo únavou. Ale v jeho rozbolavělé hlavě únava vyvolávala hysterii a probouzela nevidaný proud vzpomínek. Kdyby se jen dostali někam, kde by se mohli posadit...

„Charlie, můžeš vstát?“

Pomalou se postavila a utřela si poslední slzy. Její tvář ve tmě připomínala bledý měsíček. Hleděl na ni a pocítil ostré bodnutí viny. Správně by měla ležet stulená v posteli, v nějakém domě, nezátíženém hypotékou, s rukou svírající plyšového medvídka, přpravená jít ráno do školy, aby tam sváděla boje za Boha, za vlast, a za postup do třetí třídy. Místo toho tady stojí ve čtvrt na dvě v noci na odstavném pásu dálnice na severu státu New York, sužovaná pocitem viny, neboť cosi zdědila po matce a po otci – cosi, o čemž nemohla sama rozhodnout ani o trochu víc než o barvě svých jasných modrých očí. Jak vysvětlíš sedmiletému děvčátku, že jeho tatínek a maminka potřebovali kdysi dvě stě dolarů, a lidé, kterých se ptali, jestli je to v pořádku, je oklamali?

„Zkusíme stopnout nějaké auto,“ řekl Andy, ale neuměl by vysvětlit, jestli jí položil ruku kolem ramenou, aby ji povzbudil, nebo aby se opřel. „Půjdeme do nějakého motelu nebo hotelu a vyspíme se. Až potom budeme uvažovat, co dál. Dobře?“

Charlie apaticky přikývla.

„Prima,“ řekl a začal stopovat. Vozy uháněly kolem bez zájmu a necelé dvě míle od nich se opět vydalo na cestu to zelené auto. Andy o tom nic nevěděl, jeho vzrušená mysl se obracela k minulosti, k tomu dni, kdy byl s Vicky v Unionu. Bydlela v jedné z kolejí a on od ní odcházal pozdě v noci. Stáli na schůdku před velkou dvoukřídlou bránou. Znovu se dotýkal jejích rtů a ona jej váhavě objala kolem krku, ta dívka, která dosud byla pannou. Byli takoví mladí. Panebože, jak oni byli mladí!

Kolem frčela auta. Charlieiny vlasy se při každém závanu vzduchu rozevlály a opět klesaly a on vzpomínal na zbytek toho, co se stalo tehdy v noci, před dvanácti lety.

-16-

Po návštěvě u Vicky na koleji vyrazil Andy napříč přes areál školy směrem k silnici, aby si stopnul auto do města. Třebaže na tváři cítil sotva znatelné pohyby vzduchu, májový vítr prudce narážel do korun jilmů, lemujících silnici, takže se vytvářel dojem, jako by se přímo nad ním valila neviditelná řeka, řeka, z níž mohl zachytit jen nejnepatrnější, vzdálené šumění.

Cestou minul Jason Gearneigh Hall, a na chvíli se u té temné budovy zastavil. Mladé listí na okolních

stromech tančilo a kroutilo se v nepozorovatelném proudu větrné řeky. Na zádech mu naskočila husí kůže a v žaludku ho zamrazilo. Třebaže byl teplý večer, roztrásl se. Měsíc, podobný obrovskému stříbrnému dolaru, proplul mezi houstnoucím mořem oblaků, pozlacených člunů, které vítr hnal po tmavé vzdušné řece. Měsíční světlo se zrcadlilo v oknech budovy, takže tato civěla jako odporné, prázdné oči.

Něco se tady tehdy stalo, přemýšlel. Něco důležitějšího, než to, co nám řekli, nebo na co nás připravili. Co to asi bylo?

V myslí opět viděl tu tápající zakrvavenou ruku, viděl ji i v této chvíli, jak narazila na pověšené schéma, jak na něm zanechala krvavou skvrnu ve tvaru čárky... a potom se schéma s rachotem a zaklapnutím navinulo.

Vykročil k budově. Šílenec. Po desáté hodině tě do posluchárny nepustí. A...

A mám strach.

Ano. V tom to bylo. Příliš mnoho znepokojujících nejasných vzpomínek. Příliš rychle sám sebe přesvědčil, že to byly jen halucinace. Vicky byla na nejlepší cestě, aby tomu uvěřila. Testovaný objekt si vyškřábal oči. Jakási žena křičela, že chce umřít, smrt je lepší než toto, i kdyby se měla dostat do pekla a navěky se tam škvařit v ohni pekelném. Kdosi dostal srdeční záchvat, a tak ho s chladným profesionalismem sbalili a odnesli, ať tady neoxiduje na očích. Jenže, řekněme si to na rovinu, Andy, chlapečku, tebe neděsí myšlenky na telepatii. Co tě děsí, to je myšlenka, že tamto se opravdu stalo.

Klapot vlastních podpatků. Přistoupil k velké dvoukřídlové bráně a pokusil se ji otevřít. Zamčeno. Skrz dveře viděl do prázdné haly. Andy zaklepal, a když viděl, že se někdo vynořil ze stínu, moc nechybělo, aby neutekl. Ano, skoro utekl, neboť tvář, která se mu zjevila v plovoucích stínech, mohla být tváří Ralphi Baxtera, nebo tváří toho vysokého muže s dlouhými světlými vlasy a jizvou na bradě.

Ale nebyl to ani jeden z nich. Muž, který přicházel halou k bráně, potom ji odemkl a vystrčil rozmrzlou tvář, byl typický univerzitní strážník: Asi dvašedesátiletý, vrásčitá tvář a krk, ostražitě modré oči, už zakalené, díky tomu, že častou společnost mu poskytovala láhev. Na opasku měl připnutý velké hodiny.

„Budova je zavřená!“ prohlásil.

„To vím,“ odpověděl Andy, „ale jsem jeden z těch, kteří se dnešního rána zúčastnili v posluchárně číslo 70 na pokusu a ...“

„To mě nezajímá! Budova se ve všední dny zavírá v deset hodin. Přijďte zítra!“

„... a asi jsem si tam zapomněl hodinky,“ vysvětloval Andy. Fakticky žádné hodinky nenosil. „Co vy na to? Jen se bleskově mrknu.“

„To vám nemůžu dovolit,“ zamručel noční strážník, ale už to neznělo přesvědčivě.

Aniž by o tom přemýšlel, pravil Andy hlubokým hlasem: „Ale můžete. Jen tam nakouknu a už vás nebudu otravovat. Raz dva jsem zpátky. Platí?“

Náhle pocítil v hlavě něco zvláštního: Bylo to jako kdyby se natáhl a přimáčkl toho obstarožního nočního strážníka, ale jen tak myslí, nikoliv rukama. Strážník maně couvl o dva, tři kroky, a bránu otevřel.

Andy vstoupil dovnitř poněkud znepokojen. V hlavě pocítil náhlou ostrou bolest, ale ta se po chvíli změnila v hluboké pulzování, které potom asi po půlhodině ustoupilo.

„Není vám nic?“ zeptal se strážníka.

„Cože? Co by mně mělo bejt?“ Strážníkova nedůvěra byla ta tam. Přátelsky se na Andyho usmíval.

„Tak vyběhněte nahoru a najděte si ty hodinky. Nemusíte moc spěchat. Zapomenu, že jste tady.“

A tak se vzdálil.

Andy za ním nevěřičně hleděl a potom si roztržitě třel čelo, aby zahnal zbytek bolesti. Co to, propánajána, s tím dědkem udělal? Cosi. O tom se nedalo pochybovat.

Otočil se, přistoupil ke schodišti a začal po něm stoupat. Horní chodba byla úzká a ponořená v hlubokém stínu. Měl nepříjemný pocit klaustrofobie a zdálo se, že mu nedovolí ani dýchat, jako kdyby měl nasazen neviditelný obojek. Tato horní část budovy byla otevřena směrem k řece, kde neustále dul vítr, a vzduch, klouzající po okapových rourách, způsoboval tiché vrzání. Posluchárna číslo 70 měla dvoje dvojitě dveře, jejichž horní poloviny tvořily vždy dva a dva čtverce drahého mléčného skla. Andy stál před jedněmi z nich, poslouchal, jak vítr, opírající se o staré okapy a dešťové svody, lomcuje plechy, které během dlouhých let zrezavěly. Srdce v hrudi mu hlasitě tlouklo.

Vzápětí od dveří odstoupil. Najednou se zdálo být snazší nic nevědět, na všechno zapomenout. Potom však natáhl ruku, položil ji na kliku a řekl si, že se nemusí ničeho bát. Ta prokletá posluchárna stejně bude zavřená a všechno bude pryč.

Jenže nebyla. Klika povolila, dveře se otevřely.

Místnost byla prázdná, osvětlená jen měsíčním svitem, okno zacláněly houpající se větve starých jilmů venku. Bylo tu jen tolik světla, aby si všiml, že lůžka jsou pryč. Tabuli utřeli a umyli. Schéma bylo svinuto jako roleta nad výkladem. Jen stahovací kroužek se houpal sem a tam. Andy přistoupil blíž, po chvíli natáhl ruku a zatáhl.

Jednotlivé části mozku. Lidská mysl rozkrájená a označená jako na diagramu, který používají řezníci. Jakmile cosi spatřil, dostavil se znovu pocit zážitku po droze, stejný jako po LSD. Nic hezkého, naopak, bolestně nepříjemné, až mu to z hrdla vymáčklo sten, jemný jako stříbrné vlákno pavučiny.

Ta krvavá skvrna zde byla. Obrovská čárka se v slabém měsíčním osvětlení zdála být černá. Z nápisu, který před tímto posledním pokusem zněl jako CORPUS CALLOSUM, zůstalo jen COR OSUM se skvrnou v tvaru čárky uprostřed.

Taková maličkost.

Taková obłudnost.

Stál tam ve tmě, hleděl na schéma, a zmocňovala se ho opravdová zimnice. Co z toho se ve skutečnosti stalo? Cosi? Hodně? Všechno? Nic?

Za sebou zaslechl zvuk, nebo se mu aspoň zdálo, že ho zaslechl: Kradmé vrznutí boty.

Trhl sebou a jednou rukou přitom udeřil o schéma. Byl to tentýž hrozný zvuk. Schéma se svinulo, a zvuk, který při tom zazněl, se hrůzostrašně ozýval v černém kotli přednáškové místnosti.

Najednou něco zaklepal na vzdálené okno, poprášené měsíčním svitem. Byla to větev, nebo možná mrtvé prsty, postříkané sraženou krví z poškozené tkáně: pust' te mě dovnitř, nechal jsem tam oči, ach, pust' te mě dovnitř, pust' te mě...

V hlavě mu vířil zpomalený sen, zdálo se mu vše tak zpomaleně, propadal se do jistoty, že by to mohl být ten kluk, duch v bílém hávu, s mokvajícími černými dírami tam, kde ostatní mívaj oči. Jeho srdce se mu mlelo v krku jako něco živého.

Nikdo tady není.

Nic tady není.

Byl ale na konci s nervy, a když větev opět neúprosně klepla o okno, utekl, ani se neobtěžoval zavítat se sebou dveře. Běžel po úzké chodbě, doháněl ho zvuk kroků, ozvěna vlastního běhu. Schody bral po dvou, a najednou byl v hale, lapal po dechu, krev mu bušila v uších. Vzduch v krku ho bodal jako uschlé seno.

Strážníka nikde neviděl. Zavřel tedy za sebou zasklené křídlo velkých dveří a kradl se po nádvoří školy jako uprchlík, kterým se později stane.

-17-

O pět dní později přivedl Andy Vicky Tomlinsonovou, očividně proti její vůli, do Jason Gearneigh Hall. Byla rozhodnuta na ten pokus už nikdy víc nepomyslet. Z katedry psychologie obdržela šek na dvě stě dolarů, uložila ho do banky a toužila zapomenout, odkud přišel.

Přesvědčil ji, aby šla s ním, díky výřečnosti, o které dosud netušil, že ji má. Vstoupili během střídání skupin ve čtvrt na tři, když zvony na Harrisonově kapliče vyzváněly v ospalém májovém vzduchu. „Uprostřed bílého dne se nám nic nemůže stát,“ prohlašoval, a přitom rozpačitě odmítal vysvětlit, dokonce i sám sobě, z čeho přesně by mohli mít strach. „Ničeho se neboj, vždyť tu všude kolem jsou lidé.“

„Ale já tam opravdu nechci jít, Andy,“ namítala, ale potom přece jen šla.

Dva nebo tři studenti právě odcházeli z přednáškové místnosti s knihami pod paží. Sluneční světlo malovalo okna prozaičtějšími barvami, než byl diamantový prach měsíčního svitu, který si z noční návštěvy pamatoval Andy. Když Andy a Vicky vstoupili, pomalu se trousili dovnitř studenti na další seminář z biologie, který měl začít ve tři hodiny. Jeden z nich se tiše a vážně bavil se dvěma dalšími kolegy o protestním pochodu proti výcvikovým táborem pro brance, který se má konat tento víkend. Andymu a Vicky nikdo nevěnoval nejmenší pozornost.

„Prima,“ řekl Andy. Hlas měl zastřený a nervózní. „Rozhlídni se kolem a řekni mi, co si o tom myslíš.“ Stáhl schéma za houpající se kroužek. Před očima se jim objevil nahý muž bez kůže, s vyznačenými orgány. Svaly na něm vypadaly jako navzájem propletená přadlena červených vláken. Nějaký šprýmař pod to napsal Oskar Hrozný.

„Kristepane!“ zhroutil se Andy.

Vicky ho uchopila za ruku. Dlaň měla vlhkou a horkou od nervozity. „Andy,“ zašeptala. „Prosím tě, pojďme pryč. Pojďme pryč, než si nás někdo všimne.“

Ano, byl připraven jít pryč. Skutečnost, že místo toho schématu tam pověsili jiné, ho polekala ještě víc. Trhl kroužkem na stahování a nechal schéma vyběhnout. Jak se navíjelo, vydávalo stejný pleskavý zvuk, jako prve.

Jiné schéma. Stejný zvuk. O dvanáct let později, kdyby mu to dovolila bolící hlava, by znovu slyšel zvuk, který schéma tehdy vydalo. Od toho dne už nikdy více nevkročil do posluchárny číslo 70 v budově Jason Gearneigh Hall, ale ten zvuk si zapamatoval navždycky.

Často ho slýchal ve spánku a viděl prosebnou klesající zakrvavenou ruku.

-18-

Zelené auto se šinulo po příjezdové silnici z letiště směrem ke křižovatce se Severní dálnicí. Za volantem seděl Norville Bates s rukama v předepsané poloze za deset minut dvě. V autě hrálo autorádio s jediným vlnovým rozsahem, ze kterého se linul proud příjemné tlumené klasické hudby. Vlasy měl teď kratší a sčesány dozadu, ale malá jizva na bradě ve tvaru měsíce – na místě, kde se jako dítě pořezal rozbitou lahví od kokakoly – se nezměnila. Vicky, kdyby žila, by ho určitě poznala.

„Máme tady jednoho místního,“ začal ten chlap ve značkovém obleku. Jmenoval se John Mayo. „Je to jeden maník na volný noze. Kromě nás pracuje ještě pro DIA.“

„Obyčejný prostitut,“ řekl ten třetí muž, a všichni se tomu nervózně a podrážděně zasmáli. Věděli, že jsou blízko cíle. Skoro už cítili krev. Ten třetí se jmenoval Orville Jamieson, ale dával přednost tomu, aby ho oslovovali O.J., nebo ještě raději Džus. Všechna svá hlášení podepisoval O.J. Jednou se podepsal Džus a ten idiot kapitán ho navrhl na pokárání. A sice nejen ústní. Písemné. A to se mu dostalo do papírů.

„Myslíš, že jsou na Severní dálnici, že jo?“ zeptal se O.J.

Norville Bates pokrčil rameny. „Buď jsou na Severní, nebo zamířili do Albany,“ odpověděl. „Dal jsem tomu místnímu mamelukovi na starost hotely ve městě, když je tam doma. Co říkáte?“

„Fajn,“ přikývl John Mayo. On a Norville spolu vycházeli dost dobře. Měli za sebou kus společné cesty. Cesty, která začínala v posluchárně číslo 70 v Jason Gearneigh Hall, a to, kamaráde, to byl začátek, na který by se nikdo neodvážil ani zeptat, jak byl drsný. John už by nikdy v životě nechtěl zažít něco tak drsného. To on měl na svědomí toho kluka, co dostal srdeční záchvat. John byl lapiduchem ve Vietnamu, když to tam teprv začínalo a uměl – aspoň teoreticky – zacházet s defibrilátorem. V praxi už to tak hladce nešlo, a ten kluk jim exnul před očima. Toho dne jich dostalo P6 dvanáct. Dva z nich umřeli – ten kluk se srdečním záchvatem a jedna dívka, která umřela o šest dní později na koleji, zdánlivě na neočekávanou mozkovou embolií. Další dva umřeli na bezperspektivní duševní nemoc – jedním z nich byl chlapec, který se oslepil, druhým dívka, která brzy zcela ochrnula. Wanless tehdy řekl, že to byla psychogenní záležitost, jenže kdo tenkrát o tom svinstvu vůbec něco věděl? Na jednodenní práci to byl slušný výsledek. To teda jo!

„Ten místní mameluk si bere s sebou i svou ženu,“ pokračoval Norville. „Bude hledat vnučku. Syn s tou malou utekl. Má na krku nechutný rozvodový proces a tak dál, a tak dál. Nechce to ohlásit na policii, dokud nebude muset, ale má strach, že synovi by z toho mohlo přeskočit. Když to dobře zahraje, nenajde se ve městě jediný recepční, který by jí zatajil, že se tam ti dva ubytovali.“

„Když to dobře zahraje,“ zdůraznil O.J. „S těmahle na volný noze jeden nikdy neví.“

„Pojedem až k nejbližšímu výjezdu, co říkáte?“ zeptal se John.

„Tak jo,“ souhlasil Norville. „To je maximálně tak tři, čtyři minuty.“

„Mohli to vůbec stihnout a dojít až sem?“

„Mohli, jestli jim hořelo za prdelí. Třeba se nám podaří sbalit je rovnou tady, na výjezdu, jestli jim žádný auto nezastavilo. Možná to vzali zkratkou a slezli na odstavné pás. Ale stejně nemůžeme udělat nic jiného,

než kroužit kolem dokola, než na ně nenarazíme.“

„A potom mu řeknem: Tak kampak, kamarádíčku, hezky si nastupte,“ zasmál se Džus. V pouzdře pod levou paží měl schovanou pistoli 375 Magnum. Zamilovaně jí říkal žihadlo.

„Ale co když už jim někdo zastavil, potom máme po prdeli, Norve,“ řekl John.

Norville pokrčil rameny. „To je hra na procenta. Je čtvrt na dvě. Je logický, že teďka je provoz řidší než jindy. Co jako první napadne nějakýho pana Byznsymena, když uvidí takovýho chlápka stopovat s malou žábou?“

„Dojde mu, že tady něco smrdí,“ odpověděl John.

„Na to můžeš vsadit deset ke čtyřem.“

Džus se opět zasmál. Nad hlavami jim do tmy blikaly ukazovatele označující vjezd na Severní dálnici. O.J. si položil ruku na ořechovou pažbu žihadla. Pro všechny případy.

-19-

Kolem projelo malé kryté nákladní auto, rozvířilo studený vzduch, a potom mu zasvítily brzdová světla a náhle, asi padesát yardů před nimi auto zastavilo na odstavném pásu.

„Díky bohu,“ zašeptal Andy. „Nech mě, Charlie, budu mluvit já.“

„Dobře, tati.“ Její hlas zněl apaticky. Už zase měla pod očima tmavé kruhy. Jakmile vykročili k autu, to začalo couvat. Andy měl pocit, že má místo hlavy olověný balón, a ten se pomalu nadouvá.

Na postranici auta byly namalovány výjevy z Tisíce a jedné noci – kalífové, děvy, ukřívající se za průhlednými závoji a tajemný létající koberec. Koberec byl nepochybně červený, ale ve světle dálničních výbojek měl tmavokaštanovou barvu zaschlé krve.

Andy otevřel dveře na straně spolujezdce a posadil Charlie na sedadlo. Sám udělal totéž. „Díky,“ pravil. „Zachraňujete nám život.“

„To mě těší,“ promluvil řidič. „Čau, malá neznámá!“

„Čau,“ ozvala se přiškrceně Charlie.

Řidič si upravil zpětné zrcátko, vystartoval a zařadil se do pravého jízdního pruhu. Když si Andy představil Charlieinu svěšenou hlavu, začal se cítit před řidičem provinile. Řidič patřil právě k tomu typu mladých mužů, kolem kterých Andy často projížděl a nezastavil, když je viděl stát u silnice a stopovat.

Vysoký a hubený, dlouhá, černá kučeravá brada mu sahala až po prsa a velký plstěný klobouk připomínal rekvizitu z filmu o venkovských balících zálesácích z Kentucky. Cigareta, která vypadala, že je ručně ubalená, mu visela z koutku úst. Vypouštěl celá oblaka kouře. Podle zápachu to byla obyčejná cigareta, žádný nasládlý smrad hašiše.

„Kam máte namířený, kámo?“ zeptal se řidič familiárně.

„Jenom o dvě města dál,“ odpověděl Andy.

„Do Hastings Glenu?“

„Právě tam.“

Řidič přikývl. „Předpokládám, že před někým prcháte.“

Charlie strnula, ale Andy jí položil uklidňující ruku na záda, a když ji jemně pohladil, opět se uvolnila. Všiml si, že v řidičově hlase není ani za mák hrozby.

„Na letišti byl jeden hádavý číšník,“ vymluvil se Andy.

Řidič se jen ušklíbl. To ušklíbnutí se takřka ztratilo v divoče rostoucím plnovousu – vytáhl si cigaretu z úst a frajersky ji vyhodil tak, že ji nabídl větru otvorem větracího okénka. Zhltl ji proud vzduchu.

„Řek bych, že to nějak souvisí s touhle malou neznámou,“ konstatoval.

„Nebylo to tak hrozné,“ zamlouval celou věc Andy.

Řidič se odmlčel. Andy se opřel o opěradlo a pokoušel se potlačit bolest hlavy. Byla už vůbec někdy tak zlá? Těžko říct. Vždy, když ho popadla, vypadala jako nejhorší ze všech. Uplynul od té doby teprve měsíc, co se odvážil využívat svou schopnost přimáchnout. Chápal, že to druhé město na trase před nimi nebylo dost daleko, ale bylo to maximum, které dnes mohl zvládnout. Byl docela vybitý. Hastings Glen by mohl být jejich záchranou.

„Myslíte, že je chytanou, člověče?“

„Cože?“

„Mluvím o tom seriálu, Páteři ze San Diega, co dávaj v cyklu Seriály světa. Co na to říkáte?“

„Opravdu skvělé,“ přisvědčil Andy. Vlastní hlas mu připadal vzdálený jako vyzvánění podmořského zvonu.

„Není vám nic, kamaráde? Jste strašně bledej.“

„Bolí mě hlava,“ přiznal se Andy. „Asi migréna.“

„To je od velkého napětí,“ odpověděl řidič. „Já to znám. Zůstanete v hotelu? Nepotřebujete nějaký prachy? Moh bych vám nechat pět dolarů. Rád bych vám dal i víc, ale jedu až do Kalifornie, a tak musím s nima opatrně. Tak jako ty Joadovi v Hroznech hněvu.“

Andy se vděčně usmál. „Myslím, že máme dost.“

„Tak prima.“ Řidič sklouzl pohledem na Charlie, která schoulená do klubka dřímala. „Hezký děvče, kamaráde. Dáváte na ni pozor?“

„Nejlepší, jaký umím,“ odpověděl Andy.

„Tak jo,“ prohlásil řidič. „To je slovo do prance.“

-20-

Hastings Glen bylo jen něco víc než rozšířená silnice. V této noční chvíli všechny městské semaforey blikaly oranžovou. Řidič s plnovousem a v klobouku, který připomínal rekvizitu, je zavezl na výjezd z dálnice, a potom napříč spícím městem a po silnici číslo 40 do motelu Slumberland se sekvojí vpředu, kukuřičným polem – na kterém zůstaly po sklizni uschlé lodyhy – vzadu, a s růžovočerveným neonem, který vykoktával do tmy neexistující slova VOLÁ MSTA na střeše. Jak Charlie usínala, hlava jí padala doleva, až se opřela o řidičovo stehno, potažené modrou džínovinou. Andy ji chtěl přesunout, ale řidič zakroutil hlavou.

„Tam je jí dobře, kamaráde. Nechte ji, ať spí.“

„Nemůžete nás vyhodit kousek dál?“ požádal Andy. Těžko se mu uvažovalo, ale tato opatrnost ho napadla jaksi intuitivně.

„Vy nechcete, aby si noční recepční všim, že nemáte auto?“ Řidič se usmál. „Jasný, kamaráde. Ale v tomhle pajzlu se neposerou, ani kdybyste sem přijeli na cirkusovým kole.“

Pneumatiky auta zavržaly na štěrku krajnice. „Opravdu si myslíte, že tu pětidolarovku nebudete potřebovat?“

„Třeba by se hodila,“ zaváhal Andy. „Můžete mi dát adresu? Vrátím vám ji poštou.“

Na řidičově tváři se opět objevil úškleb. „Moje adresa je Na silnici,“ řekl, zatím co vytahoval peněženku. „Ale třeba ještě někdy uvidíte mou šťastnou usměvavou tvář. Kdo ví? Tak prosím, tady je jeden Abe Lincoln, kamaráde.“ Podal mu pětidolarovku a Andymu najednou vyhrkly slzy. Ne mnoho, ale vyhrkly.

„To nic, kamaráde,“ ozval se řidič laskavě. Lehce poklepal Andyho po ramenu. „Život je krátkej a bolest je dlouhá. Jsme na tomhle světě, abysme si pomáhali navzájem. To je citát z komický knihy Filozofie Jima Paulsona v kostce. Dávejte dobrou pozor na tu malou neznámou.“

„Dám,“ odpověděl Andy a utřel si oči. Vložil bankovku do kapsy manšestrového saka. „Charlie, miláčku, vstávej! Tentokrát už jen na chvíli.“

-21-

O tři minuty později se o něj Charlie ospale opírala a on hleděl za Jimem Paulsonem, který jel dále po silnici až k zavřené restauraci, tam se obrátil a potom zamířil zpět směrem k dálnici. Andy zvedl ruku. Paulson mu rovněž pokynul, když je míjel. Starý nákladní ford, pomalovaný arabskými nocemi, džiny, velkovezíry a záhadným létajícím kobercem. Doufám, že ti to v Kalifornii vyjde, chlapče, pomyslel si Andy, když zamířili zpět k motelu Slumberland.

„Počkáš na mě tady, aby tě neviděli,“ řekl Andy. „Dobře?“

„Dobře, tati,“ řekla Charlie, ale znělo to velmi ospale. Nechal ji stát u živého plotu, zamířil k recepci a zazvonil na noční službu. Asi za dvě minuty na to se objevil muž středních let, oblečen do koupacího pláště, čistící si brýle. Otevřel dveře a beze slova pustil Andyho dovnitř.

„Rád bych dostal tu chatku tam vzadu na konci levého traktu,“ požádal Andy. „Zaparkoval jsem tam.“

„V tomto ročním období si můžete najmout celý západní trakt, jestli chcete,“ odpověděl noční recepční a vykouznil úsměv plný zažloutlých zubů. Podal Andymu předtištěný přihlašovací lístek a reklamní pero. Venku projelo kolem auto, slabé světlo reflektorů postupně sílilo, a potom se začalo ztrácet.

Andy se podepsal na kartu jménem Bruce Rozelle. Bruce řídil vegu, rok výroby 1978, s newyorskou poznávací značkou LMS 240. Chvilí hleděl na prázdnou kolonku, nadepsanou ZAMĚSTNAVATEL, a potom v okamžité inspiraci (pokud mu to bolest hlavy dovolovala) napsal Americká společnost pro kontrolu a údržbu automatů. V kolonce způsob platby zaškrtl V HOTOVOSTI.

Kolem motelu přefrčelo další auto.

Úředník podepsal přihlašovací lístek a dal ho stranou. „Sedmnáct padesát.“

„Nebude vám vadit, když vám dám drobné?“ zeptal se Andy. „Někdy se nedostanu k tomu, abych si vyměnil tržbu, a tak s sebou vláčím deset kilo stříbra. Nenávídím tyto trasy po venkově.“

„Jak je libo. Mně je to fuk.“

„Díky.“ Andy sáhl do kapsy, prsty obešel pětidolarovku a vytáhl hrst čtvrtdolarů, pěticentů a deseticentů. Napočítal 14 dolarů, potom sáhl pro další drobné a dodal zbytek. Recepční poskládal mince do úhledných sloupků a ty potom shrnul do příslušných přihrádek v zásuvce pokladny.

„Víte co,“ začal, když zavíral zásuvku a s nadějí se podíval na Andyho. „Snížím vám účet o pět dolarů, když mi dáte do pořádku cigaretovéj automat. Už tejdenn nefunguje.“

Andy přistoupil k automatu, stojícímu v koutě, předstíral, že si ho prohlíží, a potom se vrátil k recepčnímu. „To není náš typ,“ řekl.

„Ach, doprdele. No nic. Tak dobrou noc, šefiku. Jestli budete chtít ještě jednu deku, je ve skříni na polici.“

„Prima.“

Vyšel ven. Odporné vrzání šterku mu bolestivě pronikalo do uší a připomínalo zvuk obilných mlýnů. Obešel živý plot, u kterého nechal Charlie, ale ta tam nebyla.

„Charlie?“

Žádná odpověď. Přehodil si klíč od chatky, zavěšený na dlouhém zeleném plastickém přívěsku, z jedné ruky do druhé. Obě měl teď zpcené.

„Charlie?“

Ani teď se nikdo neozval. V duchu se vrátil zpět a vybavil si v paměti, že auto, které projíždělo kolem, když vyplňoval přihlašovací lístek, zpomalilo. Třeba to bylo to zelené auto. Srdce mu bilo čím dál divočeji, vysílalo prudké impulzy do lebky. Pokoušel se myslet na to, co si počne, jestli Charlie mezitím zmizela, ale myslet se nedalo. Hlava ho přišerně bolela. Byl...

Z keřů se ozvalo tiché chraplavé oddychování. Dobře známý zvuk. Vrhł se tím směrem, až mu šterk odskakoval od bot. Nepoddajné zelené větvičky ho škrábaly po nohou a vzadu mu stahovaly sako.

Charlie ležela na boku na okraji motelového trávníku, s koleny přitáženými až k bradě, ruce mezi nimi. Tvrdě spala. Andy chvíli postál se zavřenýma očima, potom jí zatřásl, aby se probrala. Doufal, že je to dnes v noci naposledy. Naposledy v této dlouhé, předlouhé noci.

Vička se jí zachvěla a dlouze na něj pohlédla. „Jsi to ty, tati?“ zeptala se. Hlas měla zastřený, stále ještě napůl spala. „Schovala jsem se sem, aby mě neviděli, jaks přikázal.“

„Vím, zlatíčko,“ řekl. „Vím. Pojď, půjdeme si lehnout.“

-22-

O dvacet minut později už oba leželi v dvojité posteli v chatce číslo 16. Charlie tvrdě spala a pravidelně oddechovala, Andy byl ještě stále vzhůru, třebaže na pokraji spánku. Bránilo mu v něm jen neustávající bušení do spánků. A nezodpovězené otázky.

Byli na útěku už skoro rok. Nesnadno tomu uvěřit, a to proto, že se to příliš nepodobalo útěku, zejména ne během toho období v Port City v Pennsylvánii, během programu Pryč s nadváhou. Charlie chodila do školy, a jaký je to už jen útěk, když máš zaměstnání a dcera ti chodí do první třídy? V Port City je skoro dostali, ani ne tak proto, že by oni byli nějak zvlášť chytří (třebaže je vytrvale sledovali, a to Andyho nejvíc děsilo), ale proto, že Andy udělal osudnou chybu. Na malý okamžik si dovolil zapomenout, že jsou na útěku.

Teď už si něco takového dovolit nesmí.

Jak blízko asi jsou? Jsou ještě stále v New Yorku? Kdyby mohl uvěřit tomu, že se jim nepodařilo zachytit taxikářovo číslo, že ho ještě stále hledají. Ovšem mnohem pravděpodobnější bylo, že jsou v Albany, že se rozlezli po letišti jako červi v hromadě zbytků masa. Hastings Glen? Třeba ráno. A třeba

ještě dřív. Hastings Glen je od letiště jen patnáct mil. Jen nedovolit, aby mu paranoia zničila dobrý pocit.

Zasloužím si to! Zasloužím si, abych spadla mezi auta, neboť jsem podpálila toho člověka!

Jeho vlastní hlas namítal: Mohlo to dopadnout i hůř. Mohla mu místo bot podpálit třeba tvář.

Hlasy v tajemných prostorách.

Napadlo ho ještě něco jiného. Do přihlašovacího lístku uvedl, že má auto značky vega. Až se rozední a recepční před chatkou číslo 16 neuvidí zaparkovanou vegu, napadne ho, že ten chlap z Americké společnosti pro kontrolu a údržbu automatů už odjel? Nebo si to zkontroluje? Andy teď nebyl schopen s tím udělat načisto nic. Byl úplně vygumovaný.

Zdál se mi nějakéj divnej. Byl bledej, vypadal nemocně. A platil drobnějma. Řekl, že je od Společnosti na údržbu automatů a nedokázal dát do rychtyku cigaretovéj automat v hale.

Hlasy v tajemných prostorách.

Otočil se na druhý bok a poslouchal Charliein pomalý, pravidelný dech. Báł se, že ji unesli, a ona se jen schovala mezi keře. Aby ji neviděli. Charlene Roberta McGeeová, později jen Charlie, ano, potom už navždy. Charlie, kdyby mi tě byli vzali, nevím, co bych udělal.

-23-

Ještě poslední hlas, hlas bývalého spolubydlícího Quinceyho před šesti lety.

Charlie byl tehdy rok, a samozřejmě si uvědomovali, že není normální. Přišli na to už když jí byl týden. Vicky si ji musela přenášet do své postele, neboť když ji nechali samotnou v dětské postýlce, peřinka začínala... inu ano, začínala doutnat. Ještě téže noci odnesli dětskou postýlku, neschopni slova zděšením, zděšením tak velkým a tak nezvyklým, než aby se dalo pojmenovat. Z toho žáru se Charlie udělaly puchýře na tvářičce, a třebaže se Andymu podařilo najít v lékárnice SolarcAln, větší část té noci proplakala. Ten první rok si připadal jako v blázinci. Žádný spánek, jen nekonečný strach. Oheň v koších na odpadky, jen co se chvíli opozdili s lahví mléka. Jednou se vzňaly záclony, a kdyby Vicky nebyla v pokoji...

Posledním podnětem k tomu, aby zavolal Quinceymu, byl Charliein pád ze schodů. Když se batolila, bavilo ji lézt po čtyřech nahoru na schody, a potom zpět dolů stejnou cestou. Toho dne byl s ní doma Andy. Vicky odešla s kamarádkou nakupovat k Senterovi. Váhala, jestli má jít, a Andy ji musel skoro vyhodit ze dveří. V poslední době byla velmi utahaná, velmi vyčerpaná. V očích se jí zračilo něco, co ho nutilo vzpomenout si na příběhy o únavě z boje, které se vyprávěly za války.

Seděl v obýváku dole u schodů a něco četl. Charlie lezla nahoru a dolů. Na jednom schodu seděl plyšový medvídek. Měl ho schovat. Samozřejmě, že ho měl schovat. Ale vždy, když Charlie lezla nahoru, ho obešla a to ho ukonejšilo – ukonejšilo ho to ještě víc, než ho později ukonejšilo to, co se v Port City podobalo jako vejce vejci normálnímu životu.

Když lezla dolů po třetí, medvídek se jí připlel pod nohy a celou zbývající cestu absolvovala po zadečku, bum a hop, bum a hop, kvílela zlostí a strachem. Schodiště bylo potaženo kobercem, takže neměla modřiny, pánbůh přece ochraňuje opilce a malé děti, jak by řekl Quincey, a to byla toho dne jeho první myšlenka na Quinceyho, ale Andy se k ní vrhl, uchopil ji do náruče, držel ji, hladil, něžně k ní promlouval, narychlo ji prohlížel, jestli nekrvácí, jestli nemá nějak podivně vykroucenou ruku, nebo nohu, nebo jestli se u ní neprojeví příznaky otřesu mozku. A...

A pocítil, jak ho to zasáhlo — neviditelný, neuvěřitelný, smrtící záblesk v dceřině mysli. Pocítil to jako zpětný závan horkého vzduchu v metru, když v létě stojíš příliš blízko na okraji nástupiště a kolem se v plné rychlosti přežene vlak. Mírný, neslyšný proud horkého vzduchu, a vtom začal ten plyšový medvídek hořet. Medvídek způsobil Charlie bolest. A tak se Charlie rozhodla, že za trest způsobí bolest medvídkovi. Plameny vzplály a za chvíli bylo z medvěda torzo. Andy se díval skrz závoj z plamenů do očí z černých cvočků, a v té chvíli plameny začaly olizovat koberec na schodech, kde medvídek seděl, Andy položil dceru na zem a rozběhl se pro hasící přístroj, zavěšený na stěně u televizoru. S Vicky nikdy nehovořili o tom, čeho je jejich dcera schopna – Andy si svého času chtěl o tom promluvit, ale Vicky nechtěla ani slyšet, vyhýbala se tomuto tématu s hysterickou tvrdohlavostí jak čert kříží a tvrdila, že Charlie je absolutně v pořádku, absolutně – přesto se však potichu, bez jakékoliv diskuse, objevily v domě hasící přístroje, skoro stejně nepozorovaně, jako nepozorovaně mizí pampelišky v období, kdy léto z trůnu vytlačí jaro. Nehovořili o tom, čeho je Charlie schopná, ale hasící přístroje byly v celém

domě.

Uchopil ten, co visel u televizoru, bylo už cítit těžký pach škvařicího se koberce, vyběhl na schody, a najednou, jako kdyby měl dost času, si vzpomenu na povídku Je to bezva život od jakéhosi Jeroma Bixbyho, kterou četl jako děcko. Pojednávala o dítěti, které zotročilo vlastní rodiče tím, že je psychicky vydíralo hrozbou, příznakem možnosti tisíců mrtvých, a člověk nikdy nevěděl, kdy se děcko rozzuří. . .

Charlie seděla dole u schodů a naříkala.

Andy prudce otočil kohoutkem hasícího přístroje a stříkal pěnu na šířící se oheň, dokud ho neuhasil. Zvedl medvídku. Srst měl puntíkovanou od prskanců a kousků pěny a snášel ho po schodech dolů.

Nenáviděl se za to, co se chystá udělat, a přece věděl, že musí použít tento primitivní způsob, aby stanovil hranici, aby lekce byla poučná, a proto zatřásl ohořelým medvídkem přímo před Charlieinou uplakanou, ustrašenou a usazenou tvářičkou. Ach, ty mizero, přemýšlel zoufale, proč nezajdeš rovnou do kuchyně, nevezmeš nůž na ovoce a neuděláš jí jím zářez na každé tváři? Proč ji nepoznačíš raději takhle? U téhle myšlenky se mu mozek zastavil. Jizvy. Ano. Chystá se jí udělat jizvy. Chystá se zmrzačit svou dceru. Vypálit jí jizvu do duše.

„Líbí se ti, jak vypadá ten medvídek?“ zařval. Medvídek shořel a on cítil, jak je ještě stále horký, jako kdyby držel v ruce poněkud vychladlý uhlík. „Líbí se ti takový medvídek, se kterým si už nikdy nebudeš moct hrát, Charlie?“

Charlie se rozplakala. Lapala po dechu, pleť měla smrtelně bledou. Po tvářích horečnaté skvrny. Oči jí tonuly v slzách.

„Tááto! Med-věd! Med-věd!“

„Ano, medvěd,“ zabručel zachmuřeně. „Medvídek shořel, Charlie. Tak je to, Charlie spálila medvídku. Bakaná Charlie spálila medvídku, příště může spálit maminku. Nebo tatínka. Ale ty to už nikdy neuděláš!“ Předklonil se blíže k ní, ale ještě stále ji nezvedl, ještě stále se jí nedotkl. „Už to nikdy neuděláš. To se nesmí. Je to špatné.“

„Táá-to. . .“

Už ji nedokázal déle zraňovat, už v ní nedokázal déle budit strach a hrůzu. Zvedl si ji k sobě a držel ji na ruku, chodili spolu sem a tam, až se vzlyky – sice mnohem později – postupně změnil na nepravidelné záchvěvy jejího hrudníčku, popadavý dech a popotahování. Zatímco na ni hleděl, usnula, opřena tváří o jeho rameno.

Položil ji na gauč, zašel do kuchyně a zavola Quinceymu.

Quincey nechtěl mluvit. Tehdy, v roce 1975, pracoval ve velké firmě na výrobu letadel, a v několika řádcích, které připojoval ke každoročnímu vánočnímu blahopřání McGeeovým, popisoval své postavení jako místo viceprezidenta, pověřeného konejšením. Jestliže měli lidé, kteří vyráběli letadla, nějaké problémy, navštívili Quinceyho. Quincey jim pomáhal jejich problémy řešit. Pocity odcizení, ztrátu identity, možná i pocit, že práce, kterou dělají, je odlišť uje – a oni, když se vrátili k lince, nenamontovali tohle na místo, kde patří támhleto, takže letadla nepadala a svět mohl klidně spát a svádět neúnavně svůj boj o mír a demokracii. Za tuto činnost dostával Quincey dvaatřicet tisíc dolarů ročně, o celých sedmnáct tisíc víc, než vydělával Andy.

„Necítím se kvůli tomu nikterak provinile,“ psal. „Naopak se domnívám, že je to dost nízký plat za to, že tímto jediným párem rukou udržuji Ameriku nad vodou.“

To byl celý Quincey. Samá ironie, samý vtip. Jako vždycky. Ne však toho dne, kdy mu Andy volal z Ohia, zatímco jeho dcera spala na gauči, a zatímco v nozdřích ho ještě štípal pach spáleného medvídku a přiškvařeného koberce. Toho dne Quincey nežertoval.

„Něco se mi doneslo,“ začal nakonec Quincey, když pochopil, že se Andyho nezbaví, dokud mu něco neřekne. „Ale lidi občas odposlouchávají telefony, hochu. Žijeme v období Watergate.“

„Ale já se bojím,“ opakoval Andy. „Vicky se bojí. A i Charlie se bojí. Řekni mi Quincey, co se ti doneslo?“

„Za devaterými horami a devaterými řekami, byla jednou jedna země, a v ní se konal pokus, na němž se zúčastnilo dvanáct lidí,“ řekl Quincey. „Je to takových šest let. Pamatuješ?“

„Pamatuji,“ zachmuřeně odpověděl Andy.

„Z těch dvanácti jich zůstalo už jen pár. Naposledy jsem slyšel už jen o čtyřech. A dva z nich se spolu

vzali.“

„Ano,“ řekl Andy, ale cítil, jak mu kdesi uvnitř stoupá hrůza. Zůstali jen čtyři? O čem to ten Quincey hovoří?

„Vím, že jeden z nich dokáže otočit klíčem v zámku a zavřít dveře, aniž by se ho dotkl.“ Quinceyho tichý hlas přicházel po telefonním kabelu, dlouhém dva tisíce mil, přes reléové stanice a odbočné centrály v Nevadě, v Idahu, v Coloradu, v Iowě. Přes stovky měst, v nichž mohli Quinceyho hlas nahrát.

„Opravdu?“ řekl a snažil se zachovat si klidný hlas. Mezitím přemýšlel o Vicky, jak si občas zapnula rádio, nebo vypnula televizor bez toho, že by vstala a přistoupila k němu – ale Vicky si očividně neuvědomovala, že to dělá.

„Ach ano, opravdu,“ pokračoval Quincey. „Tento chlapík je – jak ty říkáš – průkazný případ. Když ty věci dělá příliš často, způsobuje mu to bolesti hlavy, ale dokáže to. Drží ho v malé místnosti s dveřmi, které nemůže otevřít, neboť jejich zámek není na klíč. Zkoušejí, kolik toho dokáže. Neustále otáčí klíčem v zámku. Neustále zavírá dveře. A je mi jasné, že dřív nebo později se z toho zblázní.“

„Ach... panebože...“ ozval se Andy potichu.

„Je dobře, když se zblázní, neboť jinak by mohl ohrozit mírové úsilí,“ pokračoval Quincey. „Zblázní se, a tak 220 miliónů Američanů zůstane svobodných a v bezpečí. Chápeš?“

„Ano,“ zašeptal Andy.

„A co s těmi dvěma, co se vzali? Nic. Aspoň podle toho, co se o nich ví. Žijí si klidně, v jakémisi poklidném státě Ohio, uprostřed kontinentu. Třeba je jednou ročně prověřují. Jen tak, aby se dohlédlo na to, jestli neodemykají, jestli nezamykají dveře bez dotyku, nebo jestli si svépomocně nedělají drobné, směšné zákroky, aby někomu odpomohli od svalové ochablosti. Je dobré, že tito lidé žádné takové schopnosti nemají, vid', Andy?“ Andy přivřel oči a zacítil spálenou látku. Jednou Charlie otevřela dveře ledničky, podívala se dovnitř, a potom se po čtyřech vzdálila. A Vicky, protože žehlila, sklouzla pohledem na dveře ledničky a zabouchla je – vůbec si neuvědomila, že to není nic běžného. To se jí někdy stávalo. Ale jindy jí to nešlo, musela nechat žehlení žehlením, musela přistoupit ke dveřím a zavřít je (nebo skočit a vypnout rádio, nebo zapnout televizor). Vicky nedokázala odemknout bez dotyku ani číst myšlenky, ani létat, ani zapalovat ohně, ani předpovídat budoucnost. Uměla jen občas zavřít dveře na druhém konci místnosti. Tím její možnosti končily. Když udělala takových věcí víc, Andy si všiml, že si potom někdy stěžuje na bolest hlavy nebo na problémy se žaludkem. Ale jestli to byla tělesná reakce, nebo nějaký nejasný druh výstrahy jejímu podvědomí, to Andy nedokázal rozeznat. Schopnost dělat takové věci u ní sílila během menstruace. Byly to všechno drobnosti a docházelo k nim tak zřídka, že si Andy zvykl považovat je za normální. Stejně tak, jako v jeho případě. Ano, mohl dělat to, čemu říkal přímáčknutí někoho. Nebylo to úplně přesné pojmenování jeho psychické schopnosti, třeba výstižnější by byla implantace myšlenek. A nedalo se to dělat často, neboť z toho bolela hlava. Většinou si ani nemyslel, že není stoprocentně normální, ale ve skutečnosti od toho dne v posluchárně číslo 70 v Jason Gearneigh Hall už nikdy opravdu normální nebyl.

Zavřel oči a na temném pozadí víček viděl krvavou skvrnu ve tvaru obrovské tištěné čárky a neexistující slovo COR OSUM.

„Ano, to je dobře,“ pokračoval Quincey, jako by mu snad Andy přisvědčil. „Neboť jinak by je mohli umístit do dvou malých místností, a tam by jim dovolili dělat naplno všechno, co dokáží, čímž by zaručili svobodu a bezpečnost dvěma stům dvaceti miliónům Američanů.“

„To je dobře,“ souhlasil Andy.

„Těm dvanácti,“ pokračoval Quincey, „možná, že těm dvanácti lidem tehdy podali drogu, o které se nevědělo docela všechno. Třeba kdosi – například jistý bláznivý doktor – své lidi v této věci úmyslně podvedl. Nebo si třeba myslel, že je podvádí, a oni to věděli, ale nic proti tomu neudělali. Ted' už na tom nezáleží, že ne?“

„Ne.“

„A těm dvanácti podali tuto drogu a ta možná trochu pozměnila jejich chromozómy. Nebo třeba dost. Ale kdo ví? A třeba se dva z nich vzali a rozhodli se mít dítě, a třeba to dítě po nich zdědilo víc, než její oči a jeho ústa. Co myslíš, nebudou mít zájem o to dítě?“

„Vsadím se, že budou,“ řekl Andy, ještě vystrašenější z problémů, které mohl způsobit tím, že o tom

vůbec začal hovořit. V této chvíli se rozhodl, že Vicky o rozhovoru s Quinceym ani necekne.

„Podívej, máš třeba citrón, a ten má fantastickou chuť, a máš sněhovou pusinku, a jakou ta má chuť, ale když to dáš dohromady, dostaneš... docela nové chuťové překvapení. Vsadím se, že chtějí zjistit právě to, co dokáže to dítě. Mohli by ho kvůli tomu vzít a zavřít do malé místnosti a pozorovat, jestli jim to pomůže zaručit bezpečí světa na jeho cestě k demokracii. Amyslím, že to je všechno, co jsem ti chtěl říct, hochu, leda snad... nevystřkuj moc hlavu.“

-24-

Hlasy v tajemných prostorách.

Nevystrhuj moc hlavu.

Převaloval se na motelovém polštáři a hleděl na Charlie, která tvrdě spala. Charlie, děťátko, co teď budeme dělat? Kam se máme vrátit, abychom už byli konečně sami? Jak toto všechno skončí?

Ani na jednu z těchto otázek neměl odpověď.

Konečně se mu podařilo usnout, zatímco ne příliš daleko odtud kroužilo tmou zelené auto, ještě stále v naději, že narazí na urostlého ramenáče v manšestrovém saku a na plavovlasé děvčátko v červených kalhotách a zelené blůzičce.

Kapitola II

LONGMONT, STÁT VIRGINIA

-1-

Na opačných stranách velké louky s dobře udržovaným trávníkem stály průčelími proti sobě dva hezké domy, postavené v jižanském koloniálním stylu. Trávník byl protkán zajímavě se vinoucími stezkami pro kola a dvouproudou, šterkem vysypanou soukromou příjezdovou silnicí, která sem vedla přes kopec od hlavního tahu. Vedle jednoho z domů stála veliká stodola, natřená křiklavě červenou barvou, s detaily natřenými na bílo. Vedle druhého domu se nacházela dlouhá stáj ve stejně krásné červenobílé kombinaci. Chovali zde několik z nejlepších jezdeckých koní tady na Jihu. Mezi stodolou a stájí se rozprostíral široký mělký rybník pro kachny, v němž se pokojně zrcadlila obloha.

V šedesátých letech 19. století odešli původní majitelé domů do války, aby se navzájem pozabýjeli, a ti, co z obou rodin zůstali na živu, už pomřeli. V roce 1954 se oba pozemky spojily a staly se majetkem vlády. Teď tady byl hlavní stan Dílny.

Deset minut po deváté hodině jistého slunečného říjnového dne – den po tom, co se Andy a Charlie nechali odvést taxíkem z New Yorku do Albany – se k jednomu z domů blížil na kole jakýsi starší muž s laskavými jiskřivými očima, s anglickou čepicí se štítkem na hlavě. Na druhém kopci za ním bylo kontrolní stanoviště, kterým projel, když mu počítačový identifikační systém schválil otisk prstu. Kontrolní stanoviště se nacházelo uvnitř dvojitého okruhu z ostnatého drátu. Vnější okruh, vysoký sedm stop, byl každých dvacet yardů označen cedulí, která hlásala: POZOR! MAJETEK VLÁDY! OKRUHY POD NAPĚTÍM! Během dne bylo napětí normální. Na noc ho generátor automaticky zvyšoval tak, že bylo smrtelné. Každé ráno četa pěti dozorců objížděla plot v malých elektrických autíčkách a sbírala těla seškvařených králíků, krteků a svišťů amerických, občas se v zápachající louži nacházel skunk, někdy dokonce jelen. A dvakrát i lidé. Stejně seškvaření. Mezi vnějším a vnitřním okruhem z ostnatého drátu byla tříyardová mezera. Ve dne v noci běhali v prostoru mezi oběma okruhy strážní psi. Byli to dobrmani, vycvičení tak, aby se nepřiblížili k elektrickým ostnatým drátům. V každém rohu ohrazeného prostoru stály strážní věže, postavené ze světlečervených prken, se stejnými bílými pásy jako stodola. Jejich posádku tvořili experti na používání různých druhů smrtících zbraní. Celý pozemek kontrolovaly televizní kamery a jejich záběry soustavně vyhodnocoval počítač. Zařízení Longmontu bylo spolehlivě zabezpečeno.

Postarší muž šlapal na kole a usmíval se na kolemjdoucí. Jakýsi holohlavý stařeček v baseballové čepičce vedl klisničku se štíhlými kotníky. Zvedl ruku ke štítku a zakřičel: „Nazdar, kapitáne. Ale máme dneska sakra hezky, co?“

„To teda jo,“ souhlasil muž na kole. „Tak ať se daří, Henry!“

Dojel k severnějšímu z obou domů, sestoupil z kola a vysunul podpěru. Z hluboka vdechl příjemný ranní vzduch, potom svižně vyběhl po širokých schodech terasy a prošel mezi dvěma mohutnými

dóorskými sloupy.

Otevřel dveře a vstoupil do rozlehlé přijímací haly. Za psacím stolem seděla mladá žena s rezavými vlasy, před sebou měla otevřenou knihu statistických analýz. Prstem jedné ruky si poznačila místo v knize. Její druhá ruka spočívala v otevřené zásuvce stolu a lehce se dotýkala revolveru Smith & Wesson 38.

„Dobré ráno, Josie,“ pozdravil starší pán.

„Zdravíčko, kapitáne. Už vám to tak neběhá, jako kdysi, co?“ Hezké holky si mohou dovolit i něco takového. Kdyby dnes měla službu Duane, rozhodně by to nestrpěl. Kapitán nebyl žádným stoupencem emancipace žen.

„Zasekává se mi nejvyšší rychlost, holubičko.“ Vložil palec do příslušného žlábků. V zařízení to zahrkalo, zelené světlo na Josieině stole bliklo a zůstalo svítit. „Polepši se.“

„Budu se snažit,“ řekla koketně a přehodila si nohu přes nohu. Kapitán se nahlas rozesmál a prošel halou. Hleděla za ním a v tu chvíli ji napadlo, že před pouhými dvaceti minutami přišel ten odporný slizký starý Wanless. Předpokládala, že kapitán na to co nevidět přijde i sám, a povzdychla si. No prosím, začátek hezkého, příjemného dne je hned pokažen, když člověk musí debatovat s takovou starou rachotinou. Ale kapitán, ve své mimořádně zodpovědné funkci, jistě bude schopný vedle sladkého spolknout i to hořké.

-2-

Kapitánova kancelář se nacházela v zadní části budovy. Z velkého okna ve výklenku měl nádherný výhled na trávník vzadu, na stodolu i na rybník s kachnami, částečně zastíněný olšemi. V polovině trávníku obkročmo seděl na malé samohybné sekačce Rick McKeon. Kapitán chvíli postál s rukama za zády, aby ho pozoroval, potom přistoupil ke kávovaru v koutě. Nalil si kávu do svého starého vojenského šálku, přilil smetanu, posadil se a palcem se dotkl interkomu.

„Brý, Ráchel,“ pozdravil.

„Dobrý den, kapitáne. Doktor Wanless je...“

„Vím o něm,“ nedovolil jí domluvit. „Vím. Ucítil jsem toho starýho hovňouse už v tom okamžiku, kdy jsem sem vstoupil.“

„Mám mu říct, že budete dnes velmi zaneprázdněn?“

„Nic takovýho mu neříkej,“ rázně namítl kapitán. „Jen ho nech, až se celý dopoledne maceruje v tom žlutém salonku. Jestli se nerozhodne jít domů, tak ho před polednem přijmu.“

„V pořádku, pane.“ Tím byl problém vyřešen – tedy aspoň pro Ráchel – pomyslel si kapitán. Trochu ho to podráždilo. Wanless koneckonců opravdu nebyl její problém. Jenže skutečností bylo, že Wanless začínal být na obtíž. Obojí je už pryč: Jeho užitečnost i jeho vliv. Ano, ještě stále existovala možnost izolovat ho na Maui. Byla tady ovšem ještě jedna možnost – a tou byl Rainbird.

Kapitán při tom pocítil vnitřní třes, třebaže nepatřil k těm, kterým se hned roztřesou kolena.

Opět se nahnul k interkomu: „Ráchel, chtěl bych se ještě jednou podívat na kompletní materiály McGeeových. A v deset třicet až je tady Al Steinowitz. Až skončím s Alem, a Wanless tady bude ještě stále oxidovat, můžete ho sem poslat.“

„Rozkaz, kapitáne.“

Opřel se o opěradlo, spojil konce prstů a hleděl na protější stěnu, na obraz slavného generála George Pattona. Patton stál rozkročen na poklopu tanku, jako by to byl nějaký Duke Wayne, nebo někdo podobný. „Život je těžký, když musíš být stále silný,“ oslovil Pattonův portrét a usrkl si kávy.

-3-

Po deseti minutách přivezla Ráchel na knihovním vozíčku se skřípajícími kolečky materiály. Bylo tam šest krabic zápisů a zpráv a čtyři krabice fotografií. Rovněž přepisy telefonních hovorů. Telefon McGeeových odposlouchávali soustavně od roku 1978.

„Díky, Ráchel.“

„Rádo se stalo. Pan Steinowitz tady bude v deset třicet.“

„V pořádku. Wanless ještě nenatáhl bačkory?“

„Lituji, ještě ne,“ odpověděla se smíchem. „Sedí tam venku a pozoruje Henryho, jak vyvádí koně.“

„Ještě drtí ty zasraný cigarety?“

Ráchel se zachechtala, zakryla si rukou ústa jako školačka a přikývla. „Už zpracoval půl krabičky.“

Kapitán zavrčel. Ráchel se vzdálila a on se pustil do těch materiálů. Kolikrát za těch uplynulých jedenáct měsíců jimi už prošel? Patnáctkrát? Dvacetkrát? Vybrané pasáže znal z paměti takřka od slova do slova. Jestli to bylo tak, jak říkal Al, může ty dva zbylé McGeeovy dostat do konce týdne. Ta myšlenka mu způsobila krátké, teplé a lechtivé vzrušení v podbřišku.

Začal listovat materiály McGeeových a náhodně se zastavoval tu u lístku papíru, tu u nějakého nesouvislého útržku. Byl to jeho způsob, jak se dostat případu na kobytku. Jeho vědomí bylo na neutrálu, ale podvědomí pracovalo na nejvyšší obrátky. Teď už se nechtěl věnovat detailům, chtěl si vypracovat určitý nadhled. Musel pocítit, že mu to sedlo do ruky, jak říkají hráči baseballu.

Tady byla poznámka od samotného Wanlesse, mladšího Wanlesse (ach, všichni jsme přece tehdy byli mladší), s datem 12. září 1968. Kapitánovi padl zrak na dolní půli odstavce:

... nesmírnou důležitost při dalším studiu možnosti ovládnou psychické jevy. Pokračující zkoušky na zvířatech už nemohou přinést ladné další nové výsledky (viz strana 1), jak jsem zdůraznil letos na letním setkání skupiny, zkoušky na trestancích nebo na úchylných osobách mohou vyvolat opravdové problémy. Má-li P šestka jen zlomek těch vlastností, jež předpokládáme (viz strana 2). Proto dále doporučuji...

Dále doporučuješ, abychom napíchali preparát kontrolní skupině univerzitních studentů s přihlédnutím k možnosti použití všech otevřených alternativních plánů v případě selhání, uvažoval kapitán. Wanless tady v těch dobách nenadělal moc řečí. To tedy opravdu ne. Jeho tehdejší heslem bylo plnou parou vpřed, a ať čert vezme ty, co zaostávají. Testu se zúčastnilo dvanáct lidí. Dva z nich zemřeli hned, jeden během testu, druhý krátce po skončení. Dva se stali nevyлéčitelně choromyslnými a oba to tělesně zmrzáčilo, chlapec se oslepil, děvče trpí psychotickou paralýzou, oba zavřeli do izolace na Maui, kde mohou čekat na konec svých nuzných dní. Zůstalo jich tedy osm. Jeden z těchto osmi zahynul při automobilové nehodě v roce 1972, při nehodě, která takřka určitě byla sebevraždou. Další skočil v roce 1973 ze střechy clevelandského poštovního úřadu a v tomto případě už nebyly vůbec žádné pochybnosti, neboť zanechal zprávu, že „není už dále schopen snášet obrazy, jež se mu promítají v hlavě“. Policie v Clevelandu diagnostikovala případ jako depresi a paranoii, vedoucí k sebevraždě. Kapitán a Dílna však posoudili případ jako neblahé smrtelné následky P6. Atak jich zůstalo jen šest.

Tri další spáchali sebevraždy v letech 1974 až 1977, a tak víme celkem o čtyřech, snad i o pěti nepochybných sebevraždách. Dalo by se říct, skoro půlka skupiny. Všichni čtyři sebevrazi se zdáli být úplně normální až do chvíle, kdy použili pistoli nebo provaz, nebo se odhodlali ke skoku. Ale kdo ví, co museli absolvovat do té doby? Kdo to opravdu ví?

Zůstali tedy tři. Od roku 1977, kdy dočasně pozastavený projekt P6 dostal nečekaně opět zelenou, soustavně a nenápadně sledovali chlapíka jménem James Richardson, který žil tehdy v Los Angeles. V roce 1969 se zúčastnil pokusu s preparátem P6. V době, kdy byl pod přímým účinkem drogy, předvedl šokující paletu schopností – telekinezi, přenos myšlenek a ze specializovaného hlediska Dílny projev nejzajímavější: mentální dominanci.

Ale stalo se, jako už u mnoha lidí před ním, že schopnosti Jamese Richardsons, způsobené drogou, zmizely, když droga přestala účinkovat. V letech 1971, 1973 a 1975 s ním dělali pohovory a během nich se neukázalo nic. Smířil se s tím dokonce i Wanless, a to byl opravdový fanatik, pokud šlo o objekty, na kterých preparát P6 zkoušel. Hodnoty počítačových výpisů, náhodně vybrané (ale tento výběr byl mnohem méně náhodný od tehdy, kdy se pohnul dopředu případ McGeeových), nenaznačovaly, že by Richardson – ať už vědomě nebo nevědomě – kteroukoliv z těchto schopností využíval. V roce 1971 ukončil vysokou školu a získal diplom, stěhoval se postupně dál a dál na západ a pracoval v různých nižších funkcích – aniž by nad kýmkoliv projevoval mentální dominanci – a v současnosti byl zaměstnancem obchodní společnosti Telemyne.

Kromě toho to byl teplouš.

Kapitán si povzdechl.

Jeden z detektivů Richardsons ještě stále sledoval, ale kapitán byl přesvědčen, že ten člověk je už dávno pasé. Tak tedy zůstali poslední dva. Andy McGee a jeho žena. Šťastná shoda okolností, kterou byla jejich svatba, neunikla ani Dílně, ani Wanlessovi. Ten začal bombardovat úřad návrhy,

upozorňujícími, že z tohoto manželství se nesmí narodit žádné potomstvo, kterému by se nevěnovala důkladná pozornost – dalo by se říct, že počítá svá kuřátka dřív, než se vylihnu – až si kapitán při nejnepříhodnější příležitosti pohrával s myšlenkou říct Wanlessovi, že si Andy McGee dal udělat vasektomii a žádné potomstvo se tedy nebude konat. To by tomu starému mezulánovi snad mohlo zavřít zobák. V té době postihl Wanlesse záchvat mrtvice, a tak se vlastně stal bezcenným. Byl už docela k ničemu, jen dělал smrad.

S preparátem P6 se konal jeden jediný pokus. Výsledky byly katastrofální a jejich kamufláž vydatná, úplná a drahá. Shora přišel příkaz uvalit neomezené moratorium na další pokusy. Wanless měl toho dne hodně důvodů dělat vítr, vzpomínal si kapitán, a také ho dělal. Jelikož však nebyl žádný náznak, že by se Rusové nebo některá jiná světová velmoc zajímala o drogami vyvolané schopnosti podvědomí, vedení Dilny rozhodlo, že přes některé pozitivní výsledky je program P6 neperspektivní. Když se jeden z vědců, spolupracujících na programu, podíval na jeho dlouhodobé výsledky, přirovnal ho k motoru z proudového letadla, nasazeného do staré fordky. Běží jako namydlený blesk, všechno je v pořádku, dokud se neobjeví první překážka. „Poskytněte nám dalších tisíc let evolučního vývoje,“ řekl ten chlapík, „a zkusíme to znova.“

Část problémů vznikla, když schopnosti podvědomí, vyvolané drogou, dosáhly svého vrcholu a halucinace testovaných objektů se soustřeďovaly na předměty mimo jejich lebku. Nebyla možná žádná kontrola. Když se k tomu přistupovalo z druhé strany, i šéfstvo si pustilo do kalhot. Kamuflovat smrt agenta v akci, nebo dokonce i náhodného diváka, to je jedna věc. Ale kamuflovat smrt studenta, který zemřel na srdeční záchvat, a zmizení dalších dvou, jakož i dlouhotrvající stopy hysterie a paranoie u dalších – to bylo docela jiné kafe. Každý z nich měl přátele a spolužáky, třebaže hlavním požadavkem, na základě kterého se uchazeči vybírali, bylo, aby měli co nejméně blízkých příbuzných. Náklady a rizika byla nesmírná. Jen odměny za mlčení a výdaje, spojené s opatřeními proti jednomu člověku – kmotrovi toho chlapce, který si vyškřábal oči – vyskočily na téměř sedm set tisíc dolarů. Kmotr se s tím stejně neuspokojil. Chtěl se dostat celé věci na kloub. A skončilo to nakonec tak, že se kmotr dostal na dno Baltimorského kanálu, kde spočívá pravděpodobně dosud, spolu se dvěma metrákovými bloky betonu, které mu přivázali k tomu, co mu zůstalo z nohou.

Ale přesto měli ve všem hodně – snad až příliš hodně – štěstí.

Později, při dalším rozdělování rozpočtu, byl projekt P šestky odsunut stranou. Peníze se používaly na občasná náhodná kontroly těch, kteří zůstali naživu, pro případ, že by došlo k nějakému obratu.

Něco se přece jen našlo.

Kapitán zalovil v šanonu s fotografiemi a vytáhl jednu z nich. Byla lesklá, černobílá, 18x24, a bylo na ní zachyceno malé děvčátko. Fotografie udělali před třemi lety, když děvčátku byly čtyři roky a chodilo do Bezplatné mateřské školy v Harrisonu. Fotografovali ji pomocí teleobjektivu zpoza pekařské dodávky, a až později udělali výřez z množství chlapečkových a dívčích tváří na hřišti a zvětšeninu portrétu rozesmátého děvčete s odstávajícími čůpky a dřevěnými držadly švihadla v obou rukou.

Kapitán si chvíli obrázek sentimentálně prohlížel. Wanless se po své mrtvici začal bát. Ted' přišel k názoru, že by děvčátko měli zlikvidovat. A třebaže o tom nerozhodoval on, našlo se pár takových, kteří s jeho názory souhlasili – a sice mezi těmi, kteří rozhodovali. Kapitán pevně věřil, že se nic podobného nestane. Sám měl tři vnuky, dva z nich právě ve věku Charleny McGeeové.

Jistě, měli by tu malou odloučit od otce. Možná i nadobro. A jeho by měli docela jistě zlikvidovat, o tom není pochyb, až poslouží svému účelu.

Bylo čtvrt na jedenáct. Interkomem se spojil s Ráchel. „Je tady už ten Albert Steinowitz?“

„Právě se dostavil, kapitáne.“

„Výborně, pošlete ho, prosím, dovnitř.“

-4-

„Chci, abyste osobně dohlédl na poslední jednání, Ale.“

„Rozkaz, kapitáne.“

Albert Steinowitz byl drobný mužík s voskově žlutou pleť a s vlasy černými jako havran. V mladších letech si ho občas pletli s hercem Victorem Jorym. Kapitán spolupracoval se Steinowitzem s přestávkami skoro osm let – kdysi spolu sloužili u námořnictva – a Al mu vždy připomínal člověka, který se právě

odebírání do nemocnice, aby tam strávil poslední dny života. Neustále kouřil, s výjimkou těch okamžiků, které trávil zde, kde se kouřit nesmělo. Chodil pomalými, vznešenými kroky, což mu dodávalo důstojnosti a působilo dost nezvyklým dojmem. Taková neopodstatněná důstojnost bývá u mužů vzácná, a jistě za ní muselo být něco jiného. Kapitán, který si prohlédl všechny lékařské záznamy agentů prvního oddělení, věděl, že důstojnost Albertovy chůze je bluf. Albert trpěl na hemoroidy a byl na ně dvakrát operován. Třetí operaci odmítl, neboť by mohla skončit tak, že by až do konce života musel nosit na stehně pytlík. Jeho důstojná chůze kapitánovi vždy připomínala pohádku o mořské panně, která se rozhodla stát se ženou i za cenu bolesti, která je s existencí nohou spojena. Kapitán si představoval, že její chůze by byla asi stejně důstojná.

„Za jak dlouho se dokážete dostat do Albany?“ zeptal se teď Ala.

„Za hodinku.“

„Dobře. Nebudu vás zdržovat. Jak to tam pokračuje?“

Albert si složil drobné nažloutlé ruce do klína. „Policie s námi skvěle spolupracuje. Všechny trasy z Albany jsou zablokovány. Zátaras se nacházejí v soustředných kruzích, jejichž středem je Albanské oblastní letiště. Poloměr pětaticet mil.“

„Předpokládáte, že jim nevyšel autostop?“

„Přesně tak,“ souhlasí Albert. „Jestliže chytili dobrý stop a někdo je odvezl dvě stě mil, budeme muset začít se vším znova. Ale vsadím se, že zůstávají v tomto okruhu.“

„Opravdu? Na základě čeho máte takovou jistotu, Alberte?“ Kapitán se naklonil dopředu. Jestliže ponecháme stranou Rainbirda, byl Albert Steinowitz nepochybně nejlepším agentem ze všech zaměstnanců Dílny. Vyznačoval se intuicí, byl pohotový – a dostatečně bezohledný, jestliže si to situace vyžadovala.

„Částečně je to předtucha,“ řekl Albert. „Částečně ale vycházím z podkladů, které nám poskytl počítač, když jsme do něj naládovali všechny údaje o posledních třech letech života Andyho McGee. Zadalí jsme, aby nám počítač zvolil všechny modely, jak by Andy McGee mohl v praxi využít schopnost, o níž se předpokládá, že ji má.“

„Jenže on ji opravdu má, Ale,“ nadhodil kapitán. „Právě proto je tato operace tak svinsky delikátní.“

„Dobrá, řekněme tedy, že ji má,“ odpověděl Al. „Ale počítačové výpisy naznačují, že schopnost jejího využití je velmi omezená. Když ji příliš využívá, způsobuje mu to nevolnost.“

„V pořádku. S tím počítáme.“

„V New Yorku udělal něco podobného jako Dale Carnegie.“

Kapitán přikývl. Spolek Sebedůvěra, akce zaměřená především na pomoc málo výbojným vedoucím pracovníkům. Jen aby sobě a dceři zajistil chléb, maso a mléko, ale nic víc.

„Vyslychali jsme jeho poslední skupinu,“ poznamenal Albert Steinowitz. „Bylo jich šestnáct a všichni platili poplatek za konzultace na dvě splátky – 100 dolarů jako zápisné a dalších 100 dolarů po absolvování první poloviny kurzu, když nabyli pocit, že jim konzultace pomáhají. Zaplatili, samozřejmě, všichni.“

Kapitán znovu přikývl. McGeeův talent se obdivuhodně hodil právě na to, aby naplňoval lidi sebedůvěrou. Přímo je do ní tlačil.

„Nahráli jsme do počítače jejich odpovědi na jednotlivé klíčové otázky. Otázky zněly: Cítíte se během konzultací ve spolku Sebedůvěra lépe? Vzpomínáte si na první pracovní dny, které následovaly po sezení ve spolku Sebedůvěra? Cítíte se jako tygr? Dosáhli jste...“

„Cože, jako tygr?“ zeptal se kapitán. „Kristepane, vy jste se jich ptali, jestli se cítili jako tygr?“

„Volbu slov navrhuje počítač.“

„No dobře, dobře. Pokračujeme.“

„Třetí klíčová otázka zněla: Dosáhli jste nějaký specifický měřitelný úspěch v zaměstnání od té doby, co jste absolvovali konzultace ve spolku Sebedůvěra? To byly otázky, na které měli všichni odpovědět co nejobjektivněji a nejspolehlivěji, neboť lidé mají tendenci pamatovat si datum, kdy je povýší, nebo kdy je jejich šéf poklepe po rameni. Nemohli se dočkat, až o tom budou moci vyprávět. To mě na tom trochu děsí, kapitáne. Ten McGee opravdu splnil, co sliboval. Bylo jich šestnáct a jedenáct z nich povýšili. Považte, jedenáct. Z ostatních pěti tři mají taková zaměstnání, ve kterých se povyšuje jen v určitých

časových intervalech.“

„O McGeeově schopnosti nikdo nepochybuje,“ prohlásil kapitán. „Absolutně nikdo.“

„Prima. Zůstaneme ještě u tohoto bodu a rozebereme si ho. Konzultace trvaly šest týdnů. Na základě odpovědí na klíčové otázky vybral počítač čtyři špičková data. A to jsou dny, kdy McGee pravděpodobně přidal k obvyklým sračkám typu jen-do-toho-jestli-se-do-toho-dáš-určitě-jim-vytřeš-zrak i to, že je pořádně přimáčkl. Data, která jsme zjistili, jsou 17. srpen, 1. září, 19. září... a 4. říjen.“

„No a co?“

„Včera v noci přimáčkl taxikáře. A pořádně. Ten frajer musí být stále ještě otřesen a vyveden z míry. Odhadujeme, že Andy McGee je docela na dně. Určitě je mu špatně. Jistě se stáhl z oběhu.“ Albert se pozorně zahleděl na kapitána. „Počítač uvádí šestadvacetiprocentní pravděpodobnost, že je po smrti.“

„Cože?“

„Slyšel jste dobře. Už jednou předtím to přehnal a skončil v posteli. Děje se mu při tom něco s mozkiem. Je možné, že si tím způsobuje drobná krvácení do mozku. Není vyloučeno, že to je progresivní záležitost. Počítač odhaduje, že je pravděpodobnost o něco větší než jedna ke třem, že zemřel. Možná na infarkt myokardu, ale nejspíš na mozkovou mrtvici.“

„Vybíl se ještě před tím, než se stihl dobít,“ doplnil kapitán.

Albert přikývl a vytáhl něco z kapsy. Bylo to zabaleno v průhledném plastickém pouzdře. Podal to kapitánovi, který si to prohlédl, a opět to vrátil.

„Co to má být?“ zeptal se.

„Nic moc,“ odpověděl Al a při tom soustředěně hleděl na bankovku v plastickém obalu. „Jen to, že McGee právě tímhle zaplatil za cestu taxikem.“

„Z New Yorku do Albany platil jednodolarovkou?“ kapitán se jí opět chopil a prohlížel si ji se znovu nabytým zájmem. „Vždyť cestovné muselo být... doprdele!“ položil bankovku v plastiku na psací stůl, opřel se o opěradlo židle a přihmouřil oči.

„I vy?“ zeptal se Al. „I vy, vy jste si toho všiml?“

„Panebože, sám nevím, čeho jsem si všiml,“ prohlásil kapitán a natáhl se ke keramické doze, v níž měl tabletky proti žaludeční kyselině. „Jednu chvíli to vůbec nevypadalo jako jednodolarovka.“

„Ale teď už vypadá?“

Kapitán poulil oči na tu bankovku. „Docela určitě. Je tam Georg Wash... kristepane!“

Odsedl si dozadu, tentokrát tak prudce, až skoro narazil hlavou do obložení z tmavého dřeva za psacím stolem. Hleděl na Ala. „Ta tvář... zdá se, jako by se každou chvíli měnila. Objevují se na ní brýle, nebo co. To je nějaký trik?“

„Ach, ano, to je sakra dobrý trik,“ pravil Al a vzal si bankovku zpět. „Viděl jsem to dost dobře, třebaže jen jednou. Ale myslím, že už jsem na to přišel... I když – ať se propadnu, jestli vím jak. Na té bankovce, samozřejmě, není nic změněno. Celé je to jen jakási bláznivá halucinace. Přišel jsem dokonce na to, co je to za tvář. Je to Ben Franklin.“

„Dostal jste ji od toho taxikáře?“ zeptal se kapitán a fascinovaně hleděl na bankovku v očekávání, že se znovu změní. Ale teď na ní byl jen George Washington.

Al se zasmál. „Že váháte,“ a potom dodal: „Vzali jsme si od něj tu bankovku a dali jsme mu šek na pět set dolarů. Hezky na tom vydělal, to tedy jo!“

„Proč?“

„Ben Franklin není na pětistovce, ale na stovce. To McGee zřejmě nevěděl.“

„Dejte to sem, ať se podívám ještě jednou.“

Al natáhl ke kapitánovi ruku s bankovkou, a ten na ni upřeně hleděl skoro dvě minuty. Až když ji vracel zpět, tvář na ní jakoby znepokojeně zamrkala. Ale nakonec se rozhodl, že mrkání existuje opravdu jen v jeho mysli, a ne v bankovce, nebo na ní, či někde jinde.

„I já vám něco řeknu,“ dodal kapitán. „Myslím, že Franklin je na té bankovce bez brýlí. Jinak je to...“ Ztratil souvislost a nevěděl, jak myšlenku dokončit. Vkrádaly se mu do mysli slova jako proklatě bláznivé, ale to on odmítal.

„Jasně,“ řekl Al. „Ale ať je to, co chce, ten efekt se rozptyluje. Ráno jsem tu bankovku ukazoval asi

šesti lidem. Někteří si mysleli, že něco vidí, ale ne tak, jako ten taxikář, a to děvče, co s ním žije.“

„A proto máte dojem, že ho přimáčkli pořádně silně?“

„Jo. Pochybuji, že po takovém přimáčknutí byl schopen ještě někam dojít. Museli přespat někde v lese, nebo v nějakém zastrčeném motelu. Mohli se vloupat do nějaké letní chaty. Ale myslím, že jsou ještě někde tam v okolí a že je budeme schopni bez větších potíží sbalit.“

„Kolik lidí potřebujete na tu práci?“

„Máme dost,“ odpověděl Al. „Když k tomu připočítám policii, je to víc, než sedm set lidí. Tahle věc má absolutní prioritu. Policajti i naši lidé chodí dům od domu, dveře od dveří. Zkontrolovali jsme už všechny hotely a motely v Albany a blízkém okolí – víc než čtyřicet. Teď jsme se rozptýlili po sousedních městech. Muž a děvčátko, ti jsou tak nápadní, jako monokl pod okem. Dostaneme je. A jestli je po smrti, dostaneme aspoň to děvče.“ Albert se postavil. „Myslím, že půjdu. Chtěl bych být samozřejmě při tom, až to začne frčet.“

„Samozřejmě. Potom mi je přiveďte k raportu, Ale.“

„Rozkaz,“ odpověděl Albert a vykročil ke dveřím.

„Alberte?“

Albert se obrátil. Byl to mužiček s nezdravě žlutou pletí.

„Kdo vlastně je na pětistovce? Zjistil jste to?“

Albert Steinowitz se usmál. „McKinley,“ dodal. „Ten, co ho zabili.“

Vyšel ze dveří, potichu za sebou zavřel a nechal kapitána, až se trochu dusí ve šťávě, kterou mu nachystal.

-5-

O deset minut později kapitán znovu stlačil interkom. „Vrátil se už Rainbird z Benátek, Ráchel?“

„Ano, včera,“ odpověděla a kapitán měl dojem, že dokonce i v Rachelině přísně kultivovaném tónu šéfovy sekretářky zaslechl znechucení.

„Je tady, nebo v Sanibel?“ Dílna vlastnila rekreační zařízení na Sanibel Island na Floridě.

Nastala odmlka, než si to Ráchel ověřila na svém terminálu počítače.

„Je tady v Longmontu, kapitáne, od včera, od osmnáct nula nula. Asi zmeškal poslední letadlo.“

„Pošlete někoho, ať ho vzbudí,“ nařídil kapitán. „Byl bych rád, kdyby se dostavil, až odejde Wanless... Jestli se nemýlím, tak Wanless je ještě stále zde.“

„Aspoň před pěti minutami tady ještě byl.“

„Tak jo, dohodněte to s Rainbirdem na dvanáctou.“

„Ano, kapitáne.“

„Jste zlatá holka, Ráchel“

„Děkuji, pane.“ Zdálo se, že ji to potěšilo. Kapitán ji měl rád. Velmi rád.

„Pošlete sem, prosím, doktora Wanlesse, Ráchel.“

Pohodlně se usadil, sepnul ruce před sebou a pomyslel si: Pánbůh mě trestá.

-6-

Doktora Wanlesse postihl záchvat mrtvice toho dne, kdy Richard Nixon oznámil svoje odstoupení z prezidentského úřadu – 8. srpna 1974. Byla to slabší mozková příhoda, ale Wanless se z ní fyzicky už nikdy nevzpamatoval. Podle kapitánova názoru dokonce ani mentálně. Mrtvice ještě prohloubila Wanlessův soustavný zájem, hraničící až s posedlostí, o všechno, co souviselo s programem P šestky.

Teď vstoupil do místnosti, opíraje se o hůl. Světlo z okna ve výklenku se mu odráželo od okrouhlých brýlí bez obrouček a změnilo je na malinká zrcadla. Levou ruku měl ohnutou jako pazour. Levou polovinu úst měl zkřivenou v ledovém šklebu.

Ráchel s účastí pohlédla přes Wanlessovo rameno na kapitána, a ten jí pokynul, že se může vzdálit. Tíše za sebou zavřela dveře.

„Drahý doktore,“ pravil kapitán bez jakéhokoliv náznaku, že žertuje.

„Jak to pokračuje?“ zeptal se Wanless a s namáhavým oddechováním se posadil.

„Je to tajné,“ odpověděl kapitán. „Víte o tom, Joe? Co pro vás mohu dnes udělat?“

„Všiml jsem si, že se tady něco děje,“ začal Wanless a kapitánovu otázku ignoroval. „Neměl jsem co dělat, když jsem tady musel čekat celé dopoledne.“

„To je tím, že přicházíte bez ohlášení. . .“

„Zdá se, že je co nevidět zase dostanete,“ pokračoval Wanless. „Nač potom potřebujete ještě toho profesionálního zabijáka Steinowitze? Ale vy jistě víte, co děláte. Tedy, asi to víte. Ale to jste věděli i předtím, nebo ne?“

„Co ode mě chcete, Joe?“ Kapitán neměl rád, když se mu připomínaly minulé neúspěchy. Nějaký čas to děvče opravdu měli v rukou. Muži, které do toho zapojili, stále ještě nejsou schopni pracovat a možná už ani nikdy nebudou.

„Co ještě chci?“ ptal se Wanless sehnutý nad holí. Panebože, pomyslel si kapitán, toho starého blázna zase chytá záchvat krasořečnění. „Proč jsem toho ještě stále nenechal? Jen proto, že vás chci přesvědčit, abyste je oba zlikvidovali. I Jamese Richardsona. A ty na Maui. Všechny je zlikvidujte, kapitáne Hollistere. Zničte je, smažte je z povrchu zemského.“

Kapitán si povzdechl.

Wanless ukázal pazourovitou rukou na knihovni vozík a pokračoval: „Jak vidím, znova jste si prošel všechny materiály.“

„Znám je skoro nazpaměť,“ přiznal se kapitán s náznakem úsměvu. Program P6 byl pro něj už celý rok každodenním chlebem a už třetí rok pravidelným bodem programu každé porady. Wanless tedy nebyl jediný, kdo byl tou věcí posedlý.

Ale rozdíl mezi námi je v tom, že mě za to platí. Pro Wanlesse je to hobby. Sakra nebezpečné hobby.

„Čtete je stále dokola, ale ani trochu jste se nepoučil,“ zaryl do něj Wanless. „Dovolte mi, abych se vás ještě jednou pokusil přivést k pravdě, kapitáne Hollistere.“

Kapitán chtěl protestovat, ale v tom si vzpomenu na Rainbirda. Připomněl si, že se s ním ve dvanáct hodin sejde, a tvář se mu vyhladila. Tvářil se klidně a nenuceně. „Tak jo,“ řekl. „Jestli jste připraven, tak spusťte.“

„Ještě stále si myslíte, že jsem blázen? Že jsem šílenec?“

„To říkáte vy, ne já.“

„Bylo by pro vás lepší, kdybyste si vzpomenu, že jsem to byl já, kdo navrhl zkušební program s kyselinou tio-dilysergovou.“

„Jsou dni, kdy si přeji, abyste s tím býval nikdy nezačal,“ opáčil kapitán. Když přivřel oči, stále ještě si dokázal vybavit první Wanlessovu zprávu, dvoustránkovou studii o té droze, která byla nejprve známá jako TDL, později mezi odborníky označovaná jako „zvedák“ a nakonec se jméno ustálilo na „partie šest“, zkráceně P šestka. Kapitánův předchůdce schválil původní projekt. Toho pána pochovali před šesti lety v Arlingtonu se všemi vojenskými poctami.

„Tím chci říct jen to, že můj názor by mohl mít určitou váhu,“ vysvětloval Wanless. Hlas měl dnes unavený, artikuloval pomalu a dost málo zřetelně. Když mluvil, pokřivený levý koutek úst se nehýbal.

„Poslouchám vás,“ pravil kapitán.

„Pokud jsem schopen do toho vidět, jsem jediný psycholog, či lékař, kterého ještě vůbec vyslechnete. Vaše lidi zaslepila jedna jediná věc, a sice to, co ten chlap a to děvče znamená pro bezpečnost Ameriky. Případně pro budoucí rovnováhu sil. Co nás vlastně vůbec opravňuje říct, sledujeme-li stopy těchto McGeeových, že ten člověk je neškodný Rasputin. Může i. . .“

Wanless pokračoval v monotónním řečnění, ale kapitán si na chvíli dovolil ten přepych, že ho přestal poslouchat. Neškodný Rasputin, uvažoval.

Bombastičnost té věty se mu skoro zalíbila. Představoval si, co by Wanless asi řekl, kdyby mu prozradil, že počítač předpověděl pravděpodobnost jedna ke třem, že se McGee cestou z New Yorku zlikvidoval sám. Asi by ho to potěšilo. A co teprve, kdyby Wanlessovi ukázal tu prapodivnou bankovku? Asi by ho při tom znovu ranila mrtvice, pomyslel si kapitán a zakryl si ústa rukou, aby nebyl vidět úsměv.

„V první řadě mě znepokojuje to děvče,“ řekl Wanless. Kapitán slyšel tuto větu už po dvanácté, po třinácté, či po patnácté. „McGee a Tomlinsonová se vzali. To byla náhoda jedna ku tisíci. Tomu se mělo za každou cenu předejít. Ale kdo mohl předpokládat. . .“

„Tehdy jste tomu všichni byli příznivě nakloněni,“ skočil mu do řeči kapitán a suše dodal: „Domnívám se, že byste sám byl odvedl nevěstu k oltáři, kdyby vás o to požádali.“

„Nikdo z nás o tom neměl nejmenší představu,“ zamumlal Wanless. „Musela mě postihnout mrtvice,

aby se mi otevřely oči. Preparát P6 nebyl nic jiného, než uměle připravený sekret hypofýzy a silné analgetikum s halucinogenním účinkem, o kterém jsme tehdy nevěděli nic, a o kterém fakticky nevíme nic ani teď. Víme, nebo jsme si přinejmenším na devětadevadesát procent jisti – že přirozená látka stejného složení vyvolává v určitých případech občasně záblesky psychických schopností, které se navenek projevují čas od času takřka u každého. Je to překvapujícím způsobem široká paleta jevů: Jasnovidectví, telekineze, mentální ovládání jiných, náhlé propuknutí nadlidských sil, podvědomá kontrola sympatického nervového systému. Víte, že naše hypofýza se začíná abnormálně aktivizovat už jen při náznaku pokusu s biologickou zpětnou vazbou?“

Kapitán to věděl. Wanless mu o tom, i o všeličem jiném vyprávěl už nescísněkrát předtím. Nebylo ani nutno odpovídat. Wanless dnes řečnil jako zkušený kazatel. A kapitán byl ochoten vyslechnout ho, ale jen tentokrát. Naposledy. Ať se ten stařec vypovídá, ať si jen řekne, co má na srdci. Wanlessův konec byl v této chvíli už na dohled.

„Ano, je to tak,“ odpověděl si Wanless. „Je aktivní při biologické zpětné vazbě, je aktivní při snění ve spánku a u lidí s poškozenou hypofýzou je nadměrně vysoký výskyt mozkových nádorů a leukemie. Hypofýza, kapitáne Hollistere, podvěsek mozkový. Je to – použijeme-li výraz z oblasti evoluce – primární žláza s vnitřní sekrecí v lidském těle. V období ranného dospívání vylučuje do krevního řečiště mnohonásobně víc hormonů, než sama váží. Je to důležitá, nesmírně důležitá a tajemná žláza. Kdybych věřil v existenci lidské duše, kapitáne Hollistere, dovolil bych si tvrdit, že sídlí právě v hypofýze.“

Kapitán si odkašlal.

„Tyto věci jsou známé,“ pokračoval Wanless, „právě tak, jako je známé, že P šestka nějakým způsobem změnila fyzikální strukturu hypofýzy všech, kteří se zúčastnili na pokusu. Dokonce změnila i toho vašeho takzvaného nevykonného Jamese Richardsona. Nejdůležitější, co můžeme zjistit o tom děvčeti, je to, jestli se nějak změnila i struktura chromozómů... a jestli změna hypofýzy je pravou mutací.“

„Přenáší se faktor X.“

„Nikoliv,“ namítl Wanless. „To je jedna z mnoha věcí, které chápete docela nesprávně, kapitáne Hollistere. Andrew McGee se po pokusu stal faktorem X. Victoria Tomlinsonová se stala faktorem Y – byla rovněž ovlivněna, ale docela jiným způsobem než její muž. U ženy se zachoval nízký práh telekinetických schopností. U muže střední hladina schopností mentální dominance nad jinými. A konečně to děvče... kapitáne Hollistere, jak byste nazval to děvče? To zatím nikdo z nás neví. Říkejme jí faktor Z.“

„Chceme právě zjistit, o co jde,“ tiše namítl kapitán.

Teď se Wanless usklíbl oběma koutky úst. „Chcete zjistit, o co jde,“ papouškoval. „Ano, a budete-li vytrvalí, určitě se vám to podaří, vy slepi, posedlí blázni.“ Na okamžik zavřel oči a zakryl si je dlaní. Kapitán vypadal zachmuřeně.

„Něco už víte. Může podpalovat,“ doplnil Wanless.

„Jo, to sedí.“

„Předpokládáte, že po matce zdělila telekinetické schopnosti. Vlastně máte jen hluboké podezření.“

„Ano, to taky sedí.“

„Když byla docela malá, vůbec se jí nedařilo ovládat tyto... řekněme vlohy, abych použil lepší slovo.“

„Malé dítě není schopno ovládat ani své tělesné funkce,“ pravil kapitán, využívaje jeden z příkladů, aby se dostali dál. „Ale jak děcko dospívá...“

„Ano, ano, tato analogie je mi důvěrně známa. Ale i staršímu dítěti se může cokoliv přihodit.“

Kapitán se usmíval a odpověděl: „Strčíme ji do ohnivzdorné místnosti.“

„Do cely.“

Kapitán se ještě stále usmíval, když navázal. „Dáváte-li tomu přednost...“

„Posloužím vám svými vlastními závěry,“ pravil Wanless. „Ona sama tu schopnost, kterou má, využívat nechce. Má z ní strach, a tento strach do ní naočkovali záměrně. Uvedu vám analogicky příklad. Jde o dítě mého bratra. Freddy si doma vždy chtěl hrát se zápalkami. Zapálit a odhodit. Ještě, ještě křičíval. A tak se můj bratr, jeho otec, rozhodl vypěstovat v něm reflex. Postrašit ho tak, aby si se zápalkami už nikdy v životě nechtěl hrát. Řekl Freddymu, že hlavičky zápalek jsou ze síry a ta že by mohla způsobit, že

mu shnijí a vypadají zuby. A že bude-li se dívat na hromádku zápalek, mohl by i oslepnout. A nakonec mu na okamžik přidržel ruku nad zapálenou zápalkou a maličko ho popálil.“

„Váš bratr, doktore,“ zamručel kapitán, „je jistě pravý mudrc mezi muži.“

„Lepší je malá popáleninka na hochově dlani, než ohořelé děcko, zabalené do mokrých prostěradel s popáleninami třetího stupně na šedesáti procentech povrchu těla,“ dokončil Wanless zamračeně.

„Nebylo by lepší, kdyby se zápalky před dětmi schovávaly?“

„Dokážete schovat zápalky před Charlenou McGeeovou?“ zeptal se Wanless.

„Svým způsobem máte pravdu, ale...“ přikyvoval kapitán.

„Představte si, kapitáne Hollistere, jak se asi museli cítit Andrew a Victoria McGeeovi, když jejich potomek byl ještě v peřince. Když se mezi nimi a tou malou vyvinuly nevyhnutelně konfliktní vztahy. Láhev s mlékem přijde o něco později. Miminko pláče. A v té chvíli vyšlehne z jednoho hadrového zvířátka, právě z toho, které se nachází v dětské postýlce, kouř a plamen. Plínka je mokrá. Miminko pláče. Jen okamžik, a z ničeho nic začne hořet koš se špinavým prádlem. Máte záznamy, kapitáne Hollistere. Takže víte, jak to v tom domě vypadalo. Hasící přístroje a detektory kouře v každé místnosti. Ale jednou to byly její vlastní vlasy, kapitáne Hollistere. Vstoupili k ní do pokojíku a našli ji plačící v postýlce: hořely jí vlasy.“

„Ano,“ suše konstatoval kapitán, „muselo jim to jít sakra na nervy.“

„Tak ji odvykali od plínek a odvykali od zapalování,“ řekl Wanless.

„Odvykat od zapalování,“ přemýšlel nahlas kapitán.

„Je to opět jen pěstování reflexů – stejně jako u mého synovce Freddyho. Máme k dispozici tuto analogii, kapitáne Hollistere, tak si ji poněkud rozeberme. Co je to odvykání od plínek? Nic víc, než vytváření reflexu.“ V této chvíli stařec překvapivě změnil hlas, promluvil ženským sopránem a huboval miminko. Kapitán na něj hleděl s úžasem a hnusem.

„Ty jedna bakaná!“ ječel Wanless. „Podívej, co jsi provedla! Jaké je to škaredé. Vidiš, jaké je to škaredé? Co jsi to škaredého udělala do kalhotek! Fuj! Jsi už velká na to, abys to dělala do kalhotek. Odted' to budeš dělat do nočníku, rozumíš, do nočníku!“

„Už toho nechte,“ ozval se kapitán otráveně.

„Jen jsem vám chtěl naznačit, jak se vytváří reflex,“ vysvětloval Wanless omluvně. „Odvykání od plínek je dokonalé v tom, že soustřeďuje pozornost dítěte na jeho vlastní proces vyměšování způsobem, jaký bychom mohli považovat za nezdravý, kdyby bylo objektem fixace něco jiného. Můžete se zeptat, jak hluboce se tento reflex v dítěti zakoření. Richard Damon z Washingtonské univerzity si položil tutéž otázku a chtěl na ni odpovědět pomocí pokusu. Najal si padesát studentů. Nechal je vypít větší množství vody, limonád a mléka, až všichni velmi potřebovali močit. Zdržoval je ještě nějakou dobu a potom jim řekl, že mohou odejít, jestli to pustí do kalhot.“

„Jak odporné!“ komentoval kapitán. Šokovalo ho to a bylo mu z toho špatně. Toto nebyl pokus, ale cvičení v degeneraci.

„Vidíte, jak pevně máte ten reflex zakořeněn ve své psychice,“ nedal se vyvést z míry Wanless. „Ale kdyby vám bylo dvacet měsíců, nezdálo by se vám to tak odporné. Kdybyste velmi potřeboval močit, tak by se to dalo. Mohl byste třeba sedět na kolenou papežovi, kdyby vás tam někdo posadil, a dalo by se to. Výsledkem Damonova pokusu bylo, že mnozí z nich to udělat nedokázali. Chápali, že obvyklá pravidla chování mohou odsunout stranou, aspoň pokud šlo o tento pokus. Každý z nich byl v místnosti sám, měl soukromí skoro jako na normální toaletě, ale celých osmaosmdesát procent z nich prostě nemohlo. Není důležité, jak silná byla fyzická potřeba. Reflex, který jim vštípili rodiče, byl silnější.“

„To všechno nic neznamená. To jsou jen takové třesky plesky,“ stručně namítl kapitán.

„Souhlasím s vámi, nic to neznamená. Chtěl jsem jen uvažovat o paralelách mezi odvykáním od plínek a odvykáním od zapalování a o jednom významném rozdílu, který představuje kvantitativní skok v nutkání udělat to tehdy, a udělat to teď. Když se dítě příliš dlouho odvyká od plínek, jaké to má důsledky? Jsou z toho menší nepříjemnosti. V pokoji je smrad, jestli se často nevětrá. Maminka musí stále prát. Čas od času je nutno dát vyčistit koberce. V nejhorším případě se miminko nošením plínek zapaří, ale to se stane jen tehdy, když má velmi citlivou pokožku, nebo je-li maminka nepořádná a neudrzuje ho v čistotě. Ale jaké jsou důsledky tehdy, když dítě podpaluje...“ V očích mu zajiskřilo. Levý koutek úst se trhaně

pohyboval nahoru, dolů.

„McGeeovy si jako rodiče cením velmi vysoko,“ pokračoval Wanless. „Tak nějak jim to s tou malou vyšlo. Představuji si, že s tím museli začít mnohem dřív, než jiní rodiče obvykle začínají s odvykáním od plínek. Pravděpodobně ještě dřív, než se začala batolit. No, no, no! Dávej pozor! Ne, ne, škaredé děvčátko! Škaredé děvčátko! Ška-re-dé děvčátko!“

Přesto váš počítač, kapitáne Hollistere, ve svých výpisech naznačuje, že se mohla svého reflexu zbavit. Je v záviděníhodné pozici, v níž to může dokázat. Je mladá a reflex se lety ještě dostatečně nezafixoval, neztvrdl jako beton. Ale je s ní její otec! Uvědomujete si závažnost tohoto jednoduchého faktu? Ne, vy sotva. Její otec je symbolem autority. Drží v ruce pomyslné opratě jakékoliv psychické fixace dítěte ženského pohlaví: orální, anální, genitální. V pozadí každé z nich, jako stínová figura, stojící za záclonou, se nachází symbol otcovy autority. Pro to děvčátko je otec Mojžíšem – otcovy zákony jsou i jeho zákony, třeba překonanými, i když děvče samo neví jak, ale jsou jeho a musí se dodržovat. On je nejspíš jedinou osobou na této zemi, která tu překážku dokáže odstranit. Naše reflexy, kapitáne Hollistere, nám vždy působí mnoho bolesti a strachu, když ti, kteří nám je vštípili, umřou a už se nikdy nevrátí.“

Kapitán letmo pohlédl na hodinky a zjistil, že Wanless je tady teprve čtyřicet minut. Připadalo mu to už jako dlouhé hodiny. „Máte ještě něco na srdci, doktore? Mám další jednání...“

„Když se reflexy uvolní, je to jako když se protrhne hráz po průtrži mračen,“ tiše pokračoval Wanless. „Řekněme taková promiskuitní devatenáctiletá dívčina. Měla už kolem tří set milenců. Tělo má tak nasáklé pohlavními nákazami jako čtyřicetiletá prostitutka. Ale do svých sedmnácti let byla pannou. Jejím otcem byl kněz, který jí jako děcku neustále připomínal, že sex v manželství je nevyhnutné zlo, ale sex mimo manželství je peklo a zatracení, že právě sex byl tím jablkem, které se stalo příčinou dědičného hříchu. Když se reflex, jako tento, uvolní, je to jako protřzená hráz. Začne to jednou, dvěma trhlínami, pomalu vytékajícími pramenky vody, tak nepatrnými, že to snadno unikne pozornosti. A podle informací, které nám poskytuje váš počítač, jsme na tom s tou malou právě tak. Může se u ní objevit pokušení využít svou schopnost, aby otci pomohla, bude-li to naléhavě potřebovat. A v tom se všechno naráz uvolní, vyvalí se všechny ty milióny hektolitrů vody, smetou všechno, co jim stojí v cestě, zaplaví všechno živé, navždy změní tvář krajiny!“

Wanlessův krákoravý hlas stoupal z původně tiché polohy do přerývaných stařeckých výkřiků – bylo to však spíš nevkusné než dramatické.

„Dejte na mě, kapitáne,“ zdůrazňoval. „Aspoň jednou na mě dejte. Sundejte si klapky z očí. Ten muž není nebezpečný sám o sobě. Jeho energie je nevelká. Je to u něj spíš hobby, zábava. Dobře si to uvědomuje. Využívá tu energii, aby tlustým ženským pomohl shodit kila. Používá ji na to, aby zakřiknutým úředníkům pomohl vrátit sebedůvěru. Z fyzických důvodů není schopen svou energii používat často a naplno. Ale neuvěřitelně nebezpečné je to děvče. Je na útěku s otcem, je postaveno tváří v tvář otázce přežití. Užívá se hrozným strachem. I otec má dost strachu na to, aby ho to učinilo nebezpečným. Nejen tak, samého o sobě, ale v kombinaci s tou holkou, proto, že ho nutíte ji převychovávat. Nutíte ho, aby měnil její představy o energii, kterou v sobě má. Nutíte ho, aby ji přinutil tu energii použít.“

Wanless lupal po dechu.

Chladně – přesně se přidržuje scénáře, jehož konec byl už na dohled – kapitán řekl: „Co tedy navrhuje?“

„Toho chlapa je nutné zabít. A sice rychle. Dřív, než pokazí reflex, který on a jeho žena v děvčátku pracně vypěstovali. A vypadá to tak, že je nutno zabít i to děvče. Pro případ, že k té škodě už došlo.“

„Proboha, Wanlessi, vždyť je to jen malé děvče. Může podpalovat, to je pravda. Říká se tomu pyrokineze. Ale vy z toho děláte hotový Armagedon.“

„I na to, možná, dojde,“ prohlásil Wanless. „Nenechte se splést věkem toho děvčete a nezapomínejte na faktor Z. Jenže to je, samozřejmě, pravý opak toho, co děláte. Co když je její schopnost podpalovat jen vrcholem plovoucího ledovce? Co když tato schopnost se bude rozvíjet? Je jí sedm. Když bylo Johnu Miltonovi sedm let, asi tiskl v ruce olůvko a snažil se napsat své jméno literami, které by jeho maminka a tatínek dokázali rozluštit. Byl to malý chlapec. Ale John Milton vyrostl a napsal Ztracený ráj.“

„Nevím, o čem to, ke všem čertům, mluvíte,“ pravil kapitán odhodlaně.

„Mluvím o potenciální možnosti ničení. Mluvím o vlohách, které nějak souvisí s hypofýzou, která je u dítěte věku Charleny McGeeové přechodně nečinná. Co se stane, až dítě přijde do puberty a žláza se probudí z nečinnosti a po dva roky se bude chovat jako nejvýkonnější síla v těle, řídící všechno od pohlavního dozrávání, až po růst produkce očního rhodopsinu? Co, jestli v tomto věku bude dítě schopno způsobit prostou silou vůle nukleární výbuch?“

„V životě jsem neslyšel takovou blbost.“

„Opravdu? Dovolte mi tedy, abych přešel od blbosti k opravdovému šílenství, kapitáne Hollistere. Představte si, že tam někde venku dnes ráno běhá to děvčátko, a má v sobě tu sílu, která je momentálně nečinná, ale je to síla, schopná rozmlátit jednoho dne tuto planetu na kusy, jako by to byl asfaltový holub na střelnici.“

Chvíli na sebe tiše hleděli. V tom zabzučel interkom.

Kapitán malý okamžik váhal, ale potom se po něm natáhl a stlačil ho: „Poslouchám vás, Ráchel.“ Kristepane, kdyby už ten dědek odprej skl. Vypadá jako hrozivý, vypelichaný a zakrvavený sup. To byl další důvod, proč ho kapitán nesnášel. Sám byl podnikavý typ, a existovalo-li něco, co nesnášel, byli to takovíto pesimisté, jako je Wanless.

„Máte hovor na soukromé lince,“ oznámila Ráchel. „Ze služebního prostoru.“

„Prima, srdíčko. Díky, Řekněte mu, ať na té lince chvíli vydrží, jo?“

„Ano, pane.“

Opět se opřel a pravil: „Doktore Wanlessi, musím bohužel tento rozhovor ukončit. Ujišť'uji vás ale, že budu velmi důkladně uvažovat o všem, co jste mi řekl.“

„Opravdu?“ zeptal se Wanless. Zdálo se, že nehybná strana jeho úst se cynicky šklebí.

„Opravdu.“

„McGee, to děvče a ten chlápek Richardson, to jsou poslední tři stopy nenapravitelné chyby v odhadu, kapitáne Hollistere,“ pravil Wanless. „Smažte je. Začněte s tím hned. To děvče je velmi nebezpečné.“

„Budu uvažovat o všem, co jste mi řekl,“ opakoval kapitán.

„Uvažujte o tom.“ A Wanless se opřel o hůl a konečně začal vstávat. Trvalo mu to dlouho.

„Blíží se zima,“ řekl kapitánovi. „A tyto staré kosti se zimy děsí.“

„Zůstanete přes noc v Longmontu?“

„Nikoliv, vracím se do Washingtonu.“

Kapitán na okamžik zaváhal, a potom prohodil: „Ubytujte se v Mayfloweru. Třeba se budu chtít s vámi dostat do styku.“

Ve starcových očích se něco zablesklo. Že by to byla vděčnost? Ano, nejspíš. „Výborně, kapitáne,“ pravil a ztěžka se opíraje o hůl, zamířil zpět ke dveřím – stařec, který kdysi dávno otevřel Pandořinu skříňku a teď chce postřílet všechno, co z ní vyletí, místo toho, aby to zapřáhl do práce.

Když se za ním s vrznutím zavřely dveře, kapitán si oddechl úlevou a zvedl sluchátko telefonu.

-7-

„Haló, kdo je tam?“

„Tady Orv Jamieson, pane.“

„Máte je, Jamiesone?“

„Ještě nikoliv, pane, ale na letišti jsme našli něco zajímavého.“

„Co to bylo?“

„Vybrakovaný telefonní automaty. V jednom z nich jsme našli na zemi několik čtvrtdolarových a deseticentových mincí.“

„Byly vylomeny?“

„Ne, pane. Právě proto vám volám. Nejsou vylomeny, jen jsou prázdný. Telefonní firma se zblázní.“

„V pořádku, Jamiesone.“

„Zdá se, že se tím pátrání urychlí. Předpokládali jsme totiž, že při ubytování mohl McGee to děvče nechat venku a přihlásit se jen sám. Teď máme další věc. Můžeme se soustředit na hledám chláпка, ktorej platí drobnejma.“

„Pokud se ubytovali v motelu a neusídlili se v nějaké chatě.“

„Přesně tak, pane.“

„Bud'te opatrný, O.J.“

„Ano, pane. Díky, pane.“ Zdálo se, že ho potěšilo, že si kapitán vzpomenu na jeho přezdívku.

Hollister zavěsil. Skoro pět minut seděl se zavřenýma očima a přemýšlel. Oknem dopadalo do výklenku měkké podzimní světlo, osvětlovalo kancelář a protěplovalo ji. Potom se naklonil dopředu, chopil se interkomu a znovu se spojil s Ráchel.

„Je tady John Rainbird?“

„Ano, kapitáne.“

„Ještě pět minut mě nechte vydechnout, a potom mi ho sem pošlete. Chtěl bych mluvit s Norvillem Batesem ve služebním prostoru. Zatím, než tam dorazí Al, je hlavním šéfem zásahu.“

„Ano, kapitáne,“ pravila Ráchel poněkud nejistě. „Třeba se vám to podaří přímou linkou. Přes vysílačku. Nevím...“

„Prima,“ skočil jí netrpělivě do řeči.

Trvalo to dvě minuty. Batesův hlas bylo přes praskání v éteru sotva slyšet. Byl to dobrý chlap – neměl sice mimořádnou fantazii, ale táhnul jako kuň. Právě takového kapitán potřeboval, aby udržoval celou akci v chodu, než tam dorazí Albert Steinowitz. Norville byl na lince a vyprávěl kapitánovi, že právě začali pročesávat okolní města – Oakville, Tremont, Messalonssett, Hasting Glen, Looton.

„V pořádku, Norville, to je v pořádku,“ přerušil ho kapitán. V duchu přemýšlel o Wanlessových slovech: Nutíte ho tu malou převychovávat. Přemýšlel o vyprázdněných telefonních automatech, o kterých hovořil Jamieson. Jistě to neudělal McGee. Zaručeně to udělalo to děvče. A potom, jak byla v ráži, podpálila boty vojákovi. Nejspíš nešťastnou náhodou. Wanless by asi plesal, kdyby věděl, jak si kapitán vzal k srdci jeho rady, tedy aspoň z padesáti procent. Ten starý ometák měl dnes ráno úžasnou výřečnost.

„Došlo ke změně,“ vrátil se kapitán k telefonátu. „Jsme nuceni použít proti našemu příteli protiopatření. Extrémní protiopatření, abych tak řekl. Rozumíte?“

„Extrémní protiopatření,“ zopakoval Norville nevýrazně. „Ano, pane, rozumím.“

„Prima, Norville,“ kapitán potichu ukončil hovor. Položil sluchátko a čekal, než vstoupí John Rainbird.

Okamžik nato se dveře otevřely a on v nich stál, dlouhý jako život a dvakrát tak škaredý. Tento poloviční Čerokéz měl v sobě vrozenou tichost, takže když hleděl do spisů a četl korespondenci, nebo na ni odpovídal, ostatní přítomní si vůbec neuvědomovali, že s nimi někdo je v místnosti. Kapitán dokázal ocenit, jak vzácná vlastnost to je. Mnozí lidé jinou osobu v místnosti vytušili. Wanless jednou u kohosi nazval tuto vlastnost nikoliv šestým, ale zbytkovým smyslem. Přirovnal ji tehdy ke zbytkům, seškrábaným ze dna nádoby, a charakterizoval ho jako uvědomění, pronikající nekonečně malými vstupy pěti normálních smyslů. Ale Rainbirda prostě nezpozoroval. Ani jedno z vlasově tenkých nervových zakončení se nezachvělo. Jednou u skleničky portského v kapitánově obývacím pokoji řekl Al Steinowitz o Rainbirdovi něco zvláštního: „Je to jediný člověk, kterého jsem kdy potkal, co při chůzi před sebou nerozráží vzduch.“ Kapitán byl sakra rád, že má Rainbirda na své straně, neboť to byl jediný člověk na světě, kterého se on v životě bál.

Rainbird byl zlý duch, netvor, zlověstný lidský samotář. Měřil šest stop a jedenáct palců, lesklé hladké vlasy nosil sčesané dozadu a stažené do krátkého ohonu. Před desíti lety, ve Vietnamu, mu přímo před tváří vybuchla mina, a teď byla jeho tvář hrůzostrašnou ukázkou síte hlubokých jizev. Levé oko měl to tam. Tam, kde bývalo, nezůstalo nic. Jen díra. Odmítl plastickou operaci i skleněné oko, neboť jak říkal, až se dostane do věčných lovišť, budou od něj požadovat, aby se prokázal jizvami z bojů. Když říkal takové věci, člověk nevěděl, jestli mu věřit nebo ne. Člověk nevěděl, jestli hovoří vážně nebo tě vodí za nos, a to jen z jemu známých pohnutek.

Během let se Rainbird stal překvapivě dobrým agentem. Částečně to bylo tím, že agent bylo to poslední, na co vypadal, především však proto, že k tomu měl skvělé předpoklady. Hrozivě ostrý rozum skrytý za maskou tváře. Plynule hovořil čtyřmi jazyky a dokázal se domluvit třemi dalšími. Absolvoval hypnopedický kurz ruštiny. Když hovořil, měl hluboký, melodický a kultivovaný hlas.

„Příjemné odpoledne, kapitáne.“

„To už je odpoledne?“ zeptal se kapitán překvapeně.

Rainbird se usmál a ukázal při tom sadu dokonale bílých zubů. Žralocích zubů, pomyslel si kapitán. „Už

celých čtrnáct minut,“ odpověděl Rainbird. „V Benátkách, na černém trhu, jsem si zakoupil digitální hodinky Seiko. Je to fascinující. Malá černá čísilka, která se v jednom kuse střídají. Technická vymoženost. Občas si myslím, kapitáne, že jsme bojovali ve vietnamské válce ne proto, abychom ji vyhráli, ale abychom zvládli technické vymoženosti. Bojovali jsme v ní a postupně jsme začali vyrábět levné digitální náramkové hodinky, pingpong jako televizní hru, kapesní kalkulačku. Dívám se na své náramkové hodinky ve dne, v noci. Říkají mi, jak se vteřinu za vteřinou blížím ke smrti. Dobrá zpráva.“

„Posad'te se, příteli,“ vyzval ho kapitán. Jako vždy, když hovořil s Rainbirdem, mu vyschlo v ústech a musel se soustředit, aby na lesklé desce stolu nervózně nesplétal a nerozplétal prsty. Právě tak. A přitom věřil, že Rainbird ho má rád – jestliže se o Rainbirdovi vůbec dalo říci, že někoho má rád.

Rainbird se posadil, měl na sobě staré džíny a vybledlou lněnou pruhovanou košili.

„Co je nového v Benátkách?“ zeptal se kapitán.

„Klesají pod vodu,“ odvětil Rainbird.

„Měl bych pro vás práci, jestli ji budete chtít. Není to nic moc, ale třeba se z toho vyvine úloha, která bude pro vás mnohem zajímavější.“

„Poslouchám vás.“

„Chtěl bych zdůraznit, že je to zcela dobrovolné,“ pravil kapitán. „V této chvíli máte nárok na zasloužený odpočinek a rekreaci.“

„Poslouchám vás,“ potichu zopakoval Rainbird. Kapitán se dal do řeči. Strávil s Rainbirdem jen patnáct minut, ale připadalo mu to jako hodina. Když se vysoký Indián vzdálil, kapitán si zhluboka oddechl. Dva takoví, jako je Wanless a Rainbird za jedno dopoledne – to by odčerpalo denní příděl energie každému. Ale dopoledne právě skončilo, všelico se během něj stalo, všelico se vyjasnilo, a kdo ví, co přinese odpoledne. Spojil se s Rachel.

„Ano, kapitáne?“

„Rád bych něco pojedl, srdíčko. Skočila byste mi pro něco do bufetu? Nezáleží na tom, co. Cokoliv. Díky, Rachel.“

Konečně osaměl. Kódovací telefon potichu ležel na tenké podložce, plně integrovaných obvodů a paměťových čipů, a bůhví čeho ještě. Kdyby se teď ozval, může to být jen Albert nebo Norville, aby mu oznámili, že ve státě New York je po všem – děvče mají, otec mrtev. To by byla dobrá zpráva.

Kapitán opět zavřel oči. Myšlenky a věty se mu vznášely ve vědomí jako velcí líní papíroví draci. Mentální dominance. Mládenci z intelektuálního centra tvrdili, že možnosti takové mentální dominance jsou nesmírné. Představme si někoho takového, jako je McGee v blízkosti Fidela Castra, nebo Ajatolláha Chomejního. Představme si ho, jak se blíží a blíží přimyká k tomu skoro socialistovi Teddovi Kennedymu, aby mu tichým hlasem navrhl, že nejlepším řešením bude sebevražda. Představme si takového člověka, poštvaného proti vůdcům nejrůznějších komunistických partyzánských skupin. Škoda, že o něj přišli. Ale co se mohlo náhodou podařit jednou, může se náhodou podařit znovu.

To děvčátko. Wanless říkal: Je to síla, schopná jednoho dne rozmlátit tuto planetu jako asfaltového holuba na střelnici... Absurdní. Samozřejmě absurdní. Wanless zešílel, stejně, jako ten chlapeček v povídce D. H. Lawrence, který chtěl uhádnout vítěze na dostihové dráze. Pro Wanlesse se látka P6 změnila na kyselinu z baterie, která vyžrala množství velikých škaredých děr ve zdravém lidském vědomí. Tady jde o malé děvčátko, ne o zbraň, která způsobí konec světa. A oni by se ho měli pevně držet aspoň do té doby, než doopravdy zjistí, čím vlastně je a čím by se mohlo stát. Toto samo o sobě by mělo stačit, a zkušební program P6 by mohl dostat zelenou. Jestli se ta malá dá přesvědčit, aby použila své síly pro blaho vlasti, tím líp.

Tím líp, pomyslel si kapitán. Najednou chraplavě zakvílel kódovací telefon s utajovačem.

Kapitánovi se zrychlil tep, když se po něm natahoval.

Kapitola III

INCIDENT NA MANDERSOVĚ FARMĚ

-1-

Zatímco v Longmontu diskutoval kapitán s Alem Steinowitzem o její budoucnosti, seděla Charlie McGeeová na okraji postele v chatce číslo 16 v motelu Slumberland, zívala a protahovala se. Z čistě,

sytě modré oblohy dopadaly oknem zářivé ranní sluneční paprsky. Teď, za denního světla, vypadalo všechno mnohem optimističtěji.

Pohlédla na otce, který připomínal pouze nehybnou hromádku, schoulenou pod příkrývkou. Zpod ní trčel pouze chumáč černých vlasů, a víc už nic. Charlie se usmála. Vždy dělal to, co považoval za nejspравnějši. Jestliže byli oba hladoví a měli jen jedno jablko, jednou si ukousl a zbytek jí nechal. Když byl vzhůru, vždy dělal to, co považoval za nejspравnějši.

Ale když spal, stáhl na sebe celou příkrývku.

Odskočila si do koupelny, stáhla si kalhotky a pustila sprchu. Než začala téct horká voda, použila toaletu, načež vstoupila do sprchovacího koutu. Horká voda ji bičovala a ona s úsměvem přivřela oči. Nic na světě nebylo lepšího, než první okamžiky pod horkou sprchou.

(dnes v noci jsi byla zlá)

Mezi staženým obočím jí naskočila vráska.

(ne, táta řekl, že ne)

(spálilas boty tomu muži, jsi zlá, velmi zlá, líbí se ti takový spálený medvídek?)

Vráska na čele se prohloubila. K neklidu se přidal pocit strachu a hanby. Myšlenka na medvídka nikdy docela nevybledla, byla to vzpomínka, ukrytá pod povrchem, a přihodilo-li se něco takového, její pocit viny dostal podobu zápachu – zápachu spáleniny. Zuhelnatělá látka a koudel. A ten zápach jí přivolal nejasné obrazy matky i otce, jak se nad ní sklánějí, velcí lidé, obři. Byli vylekaní, báli se, hlasy měli hromové a přeskakovaly jim jako balvany, když ve filmu poskakují po horské stráni a dělají rámus.

(zlá, velmi zlá! nesmíš, Charlie! nikdy! nikdy! nikdy!)

Kolik jen měla tehdy roků? Tři? Dva? Od kterého věku si vůbec člověk pamatuje? Jednou se na to táty ptala a on jí odpověděl, že neví. Potom si vzpomenu, že si pamatuje, jak ho jednou bodla včela a jeho matka mu později vyprávěla, že se to stalo, když mu bylo pouze patnáct měsíců.

Toto byly její docela první vzpomínky: obrovské tváře, skloněné nad postýlkou, hromové hlasy, jako balvany, valící se po stráni. A potom ten zápach. Jako zápach spálených lívanců. Ten zápach, to byly její vlasy. Zapálila si vlastní vlasy a skoro úplně jí ohořely. A potom, potom táta volal o pomoc, a maminka byla taková zvláštní, nejdřív se smála, potom křičela, potom se znovu smála a táta ji uhodil po tváři.

Pamatuje si to, neboť to bylo jednou jedinkrát, co táta mamince něco takového udělal. Raději bychom měli vymyslet, jak jí pomůžeme, řekl tehdy táta. Byli v koupelně a ona měla mokrou hlavu, neboť táta na ni pustil sprchu. Ach, ano, řekla maminka, zajdeme za doktorem Wanlessem, ten nám pomůže, jak to už jednou udělal, potom se odněkud ozýval smích, křik, znovu smích a facka.

(DNES V NOCI JSI BYLA VELMI ZLÁ)

„Ne,“ řikala si polohlasně do bubnování sprchy. „Táta řekl, že ne. Táta řekl, že mnohem horší by to bylo, kdyby mu podpálila... tvář.“

(DNES V NOCI JSI BYLA VELMI ZLÁ)

Ale oni opravdu potřebovali peníze z těch telefonních automatů. Táta to říkal.

(VELMI ZLÁ!)

A v tom začala opět přemýšlet o mamince a o dobách, kdy jí bylo pět let, kdy jí šlo na šestý rok.

Myslívála na to nerada, ale ta vzpomínka tady teď byla, a ona nebyla sto jí zahnat. Stalo se to ještě před tím, než přišli ti zlí lidé a mamince ublížili

(zabili ji, rozumíš, zabili)

ano, tak před tím, než ji zabili a Charlie vzali s sebou. Táta si ji vzal na kolena, aby jí vyprávěl pohádku, jenže neměl obyčejné knížky, o tygrovi, o panu Ropuchovi a o Willym Wonkovi a jeho velkém skleněném výtahu. Místo nich donesl tlusté knihy bez obrázků. Charlie byla znechucena, vraštila tvářičku a chtěla pana Ropuchu.

„Nikoliv, Charlie,“ řekl táta. „Dnes ti přečtu poněkud jiné příběhy a ty mě musíš poslouchat. Myslím, že už máš dost roků a maminka si to myslí rovněž. Třeba tě tyto příběhy poněkud vystraší, ale jsou důležité. Tyto příběhy se totiž opravdu staly.“

Pamatovala si názvy knih, z nichž jí táta četl, neboť ty příběhy ji opravdu postrašily. Jedna z těch knížek se jmenovala Hleďme! A napsal ji spisovatel Charles Ford. Další se jmenovala Laik a věda od Franka Edwardse. Další Noční pravda. A poslední z nich Pyrokineze: popisy případů, ale maminka nedovolila,

aby jí táta předčítal z této poslední. „Tu nech až na později,“ řekla tehdy, „až bude starší.“ Tak tedy tuto knihu prozatím odložili. Charlie spadl kámen ze srdce.

Příběhy to byly hrozné, opravdu. Jeden vyprávěl o člověku, který se spálil v parku. Další o ženě, která se upálila v obytném přívěsu, v němž bydlela, a přitom v celém tom přívěsu nic neshořelo, jen ta paní a kousek židle, na níž seděla u televize. Některé části byly na Charlieino chápání příliš složité, jedno si však pamatovala – policajt řekl: „Neumíme to neštěstí vysvětlit. Z oběti nezůstalo nic, jen zuby a pár zuhelnatělých kousků kostí. Ta osoba musela hořet jak pochodeň, ale ničeho kolem se oheň nedotkl. Neumíme si vysvětlit, proč to celé nevylétělo do vzduchu jako raketa.“

Třetí příběh pojednával o jednom velkém chlapci – jedenácti – nebo dvanáctiletém, který se upálil na pláži. Jeho tatínek ho hodil do vody, i sám se při tom těžce popálil, ale ten chlapec přesto umřel ještě dřív, než přestal hořet. A potom tady byl příběh o jedné dospívající dívce, která se upálila, když se zpovídala z hříchů ve zpovědnici. Charlie věděla všechno o katolické zpovědi, neboť jí o tom vyprávěla její kamarádka Deenie. Říkala, že knězi se musí říci o každém zlém skutku, který udělala za celý týden. Deenie to ještě nezkusila, neboť ještě nebyla u prvního přijímání, ale její bratr Carl to už měl za sebou. Carl chodil do čtvrté třídy a u zpovědi řekl o všem, dokonce i o tom, jak se vkradl do matčina pokoje a ukradl kousek čokolády, kterou matka dostala k narozeninám. Protože, když se knězi neřekne úplně všechno, nemůžeš být očištěna KRISTOVOU KRVÍ a můžeš se dostat DO PEKLA.

Charlie pochopila, o co ve všech těch případech šlo. Vylekal ji zejména ten příběh o dívce ve zpovědnici, při němž se rozplakala. „I já se tak upálím?“ vyptávala se a slzy se jí kutálely po tvářích. „Jako když jsem byla malá a spálila jsem si vlasy? Takhle se spálím celá?“

Tatínek s maminkou znervózňeli. Maminka byla bledá a kousala se do rtů, ale tatínek, ten Charlie objal a řekl: „Nikoliv, miláčku. Nikdy se to nestane, jestli si vždy připomeneš, že si máš dávat pozor a nemáš myslet na... na tu věc. Na to, co občas děláváš, když znervózniš, nebo se lekneš.“

„Co je to?“ vykřikla Charlie. „Co je to, řekněte mi, co to je, vždyť já to neznám! Ale nikdy to neudělám, nikdy, slibuju!“

„Jediné, co ti můžeme říct, ty moje zlato,“ začala maminka, „že se to jmenuje pyrokineze. Tím se myslí, že můžeš zapálit oheň vždy, když na to pomyslíš. Lidem se to obvykle stává, když jsou rozčileni. Někteří mají zřejmě tuto... tuto schopnost po celý život, a vůbec o ní nevědí. Ale někteří jiní lidé... ano, na chvíli to v sobě zadrží, a ti...“ Nebyla to schopna dokončit.

„Ti se upálí,“ dořekl táta. „Jako když jsi byla malá a spálila sis vlasy. Ano. Ale ty to můžeš zvládnout, Charlie. Musíš to zvládnout. A přísahám ti, že ty sama za to ani trochu nemůžeš.“ Táta s maminkou pohlédli jeden na druhého, a jako by mezi nimi přeskočila nějaká jiskra.

Táta držel Charlie tehdy pevně kolem ramenou, a potom řekl: „Vím, že si někdy nemůžeš pomoci. Je to nehoda, jako když jsi byla menší a zapomnělas jít domů, nebo v zápalu hry ses počůrala do kalhotek. Řekli jsme ti tehdy, že se ti stala nehoda – pamatuješ?“

„Ale už víckrát se mi to nestalo.“

„Ne, samozřejmě, že ne. A za krátký čas budeš umět stejně kontrolovat i tuto druhou věc. Ale teď nám, Charlie, slib, že nikdy, nikdy, nikdy, když tě něco znervózni, nebudeš reagovat tímhle způsobem. Ty tímhle způsobem totiž podpaluješ. A jestli už to musíš udělat, jestli si už nemůžeš pomoci, vyžeň to ze sebe. Vyžeň to do koše na smetí, nebo do popelníku. Zkus to dostat pryč. Zkus to zahnat do vody, bude-li nějaká nablízku.“

„Ale nikdy ne na lidi,“ přidala se maminka s nehybnou, bledou a vážnou tváří. „Na lidi by to bylo velmi nebezpečné, Charlie. V tom případě bys byla velmi zlá holčička, neboť bys...“ matka zápasila se slovy, „neboť bys toho člověka zabila.“

Tehdy se Charlie hystericky rozplakala. Byly to slzy zděšení a výčitek svědomí, neboť maminka měla obě ruce ovázané a Charlie pochopila, proč jí táta četl všechny ty hrozné příběhy. Včera totiž, když jí maminka řekla, že nemůže jít na návštěvu k Deenie, protože si neuklidila pokojíček, se Charlie hrozně rozzlobila, a najednou odněkud vyskočila ta ohnivá věc, jako čertík z krabičky, který se houpe a šklebí, a ona byla tak rozhněvaná a soustředila se na tu věc, a najednou mamince hořely ruce. Ale to ještě nebylo to nejhorší (mohlo to být horší, mohla jí hořet tvář) protože dřez byl plný zpěněné vody na nádobí, nebylo to nejhorší, ale bylo to VELMI ZLÉ, a ona oběma slíbila, že už nikdy, nikdy, nikdy...

Horká voda jí bubnovala na tvář, na hrudník, na ramena, balila ji do horkého zápotku, do kukly a uvolňovala vzpomínky a starosti. Táta jí řekl, že je to v pořádku. A když to řekl táta, tak je to tak. Můj táta je přece ten nejmoudřejší člověk na světě.

Myšlenky jí přeskočily z minulosti do přítomnosti a ona začala myslet na lidi, kteří je pronásledovali. Poslala je vláda, říkal táta, ale ne ta dobrá část vlády. Pracovali v té části vlády, která se jmenuje Dílna. Ti lidé je pronásledovali a pronásledovali. Všude, kam přišli, se krátce na to objevili lidé z Dílny.

Byla bych zvědavá, jak by se jim líbilo, kdybych je podpálila, ozvalo se nečekaně cosi v jejím nitru, až prudce přivřela oči z pocitu hrozné viny. Bylo odporné takhle uvažovat. Bylo to špatné.

Charlie natáhla ruku, uchopila do ní červený kohoutek sprchy a rázným otočením teplou vodu zastavila. Dvě následující minuty tam stála jen tak, křečovitě ztuhlá, její drobné tělo se třásl pod ledově studenou, pichlavou sprchou, nejraději by odtud vyskočila, ale zakázala si to.

Když máš špatné myšlenky, musíš za to pykat.

To říkala Deenie.

-2-

Andy se vzbudil jen o malou chvíli později. Byl nejasně znepokojen bubnováním sprchy. Zpočátku to byl ještě sen: byl v Tashmore Ponde s dědou, bylo mu opět osm let a zkoušel dostat svíjejícího červíka na háček a nepíchnout se při tom do palce. Sen byl neuvěřitelně živý. Viděl v něm proutěný košík na ryby, položený na přední části loďky, viděl staré zelené gumové holínky Granthera McGeeho, záplatované červenými flíčky na lepení duší, viděl svou starou svařáčkou baseballovou chytáckou rukavici a jak na ni pohlédl, připomněl si, že zítra má trénink před žakovskou ligou na Rooseveltově hřišti. Ale teď byl ještě dnešní večer. Poslední světlo a blížící se tma byly v dokonalé rovnováze, vrcholil soumrak, rybník byl tak klidný, že viděl malé roje mušek a hmyzu přeletovat nad hladinou, která měla chromovou barvu. Z horka se trhané zablesklo, asi to byl opravdu blesk, neboť už začalo pršet, první kapky vytvářejí tmavé tečky na počasím vybiléném dřevě mělkého Grantherova rybářského člunu. Potom je zaslechneš na hladině, tichý, tajemný, syčivý zvuk, jako...

...jako zvuk...

...sprchy, Charlie se určitě sprchuje.

Otevřel oči a pohlédl do neznámého stropu. Kde to jsme?

Ve zlomku vteřiny to zmizelo, ale chvíli měl pocit děsivého volného pádu, který pocházel z toho, že za poslední rok byl příliš často na příliš mnoha různých místech, příliš často unikal jen o chlup, příliš často musel vzdorovat nátlaku. Toužebně myslel na svůj sen a přál si, aby byl opět zpátky u Granthera McGeeho, který byl už dvanáct let po smrti.

Hastings Glen. Už ho to napadlo, jsou v Hastings Glen. Jsou v Hastings Glen.

Soustředil se na svou hlavu. Bolela ho, ale ne tolik, jako v noci, když je tady vysadil ten bradatý šofér. Bolest se ustálila do pravidelného pulzování. Bude-li to teď stejné, jako v minulosti, pulzování se do večera změní na slabou nevolnost a do zítřka pomine zcela.

Sprcha přestala šumět.

Andy se posadil na posteli a pohlédl na hodinky. Bylo třičtvrtě na jedenáct.

„Charlie!“

Charlie vstoupila do pokoje a energicky se třela osuškou.

„Dobré jitro, táto.“

„Dobré jitro. Jak se cítíš?“

„Mám hlad,“ oznámila. Obešla židli, na níž měla složeny šaty a vzala si zelenou blůzku. Očichala ji a zakoulela očima. „Potřebuji čisté šaty.“

„Ještě nějakou chvíli musíš vydržet, má drahá. Něco koupíme, ale až později.“

„Doufám, že nebudeme tak dlouho čekat i na jídlo.“

„Stopneme nějaké auto,“ řekl, „a najíme se v prvním bufetu, na který narazíme.“

„Tati, když jsem začala chodit do školy, řekls mi, že se nikdy nemám vozit s cizími lidmi.“ Měla na sobě kalhotky a zelenou blůzku a zvědavě si ho prohlížela.

Andy se postavil, položil jí ruce na ramena. „Neznámé zlo je někdy lepší než známé.“ prohlásil.

„Chápeš, co tím myslím?“

Soustředěně o tom přemýšlela. Znamé zlo, to byli podle ní ti lidé z Dílny. Ti lidé, co je včera pronásledovali v ulicích New Yorku. Ale neznámé zlo...

„Asi se tím myslíš, že většina lidí, kteří jezdí v autech, nepracuje pro Dílnu,“ řekla nakonec.

Andy se na ni usmál. „Pochopilas to správně. Ale to, co jsem ti říkal předtím, to ještě stále platí. Když se dostaneš do zlé situace, občas musíš udělat to, co bys nikdy neudělala, kdyby všechno šlo, jak se patří.“

Charlie se smutně usmála. Ve tváři se jí objevila vážnost a soustředění: „Jako například vybírání peněz z automatu?“

„Přesně tak,“ souhlasil Andy.

„To tedy nebylo špatné?“

„Nikoliv. Za daných okolností to nebylo špatné.“

„Protože, když se člověk dostane do kaše, musí udělat všechno, co umí, aby se z ní zase dostal?“

„Ano, kromě několika výjimek.“

„Jakých výjimek, tati?“

Rozcuchal jí vlasy. „To teď nechme být, Charlie. Až tě to netrápí.“

Ale trápilo ji to. „Nechtěla jsem tomu vojákovu zapálit ty boty. Neudělala jsem to naschvál.“

„Vím, žeš to neudělala naschvál.“

Až teď se přestala trápit. Rozzářila se úsměvem, který se tak podobal úsměvu její matky. „A co tvoje hlava, táto?“

„Už je to o hodně lepší. Díky za optání.“

„To jsem ráda.“ Prohlížela si ho zblízka. „Jedno oko máš nějaké divné.“

„Které?“

Ukázala na levé. „Toto.“

„Ano?“ Vešel do koupelny a utřel část zaroseného zrcadla.

Dlouho si prohlížel to oko a dobrá nálada ho opouštěla. Právě oko vypadalo jako vždy. Bylo šedozelené – jako barva oceánu v oblačný jarní den. I levé oko bylo šedozelené, ale bělmo měl krvavé a panenka se zdála být menší než na pravém oku. Víčko měl podivně pokleslé, což se mu předtím nikdy nestávalo.

V mysli mu najednou zazněl Vickyin hlas. Byl tak zřetelný, jako by stála vedle něj. Ty bolesti hlavy mě děsí, Andy. Když působíš na jiné a přimáčkáváš je – nebo jak tomu říkáš – ubližuješ současně i sobě.

Za touto myšlenkou následovala představa balónu, který se nafukuje, ještě se nafukuje a ještě, až nakonec s hlasitou ránou pukne.

Začal si konečky prstů pravé ruky opatrně třít levou stranu tváře, dotýkal se jí na všech místech. Podobal se muži z televizní reklamy, který žasl nad tím, jak hladce je oholen. Objevil tři místa, v nichž neměl cit. Jedno pod levým okem, jedno na levé lící kosti a jedno přímo pod levým uchem. Zděšení ho zaplavilo jako ranní mlha. To zděšení se netýkalo ani tak jeho samotného, jako spíš Charlie. Co by s ní bylo, kdyby musela být odkázána sama na sebe?

Jako kdyby jí přivolal, spatřil ji v zrcadle za sebou.

„Tatí,“ řekla s obavou v hlase, „není ti nic?“

„Ne, nic,“ odvětil. Jeho hlas zněl docela dobře. Netrásl se mu, ani nebyl příliš sebejistý předstíraným nadšením. „Jen přemýšlím, že bych se už moc potřeboval oholit.“

Charlie si položila ruku na ústa a zachichotala se. „Máš pravdu. Už vypadáš jako kaktus. Hrůza.“

Rozběhl se za ní, chytil ji až v pokoji a snažil se jí přitisknout svou pichlavou tvář na její hladounkou. Charlie se se smíchem bránila.

-3-

Zatímco se Andy pokoušel podrápat dceru strništěm na bradě, Orville Jamieson, zvaný O.J., alias Šumák, spolu s dalším agentem Dílny Brucem Cookem vystoupili z bleděmodrého chevroletu před restaurací Hastingská jídelna.

O.J. se na chvíli zastavil, zahleděl se na hlavní třídu a svažující se parkoviště, obchod s elektrickými spotřebiči, prodejnu potravin, dvě benzinové pumpy, lékárnu a dřevěnou budovu městského úřadu s tabulkou, připomínající jakousi historickou událost, která mohla být každému ukradena. Hlavní třída byla

současně silnicí číslo 40 a McGeeovi byli v této chvíli necelých sedm kilometrů od místa, kde se ti dva agenti nacházeli.

„Koukej na ten zapadákov,“ znechuceně se ozval O.J. „Tady nedaleko jsem vyrůstal. V Lowville. Slyšels už někdy o Lowville, stát New York?“

Bruce Cook zavrtěl hlavou.

„Je to nedaleko Utiky. Tam, co se dělá pivo značky Utica Club. Nikdy v životě jsem nebyl tak šťastnej, jako toho dne, když jsem vypad z Lowville.“ O.J. si sáhl pod sako a upravil si žihadlo v pouzdře tak, aby ho netlačilo.

„Hele, támhle jsou Tom a Steve,“ ukázal rukou Bruce. Na druhé straně ulice, v mezeře, z níž právě odjel farmářský nákladňák, zaparkoval světlehnědý pacer. Z pacera vystoupili dva muži v tmavých oblecích. Vypadali jako bankovní úředníci. Kousek níže po silnici, u blikajících semaforů, hovořili další dva lidé z Dílny s jednou starou ochechulí, která se chystala převést skupinu školáků na druhou stranu ulice. Ukázali jí fotografii a ona jen zavrtěla hlavou. Tady v Hasting Glen bylo teď deset agentů Dílny. Všechny je řídil Norville Bates, který se teď vrátil do Albany, aby tam počkal na Ala Steinowitze, ostrého šéfa, jmenovaného osobně kapitánem.

„No ba, Lowville,“ povzdechl si O.J. „Doufám, že ty dva vepřový ksichty dopoledne chytmem. A doufám, že potom mě odvelej do Karáčí. Nebo na Island. Kamkoliv, jen ať je to co nejdál od týdle části státu New York. Tady jsme od Lowville sakra blízko. Příliš blízko na to, aby se člověk cítil svobodně.“

„Tak ty si myslíš, že je dopoledne dostanem?“ zeptal se Bruce.

O.J. pokrčil rameny. „Než zajde slunko, určitě je budeme mít. Na to se můžeš vsadit.“

Vstoupili dovnitř, posadili se k pultu a objednali si kávu. Přinesla jim ji mladá číšnice s pěknou postavou.

„Odkdy sloužíš, maličká?“ zeptal se jí O.J.

„Jestli tady vidíš nějakou maličku, tak ji teda lituju,“ odpověděla servírka. „Nejspíš si mě s někým pletete.“

„Ne tak zhurta, maličká,“ nadhodil O.J. a ukázal jí služební průkaz. Dlouho si ho prohlížela. Za ní jakýsi mladistvý recidivista v bundě na motorku mačkal knoflíky na hudební skříni.

„Jsem tady od sedmi,“ odpověděla konečně. „Jako každé den. Asi chcete mluvit s Mikem. To je majitel.“ Měla se k odchodu, ale O. J. jí pevně sevřel zápěstí. Neměl rád ženské, které se vysmívaly jeho ksichtu. V každém případě, skoro každá ženská je děvka, v tom měla jeho máti pravdu, třebaže v mnohém jiném ji neměla. A jeho máti jistě věděla, proč si to o takových prsatých fenách myslí.

„Řekl jsem snad něco, že bych chtěl mluvit s majitelem, maličká?“

To ji poplašilo, a jemu to vyhovovalo. „N-ne.“

„Prima. Protože já chci mluvit s tebou, a ne s nějakým ksichtem, kterej je celou dobu zavřenej v kuchyni, kazí vajíčka a smolí hamburgery.“ Vytáhl z kapsy fotografii Andyho a Charlie, podal ji jí, aniž při tom pustil z ruky její zápěstí. „Nepoznáváš je, maličká? Třebas jim dnes servírovala snídani.“

„Pusťte mě. To bolí.“ Z upravené tváře se ztratila všechna barva. Zůstala jen rtěnka. Třeba to byla předsedkyně fanklubu některého vysokoškolského fotbalového mužstva. Patřila k tomu druhu děvčat, které se posmívaly Orvillovi Jamiesenovi, když je někam pozval, neboť on byl jen vedoucím šachového kroužku a ne zadákem v mužstvu rugby. Ty děvky z Lowville. Panebože, jak on jen nenáviděl tenhle stát! Ještě i New York byl kurevsky blízko.

„Řekni mi, jestlis je obsluhovala, nebo ne. Potom tě pustím, maličká“

Letmo pohlédla na fotografii. „Ne. Neobsluhovala jsem je. A teď mě...“

„Nepodívala ses pořádně, maličká. Podívej se ještě jednou, a dej si na tom sakra záležet.“

Podívala se znovu. „Ne! Ne!“ řekla nahlas. „Nikdy jsem je neviděla! Dejte mi...“

Ten mladistvý recidivista ve výprodejové kožené bundě značky Mamut přistoupil za cinkání zipů blíž, s palci zaháknutými v kapsách kalhot.

„Neobtěžujte tu dámu,“ prohodil mezi zuby.

Bruce Cook na něj pohlédl očima otevřenýma dokořán, s očividným pohrdáním. „Dávej si pozor, člověče, abychom, až s ní skončíme, nezačali obtěžovat tebe!“ odsekl.

„Ach tak,“ povzdechl si ten velký chlapec v kožené bundě a hlas měl najednou docela tichý. Rychle se

vzdálil, očividně se domnívaje, že se zapletl do záležitostí nějaké pouliční slečny.

Dvě staré dámy v boxu nervózně sledovaly celou scénu u pultu. Vysoký muž v poměrně čistém, bílém kuchařském obleku – podle všeho majitel Mike – zůstal stát ve dveřích z kuchyně a přihlížel. V jedné ruce svíral řeznický nůž, ale příliš autoritativním dojmem nepůsobil.

„Copak byste rádi, mládenci?“ zeptal se.

„Jsou to tajní,“ vysvětlovala číšnice nervózně. „Jsou to...“

„Taks je teda neobsluhovala? Seš si jistá?“ zeptal se O.J. „Seš si jistá, maličká!“

„Jsem si docela jistá,“ řekla. Slzy měla na krajíčku.

„Jen aby! Omyl v tyhle věci tě může stát pět let basy, maličká!“

„Jsem si úplně jistá,“ zašeptala. Po tváři jí stékala slza. „Prosím vás, už mě nechte. Už mi neubližujte.“

O.J. ještě na okamžik zesílil sevření. Líbil se mu při tom pohyb drobných kostí, které cítil pod rukou, líbilo se mu vědomí, že může stisknout ještě víc a rozdrtit je... ale potom sevření uvolnil. Restaurace byla tichá, až na hlas Stevieho Wondera, který se ozýval z hudební skříně. Obě staré dámy se náhle zvedly a spěšně odešly.

O.J. uchopil do rukou šálek, nahnul se nad pult, vylil kávu na podlahu a za kávou upustil i šálek, který se s třeskem rozbil. Drobné porcelánové střeptiny se rozprskly na všechny strany. Servírka se teď rozplakala nahlas.

„Podělaná rajda,“ prohlásil O.J.

Majitel učinil nesmělé gesto nožem, což na Orvillově tváři vyvolalo pobavený výraz.

„Tak do toho, mládenče,“ vyzval ho se smíchem. „Podívejme se, co dokážeš.“

Mike položil nůž vedle opékače topinek a rozhořčeně a uraženě vykřikl: „Já jsem bojoval ve Vietnamu! I můj brácha bojoval ve Vietnamu. Napíšu o tom našemu poslanci v Kongresu. Uvidíte, že mu to napíšu!“

O.J. se na něj soustředěně podíval. Po chvíli vystrašený Mike ten pohled nevydržel a sklopil oči.

Ti dva vyšli ven. Číšnice si dřepala a neustále vzlykajíc začala sbírat rozbité kousky šálku.

Venku se Bruce zeptal: „Kolik je tady motelů?“

„Tři motely a šest řad turistickéjch chatků,“ odpověděl O.J. a pohlédl dolů, směrem k semaforům. Ten pohled ho fascinoval. V Lowville za dob jeho dospívání byla restaurace a v ní nad malým vařičem značky Silex visel nápis: **KDYŽ SE VÁM V NAŠEM MĚSTĚ NELÍBÍ, NAHLÉDNĚTE DO JÍZDNÍHO ŘÁDU**. Kolikrát jen toužil strhnout tu cedulku ze stěny a nacpat ji někomu do krku!

„Máme tady lidi, kteří to všechno zkontrolují,“ dodal, když kráčeli nazpět k světlemodrému chevroletu, který patřil do rezervního vládního autoparku, udržovaného díky daňovým poplatníkům.

„Brzo to zjistíme.“

-4-

John Mayo tvořil dvojici s agentem, který slyšel na jméno Ray Knowles. Jeli po silnici číslo čtyřicet směrem k motelu Slumberland. Při stoupání do kopce, z něhož už by měl být motel na dohled, jim praskla pneumatika.

„Nejlepší by bylo, celý to podpálit,“ nadával John, když auto začalo poskakovat a táhnout doprava. „Takhle se o nás vláda stará. Vysrat na takový vyšetřování.“ Zajel na měkkou krajnici a zapnul blinkr.

„Jdi sám,“ řekl. „Já musím vyměnit to zkurvený kolo.“

„Já ti pomůžu,“ nabídl se Ray. „Nebude to trvat ani pět minut.“

„Ne, ty jdi, je to asi hned za tímhle kopečkem.“

„Seš si jistej?“

„Že váháš. Potom tě tam vyzvednu. Jedině, že by i rezerva byla kaput. Ani bych se moc nedivil.“

Kolem nich projel drncající farmářský náklad'ák. Byl to tentýž, který viděli O.J. a Bruce Cook odjíždět z města, když stáli před restaurací Hastingská jídelna.

Ray se ušklíbl. „Jen to ne! Musel bys podat písemnou žádost se čtyřma kopiema, abys dostal novou.“

John se tomu vtípu nezasmál. „To znám,“ zavrčel otráveně.

Přistoupili k zavazadlovému prostoru a Ray ho odemkl. V něm ležela připravená rezerva.

„Prima,“ řekl John. „Tak teda jdi.“

„Myslím, že bys s tím měl být během pěti minut hotovej.“

„A kromě toho, ti dva určitě v tom motelu nejsou. Ale zahrajeme to, jako kdyby byli. Nakonec někde přece jenom musí být.“

„Tak jo, domluveno.“

John vytáhl ze zavazadlového prostoru hever a rezervu. Ray ho chvíli sledoval a potom podél krajnice zamířil do motelu Slumberland.

-5-

Andy a Charlie McGeeovi stáli na měkké krajnice silnice číslo 40, kousek za motelem. Andyho obavy, jestli si někdo nevšimne, že nemá auto, se ukázaly být lichými: ženu v recepci nezajímalo nic než malý televizor na pultu. Dychtivě na něm sledovala scénu, během níž zatkli miniaturního Phila Donahuea. Aniž by odtrhla oči od obrazovky, převzala od Andyho skrz okénko na poštu klíč.

„Doufám, že jste byl spokojený,“ prohodila, aby řeč nestála. Zpracovávala krabici kokosových bonbónů a té věnovala druhou půli své pozornosti.

„Ale ano,“ odpověděl Andy a ztratil se.

Charlie na něj čekala venku. Od ženy v recepci dostal kopii účtu, kterou si nacpal do boční kapsy saka, když scházel po schůdcích dolů. Tlumeně v ní cinkaly drobné z albanských automatů.

„Je to v pořádku, táto?“ zeptala se Charlie, když se pohnuli, aby přešli na druhou stranu silnice.

„Zdá se, že jo,“ odpověděl a objal ji kolem ramen. V pravo od nich, kousek pod kopcem, právě píchli Ray Knowles s Johnem Mayem.

„Kam půjdeme, táto?“ zeptala se Charlie.

„To nevím,“ odpověděl Andy.

„Nějak se mi to nelíbí. Jsem jaksi nervózní.“

„Myslím, že jsme jim ujeli,“ řekl. „Nedělej si starosti, Charlie. Ještě asi stále hledají toho taxikáře, co nás vzal do Albany.“ Ale ta slova je povzbudila méně než pískání v noci cestou kolem hřbitova. Andy to věděl a Charlie nejspíš také. Už to, jak tu stál u silnice, v něm vyvolávalo pocit, že je velmi nápadný, asi jako uprchlý kriminálník v pruhovaném mundúru. Přestaň, okřikl se. Za chvíli si budeš myslet, že jsou všude – po jednom za každým stromem a keřem. Neřekl někdy někdo, že totální paranoia a totální ostražitost je jedno a totéž?

„Charlie...“ začal.

„Pojeďme ke Grantherovi,“ ozvala se v tomtéž okamžiku.

Pohlédl na ni celý šokovaný. Najednou se mu vybavil ten sen, sen o chytání ryb v dešti, který se změnil ve zvuk Charlieiny sprchy. „Jak tě to napadlo?“ zeptal se. Granther zemřel dávno před tím, než se Charlie narodila. Celý svůj život prožil v Tashmore, stát Vermont, v malém městečku u západní hranice New Hampshire. Když Granther zemřel, usedlost u jezera zdědila Andyho matka a po její smrti ji zdědil Andy. Obec by ji mohla už dávno zabavit kvůli nezaplaceným daním, jenže Granther uložil nevelkou sumu, která je kryla. Andy a Vicky tam jezdili na letní prázdniny, naposledy rok předtím, než se Charlie narodila. K usedlosti vedla neobydlenou zalesněnou krajinou asi třicetikilometrová odbočka z nejbližší silnice. U Tashmore Pondu, což bylo ve skutečnosti jezero, s městečkem Bradford ve státě New Hampshire na jeho opačné straně, bývalo v létě množství nejrůznějších lidí. Ale v tomto ročním období byla všechna letoviska prázdná. Andy doufal, že silnici udržují ve sjízdném stavu i v zimě.

„Nevím,“ odpověděla Charlie. „Jen mě to tak... nějak napadlo. Najednou.“ Na druhé straně kopce v té chvíli John Mayo otevřel zavazadlový prostor fordu, aby zjistil, že rezerva je v pořádku.

„Dnes ráno se mi o Grantherovi zdálo,“ řekl pomalu Andy. „Myslel jsem na něj poprvé asi po roce, nebo možná i po delší době. I mne, přesně jaks to řekla, jen tak napadl.“

„Byl to hezký sen, táto?“

„Hezký,“ odpověděl a pousmál se. „Ano, velmi hezký.“

„Co si tedy o tom myslíš?“

„Myslím, že je to bezvadný nápad,“ prohlásil Andy. „Zajedeme tam, nějaký čas se tam zdržíme a rozmyslíme si, co dál. Jak se zařídíme dál. Přemýšlel jsem, že bychom se mohli obrátit na redakci nějakých novin a vyprávět jim náš příběh, takže by se o něm dozvědělo hodně lidí a ti druzí by nás nechali na pokoji.“

Po silnici se k nim s drmcáním blížil starý farmářský nákladňák a Andy instinktivně zvedl ruku. Za

kopcem právě Ray Knowles stoupal po měkké krajnici silnice.

Farmářský nákladňák zastavil u nich a okénkem vykoukl nějaký muž, oblečený v montérkách a baseballové čepičce s nápisem New York Mets.

„A hele, jaká hezká slečinka,“ řekl se smíchem. „Jakpak ti říkají, dušinko?“

„Roberta,“ ozvala se bez zaváhání Charlie. Roberta bylo totiž její druhé jméno.

„Tak dobře, Bobbi, kampak máš dnes namířeno?“ zeptal se řidič.

„Jedeme do Vermontu,“ odpověděl Andy. „Do St. Johnsbury. Moje žena tam byla na návštěvě u sestry a dostala se do menších trablů.“

„Tak jo,“ přikývl farmář a neřekl nic víc, jen soustředěně pozoroval Andyho koutky svých bystrých očí.

„Porod,“ vysvětloval Andy. „Tady slečna dostala nového bratříčka. Dnes v noci, v jednu hodinu čtyřicet.“

„A jmenuje se Andy,“ přidala se Charlie, „že je to hezké jméno?“

„Jistě to musí bejt řádnej macek,“ souhlasil farmář. „Tak si naskočte a vezmu vás aspoň o nějakých šestnáct kilometrů blíž k St. Johnsbury.“

Nastoupili, farmářský nákladňák zajel zpět do jízdni dráhy a drncal vstříc teplému dopolednímu slunci. Právě v tom okamžiku Ray Knowles dorazil na vrchol kopce. Před sebou měl opuštěnou silnici, vedoucí k motelu Slumberland. Za motelem zahlédl farmářský nákladňák, právě ten, který před chvílí minul jejich auto, jak mizí z dohledu. Neměl důvod, proč spěchat.

-6-

Farmář se jmenoval Manders – Irv Manders. Právě odvezl do města náklad tykví. Měl smlouvu s jistým mužem, který řídil firmu A&P. Vyprávěl jim, že se chtěl dohodnout s První národní, ale pro toho jejich nákupčího jsou tykve španělská vesnice. Podle Irva Manderse je to obyčejný řezník, který se vyšvihl, a žádný pořádný nákupčí. Nic víc. Na druhé straně šéf A&P je správný chlapík. Vyprávěl jim i to, že jeho žena v letním období vede obchod pro turisty a on že má stánek s ovocem a zeleninou u silnice, takže si docela dobře žijí.

„Třeba se vám nebude líbit, že se pletu do vašich záležitostí,“ pokračoval Irv Manders a obrátil se na Andyho, „ale vy a tady ta žába byste neměli jezdit stopem. Panebože, opravdu byste to neměli dělat. Vy přece nepatříte k tomu typu lidí, co se dneska flákaj po silnicích. Za lékárnou v Hastings Glen je zastávka autobusů firmy Greyhound. To by se k vám hodilo líp.“

„Ale jistě...“ vymáčkł ze sebe Andy. Byl na rozpacích, ale Charlie vzniklé ticho šikovně vyplnila.

„Táta je nezaměstnaný,“ navázala pohotově. „Proto se maminka rozhodla zůstat u tety Em, než se děťátko narodí. Teta Em tátu moc nesnáší. A tak jsme zůstali doma. Ale teď jedeme za maminkou. Že je to tak, táto?“

„To jsou docela osobní věci, Bobbi,“ řekl Andy, ale znělo to dost trapně. Vůbec se cítil trapně. Charliein příběh byl nesmírně děravý.

„Už ani slovo,“ řekl Irv. „Já vím, co to jsou rodinný trable. Někdy to může člověku pořádně zatopit. A taky vím, jaký to je, třít bídu s nouzí. To není žádná hanba.“

Andy si odkašlal, ale neřekl nic. Nenapadlo ho nic, co by mohl říct. Chvíli se vezli mlčky.

„Poslouchejte, a co kdybyste zajeli k nám a naobědvali se s náma?“ navrhl najednou Irv.

„Ach, to ne, to...“

„To bychom strašně rádi,“ řekla Charlie. „Tobě se ten nápad nelíbí, táto?“

Andy věděl, že Charlie má neobyčejně vyvinutou intuici, a uvědomoval si, že je duševně i tělesně příliš vyčerpán, aby jí teď odporoval. Byla duchapřítomná a podnikavá a Andy se opět divil, jak toto představení kormidluje.

„Jestli jste si jist, že budete mít dost...“ začal.

„My máme vždycky dost,“ přerušil ho Irv Manders a konečně zařadil trojku. Drncali se mezi zářivě zbarvenými podzimními stromy – javory, jilmy, topoly. „Jsem rád, že jste mě neodmítli.“

„Moc pěkně děkujeme,“ ozvala se Charlie.

„Potěšení je na mý straně, žabko,“ pravil Irv. „I moje žena se potěší, až tě uvidí.“

Charlie se usmála.

Andy se poškrábal na uchu. Pod prsty levé ruky měl jedno z těch míst, na kterém, jak se zdálo, mu

odumřely nervy. V žádném případě z toho neměl dobrý pocit. A kromě toho ho vůbec neopouštělo pronikavé tušení, že ti druzí jsou docela blízko.

-7-

Žena, která před dvaceti minutami v motelu Slumberland obsluhovala Andyho, znervózněla. Docela zapomněla na Phila Donahuea.

„Jste si jista, že to byl ten člověk?“ ptal se Ray Knowles už potřetí. Tento drobný, frajerský a úzkostlivý mužiček se jí nelíbil. Je možné, že pracoval pro vládu, ale to Lenu Cunninghamovou neuspokojilo. Nelíbila se jí ta jeho úzká tvář, nelíbily se jí vrásky kolem těch studených modrých očí a především se jí nelíbil způsob, jakým jí cpal pod nos tu fotografii.

„Ano, je to on,“ přisvědčila opět. „Ale žádný děvčátko s ním nebylo. Lituju, pane. Můj muž vám řekne totéž. On má totiž noční. Je to tak, že se sotva vzájemně vidíme. Jenom u večere. On vám dosvědčí...“

Dovnitř vstoupil další muž a Lena si s rostoucími obavami všimla, že v jedné ruce drží krátkou pistoli a v druhé velikánskou pistoli.

„Byli to oni,“ potvrdil John Mayo. Zmocňovala se ho takřka hysterie, hysterie zlosti a zklamání. „V posteli spali dva. Na jednom polštáři jsou blond'atý vlasy, na druhém černý. Doprdle i s tím zasraným defektem! Doprdle s tím vším! Osušky v koupelně jsou ještě mokré! Ta zkurvená sprcha ještě kape! Museli jsme se s nima minout tak nejmíc o pět minut, Rayi!“

Zasunul si pistoli zpět do pouzdra pod paží.

„Zavolám manžela,“ navrhla neurčitě Lena.

„To není nutný,“ odpověděl Ray. Uchopil Johna za loket a vyvedl ho ven. John ještě stále proklínal ten defekt. „Zapomeň na to kolo, John. Hlásils to Orvovi do města?“

„Hlásil, a on to oznámil Norvillovi. Ten už je na cestě z Albany a je s ním i Al Steinowitz. Přistál asi před deseti minutama.“

„Prima. Poslouchej a přemýšlej chvíli, Johnny. Někdo jim musel zastavit.“

„To je jasný. Jedině, že by šlohl nějaký auto.“

„Ten chlap je učitelem angličtiny. Ten nedokáže šlohnout ani bonbóny z ambulantního stánku v slepeckém ústavu. Někdo je musel svézt. Docela jistě. V noci je někdo svezl z Albany. A někdo další je svezl i teď ráno. Vsadím se s tebou o celoroční plat, že tady už stáli u kraje silnice se zdviženým palcem, zatímco já jsem se škrábal na ten kopec.“

„Kdybysme nebyli dostali ten defekt...“ John měl v očích za brýlemi s tenkým kovovým rámem nešťastný výraz. Viděl, jak se jeho povýšení od něj pomalu a líně vzdaluje.

„Vyser se na defekt!“ řekl Ray. „Vzpomeň si, co nás předjíždělo? Co nás předjíždělo, když jsme dostali ten defekt?“

John o tom chvíli přemýšlel, zatímco si vysílačku připínal zpět na opasek. „Nějakej farmářskej náklad'ák,“ řekl.

„Na ten si i já vzpomínám,“ přidal se Ray. Rychle zkontroloval pohledem okolí a spatřil tvář Leny Cunninghamové, kulatou jak měsíček, jak na ně hledí z okénka recepcce. Všimla si, že ji zpozoroval, a záclonka se rychle vrátila na místo.

„Zkurvenej kodrcavej náklad'ák,“ dodal Ray. „Jestli neodbočili z hlavní silnice, měli bychom je dohonit.“

„Tak jdem na to,“ řekl John. „Spojíme se s Alem a Norvillem vysílačkou přes Orva.“

Rozběhli se k autu a spěšně nastoupili. Za okamžik se světlehnědý ford vyřítíl z parkoviště, až mu zpod kol odskakovaly kamínky bílého štěrku. Lena Cunninghamová zaregistrovala jejich odjezd s úlevou. Šéfovat v motelu už nebylo to, co kdysi.

Otočila se a šla vzbudit manžela.

-8-

Když se ford s Rayem Knowlesem za volantem a Johnem Mayem na místě spolujezdce, držícím v ruce připravenou zbraň, vyřítíl na silnici číslo 40 a hnál se po ní skoro stovvacítkou (stejně jako karavana deseti nebo jedenácti nedefinovatelných nejnovějších modelů aut, která směřovala zase z okolních prohledávaných míst směrem k Hastings Glen), Irv Manders vystrčil levou ruku z okénka a naznačil tak, že odbočuje z hlavní silnice na neoznačenou, asfaltem vyspravenou silničku, směřující přibližně

severovýchodně. Náklad'ák po ní kodrcavě poskakoval. Na Irvovo naléhání Charlie zazpívala většinu svého písňového repertoáru, který obsahoval asi devět vrcholných hitů, jako jsou Všechno nejlepší k narozeninám, Ten starý pán, Ježíš tě miluje, Camtowneské dostihy. Poslední píseň si s ní zazpíval i Irv a Andy.

Cesta se vinula mezi stále hustěji zalesněnými pahorky, až nakonec sestoupila do otevřené, úrodné a obdělávané krajiny. Jednou před nimi přeběhla z úkrytu v zlatobýlevém houští křepelka a Irv vykřikl: „Střílejš, Bobbi!“ a Charlie pohotově namířila prstem a zaskandovala: „Pif-paf!“ a rozesmála se.

O pár minut později Irv odbočil na polní cestu a po necelých dvou kilometrech dorazili k otřískané červeno-bílo-modré poštovní schránce s nápisem MANDERSOVI na boku, namalovaným pomocí šablony. Irv zabočil na cestu s vyježděnými kolejiemi, po níž jeli ještě skoro kilometr.

„V zimě musíte přijít o ruce i o nohy, když to chcete udržet ve sjízdném stavu,“ řekl Andy.

„Však to dělám pro sebe,“ odpověděl Irv.

Dodrnkali se k velkému roubenému hospodářskému stavení. Dvojpodlažní dřevěný dům byl natřen bílou barvou a škvíry mezi deskami mátově zelenou. Andymu se zdálo, že je to jeden z těch domů, které jsou ze začátku docela obyčejné, ale jak léta plynou, stávají se výstředními. K zadnímu traktu byly přilepeny dvě kůlny, jedna nakloněná na jednu stranu, druhá na druhou. Na jižní straně byl přistaven skleník a na severní nápadně odstávala, jako velká naškrobená košile, veranda se sítěmi proti hmyzu.

U domu stála červená stáj, která pamatovala lepší časy a mezi ní a domem bylo to, čemu v Nové Anglii říkají zadní dvůr – plochý, špinavý pás země, po němž se vyzývavě procházelo a hrabalo několik tučtů kuřat. Když rachotící náklad'ák vjel mezi ně, kuřata odskakovala s kdákáním a třepáním nedovyvinutých křídel kolem špalku se zaseknutou sekerou.

Irv zajel s náklad'ákem do stodoly, která příjemně voněla senem a připomenula Andymu léta, strávená ve Vermontu. Když Irv vypnul motor, slyšeli všichni tři hluboké a melodické bučení odněkud z temných hlubin stodoly.

„Vy máte krávu“ řekla Charlie a na tváři se jí zjevilo něco jako vytržení. „Slyšela jsem ji.“

„Máme tři,“ odpověděl jí Irv hrdě. „Ta, kterou jsi slyšela, to je Bossy – originální jméno, co ty na to, žabko? Tý by nevadilo, kdybysme jí dojili třeba třikrát denně. Jestli ti to táta dovolí, potom se na ni můžeš jít kouknout.“

„Můžu, táto?“

„Ale proč ne,“ souhlasil Andy, který už docela kapituloval. Nějak se dostali na silnici, chtěli si někoho stopnout a svézt se, a místo toho byli uneseni.

„Pojďte, seznámím vás se ženou.“

Procházeli dvorem – pomalu – kvůli Charlie, která podrobně zkoumala každé kuře, které dovolilo, aby se k němu přiblížila. Otevřely se zadní dveře domu a po schůdcích sestoupila asi pětáctýřicetiletá žena. Zaclonila si oči a křikla: „To jsi ty, Irve? Koho jsi to přivedl?“

Irv se usmál: „Tato žabka, to je Roberta. A tady ten kamarád, to je její táta. Nezachytil jsem jeho jméno, a tak nevím, jak ti ho představit.“

Andy vykročil vpřed a pravil: „Jmenuji se Frank Burton. Váš manžel pozval Bobbi a mě na oběd, jestli vám to nevádí. Jsme rádi, že vás poznáváme.“

„I já,“ přidala se Charlie, ještě stále zaujata více kuřaty než tou paní.

„Jmenuju se Norma Mandersová,“ řekla. „Vítám vás.“ Andy si všiml, že na manžela pohlédla překvapeně.

Vstoupili dovnitř, prošli vchodem, u něhož byla až do výšky muže navršena polínka na topení, a octli se v obrovské kuchyni, již dominoval sporák na dřevo a dlouhý stůl, zakrytý červenobílým károvaným ubrusem z voskovaného plátna. Ve vzduchu se vznášela nedefinovatelná vůně ovoce a parafinu. Asi se tady zavařovalo, napadlo Andyho.

„Tady Frank a ta jeho žabka jedou do Vermontu,“ vysvětloval Irv. „Napadlo mě, že by neškodilo, kdyby si cestou zakousli něčeho teplého.“

„Ale samozřejmě,“ souhlasila Norma. „Kde máte auto, pane Burtone?“

„Inu...“ začal Andy. Sklouzl pohledem po Charlie, ale ta mu tentokrát na pomoc nepřispěla. Procházela drobnými krůčky po kuchyni a s neskrývanou dětskou zvědavostí si všechno prohlížela.

„Frank má menší trable,“ vysvětloval Irv a pohlédl své ženě do očí. „Ale o tom nebudem mluvit. Aspoň ne teď.“

„Tak jo,“ souhlasila Norma. Měla příjemnou a přímou tvář. Byla to hezká žena, která jistě musela v životě těžce pracovat. Ruce měla červené a popraskané. „Máme k obědu kuře a k němu udělám bezvadnej salát. A mlíka máme dost. Máš ráda mlíčko, Roberto?“

Charlie se neohlédla. Nezareagovala na jméno, které si vymyslela, pomyslel si Andy. Ach, panebože. Čím dál, tím líp.

„Bobbi!“ oslovil ji hlasitě.

Až tehdy se ohlédla a usmála se. Až příliš se usmála.

„Ach, ano,“ odpověděla. „Mám ráda mléko.“

Andy si všiml rychlého, výstražného pohledu, který vyslal Irv ke své ženě: žádné otázky, teď žádné otázky. Andy pocítil rostoucí beznaději. Jestliže dosud věřili něčemu z toho, co jim navykládali, teď jim věřit přestali. Ale nedalo se nic dělat. Jen zasednout k obědu a počkat, až se ukáže, jaké úmysly Irv Manders má.

-9-

„Jak jsme daleko od motelu?“ zeptal se John Mayo.

Ray sklouzl pohledem na tachometr. „Sedmnáct mil,“ odpověděl a zvedl oči. „To už je trochu moc daleko.“

„Ale třeba...“

„Jestli jsme měli šanci je dostat, tak to bylo teď. Vrátime se a připojíme se k ostatním.“

John vztekle uhodil dlaní do přístrojové desky. „Někde museli odbočit,“ řekl. „Ta zasraná píchlá pneumatika! Tahle práce byla od samýho začátku nešťastná, Rayi. Intelektuál a malý děvče. A my jsme jim dovolili, aby nás setřáslí.“

„Ne, nemyslím si, že nás setřáslí,“ nesouhlasil Ray a vytáhl vysílačku. Vysunul anténu a vystřčil ji oknem. „Za půl hodiny jsme rozvinuli kordon kolem celého prostoru. A vsadím se, že nenavštívíme ani tucet domů a už tady někdo v okolí ten nákladák pozná. Tmavozelenej nákladák z konce šedesátých let, značka International Harvester, nosič na připnutí sněhového pluhu vpředu, dřevěný sloupky na vlečce, aby moh naložit vyšší náklad. Furt si myslím, že než se setmí, tak je máme.“

Za chvíli už mluvil s Alem Steinowitzem, který se nacházel v blízkosti motelu Slumberland. Al se informoval u každého agenta zvlášť. Bruce Cook si vzpomenu na farmářský nákladák ve městě. Po něm i O.J. Nákladák parkoval před firmou A&P. Al je poslal zpátky do města a za půl hodiny už všichni věděli, že nákladák, který skoro jistě ty dva uprchlíky svezl, patří Irvovi Mandersovi, RGD 5, Baillings Road, Hastings Glen, stát New York.

Bylo právě dvanáct třicet.

-10-

Oběd byl dobrý. Charlie se cpala, jako kdyby tři dny nejedla – tři porce kuřete se šťávou a dvěma horkými plackami Normy Mandersové, velký talíř salátu a tři kvašené okurky. Nakonec každý dostal kus jablečného koláče, posypaného čedarem, u něhož Irv recitoval: „Jablečnej koláč bez sejra je jako kráska, kterou nerozpálí láska,“ což mu vysloužilo od manželky šťuchanec. Irv zakoulel očima a Charlie se rozesmála. Andyho překvapila chuť do jídla. Charlie si řihla a potom si provinile zakryla ústa.

Irv se tomu usmál. „Venku je víc místa než vevnitř, že, cvrčku?“

„Jestli ještě něco sním, asi prasknu,“ odpověděla Charlie. „Tak to vždycky říkala i moje maminka... vlastně stále ještě to říká.“

Andy se smutně usmál. Jak Irv vstával od stolu, navrhl: „Normo, co kdybys skočila s Bobbi nasypat slepicím?“

„Ale jistě, jen uklidím ze stolu, vždyť jsme roztažený snad na půl akru,“ namítla Norma.

„Já to uklidím,“ nabídl se Irv. „Chci si malinko podebatovat tadyhle s Frankem.“

„Chceš jít se mnou krmit slepičky, broučku?“ zeptala se Norma Charlie.

„Ano, ráda.“ V očích jí zajiskřilo.

„Tak pojďme. Máš nějakaj kabátek? Nějak se ochladilo.“

„Ach...“ Charlie s nadějí pohlédla na Andyho.

„Půjčím ti svetr,“ pravila Norma. Opět si s Irvem vyměnili pohledy. „Když si trochu vyhrmeš rukávy, bude ti akorát.“

„Tak jo.“

Norma sundala ze vstupních dveří starý vybledlý prošivaný kabát a roztřepený bílý svetr, v němž se Charlie celá ztrácela, třebaže si natřikrát, nebo načtyřikrát vyhrmula rukávy.

„Neklovou?“ zeptala se Charlie poněkud nervózně.

„Jen zní, brouku.“

Vyšly ven a dveře se za nimi zavřely. Charlie neustále něco brebentila. Andy pohlédl na Irva Manderse a Irv mu jeho zamračený pohled opětoval.

„Dáte si pivo, Franku?“

„Nejmenuji se Frank,“ řekl Andy. „Asi jste už na to přišel.“

„Asi. Proč to?“

„Čím míň toho o nás víte, tím líp pro vás,“ odpověděl Andy.

„Tak jo,“ rozhodl se Irv, „ale já vám stejně budu říkat Franku.“

Nezřetelně slyšeli, jak Charlie venku výská nadšením. Norma jí něco říkala a Charlie nadšeně souhlasila.

„Snad bych jedno pivo snesl,“ pravil Andy.

„Prima.“

Irv vytáhl z ledničky dvě piva, otevřel je, jedno postavil před Andyho na stůl, druhé na kuchyňskou linku. Z háčku vedle dřezu sundal zástěru a opásal se jí. Byla červená a žlutá, s roztrhaným lemlem, ale nějak se mu podařilo dosáhnout, že v ní nevypadal trapně.

„Mám vám pomoci?“ zeptal se Andy.

„Nemusíte, já totiž vím, co kam patří,“ odpověděl Irv. „Tedy aspoň obvykle. U nás se to každé tejdenně mění. Ani jedna ženská nemá ráda muže ve své kuchyni. Jistě jsou rády, když jim člověk pomůže, ale vždy je lepší, jestli se jich nejdřív zeptáte, kam položit kastrol, kam misku, a kam dávat prášek na čištění hrců.“

Andy si vzpomenu na vlastní učňovská léta v kuchyni u Vicky, usmál se a kývl.

„Nerad strkám nos do cizích věcí,“ začal Irv, když napouštěl vodu do dřezu a přidával saponát. „Jsem farmář, a jak jsem už řek, moje žena vede malej obchod dole u křižovatky Baillings Road a dálnice do Albany. Jsme tady už dvacet let.“

Letmo pohlédl na Andyho.

„Ale od té chvíle, co jsem vás dva viděl stát u silnice, jsem hnedka věděl, že s váma není něco v pořádku. Dospělej mužskej a děvčátko, to není ta správná dvojice, jakou můžete vidět postávat u silnic často. Jestli rozumíte, co myslím?“

Andy přikývl a napil se piva.

„Kromě toho se mi zdálo, že jste právě vyšli ze Slumberlandu, ale nebyli jste vůbec připraveni na cestu, neměli jste ani tašku s věcmi na noc. Nejdřív jsem se rozhod, že vám nezastavím. Ale potom jsem přece jenom zastavil. Protože, víte... je rozdíl mezi tím, když někdo strká nos do cizích věcí, a tím, že vidí, jak je někdo docela ztracenej, a přitom se odvrátí a tváří se, že to nevidí.“

„Opravdu vám tak připadáme? Docela ztraceni?“

„Tehdy jo,“ odpověděl Irv. „Teď už ne.“ Opatrně umýval talíře – každý z jiné sady – a ukládal je na odkapávač. „Teďka už nevím, kam vás zařadit. První, co mě napadlo, bylo, že ti policajti hledaj vás.“ Všiml si změny v Andyho tváři i prudkého pohybu, kterým Andy postavil sklenici s pivem.

„Asi to budete vy, že?“ řekl měkce. „Myslím, že jsem doufal, že to nebudete vy.“

„Jací policajti?“ zeptal se Andy drsně.

„Zablokovali všechny hlavní tahy do Albany,“ odpověděl Irv. „Kdybychom jeli ještě deset kilometrů po čtyřicítce, dorazili bychom k jednomu takovému uzávěru na místě, kde se čtyřicítka křížuje s devítkou.“

„Proč jste tedy nepokračoval?“ zeptal se Andy. „Tím by se to pro vás skončilo. Mohl jste z toho být venku.“

Irv se právě pustil do hrců, na chvíli se zarazil, hledal něco ve skřínkách nad dřezem. „No, vidíte to, neříkal jsem to? Nemůžu najít ten zsranej prášek na hrnce... aha, tady je... ptáte se, proč jsem vás

neodvez policajtům rovnou do chrčtánu? Řekněme, že jsem chtěl ukojit svou vrozenou zvědavost.“

„Chcete se mě tedy na něco zeptat?“

„Na všechno možný,“ přisvědčil Irv. „Dospělej chlap a děvčátko stopujou, děvčátko nemá ani kabelu, ani světlík, a v patách maj policajty. A tak mě něco napadne. Není to ani moc přitažený za vlasy. Myslím, že jde o tátu, kterej se chce o svou malou žabku sám starat, ale někdo mu to nechce dovolit. A tak ji unese.“

„Mně se to zdá pořádně přitažené za vlasy.“

„Takový věci se dějou každou chvíli, Franku. A dál to vypadá, že mámě se to moc nelíbí, a tak dá na tátu vystavit zatykač. Proto zablokovali ty silnice. V tomhle rozsahu se to dělá jen při velkejch loupežích... nebo při únosu.“

„Je to moje dcera a její matka za námi žádnou policii neposlala,“ odvětil Andy. „Její matka je totiž už rok po smrti.“

„Tak jo, ten nápad jsem stejně už vlastně pochoval,“ dodal Irv. „Není ani nutný si najímat soukromýho detektiva, aby člověk zjistil, že jste si sakra blízci. Až už jde o cokoliv, nezdá se, že by s váma byla proti svý vůli.“

Na to Andy neřekl nic.

„Tak jsme se dostali k mému problému,“ pokračoval Irv. „Vzal jsem vás s sebou, poněvadž jsem si myslel, že by ten cvrček moh potřebovat pomoc. Ale teďka nevím, na čem jsem. Nepůsobíte na mě jako delikvent. Ale na druhý straně vystupujete pod falešnejma jménama a vykládáte příběh, kterej je tak průhlednej jako hedvábnej papír, a navíc se zdá, že jste nemocnej, Franku. Vypadáte tak nemocnej, jak zákony kážou. Sotva stojíte na nohou. Tak, to jsou ty moje otázky. Jestli mně můžete na některou z nich odpovědět, bude to prima.“

„Přišli jsme do Albany z New Yorku a ještě v noci jsme si stopnuli auto do Hastings Glen,“ začal Andy. „Je to zlé, dozvědět se, že už jsou tady, ale domnívám se, že jsem to tušil. A Charlie asi také.“ Uvedl její pravé jméno, a to byla chyba, ale v této situaci se to už nezdálo být důležitým.

„Proč vás chtějí dostat, Franku?“

Andy dlouho přemýšlel, a potom se zahleděl do Irvových upřímných šedých očí. „Byl jste ve městě, že?“ řekl. „Viděl jste tam nějaké neznámé lidi? Takové ty velkoměstské typy, co nosí upravené konfekční obleky, na které zapomenete hned, jak vám ti chlápci zmizí z dohledu? Co obyčejně jezdí v posledních modelech aut, které vždy splývají s okolím?“

Irv se zamyslel. „Dva chlápci, o jakejch mluvíte, byli zrovinka v A&P,“ řekl. „Mluvili s Helgou. To je jedna z pokladních. Zdálo se, jako by jí něco ukazovali.“

„Nejspíš naši fotografii,“ vysvětlil Andy. „Jsou to vládní agenti. Spolupracují s policií, Irve. Mnohem výstižnější by bylo, kdybychom řekli, že policie spolupracuje s nimi. Sami policajti by jinak ani nevěděli, že nás hledají.“

„O jakej vládní úřad jde? Že by FBI?“

„Ne. Je to Dílna.“

„Cože? Ta odnož CIA?“ Irv se tvářil, že o tom upřímně pochybuje.

„Nikoliv, ti s CIA nemají nic společného,“ vysvětlil Andy. „Dílna je ve skutečnosti Oddělení vědecké tajné služby. Asi před třemi lety jsem četl o tom jeden článek, podle kterého jim někdo vtipný dal začátkem šedesátých let přezdívku Dílna, podle jedné povídky sci-fi, která se jmenovala Ištařina zbrojní dílna. Myslím, že to napsal jakýsi Vogt, ale na tom tak nezáleží. To, do čeho se zapletli, jsou vědecké projekty, které se mohou v současnosti, nebo v budoucnosti uplatnit v oblasti národní bezpečnosti. Tak to aspoň stojí v jejich zakládací listině, ale veřejnost je nejčastěji spojuje s financováním a dozorem nad výzkumem elektromagnetismu a termonukleární energie. Ve skutečnosti se však zapletli do něčeho mnohem závažnějšího. Charlie a já jsme objekty pokusu, který proběhl před značným časem, ještě dřív, než se Charlie narodila. Na tom pokusu se zúčastnila i její matka. Ji zavraždili. A Dílna za to nese odpovědnost.“

Irv chvíli mlčel. Vypustil vodu z dřezu, utřel si ruce, přistoupil ke stolu a začal mokrým hadrem utírat ubrus z voskovaného plátna. Andy nadzvedl své pivo.

„Netvrdím, že vám nevěřím,“ přiznal Irv nakonec. „Hlavně proto, že v jednom kuse zakopáváme o věci,

který se dělají tajně, a potom vyplují na povrch. Chlapíci z CIA podávají lidem nápoje řezané LSD a jakýsi agent FBI byl obviněn, že vraždil lidi během protestních pochodů za lidská práva, a něco se šeptalo o hnědejích pytlích, plnejích peněz, a všelijakých dalších věcí, a tak nemůžu říct, že vám nevěřím. Řekněme jen, že jste mě ještě nepřesvědčili.“

„Nemyslím, že jsem to právě já, koho chtějí dostat,“ pokračoval Andy. „Dříve, možná ano. Ale cíl se změnil. Teď chtějí dostat Charlie.“

„Chcete říct, že vláda jede po druhou generaci těch, se kterými se dřív dělaly pokusy, protože nějak ohrožují národní bezpečnost?“

„Charlie není obyčejná příslušnice druhé generace,“ vyprávěl dále Andy. „Její matce a mě naočkovali drogu, které říkali P6. Dodnes přesně nevím, co to vlastně bylo. Snad nějaký syntetický hormon. Ta látka změnila chromozomy jak moje, tak i toho děvčete, které jsem si později vzal. A tyto chromozomy po nás zdědila Charlie a smíchaly se v ní úplně výlučným způsobem. Kdyby je po ní zdědily i její děti, asi by se mohla nazývat mutantem. Kdyby je z nějakých důvodů nezdedily, nebo kdyby tyto změny způsobily, že nebude moci mít děti, asi by se dala nazývat jen hříčkou přírody, nebo hybridem. To je jedna příčina toho, proč ji chtějí dostat. Chtějí ji pozorovat a zjistit, co se s ní stane, bude-li dělat to, co umí dělat. Ale v první řadě si myslím, že ji chtějí získat jako důkaz. Chtějí ji předvádět, aby mohli obnovit pokusy s P6.“

„Co je to, co umí dělat?“ zeptal se Irv.

Skrz kuchyňské okno sledovali, jak Norma s Charlie vycházejí ze stodoly. Na Charlieině těličku visel bílý svetr a zakrýval jí lýtka. Zrůžovělá Charlie něco Normě vyprávěla a ta se usmívala a přikyvovala.

Andy pravil velmi potichu: „Umí zapálit oheň.“

„To umím i já,“ zasmál se Irv. Znovu se posadil a zahleděl se na Andyho zvláštním obezřetným způsobem. Způsobem, jakým se díváme na lidi, které nepokládáme za normální.

„Ale ona to umí prostě tak, že si na to jen pomyslí,“ pokračoval Andy. „Odborně se to nazývá pyrokineze. Je to psychická schopnost, podobně jako telepatie, telekineze, nebo jasnovidectví – u Charlie se objevilo z každého trochu, ale pyrokineze bývá velmi vzácná – a je nejnebezpečnější. Sama se toho hrozně bojí a má se čeho bát. Nedokáže to vždy zvládnout. Stačilo by jí na to pomyslet a mohla by vám zapálit dům, stodolu, dvůr. Nebo by vám mohla zapálit dýmku.“ Andy se chabě usmál. „Jenže ve chvíli, kdyby vám zapalovala dýmku, by mohla zapálit i dům, stodolu a dvůr.“

Irv dopil pivo a pravil: „Myslím, že byste opravdu měli zavolat policii a vydat se jim, Franku. Vždyť vy potřebujete pomoc.“

„Asi to zní pořádně bláznivě, že?“

„To jo,“ vážně přisvědčil Irv. „Zní to bláznivěji, než cokoli, co jsem v životě slyšel.“ Seděl poněkud strnul a Andy si pomyslel: Čeká, že při první příležitosti udělám něco bláznivého.

„Mám ten dojem, že se ani nebudeme muset vydávat,“ namítl Andy. „Budou tady co nevidět. Myslím, že policie bude opravdu lepší. U nich aspoň máte jistotu, že se neobracíte na nikoho abstraktního, když se vydáte do rukou policie.“

Irv chtěl odpovědět, ale v tom se otevřely dveře. Vstoupily Norma s Charlie. Charlie zářila, oči se jí leskly.

„Táto!“ pravila. „Táto, já jsem je krmila docela sama...“

Náhle se zarazila. Z tváře jí zmizela všechna barva a s úzkostí pohlédla z Irva Manderse na otce a zpět na Irva. Radost v tváři jí vybledla a nahradil ji výraz utrpení. Tak vypadala dnes v noci, pomyslel si Andy. Tak vypadala včera, když jsem ji vyzvedával ze školy. Vrací se to vždy znovu a znovu, kde už na ni čeká nějaký šťastný konec?

„Tys mu to řekl,“ vykřikla. „Ach, táto, proč jsi mu to všechno řekl?“

Norma vykročila vpřed, a jako by chtěla Charlie chránit, položila jí ruku kolem ramenou. „Irve, co se to tady děje?“

„Nevím,“ odvětil Irv. „Jaks to myslela, Bobbi, že mi všechno řekl?“

„Já se tak nejmenuju,“ namítna. V jejích očích se objevily slzy. „Vy dobře víte, že se tak nejmenuju.“

„Charlie,“ vysvětloval Andy, „pan Manders přišel na to, že tady něco nehraje. Vyprávěl jsem mu o tom, ale přesto mi neuvěřil. Jestli se nad tím zamyslíš, pochopíš proč.“

„Nic nepochopím...“ začala Charlie a hlas jí ostře stoupal. V tom zpozorněla. Otočila hlavu, natáhla krk a strnula v póze zosobněného poslouchání, třebaže široko daleko nebylo nic, co by se dalo slyšet. Viděli, jak se z Charlieiny tváře ztrácí barva, jako by hleděli na džbán, z něhož vytéká hustá tmavá tekutina.

„Co se děje, miláčku?“ zeptala se Norma a s obavami pohlédla na Irva.

„Už jdou po nás, táto,“ zašeptala Charlie. Oči měla jako velké kruhy strachu. „Jdou po nás.“

-11-

Sešli se na křižovatce silnice číslo 40 a nečíslované silnice s asfaltovým povrchem – označené na mapě města Hastings Glen jako Old Baillings Road – na kterou z hlavní silnice odbočil Irv. Al Steinowitz konečně posbíral poslední zbytky svých mužů a rychle a energicky se ujal velení. Bylo jich v pěti autech šestnáct. Když už jeli po silnici směrem k usedlosti Irva Manderse, vypadali jako rychle se pohybující pohřební průvod.

Norville Bates odevzdal Alovi velení operace – a současně odpovědnost za ně – s nefalšovanou úlevou a s otázkou, co mají dál udělat s policií, kterou sem povolali.

„Předběžně držíme všechno v tajnosti,“ rozhodl Al. „Jestli je dostaneme, řekneme policii, že můžou silnice odblokovat. Jestli je nedostaneme, řekneme, aby začali stahovat kruh směrem ke středu. Ale něco vám řeknu, jestli je nedostaneme se šestnácti muži, nedostaneme je vůbec, Norve.“

Norv to pochopil jako jemnou výčitku a neřekl už nic. Věděl, že by bylo nejlépe dostat ty dva bez všech těch přicmrdávačů kolem, neboť Andrewovi McGeemu se měla přihodit politováníhodná nehoda okamžitě, jak ho budou mít v rukou. Fatální nehoda. Bez modrých uniforem kolem, aby se to vyřídlilo co nejšikovněji.

Vpředu před ním a Alem nakrátko zablikala brzdová světla Orvova automobilu, který hned na to odbočil na polní cestu. Ostatní vozy ho následovaly.

-12-

„Já ničemu nerozumím,“ přiznala se Norma. „Bobbi... nebo vlastně Charlie... musíš se uklidnit!“

„Vy tomu nerozumíte?“ řekla Charlie. Hlas měla ječivý a přiškrcený. Při pohledu na ni Irv znervózněl. Připomínala zajíce, chyceného do oka. Lehce zatřásla Norminou rukou a odskočila k sedícímu otci, který jí položil ruce kolem ramenou.

„Myslím, že se tě chystají zabít, táto,“ řekla.

„Cože?“

„Chystají se tě zabít,“ opakovala. Skleněný pohled měla plný zděšení. Horečnatě pohybovala rty:

„Musíme utéct. Musíme...“

Horko. Je tady strašně horko.

Letmo pohlédl doleva. Mezi sporákem a dřezem visel pokojový teploměr, jeden z těch, které výhodně nabízejí v každém zásilkovém katalogu. Na jeho rámu se šklebil červený plastový čertík s vidlemi. Pod kopyty se mu skvěl nápis: HORKO, ŽE?

Rtuť v teploměru pomalu stoupala jako hrozivý ukazováček.

„Právě to chtějí udělat, právě to,“ pokračovala. „Chtějí tě zabít, jako zabili maminku. Vezmi mě pryč, nechci, aby se to znovu stalo, nechci, aby se...“

Hlas jí stoupal. Stejně, jako ten rtuťový sloupec.

„Charlie! Podívej se, co děláš!“

Zrak se jí poněkud vyjasnil, Irv a jeho žena se stáhli do sebe.

„Irvine... co to...?“

Ale Irv zachytil Andyho letný pohled na teploměr a najednou uvěřil. Bylo tady horko. Tak horko, až se potíli. Sloupec teploměru už vystoupil nad třiatřicet stupňů.

„Kristepane,“ vymáčkl ze sebe ochraptěle Irv. „To udělala ona, Franku?“

Andy ho ignoroval. Ruce měl stále ještě položené na Charlieiných ramenou. Díval se jí do očí.

„Charlie... nemyslíš, že je už pozdě? Co mi na to řekneš?“

„Už je pozdě,“ řekla. „Už jsou tady, na té polní cestě. Ach, táto, já se tak bojím.“

„Ty je můžeš zastavit, Charlie,“ řekl Andy klidně.

Pohlédla na něj.

„Ano,“ zdůraznil.

„Táto... ale... to je špatné. Já to vím. Vždyť je přece můžu zabít.“

„Ano,“ pokračoval nevzrušeně. „Teď jde nejspíš o to, jestli zabijeme my, nebo jestli se dáme zabít. Asi jsme dospěli až sem.“

„Teď už to není špatné?“ Její hlas nebylo skoro slyšet.

„Je,“ odpověděl Andy. „Je to špatné. Nikdy si nenamlouvej, že to špatné není. A nedělej to, jestli se s tím nebudeš umět vyrovnat, Charlie. Nedělej to, jestli to máš udělat jen kvůli mně.“

Hleděli jeden na druhého, z očí do očí. Andyho unavené, krvavé a vystrašené oči, Charlieiny doširoka otevřené, téměř hypnotizované.

„Jestli udělám... něco... budeš mě mít i potom rád?“ zeptala se.

Ta otázka dlouho visela mezi nimi.

„Charlie,“ odpověděl nakonec, „já tě budu mít rád vždycky. Ať se stane, co se stane.“

Irv stál u okna, a teď přišel napříč místností k nim. „Asi bych se vám měl z hloubky duše omluvit,“ začal. „Po silnici sem přijíždí celá karavana aut. Budu stát za vámi, jestli chcete. Mám tady kulovnici.“ Ale zdálo se, že má strach a že se mu dělá špatně.

„Kulovnici nebudeme potřebovat,“ řekla Charlie.

Vymanila se zpod otcových rukou a vykročila ke dveřím. V bílém svetru Normy Mandersové vypadala ještě menší než obvykle. Vyšla na zápraží.

Andy se okamžitě postavil a vyšel za ní. V žaludku cítil chlad, jako by právě polkl třemi hlty obrovskou porci zmrzliny. Mandersovi stáli za ním. Andy naposledy pohlédl na mužovu zmatenou, vylekanou tvář a do vědomí mu pronikla myšlenka – toto tě nejspíš naučí, že nemáš brát stopaře.

To už stál spolu s Charlie na verandě, viděli první z aut, které sem odbočilo na konci své dlouhé poutě. Slepice kdákaly a rozletěly se na všechny strany. Ve stáji znovu zabučela Bossy, aby ji někdo přišel podojit. Skoupé říjnové sluneční světlo zalévalo zalesněné pahorky a hnědá podzimní pole v okolí osady na severu státu New York. Už byli téměř rok na útěku, a Andyho překvapilo, že pocítil jakousi úlevu, která se přimísila do té pronikavé hrůzy. Slyšel, že v zoufalé situaci se někdy i zajíc, těsně před tím, než ho roztrhají, vzepře a vzdoruje psům, uvržen do čehosi prapůvodního, v čemž není skryto ani trochu přirozené poddajnosti.

V každém případě bylo příjemné neutíkat. Stál vedle Charlie a viděl, jak sluneční svit zjasňuje její plavé vlasy.

„Ach, táto,“ zasténala. „Sotva stojím.“ Rukou si ji přivinul těsně k sobě, aby jí poskytl oporu.

První z aut zastavilo na konci dvora a vystoupili z něj dva muži.

-13-

„Ahoj, Andy,“ pravil s úsměvem Al Steinowitz. „Ahoj, Charlie.“ V rukou neměl nic, ale sako měl rozepnuté. U auta za ním stál ve střehu další chlap s rukama u těla. Vedle prvního zastavilo druhé auto a z něj vystoupili další čtyři. Všechna auta zastavovala, všichni muži vystupovali. Když jich Andy napočítal dvanáct, s počítáním přestal.

„Běžte pryč,“ křikla Charlie. Její hlas zněl v studeném časném odpoledni tence a vysoko.

„Udělalí jste z toho honičku jak se patří,“ řekl Al Andymu. Potom jeho pohled spočinul na Charlie.

„Miláčku, nemůžeš...“

„Běžte pryč!“ zavřískala.

Al pokrčil rameny a odzbrojujícím způsobem se usmál: „Lituji, ale teď už nemůžu, brouku. Mám svoje rozkazy. Tobě, ani tvému tátovi nikdo neublíží.“

„Lháři! Chcete ho zabít! Já to vím!“

Andy začal hovořit a poněkud ho překvapilo, že má docela vyrovnaný hlas. „Radím vám, abyste udělali, co říká moje dcera. Jistě vás informovali, a tedy víte, proč ji hledáte. Jistě víte o tom vojákovi na letišti.“

O.J. a Norville Bates si vyměnili znepokojené pohledy.

„Jen co nastoupíte do auta, můžem si to všechno prodiskutovat,“ dodal Al. „Kristepane, čestný slovo, že tady o nic nejde, jen...“

„My dobře víme, o co jde,“ odpověděl Andy.

Muži, kteří byli ve dvou třech posledních autech, se začali nenápadně přeskupovat a rozmisťovali se kolem verandy.

„Prosím vás,“ řekla Charlie jednomu muži s podivně zažloutlou tváří. „Nenuťte mě, abych musela něco udělat.“

„Takhle ne, Charlie,“ pravil Andy.

Na verandu vyšel Irv Manders. „Pánové, porušili jste právo vstupu na soukromý pozemek,“ oslovil je. „Okamžitě se odtud vzdalte.“

Tři muži z Dílny přistoupili k prvnímu schodu verandy a teď se nacházeli necelých deset yardů vlevo od Andyho a Charlie. Ta po nich hodila výstražným zoufalým pohledem, takže zastavili, ale jen na malý okamžik.

„Jsme agenti vlády Spojených států, pane,“ vysvětloval Al Steinowitz Irvovi tichým, zdvořilým hlasem. „Chceme se těchto lidí jen na něco zeptat, proto je hledáme. Nic víc.“

„Pro mě je můžete hledat třeba i pro úkladnou vraždu prezidenta, to je mně úplně fuk,“ odpověděl Irv. „Ukažte mi zatykač, nebo z mého pozemku spořádaně vypadněte.“

„Žádný zatykač nepotřebujeme,“ pokračoval Al. Hlas měl opět ostrý jak čepel.

„Říkám vám, odejděte, a to čím rychleji, tím líp, pane. To je moje poslední slovo.“

„Irve, pojď dovnitř!“ křičela Norma.

Andy pocítil, jak se cosi šíří vzduchem, cosi jako elektrický výboj a rozšiřuje se to kolem Charlie. Chlupy na rukou se mu naježily a začaly se vlnit jako mořské řasy v neviditelném přílivu. Pohlédl na ni a spatřil její drobnou tvář, v této chvíli docela nepřítomnou.

Už to přichází, pomyslel si bezmocně. Už to přichází, ach panebože, už je to opravdu tady.

„Běžte pryč!“ vykřikl na Ala. „Copak nechápete, co udělá? Vy to necítíte? Člověče, nebud'te blázen!“

„Prosím,“ řekl Al. Pohlédl na tři muže, postávající na vzdálenějším konci verandy, a téměř neznatelně jim pokývl. Obrátil se zpět k Andymu. „Jestli máme diskutovat jen o ...“

„Pozor, Franku!“ zařval Irv Manders.

Tři muži na konci verandy najednou vytáhli zbraně a namířili na ně jejich hlavními. „Stůj! Stůj!“ křikl jeden z nich. „Jen klidně! Ruce vzhůru za...“

Charlie se k nim obrátila. V té chvíli se půl tuctu ostatních, mezi nimi John Mayo a Ray Knowles, roztoupili kolem prvního schodu verandy, všichni s namířenými zbraněmi.

Charlieiny oči se malinko rozšířily a Andy pocítil horkost, procházející kolem v teplém lehkém závanu vzduchu.

Ti tři muži z konce verandy byli už v půli cesty k nim, když jim začaly hořet vlasy.

Třeskl ohlušující výstřel a z podpěrného sloupu verandy odskočila asi dvacetimetrová tříška. Norma Mandersová zavřeštěla a Andy sebou trhl. Ale zdálo se, že Charlie si ničeho nevšimla. Tvář měla zasněnou a nebyla přítomná duchem. Koutky úst se jí zavlnily v sotva znatelném úsměvu Mony Lisy.

Baví ji to, pomyslel si Andy a zmocnilo se ho cosi jako zděšení. Snad proto se toho tak bojí? Že se jí to líbí?

Charlie se opět obrátila směrem k Alovi Steinowitzovi. Ti tři, které předtím poslal z přední části verandy k Andymu a Charlie, zapomněli na svou povinnost vůči bohu, vlasti a Dílně. Tloukli se po svých hořících hlavách a ječeli hrůzou. Odpolední vzduch se najednou naplnil pronikavým zápachem škvářených vlasů.

Vystřelila další zbraň. Vysypalo se okno.

„Děvče, přestaň!“ řval Al. „Přestaň!“

Andyho kdosi hrubě popadl. Veranda se hemžila zmatenými muži. V chaosu ho přitiskli k zábradlí. Potom ho někdo zkoušel vléct opačným směrem. Cítil se jako lano při přetahování.

„Nechte ho na pokoji!“ křičel Irv Manders z plna hrdla. „Nechte ho...“

Zazněl další výstřel a potom vykřikla Norma. Volala manželovo jméno a opakovala ho znovu a znovu.

Charlie pohlédla dolů na Ala Steinowitze a tehdy se z Alovy tváře vytratil chladný a sebejistý výraz, a objevilo se v ní zděšení. Jeho zažloutlá pleť se před očima měnila na tvarohovou.

„Nedělej to,“ řekl téměř konverzačním tónem. „Nedělej...“

Už to nedořekl, protože začal hořet. Najednou mu plameny olizovaly kalhoty i sportovní sako. Jeho vlasy se proměnily v hořící keř. Couvl, vykřikl, odrazil se od boku svého auta, naposledy se otočil k Norvilovi Batesovi a natáhl ruce.

Andy opět pocítil ten těžký závan horka, tlak vzduchu, jako by se mu horká kulka přehnala raketovou

rychlostí těsně pod nosem.

Al Steinowitz měl tvář v plamenech.

Ještě okamžik tady byl, potichu křičel pod průsvitným závojem plamenů, ale potom se rysy jeho tváře náhle rozplynuly, slily se, roztékaly se jako lůj. Norville od něj odstoupil. Z Ala Steinowitze se stal hořící strašák. Slepě se potácel po dvoře, mávaje rukama, až nakonec upadl tváří na zem vedle třetího auta. Už nevypadal jako člověk, vypadal jako hořící batoh hadrů.

Lidé na verandě zuhlí, hloupě civěli na tuto nečekanou scénu autodafé. Ti tři, kterým Charlie spálila vlasy, se snažili dostat co nejrychleji pryč. Jejich vyhlídky do budoucnosti (třebaže krátké) nebyly určitě dobré: vlasy, ostříhané podle předpisů, teď vypadaly jako zčernalá, spečená čepice, přilepená na temeni hlavy.

„Odejďte,“ křičel na ně Andy. „Rychle odejděte. Ještě nikdy neudělala něco takového a nevím, jestli to dokáže zastavit!“

„Nic mi není, táto,“ pravila Charlie. Hlas měla tichý, soustředěný a jaksi lhostejný. „Všechno je v naprostém pořádku.“

Vtom začala vybuchovat auta. Vždy zadní část. Později, když si Andy v mysli přehrával nešťastnou příhodu na Mandersově farmě, byl si tím docela jist. Vždy vybuchla nejdřív zadní část, kde se nachází benzinová nádrž.

První byl na řadě Alův světlezelený plymouth, explodoval s tlumeným prskáním. Ze zadní kapoty plymouthu vyšlehlo klubko plamenů, příliš jasných na to, aby se do nich dalo dívat. Prasklo zadní sklo. Johnův a Rayův ford byl na řadě jako druhý, o necelé dvě vteřiny později. Zahnuté kusy kovu létaly vzduchem a poskakovaly po střeše domu.

„Charlie!“ křičel Andy. „Charlie, už to zastav!“

Odpověděla mu stejným tichým hlasem. „Nemůžu.“

Vybuchlo třetí auto.

Někdo se rozběhl. Někdo další ho následoval. Muži na verandě začali ustupovat. Andyho se někdo rázně snažil odtáhnout, Andy mu vzdoroval, a najednou ho už nikdo nedržel. Potom se rozběhli všichni. Bledí, jako stěna, oči vyvalené, zaslepené panikou. Jeden z mužů se zuhelnatělými vlasy chtěl přelézt plot, zachytil se o něj nohou a spadl po hlavě do malé vedlejší zahrádky, kde Norma před tou spouští pěstovala fazole. Kolíky na tahání fazolí stále ještě trčely ze země, jeden z nich tomu muži prosekl hrdlo a vykoul s mokřím mlasknutím na druhé straně. Na to mlasknutí Andy ve zbytku života nezapomněl. Agent se házel na záhonu jako chycený pstruh, kolík od fazolí mu trčel z krku jako rukověť oštěpu, krev se mu valila na košili vždy, když ze sebe vypravil slabý klokotavý zvuk.

Zbytek aut vybuchoval jako ohlušující šňůra prskavek. Dva z běžících mužů to hodilo stranou. Podobali se v té chvíli hadrovým panákům, z nichž jeden byl od pasu dolů v plamenech, druhý ležel na zemi posypán kousky nerozbitného skla jako kořením.

Do vzduchu stoupal tmavý kouř z hořícího benzínu. Za silnicí se za clonou z chvějivého vedra kroutily a svíjely kopce a pole, jako by v hrůze, ustupovala vzad. Splašené slepice běhaly sem a tam a kdákaly jako pominuté. Najednou se tři z nich octly v plamenech, rozběhly se jako ohnivé míče, z nichž trčely nohy a na vzdálenější straně dvora klesly k zemi.

„Charlie, hned to zastav! Zastav to!“

Pruh ohně se pohyboval napříč dvorem, v jedné rovné linii hořela dokonce i hlína, jako by byla posypána střelným prachem. Plameny dospěly až k Irvovu špalku se zaťatou sekerou, obklopily ho temným kruhem a potom pronikly dovnitř. Špalek se rozhořel plamenem.

„CHARLIE, PROKRISTAPÁNA!“

Na okraji trávníku, mezi verandou a hořící linií aut se povalovala pistole jednoho z agentů Dílny. Najednou v ní začaly vybuchovat náboje v sérii ostrých, mlaskavých explozí. Zbraň poskakovala po trávníku.

V této chvíli Andy ze všech sil uhodil Charlie do obličeje.

Hlava jí nadskočila, oči měla modré a prázdné. Pohlédla na něj, překvapena, dotčena, omráčena, a on najednou cítil, že je uzavřen v bublině rychle rostoucího vedra. Nadechl se a vzduch mu připadal jako tekuté sklo. Cítil, jak mu praskají chloupky v nose.

A opravdu. Když Andy napůl vlekl Irva dolů po schůdcích a přes předzahrádku, závan větru přivál na verandu spirálu jisker. Ze špalku na sekání dříví zůstal jen zčernalý pahýl. Ze slepic, které Charlie podpálila, nezůstalo nic, jen zuhelnatělé kosti a těžký hustý popel, snad z peří. Ne pečení, ale kremace.

„Posadte mě tam, ke stodole,“ namáhavě ze sebe vypravil Irv.

„Chci vám něco říct.“

„Potřebujete lékaře,“ namítl Andy.

„To se ví, že půjdu k doktorovi. Co je s vaší malou?“

„Omdlěla.“ Andy posadil Irva na zem a opřel ho o vrata stodoly. Irv k němu vzhlížel. Do tváře se mu vrátila trocha barvy a ze rtů mu zmizel namodralý odstín. Potil se. Velký, bílý farmářský dům za nimi, který tady, na Baillings Road, stál od roku 1868, pohlcovaly plameny.

„Ani jedna lidská bytost by neměla mít takové schopnosti jako ona,“ začal Irv.

„To s vámi souhlasím,“ odvětil Andy, a v té chvíli jeho pohled přeskočil z Irva přímo na kamennou tvář Normy Mandersové. „Jenže ani jedna lidská bytost by neměla mít mozkovou obrnu, dystrofii svalů nebo leukemii. Ale přece je mají. A často jsou to děti.“

„Neměla to o ní říct,“ pokyvoval hlavou Irv. „To se opravdu nepatří.“

Andy pokračoval a stále ještě hleděl na Normu: „Není to větší obluda než dítě se železnými plícemi, nebo děti z domova pro retardované.“

„Lituju, že jsem to řekla,“ omluvila se Norma a uhnula pohledem. „Byla jsem s ní venku krmit slepice. Prohlížely jsme si zvířata, byly jsme se spolu podívat na krávu. Ale, člověče, teď mi hoří dům nad hlavou a kolem je plno mrtvých.“

„To je mi líto.“

„Dům je pojištěnej, Normo,“ řekl Irv a uchopil její ruku do své zdravé.

„Co je mi to platný, když jsem tam měla talíře po mámě, která je měla po svý mámě?“ odpověděla Norma. „A ten náš krásnej psací stůl a obrazy, který jsme koupili loni v červenci na výstavě umění v Schenectady.“ Z jednoho oka ji skanula slza a Norma si ji utřela rukávem. „A všechny ty dopisy, cos mi psal, kdyžs byl na vojně.“

„Bude ta vaše žabka v pořádku?“ zeptal se Irv.

„To nevím.“

„Dobře mě teď poslouchejte. Jestli chcete, můžete udělat tohle: tadyhle vzađu za stodolou mám starej džíp značky Willys...“

„Ne, Irve! Nezaplítej se to toho ještě víc!“

Obrátil se, aby jí zpražil pohledem. Tvář měl šedivou, vrásčitou a zpocenou. Pár kroků od nich hořel jejich dům. Praskání šindelů připomínalo pukání divokých kaštanů ve vánočním krbu.

„Ti chlapi sem přišli bez zatykače a bez papírů od soudu a chtěli je odvést z mého pozemku,“ pravil.

„Lidi, který jsem si pozval, jak je zvykem v civilizovaný zemi, ve který platěj určitý zákony. Jeden z nich mě postřelil a druhej chtěl zastřelit tadyhle Andyho. Kulka mu letěla ani ne půl palce od hlavy.“

Andy si vzpomněl na ten první ohlušující výstřel, a na tu třísku, která odskočila od sloupu verandy. Až ho zamrazilo. „Přišli sem a toto všechno způsobili. Co chceš, abych udělal, Normo? Mám zůstat sedět na prdeli a hodit je do chřtánu tajný policie, jestli se vzpamatuje a vrátí se sem? Mám být hodnej Němec?“

„Ne,“ odpověděla chraplavě. „Ne, myslím, že ne.“

„Nemusíte...“ začal Andy.

„Cítím, že musím,“ skočil mu do řeči Irv. „A až se vrátí... nebo se snad nevrátí, Andy?“

„Ale jistě. Tihle se vždycky vrátí. Právě jste si nakoupil akcie vzrůstajícího se průmyslu, Irve.“

Irv se pisklavě a bez dechu rozesmál. „To je opravdu dobrý. Teda, až se tady ukážou, nebudu vědět nic jinýho, jenom, že jste si vzali můj Willys. Nic jinýho nevím, jenom to. A přeju vám všechno nejlepší.“

„Tak díky,“ odpověděl Andy klidně.

„Ale je nutný konat rychle,“ začal znovu Irv. „Odsud do města je daleko, ale za chvíli uviděj kouř. Přijedou hasiči. Tuším jste říkal něco o tom, že jedete s tou žabkou do Vermontu? Je to tak?“

„Ano,“ potvrdil Andy.

Vlevo od nich se ozvalo sténání. „Táto...“

Charlie se posadila. Zelenou blůzku a červené kalhoty měla celé zablácené. Tvář bledá, v očích chaos.

„Táto, co to tady hoří? Cítím, že tady něco hoří. To jsem udělala já? Co to tady hoří?“

Andy k ní přistoupil a zvedl ji. „To nic, dítě,“ řekl a podivil se, proč se tahle věta říkává dětem, třebaže ty stejně dobře jako my vědí, že to není pravda. „To nic. Jak je ti, miláčku?“

Charlie se ohlédla na hořící šňůru aut, na mrtvé tělo ztuhlé v křeči na zahradě, na Mandersův dům s ohnivou korunou. Plameny dosahovaly už i na verandu. Vítr odnášel kouř a vedro mimo ně, ale zápach benzínu a hořících šindelů byl nesnesitelný.

„To všechno jsem udělala já,“ řekla Charlie skoro neslyšně. Tvář se jí znovu začala stahovat do vrásek.

„Žabko!“ ozval se vážně Irv.

Pohlédla nad něj a skrze něj. „Já,“ vzdechla.

„Posadte ji sem,“ požádal Irv. „Chci jí něco říct.“

Andy přivedl Charlie k místu, kde se Irv opíral o vrata stodoly, a posadil ji na zem.

„Poslouchej mě, žabko,“ dal se do řeči Irv. „Ti lidi chtěli zabít tvýho tátu. Tys to věděla dřív než já, možná dokonce dřív než on, třebaže, at' se na místě propadnu, jestli vím jak. Je to tak?“

„Ano,“ odvětila Charlie. V očích měla ještě stále plno zoufalství. „Ale vy jste to nemohli vědět. Bylo to jako s tím vojákem, ale horší. Nedalo se... nedokázala jsem to zadržet. Ani trochu. Rozšířilo se to všude. Spálila jsem vám slepice. A skoro jsem spálila i svého vlastního tátu.“ Neštěstí v očích se proměnilo v slzy a ona začala bezmocně vzlykat.

„Tvůj táta je v pořádku,“ pokračoval Irv. Andy mlčel. Vzpomínal si na náhlý dusivý pocit, na zdání, že je zavřen v horké bublině.

„Už to nikdy neudělám,“ prohlásila Charlie.

„Nikdy.“

„Dobře,“ souhlasil Andy a položil jí ruku kolem ramenou. „Dobře, Charlie.“

„Nikdy.“ opakovala s tichým důrazem.

„To neříkej, žabko,“ řekl Irv a pohlédl na ni. „Takhle se nezavazuj. Dělej vždy jen to, co je třeba. Udělej to nejlepší, co se dá. A toto všechno se dá. Věřím, že jediný, do čeho bůh na tomto světě zasahuje, jsou záležitosti lidí, který říkají nikdy. Rozumíš, co chci říct?“

„Ne,“ přiznala se Charlie šeptem.

„Ale myslím, že tomu jednou porozumíš,“ dokončil Irv a pohlédl na Charlie s tak hlubokým soucitem, až se Andy mu stáhlo hrdlo lítostí a strachem. Potom se Irv podíval na manželku. „Podej mi tu hůl, co máš u nohy, Normo.“

Norma zvedla hůl, vložila mu ji do ruky a znovu zdůraznila, že v tomto stavu udělá nejlíp, když bude klidně odpočívat. Charlie, tak, aby to Andy slyšel, znovu řekla: „Nikdy.“ Řekla to skoro neslyšně, jen to vydechla, něco jako slavnostní přísahu.

-17-

„Koukněte, Andy,“ pravil Irv a nakreslil do prachu rovnou čáru. „Todleto je polní cesta, po který jsme přijeli sem, Baillings Road. Po ní pojedete takový čtvrt míle, dorazíte k cestě, odbočující do lesa. Normální auto po ní neprojde, ale Willysu by se to mohlo podařit, jestliže zařadíte náhon na všechny čtyři kola a budete šikovně manipulovat se spojkou. Párkrát se vám třeba bude zdát, že jste z cesty sjel, ale klidně pokračujte dál a ona se zase objeví. Ta cesta není na žádný mapě, jestli mi rozumíte? Na žádný mapě.“

Andy přikývl a sledoval hůl, jak do prachu kreslí lesní cestu.

„Pojedete po ní asi dvanáct mil na východ a jestli se vám nestane žádněj malér a nezabloudíte, dostanete se na silnici 152 nedaleko Hoag Corners. Po stodaapadesátce se dáte doleva, směrem na sever a asi po míli přijedete k další lesní cestě. Má ještě horší povrch. Možná, že bude mokrá, nebo dokonce rozbahněná. Willysu ji možná zvládne, možná ne. Už jsem po ní nejel takovejch pět let. Je to jediná cesta, o který vím, že vede na východ do Vermontu, a přitom není blokována. Tato druhá cesta vás dovede na dálnici 22 severně od Cherry Plain a jižně od vermontské hranic. V tý době už byste měli bejt z nejhoršího venku – třebaže předpokládám, že vaše jména a fotky už jsou v éteru. Ale my vám přejem jen to nejlepší, že jo, Normo?“

„Ano,“ přisvědčila, ale neznělo to hlasitěji než nadechnutí. Pohlédla na Charlie. „Zachránilas tátovi život, maličká. Na to se nezapomíná.“

„Opravdu?“ pravila Charlie tak nevýrazným hlasem, že se na ni Norma Mandersová zahleděla zmateně a poněkud vylekaně. Tehdy se Charlie pokusila o nesmělý úsměv a i Norma se s úlevou usmála.

„Klíče jsou v tom Willysu a ...“ Irv natáhl krk a naklonil hlavu. „Slyšíte?“

Byl to stoupající a klesající zvuk sirény, dosud ještě nevýrazný, ale blížící se.

„Hasiči,“ oznámil Irv. „Tak už byste měli vypadnout.“

„Tak pojďme, Charlie,“ řekl Andy. Charlie k němu přistoupila, oči červené pláčem. Nepatrný úsměv zmizel jako váhavé sluneční paprsky v moři oblaků, ale Andyho povzbudilo, že se vůbec objevil. Ve tváři měla výraz člověka, kterému se sotva podařilo zachránit si holý život a je otřesen a zraněn. Andy si přál mít její moc a moci ji použít. Věděl by proti komu.

„Děkujeme vám, Irve,“ řekl.

„Je mi to moc líto,“ tiše pravila Charlie. „To, co se stalo s vašim domem a se slepičkami... i to všechno ostatní.“

„Docela určitě to nebyla tvoje vina, žabko,“ odpověděl Irv. „Zavinili si to sami. Dávej pozor na tátu.“

„Tak jo,“ řekla na rozloučenou.

Andy ji uchopil za ruku a vedl ji kolem stodoly tam, kde pod stříškou parkoval Willys.

Sirény hasičů už byly docela blízko, když ho nastartoval a vyrazil s ním přes trávník. Dům se už proměnil v hořící peklo. Naposledy spatřil Mandersovy ve zpětném zrcátku pod plátěnou střechou terénního vozu: Irv se opíral o stodolu, raněnou ruku měl ovázanou kusem bílé látky, která červenala krví. Norma seděla vedle něj. Irv ji objímal zdravou rukou. Andy jim zamával a Irv odpověděl nepatrným gestem zraněné ruky. Norma nemávala. Třeba přemýšlela o matčině porcelánu, o psacím stole, o milostných dopisech – o tom všem, co nikdy nemohly nahradit peníze z pojišťovny.

-18-

První lesní cestu našli přesně tam, kde podle Irvova popisu měla být. Andy nastavil na autě náhon na všechna kola a zabočil na ni.

„Drž se, Charlie,“ upozornil. „Bude to házet.“

Charlie se držela. Byla bledá a apatická, pohled na ni Andyho znervózňoval. Chalupa Granthera McGeeho v Tashmore Pondu. Kdyby se nám podařilo dorazit tam a moci tam zůstat. Postavíme se na nohy a potom budeme přemýšlet, co dál

Zítřka o tom budeme přemýšlet. I zítřka je den, jak se říká.

Willys burácel a poskakoval po cestě, kterou tvořily jen dvě vyježděné koleje s několika zakrslými borovicemi po stranách. V tomto kraji se neukázal dřevorubec už aspoň deset let, a Andy pochyboval, že tady od té doby byl i někdo jiný, snad s výjimkou zatoulaného lovce. Asi po šesti mílích to vypadalo, přesně jak předpověděl Irv, že se cesta ztratila, a Andy musel dvakrát zastavit a odklízet z cesty vyvrácené stromy. Podruhé, když cítil, jak mu námahou buší krev ve spáncích, až ztrácel vědomí, zvedl oči a spatřil obrovskou laň, jak si ho zadumaně prohlíží. Chvilí tam postála, a potom se v okamžiku ztratila v hlubokém lese, jen bliklo bílé světlo pod jejím ocasem. Andy pohlédl na Charlie a všiml si, že pohyb zvířete v ní vyvolal jakési nadšení, a to ho znovu povzbudilo. Po krátké době opět našli dvě vyjeté koleje a kolem třetí hodiny dorazili na dvouproutovou silnici s asfaltovým povrchem.

-19-

Orville Jamieson, poškrábaný, unavený a očividně neschopen kráčet s vyvrknutým kotníkem, seděl na kraji Baillings Road, asi půl míle od Mandersovy farmy a něco říkal do krátkovlnné vysílačky. Jeho zpráva se přenášela přes mobilní retranslační velitelské stanoviště v nákladním voze, zaparkovaném na hlavní ulici v Hastings Glen. Nákladní auto bylo vybaveno zabudovaným utajovačem a výkonným vysílacím zařízením. Hlášení, které vysílal O.J., utajovač zakódoval, zesílil signál a odvysílal do New Yorku, kde ho zachytila radioreléová stanice a odvysílala do Longmontu, stát Virginia, přímo do kanceláře, v níž seděl kapitán.

Kapitán teď nevypadal tak svěže a bodře, jako když ráno přijížděl na kole do práce. Jamiesonovo hlášení se zdálo být takřka neuvěřitelným: Věděli už i dříve, že to děvče v sobě něco má, ale tato historka o masakru a nečekaném zvratu zapůsobila (zvláště na kapitána) jako blesk z čistého nebe. Čtyři nebo šest mrtvých, ostatní v chaosu rozutečení po lese, půltucet aut v plamenech, dům spálený na popel, zraněný civil, který každému, kdo bude ochoten poslouchat, bude vyprávět o tom, jak na jeho

příjezdovku pronikla skupina neonacistů, zaútočila a bez zatykače chtěla odvést muže a děvčátko, které pozval domů na oběd.

Když O.J. skončil hlášení (ve skutečnosti ho vůbec neskončil, protože v poloviční hysterii všechno stále dokola opakoval), Kapitán se posadil do svého hlubokého otočného křesla a pokoušel se přemýšlet. Od operace v Zátoce sviní nikdy nemusel přemýšlet nad něčím tak absolutně nepodařeným. Ale tentokrát to bylo na americké půdě.

Jeho kancelář byla šedivá a plná těžkých stínů, neboť teď se slunce nacházelo na druhé straně budovy. Kapitán však světlo nerozsvítil. Ráchel se mu ozvala bzučákem interkomu, ale řekl jí, že nechce mluvit s nikým, a říká-li s nikým, myslí tím vůbec s nikým.

Cítil se najednou starý.

Slyšel v uších Wanlessova slova: Říkám vám, že je tady potenciální možnost ničení. Tak dobře, teď už to nebyla otázka potenciální možnosti, že ano? Ale my ji dostaneme, přemýšlel a skelným pohledem hleděl na druhou stranu místnosti. Ba, ba, my ji dostaneme.

Zazvonil na Ráchel.

„Okamžitě chci mluvit s Orvillem Jamiesonem, jakmile sem přiletí,“ oznámil jí. „A rovněž chci hovořit s generálem Brackmanem ve Washingtonu. Absolutní priorita. Nahoře ve státě New York vznikla možnost případných komplikací a chci, abyste mu řekla, že se na jejich odstranění pracuje.“

„Ano pane,“ uctivě odpověděla Ráchel.

„V devět nula nula chci vidět všech šest náměstků. I to má absolutní prioritu. A chci mluvit s náčelníkem policie na severu státu New York.“ Policie se zúčastňovala na systematickém pátrání a kapitán jí to chtěl připomenout. Až se začne házet bláto, musí si být jist, že ho má na ně kdesi po ruce připravené plné necky. A rovněž to chtěl připomenout před jednotnou frontou oponentů, kteří, tváříce se kultivovaně, se z toho chtěli vyvléct.

Zaváhal a potom dodal: „A až zavolá John Rainbird, řekněte mu, že s ním chci mluvit. Mám pro něj další práci.“

„Ano pane.“

Kapitán stáhl ruku z interkomu. Opřel se v křesle a studoval pohybující se stíny.

„Všechno, co se stalo, se může napravit,“ řekl těm stínům. To bylo jeho životní krédo – nikoliv vyšité bavlnkou na plátně a zavěšené na stěně, nikoliv vyražené na měděné plaketě, ale vryté přímo do duše, jako životní pravda.

Všechno se může napravit. Až dodnes, až do Jamiesonova hlášení, tomu věřil. Byla to filozofie, která pomáhala chudému hornickému synkovi z Pennsylvánie překonat dlouhou cestu. A věřil tomu ještě i teď, třebaže jeho víra byla poněkud otřesena. Pokud jde o Manderse a jeho ženu, ti určitě mají příbuzné, roztroušené od Nové Anglie až po Kalifornii, a každý z nich může fungovat jako potenciální páka. Právě tady, v Longmontu, měli několik přísně tajných sad informací, které měly zabránit tomu, že by se na některém zasedání Kongresu dostaly na přetřes metody Dílny, což by se ehm... poněkud špatně poslouchalo. Auta a dokonce i agenti, to byl jen materiál, třebaže dříve si dost často opravdu neuměl představit, že by se jednou musel obejít bez Ala Steinowitze. Kdo by byl schopen Ala nahradit? To, co udělali Alovi, jestli už nic jiného, si to děcko i jeho povedený papínek pořádně odserou. O to se kapitán postará.

Jenže co s tou holkou? Může se napravit, co se stalo s tou holkou?

Měli své způsoby. Měli své metody kontroly.

Spisy McGeeových byly ještě stále tady, na tom knihovním vozíku. Postavil se, přistoupil k nim a nesoustředěně se jimi začal přehrabovat. Přemýšlel, kde v této chvíli asi je John Rainbird.

Kapitola IV

Washington, D.C.

-1-

John Rainbird, ve chvíli, kdy na něj kapitán Hollister pomyslel, seděl v hotelu Mayflower u televizního kvizu, pod názvem Kdo je vtipnější. Byl nahý. Seděl na židli, s bosýma hohama hezky vedle sebe a sledoval program. Čekal, až se setmí. Potom čekal, až se snese noc. Když se nakonec snesla, čekal, až

bude ráno. Když bylo časně ráno a pulz hotelu docela zeslábl, Rainbird už nečekal, ale odebral se do pokoje 1217, kde zabil doktora Wanlesse. Potom sešel sem dolů a přemýšlel o tom všem, co mu Wanless vyprávěl předtím, než zemřel. Když konečně vyšlo slunce, krátce si zdříml.

John Rainbird byl člověk smířený se vším. Tedy téměř se vším – s kapitánem, s Dílnou, se Spojenými státy. Byl smířen s bohem, se satanem, i s vesmírem. Nebyl-li ještě docela smířen sám se sebou, bylo to proto, že jeho pozemská pouť dosud neskončila. Utrpěl hodně zranění, řadu úctyhodných jizev. Nebylo důležité, že se lidé od něho odvraceli se strachem a odporem. Nebylo důležité, že ve Vietnamu přišel o oko. Nebylo vůbec důležité, jaký dostával plat. Za všechny peníze, které dostával, si kupoval boty. Miloval totiž boty. Měl dům ve Flagstaffu, a ať tam chodil jakkoliv zřídka, všechny boty si nechal posílat právě tam. Když měl příležitost navštívit svůj dům, obouval si boty všech možných značek – Gucci, Bally, Bass, Adidas, Van Donen. Boty. Jeho dům byl zvláštní les a v každé místnosti rostly stromy věšáků na boty a John mohl chodit z pokoje do pokoje a obdivovat na nich plody ve tvaru bot. Ale když byl sám, chodil bos. Jeho otce, čistokrevného Čerokéze, pochovali bosého. Pohřební mokasiny mu kdosi ukradl.

Kromě bot se John Rainbird zajímal jen o dvě věci. Jednou z nich byla smrt. Jeho vlastní, samozřejmě. Na tuto nevyhnutnost byl připraven nejméně dvacet let, možná i déle. Jeho džobem byl vždy obchod se smrtí a bylo to jediné řemeslo, ve kterém kdy vynikl. Jak dospíval, stále více se zajímal o smrt, jako se umělec zajímá o kvalitu a stálost světla, jako se spisovatelé snaží vyhmátnout charakteristické rozdíly mezi postavami, jako nevidomí nahmatávají slepecké písmo. To, co ho zajímalo nejvíce, byl skutečný odchod, skutečné vypuštění duše, odchod z těla a z toho, co lidská bytost chápe jako život, a přechod do něčeho příštího. Jaké to asi je, když kamsi mizíš? Myslíš při tom, že je to sen, z něhož se lze vzbudit? Je tam křesťanský ďábel z vidlemi, připravený napíchnout na ně tvou ječící duši a odvléct ji do pekla jako kus masa na rožni? Cítíš při tom radost? Víš, že odcházíš do nenávratna? Co asi vidí oči umírajícího?

Rainbird doufal, že sám bude mít brzy příležitost se o tom přesvědčit. Při jeho práci se smrt dostavovala často rychle a nečekaně, mohlo se to odehrát stejně rychle jako mrknutí. Doufal, že bude mít čas se připravit a všechno procítit, až si pro něj přijde jeho vlastní smrt. V poslední době ještě důkladněji studoval tváře lidí, které zabíjel, a snažil se zachytit to tajemství v jejich očích.

Smrt ho zajímala.

Ale stejně ho zajímalo i to děvče, o které všem šlo. Charlene McGeeová. Kapitán se domníval, že John Rainbird má o McGeeových jen mlhavé představy, jakož i o všem dalším kolem programu P6. Ve skutečnosti toho Rainbird věděl skoro tolik, co sám kapitán – a to ho mohlo předurčit do úlohy vykonavatele opatření na odstranění McGeeových, jestliže se o tom kapitán včas dozví. Všichni předpokládali, že to děvče má obrovskou moc, nebo její latentní podobu – možná celou baterii takových schopností. Chtěl se s tím děvčetem setkat, aby viděl, co je to za moc. Věděl i to, že Andy McGee má schopnosti, kterým kapitán říkal potenciální mentální dominance. Ale to se Johna Rainbirda netýkalo. John Rainbird dosud nikdy nepotkal člověka, který by ho dokázal ovládat.

Kvíz skončil. Začaly zprávy. Ani jedna z nich nebyla dobrá. John Rainbird nejedl, nepil, nekouřil. Seděl dovoňava vykoupaný, ničím nezatížený, jako prázdná ořechová skořápka a čekal, až přijde čas zabíjení, aby mohl vstát a jít.

-2-

Během dne kapitán přemýšlel, jak je Rainbird tichý. Ani doktor Wanless ho neslyšel. Vzbudil se ze zdravého spánku. Vzbudil se, když ho pod nosem polechtaly prsty. Vzbudil se a všiml si, že se tady objevil příznak jeho zlých snů, který se mu tyčil nad postelí. Jedno oko se slabě lesklo ve světle přicházejícím z koupelny, které nechával rozsvícené vždy, když spal na neznámém místě. Tam, kde mělo být druhé oko, zel jen prázdný kráter.

Wanless otevřel ústa, aby začal křičet, ale John Rainbird mu prsty jedné ruky stlačil nos a druhou mu zakryl ústa. Wanless sebou začal házet.

„Pst,“ tišil ho Rainbird. Zněla z toho laskavá shovívavost matky, která konejší dítě při přebalování.

Wanless začal bojovat urputněji.

„Jestli chcete přežít, tak se uklidněte a buďte potichu,“ přikázal mu Rainbird.

Wanless na něj pohlédl, ještě jednou sebou škubnul a potom zůstal klidně ležet.

„Už budete hodný?“ zeptal se Rainbird.

Wanless přikývl. Tvář mu při tom pohybu zčervenala.

Rainbird odtáhl ruce a Wanless začal ztěžka, chraplavě dýchat. Z jedné nosní dírky se mu spustil tenký pramének krve.

„Kdo jste... poslal vás... kapitán?“

„Říkají mi Rainbird,“ odpověděl tlumeně. „Máte pravdu. Poslal mě kapitán.“

Wanlessovy oči se ve tmě rozšířily. Vyplázl jazyk a olízl si rty. Jak tam ležel zabalen do příkrývky, vypadal jako přestárlé nemluvně.

„Mám peníze,“ zašeptal. „Mám konto ve švýcarské bance. Hodně peněz. Všechny můžou být vaše. Už nikdy neotevřu ústa. Přisahám před bohem.“

„Nezajímají mě vaše peníze, doktore Wanlessi,“ začal Rainbird.

Wanless se na něj zahleděl, levý koutek úst se šklebil, levé oko slzelo, levé víčko se chvělo.

„Jestli chcete být mezi živými, až vyjde slunce,“ pokračoval Rainbird, „promluvte si se mnou. Udělejte mi přednášku. Seminář, na kterém budu jediným účastníkem. Ujišť'uji vás, že budu pozorným, dobrým žákem. A já vám za to daruji život, jehož zbytek strávíte daleko, mimo dosah kapitána a Dílny. Rozumíte mi?“

„Rozumím,“ odpověděl chraptivě Wanless.

„A souhlasíte?“

„Ano... ale co...“

Rainbird mu položil dva prsty na rty a doktor Wanless okamžitě utichl. Jeho podvyživená hrud' se rychle zvedala a klesala.

„Teď vám řeknu jedno jméno,“ oznámil Rainbird, „a potom začne vaše přednáška. V té přednášce bude všechno, co víte, všechno, co jen tušíte, všechno, co předpokládáte. Jste připraven na to jméno, doktore Wanlessi?“

„Ano, jsem,“ přikývl doktor Wanless.

„To jméno zní Charlene McGeeová,“ řekl Rainbird dramaticky a doktor Wanless se pustil do vyprávění. Zpočátku jeho slova plynula pomalu, potom začal zrychlovat. Mluvil a mluvil. Odpřednášel Rainbirdovi celou historii zkoušek s preparátem P6 a vyprávěl mu o pokusu, kterým tyto zkoušky vyvrcholily. Mnoho z toho, co řekl, už Rainbird věděl, ale Wanless vyplnil i množství dosud bílých míst. Doktor mu podal kompletní výklad teorie, který už toho dne dopoledne přednesl kapitánovi, ale tentokrát nenarážel na hluchotu. Rainbird poslouchal pozorně a ochotně, občas se zamračil, občas jemně tleskl, občas se zasmál tichým smíchem Wanlessovu přirovnání s odvykáním od plen. To Wanlesse povzbudilo, aby vyprávěl rychleji, a když se začal opakovat, jako se to starým lidem stává, Rainbird natáhl ruce, stlačil Wanlessovi nos a druhou opět zakryl ústa.

„Je mi líto,“ řekl Rainbird.

Wanless kladl odpor a házel se pod Rainbirdovým tlakem. Rainbird přitlačil ještě víc, a když Wanless začal ochabovat, náhle odtáhl ruku, kterou mu tiskl nos. Zvuk doktorova sípavého dechu se podobal zvuku unikajícímu z pneumatiky, propíchnuté velkým hřebíkem. Oči se mu v jamkách divoce převalovaly jako oči koně, vylekaného až k šílenství, ale ještě stále nebylo skoro nic vidět.

Rainbird uchopil doktora Wanlesse za límec pyžama a strhl ho k okraji postele, takže mu studené bílé světlo z koupelny svítalo přímo do tváře.

Potom mu opět stlačil nos.

Muž dokáže přežít bez trvalého poškození mozku ještě asi devět minut po tom, co se mu zastaví přívod vzduchu do organismu, jestliže je přitom v úplném klidu. Žena, která má o něco větší kapacitu plic a o něco větší schopnost odstraňovat kysličník uhličitý, přežije deset až dvanáct minut. Zápas a strach, samozřejmě, tento čas přežití značně zkracují.

Doktor Wanless energicky zápasil čtyřicet vteřin, potom začalo jeho úsilí o záchranu vlastního života ochabovat. Rukama ještě lehce vrážel do hrbolaté žuly, která byla Rainbirdovou tvář. Paty mu bubnovaly do koberce tlumený signál na ústup. Pod Rainbirdovou mozolnatou dlaní mu začaly téct sliny. To byla ta chvíle.

Rainbird se naklonil dopředu a dětsky dychtivě studoval Wanlessovy oči.

Ale bylo to stále totéž, stále totéž. Zdálo se, že z očí se už vytratil strach a místo něho se naplnily obrovskými rozpaky. Nikoliv údivem, nikoliv náhlým porozuměním, či pochopením, nikoliv bázní, pouze rozpaky. Na okamžik se tyto dvě rozpačité oči upřely do jediného oka Johna Rainbirda a Rainbird věděl, že ty oči ho vidí. Možná ho vidí rozmazaného, možná jim mizí z dohledu ve chvíli, kdy doktor odcházel daleko, předaleko, ale rozhodně ho vidí. A potom tady už nebylo nic, jen skleněný pohled. Doktor Wanless už přestal být v hotelu Mayflower. Rainbird seděl na pelesti jeho postele vedle panáka v životní velikosti.

Ještě stále seděl, s jednou rukou na panákových ústech, druhou pevně tisknouce jeho nosní dírky. Bylo lepší mít jistotu. Zůstal v této poloze ještě deset minut.

Myslel na to, co mu Wanless vyprávěl o Charlene McGeeové. Je možné, aby mělo dítě takovou moc? Asi ano. V Kalkatě jednou viděl člověka, který si bodal nože do těla – do nohou, do prsou, do krku – potom je vytáhl, a nezůstaly mu žádné rány. Je to možné. A rozhodně je to... zajímavé.

Přemýšlel o tom, a v tom se přistihl, že si představuje, jaké by to bylo, zabít dítě. Nikdy nic takového vědomě neucínil (třebaže jednou umístil bombu do dopravního letadla, a když vybuchla, usmrtila všech sedmašedesát cestujících, a mezi nimi bylo jedno, možná i více dětí, ale to nebylo totéž, nebylo to osobní). Jeho práce si nevyžadovala zabíjení dětí. Zatím. Nebyli přece žádnou teroristickou organizací, třebaže někteří lidé, například ti poserové v Kongresu – si to mysleli.

Byli přece vědeckou institucí.

Možná, že u dítěte by to bylo jinak. Dítě mohlo mít v očích před smrtí jiný výraz, více než jen rozpaky, které mu připadaly tak prázdné a tak – ano to je ono – tak smutné.

Část toho, co potřeboval vědět, mohl objevit ve smrti nějakého dítěte.

Dítěte, jako je tato Charlene McGeeová.

„Můj život je jako rovné cesty v poušti,“ potichu pravil John Rainbird. Pohledem se hluboce pohroužil do bezvýrazných modrých kousků mramoru, které bývaly očima doktora Wanlesse. „Ale tvůj život už není cesta, příteli... můj dobrý příteli.“

Políbil Wanlesse na tvář, potom i na druhou. Uložil ho zpět do postele a přehodil přes něj příkrývku. Rozprostřela se nad jeho mrtvým tělem měkce jako padák a obkreslila obrys Wanlessova nosu, který se už nechvěl, jen čněl vzhůru pod bílým batistem.

Rainbird odešel z pokoje.

Zbytek té noci myslel na děvče, které údajně umělo zapalovat oheň. Moc na něj myslel. Představoval si, kde asi je, o čem přemýšlí, o čem sní. Pociťl k němu jistou něhu a nutnost ho chránit.

Když po šesté hodině ranní usínal, byl si už jist: to děvče bude jeho.

Kapitola V

TASHMORE, STÁT VERMONT

-1-

Andy a Charlie McGeeovi dorazili do chalupy u Tashmore Pondu dva dni po požáru na Mandersově farmě. Už když vyřáždili, nebyl Willys v nejlepší formě a poskakování po lesních cestách, na které je vypravil Irv Manders, mu na formě ani trochu nepřidalo.

Když končil den, který začínal v Hasting Glen, a nastal soumrak, nebyl ani dvacet metrů od výjezdu z druhé – té horší – z obou lesních cest. Před nimi se nacházela silnice 22, skrytá za hustě rostoucím křovím.. Třebaže ji neviděli, chvílemi slyšeli hukot a viděli světla projíždějících aut a kamiónů. Tuto noc přespali ve Willysu, zakryti hadry, aby jim bylo teplo. Vyrázili potom brzy ráno, krátce po páté hodině, když se na východě ohlašoval nový den jen bledším odstínem tmy. To bylo včera ráno.

Charlie byla bledá, apatická a vyčerpaná. Neptala se, co by se jí mohlo stát, kdyby mezitím posunuli silniční zátarasy ještě dál na východ. Stejně by to byla zbytečná otázka, neboť jestliže silniční zátarasy přemístili, tak je chytí, a není k tomu prostě co dodat. Stejně zbytečné bylo jen pomyslet na to, že by Willys opustili, a tak se jim vyhnuli. Charlie nebyla schopna jít pěšky, a jestli měl Andy říci pravdu, nebyl toho schopen ani on.

Andy proto sjel z hlavní silnice a po celý den se natrásali a kličkovali po podřadných cestách pod bílou říjnovou oblohou, která slibovala déšť, ale nakonec ho přece nepřinesla. Charlie většinu času prospala a

Andy se o ni bál. Bál se, že spánek zneužívá na to, aby raději unikla před tím, co se stalo, než by se pokusila vyrovnat se s tím.

Dvakrát zastavil vedle stánků u cesty a koupil hamburgry a hranolky. Po druhé už musel zaplatit pětidolarovkou, kterou dostal od Jima Paulsona, řidiče toho krytého nákladáku. Většina drobných, kterou měli z telefonních automatů, už byla pryč. Asi mu vypadala z kapes v tom blázinci u Mandersových, ale přesně si na to nevzpomínal. Zmizelo však i něco dalšího: ta děsivá, necitlivá místa na tváři. Ta místa zmizela někdy během noci. To však za ztrátu nepovažoval.

Charlie se jídla skoro nedotkla.

V noci, asi hodinu po setmění, dojeli k odpočívadlu na dálnici. Bylo opuštěné. Podzimní sezóna indiánských slavností kmene Winnebagů už pro turisty skončila, začne opět až příští rok. Nápis, vypálený do neopracovaného dřeva hlásaly: **ZÁKAZ STANOVÁNÍ, ZÁKAZ ROZDĚLÁVÁNÍ OHNĚ, PSY DRŽTE NA ŘEMÍNKU, ZNEČIŠTĚNÍ SE TRESTÁ POKUTOU 500 DOLARŮ.**

„Tady opravdu mají smysl pro humor,“ zamručel si Andy pod fousy a zůstal s Willysem na odděleném místě na nejvzdálenějším konci parkoviště, skoro až v keřích, u bublajícího potůčku. Oba vystoupili a bezeslova zašli k vodě. Bylo zamračeno, ne však zima, hvězdy nebylo vidět a noc se zdála být mimořádně tmavou. Na chvíli se posadili a poslouchali vyprávění potoka. Uchopil Charlie za ruku a ta se rozplakala, až jí dlouhé vzlyky skoro roztrhly hrud’.

Vzal ji do náruči a kolíbal ji na rukou. „Charlie,“ šeptal jí, „Charlie, Charlie, neplač.“

„Prosím tě, tati, nedovol mi, abych to ještě někdy udělala,“ žádala ho se slzami v očích. „Jestli mi to ještě jednou dovolíš, a já to ještě jednou udělám, zabiju i sebe, a tak tě prosím... prosím tě... už nikdy...“

„Miláčku,“ řekl. „Jen klid. Jen už nikdy neříkej, že se zabiješ. To je bláznovství.“

„Ne,“ odpověděla. „Není. Já to myslím doopravdy, táto.“

Andy dlouho přemýšlel a potom pomalu řekl: „Nevím, jestli toho budu schopen, Charlie. Ale slibuji ti, že se o to aspoň pokusím. Stačí ti to?“

Hrobové ticho z její strany bylo dostatečnou odpovědí.

„I já mám strach,“ pokračoval potichu. „I otcové mívají strach. Lepší bude, když si to uvědomíš.“

I druhou noc strávili v kabině Willysu. V šest ráno už byli znovu na cestě. Oblaka se protrhávala a kolem desáté se ukázalo, že je čeká nádherný den babího léta. Krátce po tom, co překročili hranice státu Vermont, viděl muže na žebřících, které se jako stožáry tyčily mezi korunami jabloní v sadech a nákladní auta, plná obrovských košů červených jablek. V půl dvanácté odbočili ze čtyřiatřicítky na úzkou polní cestu se dvěma vyježděnými kolejemi, označenou cedulkou **SOUKROMÉ VLASTNICTVÍ**, a Andy pocítil v hrudi jakousi úlevu. Dostali se na pozemek Granthera McGeeho. Byli doma.

Vezli se pomalu asi půldruhé míle směrem k jezeru. Červené a zlaté říjnové listí vířilo na cestě před tupým, nosem džípu. Mezi stromy spatřili zrcadlení vody, když dorazili na rozcestí. Křížem přes užší z obou cest byl zavěšen těžký ocelový řetěz a na řetězu visela žlutá cedule s rezavými skvrnami a s nápisem: **zákaz vstupu z příkazu okresního šerifa**. Rezavé skvrny se šířily zejména kolem šesti, nebo osmi jamek v kovu a Andy odhadoval, že je to práce nějakého děcka, které tady bylo na prázdninách a pokoušelo se zahánět nudu střílením ze vzduchovky. Ale to už musí být roky.

Vystoupil z Willysu a z kapsy vytáhl kroužek s klíči. Na kroužku byl připevněn kožený štítek s iniciálkami. A.McG. Iniciálky byly téměř setřené. Ten kousek kůže mu jednou na Vánoce darovala Vicky. Byly to ty Vánoce před Charlieiným narozením.

Chvíli stál u řetězu, hleděl na kožený štítek a potom na klíče u něj. Klíčů bylo víc než deset. Klíče jsou zvláštní věci. Podle toho, jak se ti na kroužku hromadí klíče, by sis mohl sestavit životopis. Andy věděl, že někteří lidé – nepochybně lepší organizátoři než on – prostě staré klíče zahazují, právě tak, jako si tyto typy se smyslem pro pořádek zvykly vyprazdňovat náprsní tašku každých šest měsíců, nebo v jiném pravidelném časovém intervalu. Andy nikdy nic takového nedělal.

Měl tam klíč od dveří východního křídla Prince Hall v Harrisonu, kde byla kdysi jeho pracovna. Tedy pracovna na katedře angličtiny. Měl tam klíč od bytu v Harrisonu, v němž jednoho dne zjistil, že mu Dílna zabila ženu a unesla dceru. Dva až tři klíče neuměl zařadit. Klíče jsou něco zvláštního. Opravdu.

Zamlžilo se mu před očima. Najednou mu chyběla Vicky. Cítil, že ji potřebuje tak, jako to pocíťoval v

těch prvních hrozných týdních na útěku s Charlie. Byl příliš unaven, příliš vylekán, příliš rozhněván. Kdyby v této chvíli měl tady, na Grantherově cestě, v řadě před sebou všechny zaměstnance Dílny, a kdyby mu někdo dal do rukou samopal...

„Tati?“ byl to Charliein hlas, plný obav. „Nemůžeš najít klíč?“

„Neboj se, mám ho,“ odpověděl. Byl až mezi posledními. Malý klíč značky Yale, na který kdysi vyškřábal kapesním nožikem T.P., iniciály Tashmore Pond. Naposledy tady byli rok před Charlieiným narozením a teď musel Andy trochu přitlačit, než dostal klíč do ztuhlé vložky. Nakonec se zámek s prasknutím otevřel a řetěz se sesunul na koberec z opadaného listí. Projel s Willysem a znovu řetěz opatrně zamkl.

Cesta byla ve špatném stavu, to si Andy všiml na první pohled. Když sem jezdívali každé léto a zůstali tři-čtyři týdny, věnoval vždy trochu času údržbě cesty – od Sama Moora ze šterkoviště dostal nákladňák šterku a tím zasypával výmoly, vyklučil křoví, a někdy zavolal i Sama, aby cestu srovnal svým starým buldozerem. Důležitější cestou byla ta druhá, ta širší, která vedla z rozcestí dolů, téměř ke dvěma tuctům chat a chalup kolem břehu. Jejich majitelé si vytvořili vlastní Silniční sdružení, do něhož každoročně odváděli příspěvky. Jednou ročně, v srpnu, se scházeli na výroční členské schůzi a dělali všechno, co k tomu patří (třebaže schůze byla jen záminkou, aby se mohli před Svátkem práce, který se slaví prvního září a který dělá tečku za dalším létem, jaksepatří opít), ale tato užší cesta vede jedinečně ke Grantherovu domu, neboť Granther kdysi dávno, ještě v dobách hospodářské krize za babku skoupil všechnu okolní půdu.

Za starých dob měli rodinné auto, dodávkový ford. Pochyboval, že stará dodávka by tudy teď projela, protože i Willys s vysoko posazenou nápravou dvakrát, nebo třikrát zavadil spodkem. Andy na to vůbec nepomyslel, ale znamenalo to, že tady dole nikdo nebyl.

„Budeme tam mít elektřinu, táto?“ zeptala se Charlie.

„Nikoliv,“ odpověděl. „A ani telefon. Nemůžeme si dovolit začít používat elektřinu, holka. To by bylo, jako kdybychom rovnou vyvěsili nápis JSME TADY. Ale jsou tam petrolejky a dva plechové sudy nafty na topení. Tedy jestli ji neukradli.“ Toho se trochu bál. Od té doby, co tady byli naposledy, cena nafty značně stoupla, a tak předpokládal, že by to případnému zloději stálo za to.

„Bude tam...“

„Doprdele,“ zaklel Andy. Šlápl na brzdu. Křížem přes cestu ležel svalený strom, velká stará bříza. Asi po nějaké zimní vichřici. „Dál musíme pěšky. Už je to jen asi míli. To zvládneme.“ Později se chtěl vrátit s Grantherovou pilou a strom pořezat. Nechtěl tady nechat Irvův Willys jen tak. Bylo sem moc vidět.

Rozcuchal jí vlasy. „Tak jdeme.“

Vystoupili z auta a Charlie bez námahy podlezla pod břízou, zatímco Andy jí opatrně přešel shora a dával pozor, aby se pokud možno nepoškrábal. Listí jim příjemně šustilo pod nohama, když po něm šli, a okolní lesy voněly podzimem. Ze stromů si je prohlížela veverka a pozorně sledovala jejich postup. Opět mezi stromy spatřili světlemodré pásy vodní hladiny.

„O čem jsi to mluvila, než jsme přišli k té bříze?“ optal se Andy.

„Jestli bude dost nafty, jestli zůstaneme celou zimu.“

„Ne, ale na začátek bude stačit. A potom nasekám dřevo. A ty nasbíráš.“ Po desíti minutách se cesta rozšířila v rovinku na břehu Tashmore Pondu. A byli na místě. Na chvíli se oba zastavili. Andy nevěděl, co Charlie cítí, ale on se ocitl ve víru vzpomínek, a to v tak absolutním, že mírný výraz nostalgie by ho vůbec nevystihl. Do vzpomínek se mu zamíchal sen, který se mu zdál před třemi dny – čluň, padající soumrak, záplaty z duší velocipédu na Grantherových holínkách.

V chalupě bylo pět místností, dřevěné stěny, kamenné základy. Dřevěná terasa přečnívala nad vodou jezera a kamenné molo vybíhalo do vody. Až na naváté listí a patinu několika zim se tady nic nezměnilo. Skoro čekal, že se z chalupy pomalu vynoří Sam Granther v jedné ze svých zelenočerně károvaných košil, zamává mu na přivítanou, zahřmí na něj, ať jde nahoru, a zeptá se ho, jestli má už rybářský lístek, protože pstruzi za soumraku stále ještě berou.

Bylo to dobré a bezpečné místo. Daleko na druhém břehu Tashmore Pondu se matně na slunci leskly šedozelené borovice. Hloupé stromy, řekl jednou Granther, nevidí žádný rozdíl mezi létem a zimou. Jediným znakem civilizace na vzdálenějším břehu jezera bylo ještě stále bradfordské městské přístaviště.

Zatím tady nikdo nevybudoval ani obchodní středisko, ani zábavní park. Ještě stále si tady povídal vítr se stromy. Nazelenalé šindele měly ještě stále svůj dřevitý vzhled a jehličí borovic ještě stále zanášelo dřevěné okapové žlaby na rozích střechy. Tady Andy prožil své chlapectví, tady mu Granther ukazoval, jak se návnada nasadí na háček. Měl tady vlastní pokoj se stěnami, obloženými javorovými deskami, kde snil své chlapecké sny v úzké posteli a budil se zvuky vody, narážející o molo. Rovněž tu býval mužem a miloval se se svou ženou v manželské posteli, která dříve patřila Grantherovi a jeho ženě. Té tiché a jaksi smutné ženě – člence Americké společnosti ateistů, která, když ses jí zeptal, ti ráda podrobně rozebrala téma Třicet největších rozporů v bibli krále Jakuba, nebo, jestlis dával přednost něčemu jinému, ti udělala přednášku na téma Směšný omyl vesmírné teorie časových skoků, a to všechno s údernou, neodvolatelnou logikou kazatele oddaného věci.

„Chybí ti maminka, že?“ zeptala se Charlie pochmurně.

„Ano,“ odpověděl. „Samozřejmě, že mi chybí.“

„I mně,“ dodala Charlie. „Zažili jste tady jistě hodně veselého, že?“

„Ano,“ souhlasil. „Tak pojďme, Charlie.“ Zastavila se a hleděla na něj.

„Tati, bude ještě někdy kolem nás všechno normální? Budu moci chodit do školy a dělat ostatní normální věci?“

Uvažoval o tom, že zalže, ale lež byla jen ubohou odpovědí. „Nevím,“ přiznal se nakonec. Pokusil se usmát, ale nešlo to. Zjistil, že není schopen přesvědčivě ani jen pohnout rty. „Nevím, Charlie.“

-2-

Všechno Grantherovo nářadí bylo dosud pečlivě uloženo v kůlně, ve které býval člun. Andyho potěšilo, že našel i něco, v což sice doufal, ale říkal si, že nesmí doufat příliš: skoro dva sáhy dřeva, hezky naštipaného, vyschlého a poukládaného pod kůlnou u mola. Většina dřeva byla suchá už tehdy, když ho sám příkrýval plachtou z roztrpené a teď špinavé impregnované látky. Dva sáhy jim na celou zimu nevystačí. Ale do té doby, než pořežou spadlé stromy v okolí a tu břízu na cestě, to jistě stačit bude.

Odnesl pilu ke spadlému stromu a rozřezal ho, takže Willys mohl projet. To už byla skoro tma. Byl unavený a hladový. Dobře zásobenou spíž se nikdo neobtěžoval vykrást. Byli-li tady během uplynulých šesti zim nějakí vandalové nebo zloději na motorových saních, soustředili se spíše na krádeže v hustěji osídlené oblasti na jižním břehu jezera. Ve spíži se nacházelo pět plných polic konzerv Campbellových polévek, sardinek v oleji, dušeného hovězího a všech možných druhů nakládané zeleniny. Na zemi bylo půl krabice konzerv pro psy – dědictví po starém Grantherovu psu Bimbovi – ale Andy doufal, že na ty nedojde.

Zatímco si Charlie prohlížela knihy na poličkách ve velkém obývacím pokoji, sešel Andy do sklípku, do nějž vedly tři schody ze spíže, škrtl zápalkou o břevno, nacpal prsty do díry po vypadlém suku na jedné z desek, kterými byly obloženy stěny místnosti s udupanou hliněnou podlahou, a zatáhl za ni. Deska se uvolnila a Andy nahlédl dovnitř. Zašklebil se. Uvnitř malé skrýše, pokryté pavučinami, se nacházely čtyři patentní zavařovací sklenice, plné čiré, mírně olejovitě vypadající kapaliny, což byl stoprocentní čistý bílý ekrazit, jemuž Granther říkal mulí kopnutí.

Zápalka popálila Andymu prsty. Odhodil ji a zapálil druhou. Hulda McGeeová – stejně jako tvrdošíjní novoangličtí kazatelé (z nichž v přímé linii pocházela) – nepřipouštěla, nechápala ani netolerovala jednoduché, třebaže poněkud hloupé, mužské potěšení. Byla to puritánská ateistka. O toto malé tajemství se Granther podělil s Andym rok před svou smrtí.

Vedle ekrazitu byla krabice s hracími známkami na poker. Andy je z ní vytáhl a strčil ruku do otvoru. Se zašustěním odtud vytáhl tenký svazek bankovek, několik deseti a pětidolarových, několik jednodolarových. Dohromady to bylo asi osmdesát dolarů. Grantherovou slabostí byl hazardní poker, hraný s dvaapadesáti kartami a těmto penězům říkal podpora sebevědomí.

I druhá zápalka mu popálila prsty a Andy ji opět odhodil. Potmě vrátil peníze zpět, stejně jako známky na poker. Bylo dobré vědět, že tady jsou. Vrátil desku na místo a vyšel ze spíže.

„Dáš si rajskou?“ zeptal se Charlie. Zázrak nad zázraky, na jedné z polic našla všechny knížky o medvídkovi Pú a teď právě se nacházela někde v lesích, spolu se svými hrdiny.

„Dám,“ odpověděla, aniž zvedla oči.

Uvažil obrovský hrncí rajské polévky a pro každého otevřel jedny sardinky. Zapálil jednu z petrolejek

a postavil ji na jídelní stůl, ještě předtím však důkladně zatáhl závěsy. Seděli a jedli, aniž příliš hovořili. Nakonec si nad cylindrem lampy zapálil cigaretu. Charlie objevila ve waleském prádelníku své babičky osm nebo devět balíčků karet, z nichž v každém chyběl spodek nebo dvojka nebo některá jiná karta. Zbytek večera chtěla strávit tím, že karty uspořádá, zatímco se Andy bude toulat kolem domu.

Později, když ji ukládal do postele, se jí zeptal, jak se cítí.

„Bezpečně,“ opáčila bez nejmenšího zaváhání. „Dobrou noc, táto.“

Co bylo dobré pro Charlie, bylo dobré i pro něj. Chvilí u ní poseděl, ale okamžitě bez problémů usnula. Vzdálil se, ale dveře nechal pootevřené, aby ji slyšel, kdyby se v noci bála.

-3-

Dříve, než si šel Andy lehnout, vrátil se dolů do sklepní skříže, vzal jeden zavařovací pohár ekrazitu, nalil si doušek do poháru s džusem a vyšel zasouvacími dveřmi na terasu. Posadil se na plátěné rozkládací křesílko (ucítil pach plísně a okamžitě ho napadlo, jestli by se dal nějak odstranit) a hleděl na tmavou pohyblivou masu jezera. Bylo poněkud chladno, ale několik doušků šťávy s Grantherovým mulím kopnutím způsobilo, že chlad snášel docela dobře. Poprvé od té hrozně honičky na Třetí Avenue měl opravdový pocit bezpečí a klidu.

Kouřil a hleděl přes Tashmore Pond.

Bezpečí a klid. Poprvé, a to nejen od období v New Yorku. Poprvé od té doby, kdy Dílna znovu vtrhla do jejich životů toho hrozného srpnového dne před čtrnácti měsíci. Od té doby byli buď na útěku, nebo se ukřívají a žádným způsobem nemohli dosáhnout, aby měli klid.

Vzpomenul si, jak telefonicky hovořil s Quinceym a jak se kolem vznášel zápach shořelého koberce. On byl v Ohio, Quincey v Kalifornii, kterou ve svých vzácných dopisech přezdíval zázračné království zemětřesení. Ano, je to dobře, říkal tehdy Quincey. Vsaďím se, že chtějí zjistit právě to, co dokáže to dítě. Mohli by ho kvůli tomu vzít a zavřít do malé místnosti a pozorovat, jestli jim to pomůže zaručit bezpečí světa na jeho cestě k demokracii. A myslím, že to je všechno, co jsem ti chtěl říct, hochu, leda snad... nevystřkuj moc hlavu.

Tehdy se mu zdálo, že dostal strach. Nevěděl, co to je opravdový strach. Strach je to, když přijdeš domů a najdeš vlastní ženu mrtvou s vytrhanými nehty. Vytrhali jí nehty, aby z ní vytáhli, kde je Charlie. Charlie tehdy trávila dva dni a dvě noci u rodiny své kamarádky Terri Duganové. Přibližně o měsíc později měla přijít Terri na stejně dlouhou dobu k nim. Vicky to nazvala velká výměna roku 1980.

Ted', když Andy seděl a kouřil na terase, mohl rekonstruovat, co se stalo, neboť tehdy neexistovalo nic, jen nekonečný žal, panika a záchvaty zuřivosti: bylo to slepé štěstí (možná víc než jen štěstí), co mu nakonec umožnilo dosáhnout je.

Byli pod dozorem. Celá rodina. Muselo to nějakou dobu už trvat. A když tehdy, ve středu, Charlie nepřišla odpoledne domů z denního prázdninového tábora a neukázala se ani ve čtvrtek, ať už ráno, nebo večer, ti druzí si asi pomysleli, že Andy a Vicky přišli na to, že je sledují. Místo toho, aby si ověřili, že se s Charlie nestalo nic jiného, než že zůstala na noc u kamarádky necelé tři kilometry odtud, usoudili, že McGeeovi dceru někam uklidili a stáhli se do ilegality.

Byl to bláznivý, hloupý omyl, avšak nebyl to první omyl Dílny. Podle článku, který Andy četl v časopise Rolling Stone, byla Dílna zapletena do jistého krvavého masakru a nesla zaň hlavní vinu, protože při jednom z únosů letadel teroristy Rudých gard zasáhla unáhleně (únos sice překazili, ale za cenu šesti životů), dále byla zapletena do prodeje heroinu, což byla protislužba za informace o takřka úplně neškodných kubánsko-amerických skupinách v Miami a pletla se i do komunistického puče na jednom z ostrovů Karibské oblasti, proslaveném milionářskými hotely na plážích a udržováním čarodějnického kultu voodoo mezi obyvatelstvem.

Při takovéhle sérii obrovských uklouznutí, které se Dílně přihodily, se dalo snadněji pochopit, že agenti, pověřeni dozorem nad rodinou McGeoových, si mohli poplést dvě noci, které dítě strávilo u přítelkyně, s útekem do neproniknutelného pralesa. Jak říkával Quincey (a kéž by byl měl pravdu), kdyby nejschopnější z více než tisíce zaměstnanců Dílny začal pracovat v soukromém sektoru, asi by inkasoval příspěvky v nezaměstnanosti ještě dřív, než by mu skončila zkušební lhůta.

Bláznivé omyly se však vyskytovaly na obou stranách, konstatoval Andy. A třebaže trpkost této myšlenky se časem rozptýlila a ztrácela obrysy, občas uměla být tak ostrá, že bodala až do krve, a každý

její osten byl napuštěn kurare viny. Ulekl se toho, co mu toho dne Quincey telefonicky naznačil, když Charlie zakopla a spadla ze schodů, ale zřejmě se neulekl dost. Kdyby to byl udělal, třeba by se byli opravdu stáhli do ilegality.

Příliš pozdě přišel na to, že lidská mysl se jakoby zhyponotizuje, když život člověka nebo jeho rodiny začne vybočovat z normálního řádu a unáší se do krajiny bohaté fantazie, kterou obyčejně lze akceptovat jen jako šedesátiminutové napětí na televizní obrazovce nebo třeba stodesetiminutové posezení v místním kině.

Ihned po rozhovoru s Quinceym se ho postupně zmocnily zvláštní pocity: začal se cítit, jako by byl v jednom kuse pod vlivem drogy. Odposlouchávají mu telefon? Sledují je? Existuje možnost, že by je odtud vytrhli a usadili v nějakých sklepních místnostech v nějakém vládním komplexu? Bylo v tom cosi, co ho nutilo smát se, nesmyslně se smát a jen přihlížet, jak se všechno to opravdu reálné vynořuje, cosi, co ho nutilo být civilizovaným a pohrdat vlastními instinkty.

Nad Tashmore Pond najednou zavládla tma. Do tmy vzlétlo několik kachen a zamířilo na západ. Vycházející půlměsíc vrhal matně stříbrný svit na jejich třepetající se křídla. Andy si zapálil další cigaretu. Kouřil příliš moc, ale teď byla příležitost s tím najednou přestat – zůstávaly mu už jen čtyři nebo pět.

Ano, tušil, že mu odposlouchávají telefon. Často, když se zvedlo sluchátko, ozvalo se dvojité cinknutí. Jednou, nebo dvakrát, když mluvil se studenty, kteří se potřebovali na něco zeptat, nebo když hovořil s kolegy, spojení se záhadně přerušilo. Měl podezření, že štěnice může být někde v domě, ale nikdy se neodhodlal k důkladné prohlídce, aby ji našel (a byl vůbec přesvědčen, že ji musí hledat?). Několikrát měl podezření – vlastně ani ne podezření, byl si docela jist – že je sledují.

Bydleli v lakelandském obvodu Harrisonu a Lakeland byl prototypem dokonalého předměstí. Jestliže jsi byl v noci pod parou, mohl jsi dlouhé hodiny obíhat šest nebo osm bloků a hledat vlastní dům. Sousedé byli zaměstnáni v závodě IBM nedaleko města, nebo v továrně na výrobu polovodičů přímo ve městě, nebo učili na univerzitě. Rodiny se daly rozdělit podle průměrných příjmů do dvou sloupců. V jednom sloupci byly platy kolem 18 500, v druhém kolem 35 000. Do tohoto rozpětí se v Lakelandu vešli skoro všichni.

Znal tady lidi. Zdravil se na ulici s paní Baconovou, které umřel muž a od těch dob žila v manželství s rumem, a bylo to na ní vidět. Medové týdny s tímto gentlemanem zanechaly na její tváři i na postavě pekelné stopy. Mával dvěma dívčinám v bílém jaguáru, které měly pronajmutý dům na rohu Jasmine Street a Lakeland Avenue – představoval si, že strávít noc s některou z nich musí stát opravdu za to. Bavil se o baseballu s panem Hammondem z Laurel Lane, který neustále přistříhoval živý plot před svým domem. Pan Hammond z IBM pocházel z Atlanty a byl vášnivým fanouškem Atlanta Braves. Nesnášel cincinnatské Big Red Machine, což mu, samozřejmě, mezi sousedy nezískalo oblibu: kašleme na Hammonda. Ten jen čeká, až ho z IBM vykopnou.

Ale pan Hammond tomu nedával smysl. Ani paní Baconová, ani ty dvě sladké křepelky v bílém jaguáru s nevýraznou růžovou kolem reflektorů. Smysl to dostalo, až jeho mozek zařadil všechny do podskupiny – mezi lidi, kteří patří do Lakelandu.

Avšak během měsíců před Vickyiným zavražděním a před únosem Charlie z domu Duganových, se kolem potulovali lidé, kteří do této podskupiny nepatřili. Andy se odmítal jimi zabývat a říkal si, že by bylo bláznovství vyplašit Vicky jen proto, že po rozhovoru s Quinceym má paranoidní představy.

Lidé ve světlešedém skříňovém nákladáku. Ryšavý muž, jehož jednou v noci viděl sedět shrbeného za volantem AMC matadoru, potom asi o dva týdny později za volantem plymouthu arrow a o dalších šest dní později jako spolujezdce v tom šedém nákladáku. Telefonovalo příliš mnoho obchodních cestujících. Někdy večer, když přišli domů po celodenní nepřítomnosti, nebo se vrátili z kina, kde byli s Charlie na nové disneyovce, měl pocit, že mezitím v domě někdo byl, něco bylo posunuto, něco jinak otočeno.

Měl pocit, že je sledují.

Nevěřil však, že by zašli ještě dál. A v tom právě spočíval jeho tragický omyl. Ještě stále nebyl docela přesvědčen, že je to důvod k panice. Ti druzí možná měli už tehdy v plánu jeho a Charlie unést a Vicky zabít, jelikož byla poměrně nepoužitelná – komu je fakticky k čemu osoba, která má tak nízký stupeň mimořádných duševních schopností, že jeho největším uměním je jednou týdně zavřít na dálku dveře ledničky?

Přesto měla celá věc charakter unáhlené a nepromyšlené akce, což ho přivedlo k myšlence, že překvapení z Charlieina zmizení je přinutilo konat dřív, než původně měli v plánu. Třeba čekali, že Andy odejde ze hry jako první, ale nestalo se to. Odešla Charlie, a ta byla jediná, o kterou jim doopravdy šlo. Ted' byl o tom přesvědčen.

Vstal a natáhl se. Slyšel, jak mu praskají obratle. Byl čas si jít lehnout, byl čas přestat přihřívát tyto staré a bolestné vzpomínky. Neměl v úmyslu klást si až do konce života vinu za Vickyinu smrt. Byl koneckonců jen spoluvinníkem před činem. Ani ten zbytek života už neměl být tak dlouhý. Z akce na verandě Irva Manderse neušlo Andymu McGeemu nic. Byl přesvědčen, že se ho snažili zlikvidovat. Ted' už jim šlo jen o Charlie.

Lehl si a po chvíli usnul. Neměl lehké sny. Vždy znovu a znovu viděl pás ohně, postupující napříč dvorem po udupané zemi, viděl, jak se změnil v zářivý kruh kolem špalku na dříví, viděl slepice explodovat jak zápalné bomby. Ve snu cítil kolem sebe horkou bublinu, která nepřestává růst.

Řekla, že už nikdy nic nepodpálí.

Třeba je to tak lépe.

Na obloze svítil studený říjnový měsíc. Svítil na Tashmore Pond a na Bradford ve státě New Hampshire na druhé straně jezera, jakož i na zbytek Nové Anglie. Na jihu svítil i na Longmont ve státě Virginia.

-4-

Andy McGee míval občas pocity – předtuchy – které byly mimořádně intenzivní. Stávalo se mu to od pokusu v Jason Gearneigh Hall. Nevěděl, jestli tyto předtuchy jsou nebo nejsou nějakým nižším stupněm jasnovidectví, ale zvykl si reagovat.

Toho srpnového dne roku 1980 se ho kolem poledne zmocnila jedna taková předtucha, a to bylo moc špatné.

Začalo to během oběda ve fakultní jídelně na nejvyšším poschodí budovy Union. Přesně věděl, v které vteřině. Obědval kuře na smetaně s rýží a seděl s Evem O'Brianem, s Billem Wallacem a Donem Grabowskim. Všichni byli z katedry angličtiny. Někdo jako obyčejně přinesl Donovi nějaký vtíp o Polácích. Vyprávěl ho Ev a šlo v něm o rozdíl mezi polským a obyčejným žebříkem: není žádný, jenže polský žebřík má na poslední příčce nápis STÚJ. Všichni se rozesmáli, a v tom se v Andyho mysli ozval tichý hlas.

(doma se něco stalo)

To bylo všechno. Ale jemu to stačilo. Začínalo to intenzivnět stejným způsobem jako bolest hlavy, když příliš často využíval svou mimořádnou schopnost. Jenže toto se neodehrávalo v hlavě, zdálo se, jako by mu splynuly všechny emoce, ale jaksi volně, jako by to bylo klubko příze a pohrávala si s ním rozzlobená kočka, která dává volný průchod svým náladám.

Přestal se cítit dobře. Nechal kuře kuřetem, třebaže vypadalo dost lákavě. Žaludek se mu roztřásl a srdce bilo prudce, jako by se byl právě hrozně lekl. V prstech pravé ruky začal pociťovat bodavou bolest, jako by si je přibouchl dveřmi.

Najednou vstal. Na čele mu vyrazil studený pot.

„Bille, necítím se dobře,“ začal. „Vezmeš to v jednu hodinu za mě?“

„Co berete? Ty nadějně básníky? Že váháš. Bez problémů. Stalo se snad něco?“

„Nevím, asi jsem něco snědl.“

„Opravdu jsi nějaký bledý,“ řekl Don Grabowski. „Měl bys skočit naproti na ošetřovnu, Andy.“

„To bych mohl,“ odpověděl Andy.

Odcházel, ale ani v nejmenším neměl v úmyslu jít na ošetřovnu. Bylo čtvrt na jednu a na celé univerzitě panovala ospalá atmosféra pozdního léta v posledním týdnu letního semestru. Andy v rychlosti potřásl rukou Evovi, Billovi i Donovi. Od té doby už ani jednoho z nich neviděl.

V přízemí zašel do telefonní budky a zavolal domů. Nikdo se nehlásil. Nebyl důvod, proč by to mělo být jinak. Jelikož Charlie byla u Duganových, Vicky klidně mohla jít na nákup, ke kadeřníkovi, mohla navštívit Tanny Upmoreovou, nebo zajít na oběd s Eileen Baconovou. Přesto se mu nervy napnuly, jako by je přitáhli o další závit. Jen prasknout.

Vyšel z budovy, napůl šel, napůl běžel k Prince Hallu, kde měl zaparkovaného kombíka. Vezl se přes celé město do Lakelandu. Řídil nesoustředěně a špatně. Nerespektoval semaforey, nebezpečně předjížděl

a skoro srazil jednoho hipíka na kole značky Olympia s desetikolečkovou přehazovačkou. Hipík pobouřeně zagestikuloval. Andy si toho sotva všiml. Srdce mu bilo jako buchar. Cítil se, jako by mu vbodli něco na povzbuzení.

Bydleli v Lakelandu na Conifer Place. Jako v mnoha jiných předměstských zástavbách, vybudovaných v padesátých letech, i tady hodně ulic pojmenovali podle stromů a keřů. Za srpnového poledního vedra vypadala ulice obzvlášť opuštěná. To ještě podpořilo jeho pocit, že se stalo něco moc špatného. Teď, když u chodníků neparkovala skoro žádná auta, vypadala ulice širší. Těch pár dětí, které si tu a tam hrály, nemohlo rozptýlit nepříjemný pocit opuštěnosti. Většina dětí byla právě doma na obědě, nebo na dětském hřišti. Minula ho paní Flynnová z Laurel Lane v zelených sponovkách a s plnou nákupní kabelou na kolečkách. Její kulaté a pevné břicho, rýsující se pod šponovkami, připomínalo fotbalový míč. Na trávnicích celé ulice se líně otáčely rozprašovače a vodní poprašek zavlažoval trávu a ve vzduchu vytvářel duhové pásy.

Andy vyjel pravou stranou auta na chodník, přičemž šlápl na brzdu tak prudce, až ho zadržel bezpečnostní pás, a vozidlo se nosem téměř zarylo do země. Vypnul motor, třebaže měl ještě stále zařazenou rychlost – něco takového nikdy předtím neudělal – a vystoupil na popraskaný betonový chodníček, který měl v úmyslu už mockrát opravit, ale jaksi se k tomu nikdy nedostal. Podpatky mu nesmyslně klapaly. Všiml si, že žaluzie na velkém okně obývacího pokoje (vyhlídkové okno, jak mu říkal realitní agent, který jim prodával dům, máte tady nádherné vyhlídkové okno) byly staženy a dodávaly domu uzavřený a tajemný vzhled, který se Andymu ani za mák nelíbil. Spouští žaluzie? Aby dovnitř nepronikalo horko? Možná. Nevěděl. Uvědomil si, že neví, jak jeho žena žije, zatímco on je pryč.

Sáhl na kliku, ale zámek nepovolil. Že by za ním zamkla, když odcházel? Nevěřil tomu. To Vicky nedělávala. Jeho obava, ne obava, teď už to byla hrůza, vzrostla. A najednou, trvalo to jen malou chvíli (třebaže později si to nikdy nechtěl připustit), jedinou krátkou chvíli necítil nic, jen nutkání otočit se k zamknutým dveřím zády. Ani se jich nedotknout. Nestarat se o Vicky, nestarat se o Charlie, ani o chabé omlouvání, které přijde později.

Utéct.

Místo toho nahmátl v kapse klíče.

Od nervozity mu vypadly, proto se ohnul, aby je zvedl – klíče od auta, klíč od východního křídla Prince Hallu. Zčernalý klíč od řetězu na Grantherově cestě, který přes ní zavěšoval na konci každoroční návštěvy. Na klíčích bylo zvláštní to, jak se hromadily.

Oddělil ze svazku klíč od domu a odemkl dveře. Vstoupil a zavřel za sebou. Světlo v obývacím pokoji bylo slabé, chorobně žluté. Bylo tady horko. A ticho. Ach, panebože, jak jen tady bylo ticho.

„Vicky?“

Žádná odpověď. A to znamenalo, že tady není. Obula si své toulavé střevice, jak říkávala, a vydala se na nákupy, nebo po návštěvách. Až na to, že nic takového nedělávala. Tím si byl docela jist. A jeho ruka, jeho pravá ruka... proč mu tak trnou prsty?

„Vicky!“

Vstoupil do kuchyně. Tam byl malý stůl s umakartovou deskou a tři židle. On, Vicky a Charlie obvykle snídali v kuchyni. Jedna židle byla shozena na bok a vypadala jako mrtvý pes. Slánka byla převržená a sůl z ní se vysypala na stůl. Andy maně uchopil špetku soli mezi prsty levé ruky, hodil ji za sebe a zamumlal skoro neslyšitelně, jak to před ním dělával jeho otec i jeho děd: „Sůl za solí na dvakrát, neštěstí daleko se ztratí!“

Na sporáku stál hrnc s polévkou. Studenou. Na kuchyňské lince byla prázdná konzerva od polévky. Oběd pro jednu osobu. Ale kde je Vicky?

„Vicky!“ zvolal hlasitě ze schodů. Byla tam tma. Dole byla prádelna a pod zbytkem domu velký obývací pokoj.

Žádná odpověď.

Opět se porozhlédl po kuchyni. Bylo tam čisto a uklizeno. Dva Charlieiny obrázky, které nakreslila v červenci, když chodila do prázdninové školy, visely na ledničce, přidržovány malými barevnými magnety ve tvaru různé zeleniny. Účet za elektřinu a telefon připíchnut na tabulce s nápisem NEZAPOMENĚ ZAPLATIT. Všechno na svém místě a místo pro všechno.

Tedy až na tu převrženou židli. A rozsypanou sůl.

Vyschlo mu v ústech. Docela mu vyschlo v ústech. Ústa měl suchá a hladká jako chrom za letního dne.

Andy vystoupil po schodech nahoru, nahlédl do Charlieina pokoje, do ložnice, do pokoje pro hosty. Nic. Vrátil se přes kuchyň, rozsvítil světlo na schodišti a sešel dolů, automatická pračka měla otevřená dvířka, sušička na něj upřeně hleděla jediným kruhovým skleněným okem. Na stěně visela výšivka, kterou Vicky kdesi kdysi koupila, jejíž nápis hlásal: MILÁČKU, PRÁCE JE HOTOVÁ! Přešel do rodinné místnosti, chtěl rozsvítit, prsty posouval po stěně bláznivě přesvědčen, že každou chvíli se mohou k jeho ruce přiblížit cizí studené prsty, chytit je a přivést k vypínači. V tom se ho konečně dotkl a paleta zářivek na stropě ožila.

Byla to příjemná místnost. Strávil tady dole hodně času různými domácími opravami a v duchu se sám sobě smál, neboť nakonec se stal přesně takovým, jakým jako student nikdy nechtěl být. Všichni tři tady dole strávili hodně času. Měli tady televizor, zabudovaný do stěny, pingpongový stůl, hrací stůl na kostky. Ostatní společenské hry byly uloženy u druhé stěny, u níž byly i knihy velkého formátu na nízké polici, kterou zhotovila Vicky z tlusté desky. Jedna stěna byla zaplněna brožovanými knihami. Na stěnách viselo několik čtvercových koberečků, které Vicky vyrobila. Bavilo ji to a rychle vyráběla jednotlivé čtverce, ale neměla dost vytrvalosti na to, aby udělala celý velký koberec. Na malé policiče měla Charlie seřazeny svoje knížky podle abecedy. Andy ji to naučil jednoho nudného zasněženého večera předminulé zimy a ji to ještě stále fascinovalo.

Příjemná místnost.

Prázdna.

Zkoušel, jestli pocítí úlevu. Výstraha, předtucha, ať to nazval jakkoliv, se ukázala být klamnou. Vicky tady prostě nebyla. Zhasl světlo a vrátil se do prádelny.

Pračka – typ, který se plnil zepředu a kterou koupili ve výprodeji za 60 dolarů – měla ještě stále otevřená dvířka. Bez přemýšlení je přibouchl, stejně tak, jako předtím za sebe bez přemýšlení hodil špetku rozsypané soli. Na skle dvířek byla krev. Ne moc. Jen tři, čtyři kapky. Ale byla tam krev.

Andy zůstal stát a vyvaloval na to oči. Tady dole bylo chladněji, příliš chladno, bylo tady chladno jako v márnici. Pohlédl na podlahu. Tam bylo krve víc. Dokonce nebyla ještě ani zaschlá. Z hrdla se mu vydral nepatrný zvuk, tiché, kvílivé šeptnutí.

Začal nervózně přecházet po prádelně, po malém přístěnku s bílými stěnami. Odkryl koš na prádlo. Byla v něm jen jedna ponožka. Nakoukl pod dřez. Nic. Jen prášky na praní, přípravky na máchání, škrob, mýdlo. Nakoukl pod schodiště. Nic. Jen pavučiny a plastická noha ze staré Charlieiny panenky – odmontovaná končetina, která tady trpělivě ležela a čekala na svoje znovuoobjevení, kdo ví, jak dlouho.

Otevřel dveře mezi pračkou a sušičkou. S drncením a bouchnutím odtud vypadla žehlicí deska a pod ní, se svázanýma nohama, takže kolena měla až pod bradou, s otevřenýma, skleněnýma mrtvýma očima seděla Vicky Tomlinsonová-McGeeová s hadrem, nacpaným v ústech. Vzduch byl plný těžkého zápachu leštidla na nábytek, ze kterého se zvedal žaludek.

Andy ze sebe vypravil tichý, hrdelní zvuk, a jak ustupoval, zakopl. Zamával rukama, jako kdyby zaháněl ten hrozný obraz a jednou při tom uhořel do ovládacího panelu sušičky, takže ta se s burácením rozběhla. Šatstvo uvnitř se převracelo a knoflíky klepaly o plech. Andy zavřeštěl. Rozběhl se. Běžel po schodech vzhůru, uklouzl, když zahýbal do kuchyně a roztáhl se, jak široký tak dlouhý. Hlavou se uhořel o zem. Posadil se, sotva lupal po dechu.

Teď se to vracelo. Vracelo se to v zpomaleném pohybu, jako opakovaný záběr z rugbyového zápasu, když vidíš, jak zadák vyráží, nebo jak se uvolněný hráč nechává zaskočit. Pronásledovalo ho to ve snech. Dveře se otevírají, deska na žehlení padá s drncáním do vodorovné polohy, připomíná mu to spíše gilotinu, jeho žena, nacpaná do prostoru pod deskou s hadrem na leštění nábytku v ústech. Vracelo se to tak, že se to celé opakovalo, a on věděl, že teď bude znovu následovat jeho zavřeštění. Zakryl si předloktím ústa, zakousl se do něj, a proto zvuk, který ze sebe vyrazil, zůstal jen neurčitým, potlačovaným zavýtím. Opakovalo se to dvakrát a něčeho se tím zbavil a uklidnil se. Byl to umělý klid, vyvolaný šokem, ale dal se využít. Amorfní strach a nejasná hrozba byly pryč. Pulzující bolest v pravé ruce zmizela. A to, co ho teď napadlo, bylo ostré jako chlad, který ho obléhl. Ostré jako šok. Byla to jediná myšlenka: CHARLIE.

Vstal, zašel k telefonu, ale potom se obrátil ke schodišti. Chvilí tam postál, kousal si rty, dodával si odvahy, a potom sešel dolů. Sušička se donekonečna točila. Nebylo v ní skoro nic. Jen jedny jeho džíny. Vždy, když se obrátily a spadly, obrátily a spadly, kovový knoflík na opasku zazvonil. Andy sušičku vypnul a pohlédl do vestavěné skříně, v níž bývala žehlicí deska.

„Vicky,“ řekl něžně.

Hleděla na něj mrtvými očima. Jeho žena. Procházel se s ní, držel ji za ruku, vnikal do ní za tmavých nocí. Uvědomil si, že si připomíná noc po tom, kdy se na fakultním večírku opila, a on jí držel hlavu, zatímco zvracela. Ta vzpomínka mu přivolala den, kdy umýval svého kombíka a odskočil si do garáže, aby si vzal vosk na karoserii, zatímco ona zvedla hadici, přiběhla za ním a nacpala mu hadici zezadu do kalhot. Připomenul si jejich svatbu, jak ji přede všemi políbil, jak chutnal ten polibek jejích šťavnatých, měkkých rtů.

„Vicky,“ zopakoval ještě jednou a zhluboka se zachvěním vzdechl.

Vytáhl ji ven a vyndal jí hadr z úst. Hlava jí ochable visela na rameni. Zjistil, že krev pochází z její pravé ruky, na níž měla stržené nehty. Ještě jeden drobný pramínek krve vytékal z jedné nosní dírky. Ale nic víc. Zlomili jí vaz jediným mohutným úderem.

„Vicky,“ šeptal.

Charlie, odpověděla mu šeptem jeho vlastní mysl.

S klidem, který se mu teď usadil v mysli, pochopil, že jediné na čem teď záleží, je Charlie. Jen ona je důležitá. Obviňování přijdou na řadu až později.

Znovu vešel do místnosti, která patřila celé rodině, ale tentokrát se nezdržoval rozsvícením. Na druhé straně místnosti, u pingpongového stolu byl gauč s pletenou příkrývkou. Vzal ji, vrátil se do prádelny a zakryl jí Vicky. Její nehybné tvary pod příkrývkou působily ještě hůře. Zůstal stát, jako zhypnotizovaný. Je možné, že se už nikdy nepohne? Je to vůbec možné?

Odkryl jí tvář a políbil ji na rty. Byly studené.

Vytrhali jí nehty, jeho mysl tomu nemohla uvěřit. Kristepane, vždyť jí vytrhali nehty.

A věděl proč. Chtěli zjistit, kde je Charlie. Asi ztratili její stopu, když se nevrátila z denního letního tábora a zůstala u Terri Duganové. Zmocnila se jich panika, a tak se fáze sledování skončila. Vicky byla mrtvá – buď to tak naplánovali, nebo to byl výsledek přílišné horlivosti některého agenta z Dílny. Klečel vedle Vicky a přemýšlel, jestli nemohla, vydrážděna strachem, udělat něco dramatičtějšího, než je zavření dvířek ledničky na dálku. Nemohla snad jednoho z nich odstrčit a druhému podrazit nohy? Škoda, že s nimi nedokázala praštit padesátimílovou rychlostí o stěnu, uvažoval.

Předpokládal, že toho věděli dost a že z toho byli nervózní. Možná dostali zvláštní příkazy. Žena může být mimořádně nebezpečná. Jestli udělá něco – cokoliv – co by mohlo ohrozit operaci, zbatve se jí. A rychle.

Nebo třeba jen neradi nechávali za sebou svědky. Koneckonců šlo o něco víc, než jen o jejich příděl z peněz daňových poplatníků.

A co krev? Musel myslet na tu krev, která ještě ani nezaschla, když ji objevil. Byla lepkavá. Musel přijít nedlouho po jejich odchodu.

V myslí se mu ozvalo ještě naléhavěji: Charlie!

Opět políbil svou ženu a pravil: „Vicky, já se vrátím.“

Vicky však už nikdy víc neviděl.

Vyšel nahoru k telefonu a ve Vickyině notesu vyhledal číslo k Duganovým. Vytočil ho. Ozvala se Joan Duganová.

„Dobrý den, Joan,“ začal a šok, v němž se nacházel, mu pomáhal: hlas měl docela klidný, všední.

„Můžete mi na okamžik dát k telefonu Charlie?“

„Charlie? Ta přece odešla s vašimi přáteli. S těmi učiteli. Je... stalo se něco?“

Cosí v něm vyletělo až na nebe a potom se rychle řítilo dolů. Nejspíš srdce. Ale nebylo by dobré tuto příjemnou ženu vyděsit, třebaže se s ní viděl jen čtyřikrát nebo pětkrát. Nepomohlo by to ani jemu a nepomohlo by to ani Charlie.

„Doprdele,“ vyhrklo z něj, „doufal jsem, že ji ještě chytím. Kdy odešli?“

Hlas paní Duganové poněkud ztichl. „Terri, kdy odešla Charlie?“

Dětský hlásek něco zapípal. Andy nevěděl, co říct. Potily se mu dlaně.

„Říká, že asi před čtvrtinou.“ znělo to jako omluva. „Zrovna jsem prala a neměla jsem hodinky. Jeden z nich přišel za mnou dolů a řekl mi to. Je to v pořádku, pane McGee?“ Vypadal docela mile.

Měl šílené nutkání vesele se rozesmát a říci: Zrovna jste prala, že? Přesně jako moje žena. Našel jsem ji nacpanou pod žehlicí deskou. Dneska jste měla štěstí, že jste vyvázla, Joan.

Ale místo toho řekl pouze: „Ano, je. Přemýšlím, kterým směrem jeli!“

Opakovala to jako otázku pro Terri a ta řekla, že neví. Prima, pomyslel si Andy. Život její dcery je v rukou jiné šestileté holčičky.

Chytil se stébla jako tonoucí.

„Skočím dolů, na roh k trhu,“ vysvětloval paní Duganové. „Zeptáte se ještě Terri, jestli měli osobní auto, nebo skříňový nákladák? Kdybych je náhodou uviděl.“

Tentokrát slyšel Terri na vlastní uši. „Měli skříňový nákladák. Šedý. Takový, jako má otec Davida Pasioca.“

„Díky,“ dodal. Paní Duganová řekla, že nemá za co. Nutkání se vracelo, tentokrát měl sto chutí zařvat na ni do sluchátka: Moje žena je mrtvá! Je mrtvá, proč jste teda prala, zatímco mi dceru odváželi v šedém nákladáku cizí chlapi?

Místo toho, aby zařval toto, nebo něco jiného, pouze zavěsil a vyšel ven. Do hlavy ho uhodilo vedro, až se poněkud zapotácel. Bylo tak horko, když přišel? Vypadalo to, že teď je mnohem tepleji. Mezitím tady byl listonoš. Ze schránky trčel reklamní leták firmy Woolco, který tam před chvílí nebyl. Listonoš tady byl možná ve chvíli, kdy on dole držel v náručí svou mrtvou ženu. Ubohousmělou mrtvou Vicky: vytrhali jí nehty, a co bylo na tom všem opravdu zvláštní – mnohem zvláštnější, než například způsob, jakým se hromadí klíče – bylo to, jak fakt smrti člověka něčím zaskočí. Zkoušíš jí uhnout a odskočit, zkoušíš se krýt z jedné strany a její opravdová podoba se na tebe vyvalí z opačné strany. Smrt je jako rugbyista, říkal si. Smrt je Franco Harris, nebo Sam Cunningham. Nebo Frajer Joe Green. A zuřivě se na tebe, hlupáka, vrhá právě v rozhodující chvíli vzhazování a boje o míč.

Pohni sebou, pomyslel si. Čtvrtinový náskok – to není zrovna moc. Stopa ještě nestačila vychladnout. Jestli, pravda, Terri Duganová nemyslí pod čtvrtinou něco mezi půlhodinou až dvěma hodinami. Ale to je koneckonců jedno. Je třeba vyrazit.

Vyrazil tedy. Přistoupil ke kombíku, který parkoval dvěma koly na chodníku. Otevřel dveře na straně řidiče a pohledem se vrátil zpět ke svému upravenému předměstskému domu, za který zaplatil už polovinu splátek. Banka mu umožňovala udělat si každoročně dvouměsíční přestávku ve splácení, jestliže by to někdo potřeboval. Andy to ale nepotřeboval. Hleděl na dům, dřímající na slunci a jeho šokovaný zrak opět padl na červeně zářící leták Woolco, trčící ze schránky a vtom bác!, smrt ho znovu zasáhla, zatmělo se mu před očima, až musel zatnout zuby. Nastoupil do auta a jel směrem k domu Terri Duganové, nikoliv na základě skutečného, logického přesvědčení, že narazí na jejich stopu, ale pouze se slepou nadějí. Od té doby už nikdy neviděl svůj dům na Conifer Place v Lakelandu.

Tentokrát řídil lépe. Když už věděl o všem zlém, řídil mnohem lépe. Zapnul rádio. Bob Seger zpíval Vždy tatáž.

Projel Lakelandem, jel tak rychle, jak se jen dalo. Na několik hrozivých vteřin se mu z mysli vytratilo jméno ulice, kam má namířeno, ale vzápětí se opět vynořilo. Blassmore Place. Duganovi bydlí na Blassmore Place.

Cesta mu trvala deset minut. Blassmore Place byla krátká slepá ulička. Její druhou stranou šedý nákladák nemohl odjet, neboť tam byl plot pozemku vysokoškolské přípravky Johna Glenna.

Andy zaparkoval kombík před křižovatkou Blassmore Place a Rodge Street. Na rohu uprostřed zeleně stál bílý dům. Na trávníku se otáčel rozprašovač. Před domem byly dvě děti, děvčátko a chlapec, oba asi desetiletí. Zkoušeli si otáčky na skateboardu. Děvče bylo v krátkých kalhotách a na obou kolenou mělo velké, pevné chrániče. Andy vystoupil z vozu a přikročil k nim. Pozorně si ho prohlíželi od hlavy k patě.

„Ahoj,“ pozdravil je. „Hledám dceru. Jela tudy v šedém skříňovém nákladáku. Byla s... ehm... mými přáteli. Neviděli jste tady někde ten nákladák?“

Chlapec nerozhodně pokrčil rameny. Děvčátko se zeptalo: „Vy se o ni bojíte, strejdo?“

„Vidělas ten náklad'ák?“ zeptal se Andy mile a z lehounka ji přimáčkkl. Kdyby ji přimáčkkl víc, mohlo to vyvolat opačný efekt. Byla by viděla odjíždět náklad'ák kterýmkoliv směrem, jaký by si jen přál, třeba i do nebe.

„Jasně, že jsem ho viděla,“ řekla. Zajela na skateboardu k hydrantu na rohu a tam seskočila. „Jel tímto směrem,“ ukázala za Blassmore Place. O dvě, nebo tři křižovatky dál tím směrem byla Carlisle Avenue, jedna z harrisonských hlavních dopravních tepen. Andy se domníval, že by to mohla být trasa, kterou se vydali, ale bylo dobré mít jistotu.

„Díky,“ dodal a nastoupil do auta.

„Bojíte se o ni?“ opakovalo děvče.

„Ano, trochu,“ zalhal Andy.

Obloukem otočil kombíka a projel kolem tří bloků ke křižovatce na Carlisle Avenue. Tady to bylo beznadějně, úplně beznadějně. Pocítil paniku, nejdřív jen její drobný, horký dotek. Ale začínala se už šířit. Zahnal ten pocit a pokoušel se soustředit na sledování stop, pokud tady nějaké byly. Pokud mohl přimáčkknout lidi, tak to šlo. Ale lépe bylo přimáčkknout vždy jen málo, v tom případě si neublížoval. Děkoval bohu, že celé léto nemusel použít svoje nadání – nebo prokletí, jak se to vezme. Teď měl plný zásobník a mohl ho použít na něco, co stálo za to.

Carlisle Avenue byla široká, čtyřproudová silnice a tato křižovatka byla řízena světelnými signály. Vpravo se nacházela umývárna aut, vlevo jídelna mimo provoz. Naproti, na druhé straně ulice, byla benzinová pumpa a obchod s fotografickými potřebami. Jestliže odbočili doleva, zamířili dolů do města. Jestliže doprava, zamířili k letišti a k mezistátní dálnici číslo 80.

Andy zabočil k umývárně aut. Mladík s neuvěřitelně ryšavými vlasy, připomínajícími dráty, které mu splývaly na límec matně zelené pracovní kombinězy, se tady pohyboval tanečním krokem. Ulizoval dvojitou zmrzlinu z velkého kornoutu.

„Neděláme,“ řekl dřív, než Andy mohl otevřít ústa. „Před půl hodinou nám praskla přípojka oplachovače. Máme zavřino.“

„Nejdu na mytí,“ ozval se Andy. „Hledám jeden šedý skříňový náklad'ák. Před takovou půlhodinkou přijel na tuto křižovatku. Jela v něm moje dcera a trochu se o ni bojím.“

„Myslíte, že ji unesli?“ šel mladík rovnou k věci a dál olizoval zmrzlinu.

„Ne, ne, nic takového,“ tvrdil Andy. „Viděl jste ten náklad'ák nebo ne?“

„Šedý skříňový? Ach, člověče, máte představu, kolik aut tudy projede za hodinu? Nebo za půl? Todle to je frekventovaná ulice. Carlisle je sakra frekventovaná ulice.“

Andy mu píchl prstem do vzduchu nad ramenem. „Přijížděl od Blassmore Place. Tam žádná taková frekvence není.“ Byl připraven poněkud přimáčkknout, ale ukázalo se, že to není nutno. Tomu frajírkovi se zaleskly oči. Rozlomil kornout na dvě části jako morkovou kost a z jedné z nich vysrkl všechnu růžovou zmrzlinu najeden neuvěřitelný doušek.

„Samolitr. Přesně tak,“ řekl. „Viděl jsem ho. Hned vám řeknu, proč si na něj pamatuju. Přejeli s ním přes naši vyasfaltovanou příjezdovku, aby objeli semafor. Teda, mně je to osobně jedno. Ale mého šéfa to vždycky kurevsky nasere, když to někdo udělá. Dnes ani ne, když je oplachovač porouchanej. To mu docela stačilo.“

„Takže ten náklad'ák jel směrem na letiště.“

Mládenec přikývl, hodil vylízaný kus kornoutu přes rameno a pustil se do toho zbytku. „Doufám, že to děvčátko najdete, člověče. Jestli nemáte nic proti dobrý radě, raději zavolejte policajty, jestli máte důvodný obavy.“

„Nemyslím, že by to byl ten nejlepší způsob,“ poznamenal Andy. „Tedy aspoň za daných okolností.“

Vrátil se do svého kombíku, i on projel napříč vyasfaltovanou příjezdovkou a odbočil na Carlisle Avenue. Mířil teď na západ. V té oblasti byla jedna benzinová stanice vedle druhé, umývárny aut vedle bufetů, skládek ojetých aut. Autokino propagovalo dvojprogram, skládající se z filmů DRTIČI MRTVOL a PROKLETÍ OBCHODNÍCI SE SMRTÍ. Podíval se na vchod se stříškou a zaslechl drnění padající žehlicí desky ve vestavěné skříni, připomínající gilotinu. Zvedl se mu žaludek.

Projel pod tabulí, která hlásala, že máte-li zájem, můžete pokračovat v cestě po M 80 jednu a půl míle směrem na západ. Pod ní se nacházela malá cedule s obrázkem letadla. Dobře, zatím se dostal sem. A

co teď?

Najednou zabočil na parkoviště před Shakeyho pizzerii. Nebylo by dobré zastavovat a vyptávat se u cesty. Jak to říkal ten chlapík v umyvárně, Carlisle byla opravdu frekventovaná. Mohl přimáčkovat lidi, až by mu mozek vytékal ušima, a dosáhl by jen toho, že by zničil sám sebe. Stejně mohli jet jen na dálnici, nebo na letiště. Tím si byl jist. Hlava nebo orel.

Nikdy v životě nezkoušel přivodit si předtuchu vědomě. Bral předtuchy, když se objevily spontánně, jen jako dárečky a obyčejně se podle nich řídil.

Teď se však schoulil do sebe na sedadle za volantem auta, dotkl se konečky prstů uší a zkoušel, jestli nedostane vnuknutí. Motor tiše předl, rádio bylo ještě stále zapnuté. Rolling Stones. Tanči, sestřičko, tanči.

Myslel na Charlie. Odešla z domu k Terri s batohem plným šatstva, který stále nosívala sem a tam. Třeba je zmátlo i to. Když ji viděl naposledy, měla na sobě džíny a krátký kabátek lotosové barvy. Vlasy měla spleteny do účků nad ušima jako obyčejně. Nonšalantně se s ním rozloučila, ahoj, tati, pusu a... kristepane, Charlie, kde jen teď jsi?

Vnuknutí nepřicházelo.

To nic. Ještě chvíli posed'. Poslouchej Rolling Stones. Shakeyho pizzerie. Račte si vybrat, málo vypečenou, nebo křupavou. Když máš peníze, můžeš si vybrat, jak to říkával Granther McGee. Rolling Stones ještě stále nabádali sestřičku, ať si jen zatančí, zatančí, zatančí. Quincey říká, že ji můžou někam zavít, aby dvěma stům dvaceti miliónům Američanů zaručili svobodu a bezpečí. Vicky. Mezi ním a Vicky to zpočátku v intimní oblasti neklapalo. Byla z toho k smrti vylekaná. Zasloužím si přezdívkou Ledová panna, říkávala skrz slzy po jejich prvním zbabraném pokusu. Žádný sex, prosím, jsme Britové. Ale právě ten první pokus s P6 jim nějak pomohl – svým způsobem tvořili celek, jako dva tvoří pár. Přesto to bylo těžké. Časem aspoň něco. Něžnost. Slzy. Vicky začíná reagovat, potom ztuhne, vykřikne, Ne, bude to bolet, ne, Andy, přestaň! Ale právě ten první pokus s P6 jim nějak pomohl, ten společný pokus, který mu dal plné oprávnění pokračovat a zkoušet, jako kasař, který ví, že určitě nějaký způsob existuje. Potom jednou přišla noc, když se to podařilo. Později přišla noc, kdy už všechno bylo normální. A potom najednou noc, kdy to bylo úplně velkolepé. Tanči, sestřičko, tanči. Byl při tom, když se Charlie narodila. Rychlý a snadný porod. Rychlé zotavení, snadné potěšení...

Vnuknutí stále nepřicházelo. Stopa chladla a on stále neměl nic v ruce. Letiště, nebo dálnice? Hlava nebo orel?

Rolling Stones mezitím dozpívali. Po nich přišli na řadu Doobie Brothers, jež život bez lásky děsí, a proto řekni, kde jsi. Andy nevěděl. Slunce páliło. Shakeyho parkoviště bylo čerstvě pomalované. Bílé čáry na černém podkladu vypadaly až příliš bíle a příliš ostře. Parkoviště bylo více než ze tří čtvrtin plné. Nastal čas oběda. Obědvá i Charlie? Dali jí vůbec něco jíst? Možná (možná někde zastaví, udělají si pauzu, víš na jednom z těch odpočívadel podél dálnice – nakonec nemůžou řídit, nemůžou řídit, nemůžou řídit)

Kam? Nemůžou řídit kam?

(nemůžou řídit v jednom tahu do Virginie a nezastavit a neodpočinout si, že ano? A zdá se, že děvčátko se musí občas vyčůrat, není-liž pravda?)

Vzchopil se, neboť pocítil obrovský, ale křehký pocit vděku. Přišlo to jen tak. Takže nikoliv letiště, ale dálnice. Nebyl si zcela jist, jestli tušení bylo správné, ale určitou jistotu měl. A bylo to lepší, než nemít vůbec žádný nápad.

Jel s kombíkem směrem k čerstvě natřené šipce, směřující na východ, odbočil doprava, opět na Carlisle Avenue. O deset minut později už uháněl po dálnici na východ i s bločkem za zaplacený dálniční poplatek, zastrčeným do opotřebovaného výtisku Ztraceného ráje, doplněného vlastními poznámkami, který se povaloval na zadním sedadle. O deset minut později už měl Harrison, stát Ohio, za sebou. Začalo jeho putování na východ, které skončilo o čtrnáct měsíců později v Tashmore, stát Vermont.

Ticho ho dusilo. Pustil rádio hlasitěji, a to pomohlo. Skladby se valily jedna za druhou, ale znal jen ty starší, neboť pop music přestal poslouchat před třemi nebo čtyřmi lety. Neměl k tomu žádnou konkrétní příčinu, prostě přestal. Ti druzí měli před ním stále náskok, ale jeho klid mu určitou chladnou logikou našeptával, že ten náskok není příliš velký – a to mu mohlo způsobit problémy, protože uháněl

sedmdesátkou v levém, nejrychlejším pruhu.

Ustálil ručičku tachometru malinko nad šedesátkou, neboť si logicky zdůvodnil, že muži, kteří Charlie unesli, nebudou chtít překročit povolenou pětapadesátku. Jistě nechtějí mávat doklady před každým dopravním strážníkem, který je zastaví pro nedovolenou rychlost. V takovém případě by mohli mít i potíže s vysvětlováním, proč je s nimi šestileté řvoucí děcko. To je jistě brzdič a jistě mohli být pořádně rozzlobeni na toho, kdo toto představení zrežiroval.

Mohli by ji omámit a ukrýt, našeptávalo mu cosi. Kdyby je potom zastavili pro překročení rychlosti, stačilo by jen ukázat doklady a v klidu pokračovat. Dovolil by si snad nějaký obyčejný ohijský polda odstavit náklad'ák, který patří Dílně?

Andy se tomu vzpíral, a mezitím se za okny míhaly poslední míle východního Ohia. V první řadě se jistě báli podat dítěti lék nebo drogu. Nacpat dítě sedativy je velmi háklivá záležitost, zejména nejsi-li odborník, a nemůžeš si být jist, co udělá sedativum se schopnostmi, o nichž předpokládají, že je má. Za druhé, policajt si přesto může dovolit zastavit nákladní auto a nechat ho v odstavném pruhu, dokud si neověří legálnost předložených služebních průkazů. Za třetí, museli by to být pořádní hlupáci, aby porušovali předpis o rychlosti. Nemohli ani tušit, že za nimi někdo jede. Nebyla ještě ani jedna hodina. Andy měl do dvou hodin učít. Lidé z Dílny očekávali, že se vrátí domů nejdříve dvacet minut po druhé, a potom měli rezervu dvacet minut až dvě hodiny, než Andy spustí poplach. Proč by si tedy neudělali pohodlí?

Andy trochu přidal.

Uběhlo čtyřicet minut, potom padesát. Jemu se ale zdálo, že je to víc. Začínal se potit. Obavy začaly ujídat z porce umělého, chladného klidu, vyvolaného šokem. Byl ten náklad'ák opravdu někde tady, před ním, nebo to všechno nebylo nic víc, než vroucné přání?

Seskupení aut v provozu se měnilo. Dvakrát zahlédl šedý skříňový náklad'ák. Oba vypadaly jako ten, který vídával kroužit kolem jejich domu v Lakelandu. Řidič prvního z nich byl starý pán s bílými rozevlátými vlasy. Druhý náklad'ák byl nacpaný nadrogovanými hipíky. Jeho řidič si všiml, jak si ho Andy důkladně prohlíží, a zamával mu špačkem marihuanové cigarety. Dívka vedle něj poslala Andymu pusy, kombinovanou s neslušným gestem. Oba vozy zůstaly za ním.

Rozbolela ho hlava. Provoz byl hustý, slunce horké. Každé auto se lesklo celými tunami chrómu a každý kousek chrómu odrážel sluneční světlo přímo do očí. Minul ceduli s nápisem ODPOČÍVADLO JEDNA MÍLE.

Andy stále jel v nejrychlejším pruhu. Teď zablikal a zařadil se zcela doprava. Snížil rychlost na pětapadesátku, potom na čtyřicítku. Předjelo ho malé sportovní auto a jeho řidič přitom na Andyho provokujícím způsobem zatroubil.

ODPOČÍVADLO, hlásala cedule. Nebyl tady autoservis, jenom prostá odbočka se šikmo zakreslenými místy na parkování, s fontánkou na pití a s umývárnami. Parkovalo tady asi pět aut a šedý skříňový náklad'ák. Ten náklad'ák. Byl si tím docela jist. Srdce mu v hrudi divoce bušilo. Prudce s kombíkem zabočil, až kola tiše zakvílela.

Pomalou projížděl k výjezdu z areálu směrem k tomu náklad'áku, ohlížel se za sebe a snažil se všechno si zapamatovat. Byly tu dva piknikové stoly a u obou seděly rodiny. Jedna z nich už balila a chystala se odjet, matka odkládala jídlo do křiklavě oranžové kabely, otec a dvě děti sbírali smetí a odnášeli je do sudu na odpadky. U druhého stolu seděl jakýsi mladík se ženou, jedli obložené chleby a bramborový salát. Mezi nimi na skládací židli spal kojeneček. Měl na sobě dupačky s malými tancujícími slony. Na trávě mezi dvěma velkými, krásnými, starými jilmy posedávaly dvě dívky, asi dvacetileté. I ty obědvaly. Po Charlie a poměrně mladých mužích z Dílny nebylo ani vidu.

Andy zastavil motor. Bušení srdce cítil až v očních bulvách. Náklad'ák se zdál být prázdný. Vystoupil.

Z dámské toalety vyšla stará žena s hůlkou a pomalu kráčela k starému bordo-červenému autu. Pán, asi v jejím věku, se nahýbal nad kolem, potom obešel kapotu, otevřel dveře a pomohl jí nastoupit. I on nastoupil, nastartoval vůz, jemuž z výfuku vyrazilo mračno modrého kouře a byli pryč.

Potom se otevřely dveře na pánském WC a z nich vyšla Charlie. Po obou stranách vedle ní kráčeli dva muži, oba asi třicetiletí. Měli na sobě sportovní saka, košile s rozepnutými límečky a tmavé kalhoty. Charlie vypadala zaraženě. Pohlédla z jednoho na druhého a potom zase na toho prvního. Andymu se

bezmocně začaly obracet vnitřnosti. Na zádech měla batoh. Všichni tři zamířili k nákladňáku. Charlie jednomu z nich něco řekla, ale ten zakroutil hlavou. Potom se obrátila k tomu druhému. Ten pokrčil rameny a cosi řekl přes Charlieinu hlavu svému parťákovvi. Ten přikývl. Změnili směr a zamířili k fontánce na pití.

Andy mu bilo srdce v těle ještě silněji než předtím. Adrenalin mu stoupal tělem jako nepříjemné, nervózní přílivové vlny. Báł se, strašně se báł, ale rostlo v něm i cosi jiného, a to byla zlost. Zmocňovala se ho zuřivost. Zuřivost teď zakryla klid. Bylo to skoro příjemné. Tak to jsou ti dva parchanti, co mu zabili ženu a ukradli dceru, a jestliže nemají s pánembohem, tak mají smůlu.

Když zašli s Charlie k fontánce, aby se napili, postavil se přímo za ně. Vystoupil zpoza kombíku a schoval se za nákladňákem.

Čtyřčlenná rodina, která už dojedla, obstoupila nový rodinný model fordů, nastoupila a auto vycouvalo. Matka se bez zvědavosti podívala na Andyho způsobem, jakým se lidé dívají jeden na druhého, když jsou na dlouhých výletech a pomalu se posouvají zažívacím traktem amerických dálnic. Auto se vzdalovalo a michiganská poznávací značka zmizela v dálce. Zůstaly zde tři osobní vozy, šedý nákladňák a Andyho kombík, který parkoval na samém konci. Jedno z aut patřilo těm děvčatům na trávníku. Mladá dvojice parkovala nedaleko a muž z posledního auta stál u informační budky a studoval mapu M80, s rukou zastrčenou v zadní kapse džínů.

Andy nevěděl, co si počít.

Charlie dopila. Jeden z mužů se ohnul a také se napil. Potom se obrátili a vykročili k nákladňáku. Andy na ně hleděl zpoza jeho levého zadního rohu. Charlie vypadala vystrašeně, opravdu vystrašeně. Bylo na ní vidět, že plakala. Andy, ani nevěděl proč, zkusil zadní dveře nákladňáku, ale zbytečně. Byly zamčené.

Najednou vykročil a ukázal se jim.

Reagovali opravdu rychle. Andy si všiml v jejich očích záblesk poznání, ještě dřív, než se z Charlieiny tváře vytratil úlek a zaplavila ji radost.

„Táto!“ vykřikla pronikavě, až se ti mladí lidé s kojencem ohlédli. Děvče pod jilmy si zaclonilo rukou oči, aby vidělo, co se děje.

Charlie se chtěla k němu rozběhnout, ale jeden z těch chlapů ji uchopil za rameno a strhl ji nazpět, přičemž se jí batoh na zádech posunul na jednu stranu. V zápětí se tomu muži objevila v ruce zbraň. Vytáhl ji d'ábelským trikem, jako kouzelník, odněkud zpod sportovního saka. Hlavní mířil Charlie do spánku.

Druhý muž se beze spěchu začal od Charlie vzdalovat a blížil se k Andymu. Ruku měl pod sakem, ale jeho čarování nedosahovalo kvalit čarování jeho parťáka. Zbraň vytahoval s jistými potížemi.

„Odstup od toho nákladňáku, jestli nechceš, aby se tvý dceři přihodilo něco sakra nepříjemného,“ pravil ten první, ten se zbrání.

„Táto!“ vykřikla opět Charlie.

Andy pomalu odstoupil od nákladňáku. Druhému chlapíkovi, předčasně plešatému, se mezitím konečně podařilo vytáhnout zbraň. Mířil s ní na Andyho. Nebyl od něj ani patnáct metrů. „Z celé duše ti doporučuju, aby ses ani nepohnul,“ řekl tiše. „Tady to je kolt pětačtyřicítka a ten dělá obrovský díry.“

Mladík, který seděl s manželkou a děťátkem u piknikového stolu, se postavil. Měl brýle bez obrouček a vypadal přísně. „O co tady vlastně jde?“ přednesl s dokonalou artikulací vysokoškolského učitele.

Muž, který stál vedle Charlie, se k němu obrátil. Hlaveň zbraně se poněkud odchýlila od její tváře, takže ji mladý muž spatřil. „Vládní záležitost,“ pravil. „Zůstaňte na svém místě, všechno je v pořádku.“

Manželka strhla mladíka zpět.

Andy se zadíval na plešatého agenta a řekl tichým, mírným hlasem: „Ta pistole je příliš horká, než aby se dala udržet.“

Plešoun na něj zmateně pohlédl. Vtom vykřikl a revolver zahodil. Ten narazil na asfalt a vystřelil. Jedno z děvčat pod jilmy rozpačitě a překvapeně vykřiklo. Plešoun si držel ruku a tančil bolestí. Na dlani mu naběhly bílé puchýře, jako rychle kvasící chlebové těsto.

Muž, který stál vedle Charlie, vyvaloval na svého kumpána zrak a na chvíli přestal mířit na Charliemu hlavu.

„Jsi slepý,“ řekl mu Andy a přimáčkl ho tak silně, jak jen byl schopen. V Andyho hlavě zavířilo bolestné

škubnutí, signalizující příští nevolnost.

Ten muž najednou vykřikl. Pustil Charlie a obě ruce si přiložil k očím.

„Charlie,“ řekl Andy tímtež tichým hlasem. Dcera k němu přiběhla a ze všech sil mu křečovitě objala nohy. Muž, který stál u informační budky, vyběhl a díval se, co se stalo. Plešoun mával popálenou rukou a rozběhl se k Andymu a Charlie. Tvář měl zkřivenou hrůzou.

„Spi,“ přikázal mu stroze Andy a opět ho přimáčkl. Plešoun se svalil na zem jak široký tak dlouhý. Hlava mu zaduněla o asfalt. Mladá manželka přísného mladíka zaječela.

Andy cítil, že se mu hlava chystá puknout a jen vzdáleně ho uspokojovalo, že celé léto svou schopnost vůbec nepoužil, až na docela mírné přimáčknutí jednoho studenta, kterému hrozilo, že neudělá závěrečnou zkoušku, i to už někdy v květnu. Byl připravený a nabitý – ale ať už byl nabitý, nebo ne, kdo ví, jak zaplatí za to, co teď právě udělal, v průběhu jednoho jediného letního odpoledne.

Nevidomý muž se potácel po trávě, zakrýval si tvář rukama a vriskal. Přiblížil se k širokému zelenému sudu s nápisem ODPADKY PATŘÍ SEM, nastříkaným podle šablony, a spadl do něj na hromadu papírů od chlebiček, plechovek od piva, cigaretových nedopalků a prázdných lahví od limonády.

„Ach, táto, kristepane, já jsem se tak bála,“ vykřikla ze sebe Charlie a pustila se do pláče. „Tam je náš kombík, vidíš ho?“ slyšel Andy svůj hlas. „Běž tam, hned přijdu za tebou.“

„Je tam maminka?“

„Ne. Jen běž, Charlie.“ Nemohl to tak nechat. Musel teď něco udělat se svědky.

„Ke všem čertům, co je zase tohle?“ zeptal se překvapený muž z informační budky.

„Moje oči,“ řval ten chlap, který předtím mířil na Charlie. „Moje oči, moje oči. Cos mi to udělal s očima, ty hajzle?“ Podařilo se mu vylézt z koše na odpadky. Na ruce měl přilepený sáček od sendvičů. Začal se potácet směrem k informačnímu stánku a muž v džínách rychle odskočil.

„Tak běž, Charlie.“

„Přijdeš, tati?“

„Ano. Ale teď už běž.“

Charlie se vzdálila, blondáté cůpky nad ušima jí nadsakovaly. Batůžek měla ještě stále šejdrem.

Andy obešel spícího agenta Dílny, zamyšleně postál nad jeho zbraní, ale rozhodl se, že si ji nevezme. Přešel k těm mladým lidem u piknikového stolu. Jen trochu, říkal si. Jen docela zlehka. Zazátkování děr. Aby nevyvolali poplach. Nerad bych těmto lidem ublížil.

Mladá žena najednou prudce zvedla novorozeně ze skládací židle, čímž ho vzbudila. Dítě se rozplakalo. „Nepřibližujte se ke mně, vy jeden blázne!“ zvolala.

Andy pohlédl na toho muže, potom i na jeho ženu.

„Nic z toho, co se tady stalo, nemá žádný význam,“ řekl a přimáčkl. Čerstvá bolest se mu usadila v zátylku jako pavouk a začala se rozlézat.

Zdalo se, že se tomu mladíkovi ulevilo. „Ano? To jsem rád.“

Jeho manželka se jen váhavě usmála. Přimáčknutí na ni tak neúčinkovalo. Mateřským pudem vycítila nebezpečí.

„Máte hezké dětátka,“ dodal Andy. „Je to určitě chlapeček, že?“

Nevidomý agent sešel z chodníku a hlavou narazil do dveří červeného pinta, které asi patřilo těm dvěma dívkám. Zaskučel bolestí. Z natrženého obočí se mu začala valit krev. „Nevidím!“ zaječel znovu.

Úsměv té mladé ženy se rozzářil. „Ano, je to chlapeček,“ opáčila. „Jmenuje se Michael.“

„Ahoj Miku,“ řekl Andy a pohladil skoro bezvlasou hlavičku dítěte.

„Ani nevím, proč pláče,“ přiznala se mladá žena. „Až do teď tak hezky spinkal. Asi bude mít hlad.“

„To určitě,“ ozval se její manžel.

„Omluvte mě,“ řekl Andy a zamířil k informační budce. Neměl už moc času nazbyt. Kdykoliv sem mohl, do tohoto blázince, někdo zabočit.

„Tak co je?“ zeptal se ten chlapík v džínách. „Co je to tady za výtržnost?“

„To nic, nic se neděje,“ řekl Andy a opět trošičku přimáčkl. Zase na něj začala přicházet nevolnost. V hlavě mu dunělo.

„Aha,“ řekl chlapík. „Rád bych zjistil, jak se odtud dostanu do Chagrin Falls. Promiňte.“ A znovu vstoupil do informační budky.

Ty dvě dívky ustoupily až k plotu, který odděloval příjezd z dálnice od polí za nimi. Dlouho na něj hleděly s rozšířenými zorničkami. Osleplý agent se teď motal po chodníku s rukama předpaženými. Nadával a plakal.

Andy se pomalu blížil k těm děvčatům, přičemž ruce držel tak, aby dívky viděly, že v nich nic nemá. Così jim řekl. Jedna z nich mu položila otázku a on odpověděl. Nato se jim ve tvářích objevil příjemný úsměv a horlivě mu přikyvovaly. Andy jim zamával a děvčata mu zamávala na oplátku. Potom rychle přešel křížem přes trávník ke svému autu. Na čele se mu objevily studené kapky potu a žaludek se mu bouřlivě obracel. Modlil se, aby sem nikdo nepřišel, dokud nebudou s Charlie pryč, neboť potom by bylo všechno zbytečné. Cítil se úplně vyčerpaně. Vmáčkl se za volant a nastartoval.

„Táto,“ zašeptala Charlie, vrhla se mu kolem krku a přitiskla mu tvář na hrud'. Na chvíli ji přivinul a potom vycouval z parkoviště. Otáčení hlavy mu způsobovalo smrtelná muka. Černý kůň. Vždy na něj myslel ve chvílích dozvuků. Černý kůň, který zůstával mimo své stáje, kdesi v černé stodole Andyho podvědomí, mohl teď opět cválat sem a tam jeho mozkiem. Musel rychle najít nějaké útočiště, kde by si mohl na chvíli lehnout. Ale rychle. Nebyl schopen řídit příliš dlouho.

„Černý kůň,“ zamručel dutě. Přicházel. Ne, ne. Nepřicházel. Už byl tady. Dup... dup... dup... Ano, už byl tady.

„Táto, dávej pozor, přece!“ vykřikla Charlie.

Ten nevidomý se jim vmotal přímo do cesty. Andy zabrzdil. Nevidomý začal bubnovat po kapotě a křičet o pomoc. Vpravo od nich mladá matka kojila synáčka. Její manžel četl nějaký román. Muž přistoupil k oběma děvčatům z červeného pinta, aby si s nimi pohovořil – možná doufal v rychlý, rozmarný sexy zážitek, jaký se obvykle popisuje v pánských časopisech. Plešoun dosud spal, rozvalen na chodníku.

Druhý agent bubnoval prsty po kapotě kombíku. „Pomoc!“ vřískal. „Jsem slepý! Ten hajzl mi něco udělal s očima! Jsem slepý!“

„Táto!“ vydechla Charlie.

Na jedinou šílenou sekundu sešlápl plynový pedál. V hlavě, plné bolesti, si představil zvuk pneumatik, kol, která se převalila přes tělo. Ten chlap unesl Charlie a mířil jí revolverem na hlavu. Možná, že je to právě on, kdo nacpal Vicky do úst hadr, aby nemohla křičet, když jí trhali nehty. Bylo by dobré ho zabít, jenže čím by se pak lišil od nich?

Stlačil klakson. Zvuk mu vrazil do hlavy jako ostrý šíp. Nevidomý agent odskočil od auta a auto vyrazilo vpřed. Andy otočil volantem, aby ho objel. Poslední, co spatřil ve zpětném zrcadle, když vjížděl opět na dálnici, byli hněvem a hrůzou stažená tvář nevidomého, sedícího na chodníku a maličký Michael, kterého mladá žena klidně zvedla a opřela si ho o rameno, aby si říhнул.

Zařadil se mezi vozy, valící se po dálnici, aniž by se díval. Klaksony houkaly, pneumatiky skřípaly. Velký lincoln objel kombík obloukem a jeho řidič mu zahrozil pěstí.

„Táto, není ti nic?“

„Bude to dobré,“ odvětil. Zdálo se mu, jako by jeho vlastní hlas přicházel odněkud zdaleka. „Charlie, podívej se na blok o zaplacení poplatku a kde bude nejbližší výjezd.“

Vozy se mu míhaly před očima. Jejich obrysy viděl dvojité i trojitě, potom se opět spojovaly, aby se zase rozešly, jako části spektra. Odevšud do jeho očí a mozku směřovaly sluneční paprsky, odražené od chromu.

„Zapni si bezpečnostní pás, Charlie.“

Nejbližší výjezd byl Hammersmith. Chybělo jim ještě dvacet mil. Nějak to musí dokázat. Později přemýšlel, že se udržel na silnici jen díky vědomí, že Charlie sedí vedle něj. Stejně, jako se Charlie opírala o něj při tom všem, co přišlo potom – i on potřeboval vědomí, že Charlie je u něj. Charlie McGeeová, jejíž rodiče kdysi potřebovali dvě stě dolarů.

Na začátku výjezdu z dálnice směrem k Hammersmithu se objevil motel Best Western a na Andyho výslovné přání je ubytovali v pokoji, jehož okna nesměřovala na dálnici. Uvedl falešné jméno.

„Pojedou za námi, Charlie,“ vysvětloval jí. „Musím se vyspat. Ale až se setmí, to je maximální doba, kterou... kterou si ještě můžeme dovolit. Až se začne stmívat, vzbud' mě.“

Ještě něco řekla, ale on už byl v limbu. Svět mu vybledl na jediný šedivý bod, potom zmizel i ten a

všechno pohltila temnota, do níž nedosáhla ani bolest. Nebylo v ní bolesti ani snů. Když jím Charlie toho horkého srpnového večera, asi ve čtvrt na osm, zatřásla, aby ho vzbudila, v pokoji bylo horko k zalknutí a oblečení měl zcela propocené. Charlie zkoušela zapnout klimatizaci, ale neuměla nastavit regulaci.

„To je v pořádku,“ řekl. Spustil nohy na zem, přiložil si ruce ke spánkům a stlačil si hlavu, která jen jen puknout.

„Je to aspoň trochu lepší, tati?“ zeptala se s úzkostí.

„Trošku,“ odpověděl. Opravdu to bylo lepší, ale opravdu jen trochu. „Cestou někde zastavíme a najíme se. I to trochu pomůže.“

„Kam jedeme?“

Pomalou zavrtil hlavou. Měl ještě trochu z peněz, se kterými dnes ráno odjížděl z domu – asi sedmnáct dolarů. Je pravda, že měl kreditní karty Master Charge a Visa, ale za pokoj raději zaplatil dvěma dvacetidolarovkami, které míval zastrčené vzadu v peněžence (pro případ, že od tebe budu chtít utéct, říkával Vicky žertem, a jakou hroznou realitou se to teď stalo). Kdyby byl použil některou z úvěrových karet, bylo by to, jako kdyby namaloval velikou ceduli: tudy projel vysokoškolský asistent se svou dcerou na útěku. Za sedmnáct dolarů si mohli koupit hamburgery a celou nádrž benzínu. Potom ale budou na dně.

„Nevím, Charlie,“ řekl. „Někam pryč.“

„A maminka?“

Andy na ni pohlédl a bolest hlavy se opět začala stupňovat. Představil si ty kapky krve na podlaze a na okénku pračky. Představil si zápach leštidla.

„Charlie...“ začal, ale nedokázal pokračovat. Ale ani to nebylo nutné.

Pohlédla na něj a pomalu a doširoka otevírala oči. Ruka se jí zvedala k roztřeseným ústům.

„Ach, táto... prosím tě, řekni mi, že to není pravda.“

„Charlie...“

„Ach, prosím tě, řekni, že ne!“

„Charlie, ti lidé, co...“

„Prosím tě, řekni, že je to v pořádku, řekni, že to je v pořádku, že to je docela v pořádku!“

Pokoj. V pokoji bylo moc teplo, klimatizace byla vypnutá, bylo to jen kvůli tomu, ale opravdu tady bylo příliš teplo, hlava mu třesla, pot mu stékal po líci, nikoliv studený pot, teď byl horký, jako olej, horký...

„Ne,“ křičela Charlie. „Ne, ne, ne, ne, ne.“ kroutila hlavou. Čůpky jí poskakovaly dopředu a dozadu a absurdně ho nutily myslet na to, jak ji poprvé vzali do lunaparku na kolotoč.

Ne, tady už není příčinou jen vypnutá klimatizace.

„Charlie!“ zařval. „Charlie, do vany! Rychle to pusť do vody!“

Znovu vykřikla. Otočila tvář k otevřeným dveřím do koupelny, v níž najednou zazářilo modré světlo, jako když se spálí žárovka. Sprcha vypadla ze stěny a spadla, zkroucená a černá do vany. Několik modrých kachlíček se rozbilo na kusy. Sotva ji stihl zachytit, když vzlykla a podlomila se jí kolena.

„Táto, promiň, prosím tě, promiň...“

„Už je to v pořádku,“ řekl. Přikyvoval a objímal ji. Z koupelny se šířil zápach kouře ze seškvařené plastické vany. Všechny porcelánové doplňky praskly v jediném okamžiku. Bylo to, jako kdyby celá koupelna prošla obrovskou, ale nedokonalou vypalovací pecí. Ručníky byly setlé.

„Už je to v pořádku,“ opakoval, držel ji a houpal. „Charlie, už je to v pořádku, už to bude dobré, už se to snad obrátí k lepšímu.“

„Chybí mi maminka,“ vzlykla. Andy přikývl. I jemu chyběla. Držel Charlie v těsném objetí a cítil pach, porcelán a spečené ručníky v motelu Best Western. Skoro je oba upekla.

„Nic se nestalo,“ promlouval k ní a houpal ji na kolenou. Ve skutečnosti tomu však nevěřil. Byly to celé litanie, byl to celý chorál, byl to hlas dospělého, který pronikal na dno černé studny let, do jeskyně ubohého dětství, plného hrůzy. Toto se říkává, když se nic nedaří, toto je noční světélko, které docela nezažene strašidla ze skříně, ale na malou chvíli je aspoň odkáže do kouta, je to hlas bez moci, ale přece jen musí promluvit.

„Je to v pořádku,“ promlouval k ní a ve skutečnosti tomu nevěřil, neboť věděl, jak v hloubce srdce vědí

všichni dospělí, že ve skutečnosti stejně nikdy nic není v pořádku. „Bude to v pořádku.“

Plakal. Už si nedokázal pomoci. Slzy se mu koulely po tvářích, objímal Charlie, tiskl ji k sobě tak silně, jak jen byl schopen.

„Charlie, neboj se, slibuji ti, že všechno bude nakonec v pořádku.“

-5-

Jediná věc, kterou mu nemohli přišít, byla vražda Vicky. Jak by se jim to jen hodilo. Místo toho se rozhodli prostě navždy vymazat, co se v té prádelně stalo. To pro ně byl menší problém. Občas, ne často, si Andy představoval, co si o nich asi pomysleli jejich bývalí sousedé v Lakelandu. Nezaplacené splátky? Manželská roztržka? Návyk na drogy, nebo nehoda s dítětem? Neznali na Conifer Place nikoho, takže nemohli být ničím víc, než tématem povrchních rozhovorů při večeři, a na dočasnou senzaci se zapomnělo okamžitě, jakmile banka nabídla dům znovu na prodej.

Když teď Andy seděl na terase a hleděl do tmy, říkal si, že toho dne měl více štěstí, než tušil (nebo než si byl ochoten připustit). Dorazil domů příliš pozdě na to, aby Vicky zachránil, ale na druhé straně dřívě, než se dostavili uklízeči.

V novinách se neobjevilo nic. Ani docela krátká zprávička o tom, že – jaká zvláštní věc! – vysokoškolský asistent z katedry angličtiny a jeho rodina z ničeho nic zmizeli a ztratili se. Zdá se, že Dílna pamatovala i na to. Byl si jist, že aspoň jeden, ale nejspíš všichni, s nimiž toho dne obědval, oznámili, že je nezvěstný. Aspoň tolik pro něj určitě udělali. Ale do novin se to nedostalo. A ti, kteří už svoje splátky dostali, nepůjdou, samozřejmě, s bubnem na zajíce.

„Kdyby bývali mohli, určitě by to na mě hodili,“ řekl a ani si neuvědomil, že mluví nahlas.

Ale nemohli to udělat. Lékař by stanovil čas úmrtí a Andyho, který byl na očích nezainteresované třetí strany celý den (a při přednášce Literární žánr povídky mezi desátou a jedenáct třicet byl na očích pětadvaceti studentům), nemohli falešně obvinít ze spáchání tohoto činu. Kdyby i nebyl schopen podat důkaz o tom, kde se v kritické době pohyboval, nebyl tady žádný motiv.

Dva z nich tedy zabili Vicky a hned potom vyrazili za Charlie – ale nejdříve informovali ty, které Andy v duchu nazýval uklízeči (a v jeho představách to byli vždy mladí muži s bezvýraznými tvářemi, v bílých pracovních kombinézách). A někdy po tom, co on vyrazil za Charlie, možná už za několik minut, ale určitě ne později než za hodinu, se uklízeči vevalili do jejich dveří. Když se Conifer Place vzbudil z odpolední ospalosti, Vicky už byla odklizená.

Mohli přímo a logicky usuzovat – a správně – že nezvěstná manželka nadělá Andymu více problémů než mrtvá manželka. Není-li tělo, nedá se přesně stanovit čas smrti. Není-li čas smrti, není možné mít alibi. Sledovali by ho, ukonejšili by ho, a velmi zdvořile by ho dostali, samozřejmě, že mohli telegraficky rozeslat Charliein popis – rovněž i Vickyin – ale Andy by neměl takovou volnost, aby jednoduše mohl sám odejít a sám zmizet. Tak ji tedy odklidili, a on teď ani nevěděl, kde je pochovaná. Možná ji spálili. Anebo...

Ach, doprdele, proč se takhle trýzníš?

Prudce vstal a zbytek Grantherova ekrazitu vylil přes zábradlí terasy. Všechno to byla minulost, nic se na tom nedá změnit, je nejvyšší čas přestat na to myslet.

Šikovný trik, jestli ho dokážeš.

Pohlédl vzhůru na tmavé obrysy stromů, pevně sevřel sklenici v pravé ruce a opět ho něco napadlo.

Charlie, slibuji ti, že nakonec bude všechno v pořádku.

-6-

Té zimy v Tashmore, dávno po tom, co se vylekaný vzbudil v ohijském motelu, se jeho jakoby v zoufalství pronesený slib nakonec možná přece jen splní.

Přesto tato zima nebyla pro ně žádnou idylou. Brzy po Vánocích Charlie nachladla, dostala rýmu a nemohla se jí zbavit až do začátku dubna. Tehdy se to konečně upravilo. Nějaký čas měla i teplotu. Andy ji krmil půlkami aspirinu a říkal si, že jestli horečka do tří dní neklesne, vezme ji k lékaři do Bradfordu na druhém břehu jezera, ať se děje, co se děje. Ale horečka naštěstí klesla, a Charlie se celý zbytek zimy nedokázala zbavit kašle a ucpaného nosu. Andymu mírně omrzly nohy při jisté památné příležitosti v březnu a zase jindy, za jedné chladné únorové noci, když vítr skučel a teploměr klesl pod nulu stupňů Fahrenheita, se mu skoro podařilo oba upálit, protože naložil do kamen příliš velkou dávku

dřeva. Ironií bylo, že na to přišla Charlie, která se vzbudila uprostřed noci a zjistila, že je v chalupě příliš horko.

Čtrnáctého prosince slavil narozeniny on a čtyřicetiletého března Charlie. Bylo jí osm let a Andy na ni hleděl občas s určitým překvapením, jako kdyby si jí všiml poprvé. Když stála, sahala mu už nad loket. Vlasy měla opět dlouhé a splétala si je, aby jí nepadaly do očí. Vyrůstala z ní krasavice. Už teď jí byla, až na ten červený nos.

Byli bez auta. Mandersův Willys v lednu zamrzl a Andymu se zdálo, že praskl blok motoru. Startoval ho každý den, zejména proto, že víc, než cokoliv jiného cítil odpovědnost, protože po Novém roce se z Grantherovy usedlosti může dostat jen vozem s náhonem na všechna čtyři kola. Sníh, který byl narušen jen stopami veverek, skunků, jelenů a mývalů, kteří vytrvale obcházeli a s nadějí očichávali vyhozené odpadky, sahal do výšky skoro dvou stop.

V malé kůlně za chalupou byly staromódní lyže běžky – troje, ale Charlie se, naštěstí, nehodily ani jedny. Andymu to vyhovovalo. Byl rád, když se co nejvíce zdržovala uvnitř. S rýmou se dalo žít, ale nechtěl riskovat, aby zase dostala horečku.

Pod stolem, kde Granther kdysi zhotovil odkládací prostor pod padacími dveřmi, našel Andy jeho lyžařské boty, celé zaprášené a popraskané v lepenkové krabici od papírových kapesníků. Naolejoval je, napnul, a potom zjistil, že Grantherovy boty jsou mu ještě stále velké. Musel proto špičky vycpat novinami. Bylo to směšné, ale zároveň na tom bylo cosi zlověstného. Během této dlouhé zimy na Granthera hodně myslíval a představoval si, co by asi dělal on v jejich kritické situaci.

Šestkrát během zimy si nasadil běžky (neměly moderní vázání, jen zašmodrchanou, znervózňující splet řemínků, přezek a kroužků) a vydal se na cestu přes velkou, zamrzlou plochu Tashmore Pondu do bradfordského městského přístaviště. Odtud vedla úzká, větrná cesta do městečka, úhledně posazeného mezi kopci dvě míle od jezera.

Do Bradfordu chodíval kupovat potraviny a oblečení pro sebe i pro Charlie. Měl k dispozici Grantherovy peníze na podporu sebevědomí, a kromě toho se vloupal do tří velkých chat na vzdálenějším břehu jezera, kde též trochu peněz našel. Nebyl na to pyšný, ale pokládal to za otázku přežití. Každá z chat, které si vybral, by měla na trhu s nemovitostmi hodnotu nejméně osmdesát tisíc dolarů, a předpokládal, že majitelé si mohli dovolit přijít o třicet, čtyřicet dolarů, schovaných ve sklenicích od zavařenin – což bylo právě to místo, kam je většinou ukládali. Jediná další věc, které se té zimy dotkl, byl obrovský sud topné nafty pod velkou moderní chalupou se zvláštním jménem TÁBOR ZMATEK. Z toho sudu si nabral asi 40 galonů.

Do Bradfordu nechodíval rád. Nelíbilo se mu vědomí, že místní dědci posedávají kolem břichatých kamen u pokladny v obchodu a debatují o cizinci, který přes zimu zůstal v chalupě na druhém břehu jezera. Zprávy se šíří rychle a časem se mohou dostat do nesprávných uší. Není toho nutno hodně – stačí zašeptání – a Dílna si, samozřejmě, spojí Andyho s jeho dědou a s dědovou chalupou v Tashmore, stát Vermont. Ale on prostě nevěděl, co by měl udělat jiného. Museli se nějak stravovat a nemohli celou zimu přežít na sardinkách. Potřeboval pro Charlie čerstvé ovoce a vitamínové tabletky a šaty. Charlie sem přišla v jediné špinavé blůze a červených kalhotách, a s jedinými kalhotkami. Neměli tady spolehlivé léky proti kašli, neměli čerstvou zeleninu, a co bylo úplně k zbláznění, skoro žádné zápalky. Ve všech chalupách, které obešel byly krby, ale nenašel víc, než jednu jedinou krabičku zápalek značky Diamond.

Mohl zajít dál, byla tam další letoviska a chalupy – ale většina silnic v těchto oblastech už byla projetá pluhy a hlídkovala tam tashmoreská policie. A na mnoha z těchto silnic bydlel alespoň jeden, dva celoroční obyvatelé.

V bradfordském obchodu se smíšeným zbožím musel nakoupit všechno, co potřeboval, dokonce i troje neformné kalhoty a tři flanelové košile, přibližně Charlieiny velikosti. Dívčí spodní prádlo tady nevedli, a tak místo kalhotek nosila pánské slipy číslo 8. Střídavě ji to popuzovalo a rozveselovalo.

Desetikilometrový výlet na Grantherových lyžích do Bradfordu znamenal pro Andyho námahu i potěšení. Nerad nechával Charlie samu doma, ne proto, že by jí nevěřil, ale celou dobu žil ve strachu, že až se vrátí, už tam nebude, nebo ji najde mrtvou. Staré boty mu způsobovaly puchýře bez ohledu na to, kolik ponožek si do nich vzal. Když chtěl hodně spěchat, rozbolela ho hlava a tehdy si vzpomenu na malá citlivá místa na tváři a v duchu si představoval vlastní mozek jako starou oježděnou pneumatiku,

takovou, co se používala už moc dlouho, a jejíž dezén byl na mnoha místech vydřený až na plátno. Jestliže dostane záchvat mrtvice uprostřed toho prokletého jezera a zamrzne tam, co potom bude s Charlie?

Ale na druhé straně, právě během těchto výletů přicházel na nejlepší nápady. To ticho na jezeře mu pročišťovalo hlavu. Vlastní Tashmore Pond nebyl příliš široký – Andyho trasa od západu na východ neměřila ani celou míli – zato byl velmi dlouhý. V únoru ležela na jeho ledovém čtyři stopy vysoká sněhová pokrývka, a jak tak šel na druhou stranu, uprostřed se zastavil a pomalu se ohlížel doprava i doleva. Jezero odtud vypadalo jako dlouhá chodba s blýskavě bílou, dlážděnou podlahou – čistou a neporušenou – která se rozprostírala kam až oko dohlédne, na obě strany. Jezero bylo ze všech stran lemováno sněhem pocukrovanými borovicemi. Nad ním bývala buď tvrdá, zářivá a nelítostně modrá zimní obloha, nebo nízká, nevýrazně bílá, slibující sníh. Mohlo se ozývat vzdálené krákorání havranů, nebo šumivé dunění pukajícího ledu v hloubce, ale to bylo všechno. Cvičení mu posilňovalo tělo. Mezi pokožkou a šaty měl teplou vrstvu potu. Cítil se dobře, když se takhle potil a když si potom mohl utřít čelo. Od té doby, co přednášel Yeatse a Williamse a opravoval studentské sešity, na podobné pocity jaksi pozapomněl.

V tichu a při namáhavém tělesném pohybu se mu vyjasňovaly myšlenky a byl schopen řešit problémy. Něco bylo nutno udělat – už dávno to bylo nutno udělat, ale to už byla minulost. Přišli sem, do Grantherovy chalupy, aby přečkali zimu, ale stále byli na útěku. Staří veteráni, posedávající kolem kamen s dýmkami a zvědavými pohledy ho znepokojovali a ještě víc ho utvrzovali v jeho přesvědčení. On a Charlie se ocitli ve slepé uličce, a musí se najít nějaký způsob, jak se z ní dostat.

Zlobilo ho to, protože to nebylo spravedlivé. Ti druzí neměli pravdu. Členové jeho rodiny byli američtí občané, kteří žili v zdánlivě demokratické společnosti, a přitom mu ženu zavraždili a dceru unesli a pořádali na ně hon jako na zajíce.

Znovu uvažoval o tom, že by měl do jejich příběhu zasvětit jednu nebo dokonce více osob, a vynést celou záležitost na světlo boží. Zatím to neudělal, neboť ta zvláštní předtucha – tataž, která mu zvěstovala Vickyinu smrt – dosud do jisté míry přetrvávala. Nechtěl, aby jeho dcera vyrůstala jako nějaká obludná atrakce a aby ji ukazovali po jarmarcích. Nechtěl, aby ji zavěli do ústavu – ani pro dobro vlasti, ani pro její vlastní dobro. A zejména dále klamal sám sebe. Třebaže viděl vlastní ženu nacpanou do vestavěné skříně na žehlicí potřeby s hadrem v ústech, přece i nadále klamal sám sebe a říkal si, že dřív nebo později jim přece jen dají pokoj. To si jen tak hrajeme, říkali si, když byli děti. Nakonec dostane každý svoje peníze zpátky.

Jenže teď už nebyli děti. Už to nebyla jen hra, a až to skončí, nikdo nemá v úmyslu ani jemu ani Charlie nic vrátit. Toto je hra doopravdy.

V tom tichu na jezeře začal chápat úplnou a holou pravdu. Svým způsobem Charlie je obludná atrakce, která se příliš neodlišuje ani od thalidoimidových dětí ze šedesátých let, ani od děvčátek, jejichž matky v těhotenství užívaly dietylstilbestrol. Lékaři nevěděli, že až jim bude čtrnáct, nebo šestnáct let, u většiny z nich se vyvinou abnormálně velké nádory dělohy. Charlie nebyla vinna, nic to však neměnilo na skutečnosti. Její odlišnost, její obludná atraktivita, byla utajená. To, co provedla na Mandersově farmě, bylo strašné, absolutně hrozné a od té doby se Andy častěji přistihl při úvahách, kam až sahá její schopnost, kam až by mohla sahat. V době, kdy byli na útěku, přečetl množství literatury o parapsychologii, dost na to, aby věděl, že existuje podezření, že pyrokineze i telekineze souvisí se žlázami s vnitřní sekrecí, o nichž se toho v současnosti ví dost málo. Dočetl se rovněž, že tyto dvě vlohly úzce navzájem souvisejí a mnohé z dokumentovaných případů se týkaly děvčat ne o mnoho starších, než je právě Charlie.

Pohromu na Mandersově farmě rozpoutala, když jí bylo sedm. Teď už jí bylo skoro osm. Čeho bude schopna, až jí bude dvanáct a až začne dospívat? Třeba ničeho. Třeba mnohého. Řekla, že už svou schopnost nikdy nepoužije. Jenže, co jestli jí přinutí násilím? Co jestli její schopnost vyrazí na povrch samovolně? Co jestli začne podpalovat ve spánku, jestliže to bude součástí její vlastní, zvláštní puberty, jakási ohnivá analogie nočních výronů semene, kterou zažívá většina dospívajících chlapců? Co jestli se Dílna nakonec rozhodne stáhnout své honící psy a Charlie se zmocní nějaká cizí mocnost?

Otázky, otázky, otázky.

Při výletech na druhou stranu jezera se Andy snažil s otázkami bojovat a chtěl nechtěl dospěl k přesvědčení, že Charlie by měla být po celý život pod jistým dozorem, nebo aspoň pod ochranou. Bylo to pro ni tak nevyhnutelné, jak nevyhnutelné jsou bolestivé dlahy na nohou obětí svalové dystrofie, nebo zvláštní protézy pro thalidoimidové děti.

A potom tady byla otázka jeho vlastní budoucnosti. Nezapomínal na znečitlivěná místa na své tváři a na krvi podlité oko. Není člověka, který by chtěl uvěřit, že rozsudek jeho smrti je podepsán a datum popravy určeno, a ani Andy tomu docela nevěřil, ale bál se, že dvě nebo tři silnější přimáčknutí by ho mohla zabít, a uvědomoval si, že tím se jeho vyhlídky na normální život podstatně snižují. V případě, že se tak stane, musí být Charlie zaopatřena.

Avšak nikoliv způsobem, o jaký usilovala Dílna.

Žádná malá místnost. To v žádném případě.

A jak si to tak promýšlel, nakonec dospěl k bolestnému rozhodnutí.

-7-

Andy napsal šest dopisů. Byly takřka stejného znění. Dva adresoval senátorům Spojených států za stát Ohio. Jeden ženě, která zastupovala okres Hamson ve Sněmovně reprezentantů. Jeden newyorským Times. Jeden chicagské Tribune. Jeden toledskému Blade. Všech šest dopisů obsahovalo celý příběh od začátku až do konce, od pokusu v Jason Gearneigh Hall až do konce – jakož i o jeho a Charlieině nucené izolaci na Tashmore Pondu.

Když skončil, dal jeden z dopisů přečíst Charlie. Četla ho pomalu a pozorně skoro hodinu. I ona sama se svůj příběh od začátku do konce dozvěděla poprvé.

„Pošleš to poštou?“ zeptala se, když dočetla.

„Ano,“ odvětil. „Zítřka. Ještě se dá přejít po jezeře, ale zítra půjdu naposledy.“ Naposledy proto, že se už mímě oteplilo. Led byl dosud pevný, ale uvnitř ustavičně pukal a Andy nedokázal odhadnout, jak dlouho bude putování po něm ještě bezpečné.

„Co bude potom, táto?“

Zavrtěl hlavou. „S určitostí to nevím. Můžu jen doufat, že ti, co nás honí, s tím přestanou, až bude náš případ dostatečně znám.“

„Tos měl udělat už dávno.“ Charlie věčně přikývla.

„Mohl,“ souhlasil a věděl, že měla na mysli tu spoušť loni v říjnu na Mandersově farmě. „Třeba jsem to měl udělat. Ale nikdy zatím jsem neměl příležitost důkladně si to promyslet. Jediné, na co jsem měl čas myslet bylo, jak utéct. Ani to jsem nepromýšlel pořádně. Stále jsem věřil, že nás nechají na pokoji. To byl strašný omyl.“

„Nebudou chtít, abych odešla?“ zeptala se Charlie. „Tedy, myslím od tebe. Zůstaneme spolu, že, táto?“

„Ano,“ odpověděl, neboť jí nechtěl říct, že jeho představa o tom, co se může stát, až budou dopisy doručeny, je stejně nejasná, jako její. Ale to odkládal až na později.

„To, že nás rozdělí, toho se nejvíc bojím. Kromě toho, že ještě někdy zapálím.“

„Tak jo,“ řekl a pohládl ji po vlasech. Hrdlo mu sevřelo cosi, v čemž byla výstraha i obava, neboť si vzpomenu, co se odehrálo tady nedaleko a na co už dlouhé roky nepomyslel. Byl venku s otcem a s Grantherem, a Granther mu po dlouhém škemrání půjčil svoji vzduchovku, již říkal moje puška na škodnou. Andy spatřil veverka a chtěl ji zastřelit. Otec začal protestovat, ale Granther ho se záhadným úsměvem umlčel.

Andy zamířil tak, jak ho to Granther učil, přitlačil prst na kohoutek až nadoraz (i to ho učil Granther) a nakonec vystřelil. Veverka spadla z větve jako hadrová hračka a Andy, jen co vrátil zbraň Grantherovi, k ní vzrušeně běžel. Přistoupil k ní blíže a z toho, co spatřil, docela oněměl. Zblízka veverka nevypadala jako hadrová hračka. Nebyla mrtvá. Trefil ji do zadní nohy a ona tady ležela v jasně červených loužičkách vlastní krve, její živé, pohyblivé, černé oči byly naplněny příšerným utrpením. Blechy, které pochopily, co se stalo, ji opouštěly ve třech vlnících se proudech.

Hrdlo se mu stáhlo a Andy ve věku devíti let poprvé v životě pocítil ostrou a palčivou pachut' hnusu nad sebou samým. Němě vyvaloval oči na to nechutné umírání s vědomím, že jak jeho otec, tak i děd stojí za ním. Před sebou viděl jejich stíny – tři generace McGeeových stály nad zavražděnou veverkou ve vermontském lese. Granther za jeho zády tiše pravil: Tak se ti to podařilo, Andy. Jsi spokojen? A

najednou se objevily slzy, zaplavily ho horké slzy hrůzy a poznání z toho, že co se jednou stalo, už nelze odčinit. V té chvíli přísahal, že už nikdy nevezme do rukou zbraň, aby někoho zabil. Přísahal na to před samotným bohem.

Už nikdy nezapálím oheň, řekla Charlie a Andy v duchu poslouchal Grantherova slova, která mu řekl toho dne, když zastřelil veverku, toho dne, kdy přísahal před bohem, že už nikdy neudělá nic podobného. Nikdy to neříkej, Andy. Bůh je rád, když donutí člověka porušit přísahu. Člověk si při tom vždy pokorně uvědomí své místo a upevní se tím jeho sebeovládání. Irv Manders říkal Charlie totéž.

Charlie našla ve výklenku všechny díly románu na pokračování Bombo, chlapec z džungle a pomalu se jimi prokousávala. Andy ji sledoval, sedě v šikmých paprscích slunce, v nichž se vznášely částičky prachu, ve starém, černém houpacím křesle přesně tak, jako vždy sedávala jeho babička – ta však s košíčkem šicích potřeb u nohou – a zápasil s nutkáním říci jí, že ještě nezná to hrozné pokušení: jestliže zbraň příliš dlouho leží nečinně, dřívě či později ji opět zvedneš.

Bůh je rád, když donutí člověka porušit přísahu.

-8-

Nikdo neviděl, jak Andy posílá dopisy, jen Charlie Payson, muž, který se přistěhoval do Bradfordu v listopadu a od té doby se pokoušel rozběhnout prodej ve starém bradfordském obchodě s galanterií. Payson byl drobný člověk se smutnou tváří, který při jedné z Andyho návštěv ve městě se ho pokusil pozvat na skleničku. V samotném městě se čekalo, že jestliže se Paysonovi nepodaří jeho obchodní plány do příštího léta, ve výloze galanterního obchodu bude od patnáctého září opět cedulka NA PRODEJ NEBO NA PRONÁJEM.

Sám Payson byl dost příjemný chlapík, ale neměl to lehké. Bradford už nebyl tím městem, co kdysi.

Andy krácel po ulici – lyže nechal zapíchnuté ve sněhu na začátku cesty, vedoucí dolů k bradfordskému přístavišti – blížil se k obchodu se smíšeným zbožím. Zevnitř ho s mímým zájmem pozorovali místní dědci. Během této zimy se toho mezi nimi o Andym už dost namluvilo. Všeobecně se shodli na tom, že tento mladík před něčím prchá. Možná je to bankrot, možná majetkové vyrovnání po rozvodu. Možná rozhněvaná žena, neboť ji doběhl a dítě svěřili jemu. Jejich pozornosti totiž neušlo dětské oblečení, které Andy kupoval. Všeobecně se shodli i na tom, že on i děcko se asi vloupali do některého z domů na druhém břehu jezera a že tam tráví zimu. Nikdo však na tuto možnost neupozornil bradfordského strážníka, jakéhosi Johnnyho, který sem přišel teprve před dvanácti lety a tvářil se, že je tady starousedlíkem. Tenhle chlap navíc přicházel z druhé strany jezera, z Tashmore, ve státě Vermont. Nikdo z veteránů u kamen v bradfordském obchodě se smíšeným zbožím, který patřil Jakeovi Rowleymu, neměl Vermont ve velké oblibě kvůli vermontským daním z příjmu, kvůli snobským zákonům proti alkoholismu a kvůli tomu ruskému bláznovi, co se tam vyvaluje ve svém domě jako car a píše knihy, kterým nikdo nerozumí. Ať si Vermontané řeší vlastní problémy sami, to byl jejich jednomyslný, třebaže nikdy nevyřčený názor.

„Vícekrát už přes jezero nepřejde,“ začal jeden z nich. Vložil si do úst kousek čokoládové tyčinky a začal ji zpracovávat bezzubými dásněmi.

„Jedině, že by si obstaral plovací vestu,“ přisadil si druhý a všichni se potichu zasmáli.

„Asi ho už vícekrát neuvidíme,“ uklidnil je Jake, když se Andy přiblížil k obchodu. Andy měl na sobě Grantherův starý kabát a na uších modrou vlněnou čelenku a v Jakeových představách se na krátký okamžik mihla nějaká vzpomínka – možná podoba se samotným Grantherem – ale v zápětí zmizela. „Až se pohnou ledy, vypaří se. I on, i ten, koho tam má.“

Andy zůstal venku, sundal si batoh a vytáhl několik dopisů. Potom vstoupil. Chlapi, kteří se tu sešli, si soustředěně zkoumali nehty, hleděli na hodinky, prohlíželi si stará kamna značky Pearl Kineo uprostřed, jeden z nich vytáhl obrovský kapesník barvy železničářské uniformy a hlučně se do něj vychrchlal.

Andy po nich přeběhl pohledem. „Dobré jitro, pánové.“

„Brýtro,“ odpověděl Jaké Rowley. „Čímpak posloužím?“

„Prodáváte známky?“

„Ano, zatím mi v tomhle směru ještě vlada důvěřuje.“

„Dejte mi, prosím vás, šest patnáctcentových.“

Jake je opatrně odtrhl od aršíku ve starých černých deskách na ceniny a podal mu je. „Ještě něco?“

Andy se zamyslel, potom se usmál. Bylo desátého března. Aniž by Jakeovi odpověděl, přistoupil ke stojanu na pohlednice vedle mlýnku na kávu a vybral si velké ozdobné blahopřání k narozeninám. DCEŘI K JEJÍMU VELKÉMU DNI – stálo na něm. Položil ho na pult a chystal se platit.

„Díky,“ ozval se Jake a nablokoval cenu.

„Rádo se stalo,“ odpověděl Andy a vyšel ven. Viděli, jak si na uších upravil čelenku, a potom známky, jednu po druhé, nalepil na dopisy. Dech z nozder se mu změnil na obláčky páry. Viděli ho, jak obešel budovu směrem k poštovní schránce, ale nikdo z těch, kteří seděli kolem kamen, by před soudem nemohl dosvědčit, že dopisy opravdu odeslal. Znovu ho spatřili, až se vracel kolem, teď už s batohem na ramenou.

„Odchází,“ poznamenal jeden z veteránů.

„Docela slušnej chlápek,“ řekl Jake, a tím se pro tuto chvíli rozhovor na toto tema skončil. Hovor se zvrtil na něco jiného.

Charles Payson stál ve vchodu svého obchodu, v němž za celou zimu neprodal zboží ani za tři sta dolarů, a pozoroval Andyho. Payson by byl mohl dosvědčit, že Andy dopisy odeslal. Stál tady a viděl, jak je Andy všechny naráz hází do schránky. Když Andy zmizel z dohledu, Payson vešel dovnitř, a potom dveřmi za pultem, u něhož prodával levné cukrovinky a bouchací kuličky a žvýkačky, přešel do obývací místosti za obchodem. K telefonu měl připojený kódovač. Payson volal do Virginie a žádal o pokyny.

-9-

V Bradfordu, stát New Hampshire (ale například ani v Tashmore, stát Vermont), nebyl a není poštovní úřad, neboť obě města jsou na to příliš malá. Bradford patří pod nejbližší poštu v Telleru, stát New Hampshire. Toho dne, tedy desátého března, ve čtvrt na dvě odpoledne, zastavila před obchodem se smíšeným zbožím poštovní dodávka z Telleru a poštovní zaměstnanec vybral schránku za rohem, kde Jake až do roku 1970 prodával benzin. Obsah schránky pozůstával ze šesti Andyho dopisů a z pohlednice slečny Shirley Devinové, padesátileté staré panny, odesílané její sestře do Tamy, stát Florida. Na druhém břehu jezera si Andy právě na chvíli schrupl a Charlie McGeeová stavěla sněhuláka.

Poštovní zaměstnanec Robert Everett vložil poštu do pytle, pytel hodil dozadu své modrobílé poštovní dodávky a pokračoval v cestě do Williamsu, dalšího malého newhampshirského městečka, které s Tellerem sdílelo poštovní směrovací číslo. Tam, uprostřed toho, čemu williamští obyvatelé rozmarně říkali Hlavní ulice, se otočil do protisměru a vyrazil nazpět do Telleru, kde se všechna pošta roztrídí a kolem třetí hodiny odpolední odešle. Šest mil za městem stál křížem přes cestu chevrolet, takže ji blokoval v obou směrech. Everett zastavil na zasněžené krajnici a vystoupil z dodávky, aby se podíval, jestli někdo nepotřebuje pomoc.

Z auta k němu přistoupili dva muži. Ukázali mu doklady a vysvětlili mu, co chtějí.

„V žádném případě!“ pravil Everett. Pokusil se zasmát. Znělo to tak neuvěřitelně, jako kdyby mu právě někdo řekl, že dnes odpoledne se na tashmorské pláži začíná plavecká sezóna.

„Jestliže máte pochybnosti a zdá se vám, že nejsme to, co jsme vám řekli...“ začal jeden z nich. Byl to Orville Jamieson, známý jako O.J., neboli Šumák. Neměl v úmyslu se s tímto pošťákem handrkovat. Neměl v úmyslu nic, pokud se podle instrukcí bude moci zdržovat nejméně tři míle od toho malého pekelného děvčiska.

„Ne, v tom to není, v tom to vůbec není,“ pravil Robert Everett. Báł se. Báł se tak jako každý, když ho najednou postaví tvář v tvář vládní moci, když šedivá moc byrokracie nabude výkonnou, reálnou podobu, jako když v čirosti křišťálové koule začne najednou plavat něco pochmurného a pevného. Přesto byl pevně rozhodnut. „Ale to, co tady mám, to je pošta. Pošta Spojených států. A to, mládenci, musíte pochopit.“

„Ale tohle je věc národní bezpečnosti,“ pravil O.J. Po tom fiasku v Hasting Glen se kolem Mandersova domu zatáhl ochranný kordon. Pozemky a zbytky domu důkladně pročesali. K výsledkům tohoto pročesání patřilo i to, že se našlo i žihadlo, které měl teď O.J. pohodlně zavěšeno pod levou paží.

„To tvrdíte vy, ale to nestačí,“ odpověděl Everett.

O.J. si rozepl větrovku tak, že Robert Everett žihadlo spatřil. Everett vyvalil oči a O.J. se pousmál.

„Nenuťte mě, abych ho vytáhl. Jasný?“

Everett nemohl uvěřit tomu, co se děje. Pokusil se ještě naposledy:

„Chlapci, víte jaký je trest za vykradení pošty Spojených států? Za to je kriminál.“

„To si vysvětlíte s vaším poštmistrem, až se vrátíte do Telleru,“ ozval se druhý z mužů. „Už mám dost toho okolkování tady. Dejte sem ten pytel s poštou.“

Everett jim podal malý pytel s poštou z Bradfordu a Williemsu. Otevřeli ho rovnou tady na cestě a osobně poštu vytrídili. Robert Everett pocítil strach a jakousi zahanbující nevolnost. To, co dělali, nebylo správné, nebylo by to správné, ani kdyby šlo o tajemství nukleární bomby. Otevření pošty Spojených států uprostřed silnice, to nebylo správné. Absurdní na tom bylo, že měl pocit, jako by cizí chlap vrazil do jeho domu a z jeho ženy serval šaty.

„Nemyslete si, hoši, že vám to jen tak projde,“ pravil přiškrceným, vylekaným hlasem. „Uvidíte.“

„A hele, tady jsou,“ pravil Jamiesonovi ten druhý muž. Podal mu šest dopisů s adresami, napsanými toutéž vypsanou rukou. Robert Everett je poznal. Byly z Bradfordu, z poštovní schránky u obchodu. O.J. strčil dopisy do kapsy, potom oba agenti vykročili k chevroletu a otevřený poštovní pytel nechali pohozený na silnici.

„Nemyslete si, hoši, že vám to jen tak projde!“ opakoval za nimi Everett rozřeseným hlasem.

O.J. mu odpověděl, aniž se ohlédl: „Než o tom řeknete někomu jinému, řekněte to vašemu poštmistrovi. Tedy jestli někdy chcete od pošty dostávat penzi.“

Odjeli. Everett za nimi hleděl, jak odjíždějí, a zuřil, měl strach a bylo mu špatně od žaludku. Nakonec zvedl poštovní pytel a vrátil ho dozadu do auta.

„Okradli mě,“ řekl si a překvapilo ho, že je mu do pláče. „Okradli, okradli, ach, doprdele, oni mě okradli!“

Zpět do Telleru jel tak rychle, jak mu to zasněžená silnice dovolila. Ohlásil incident nejprve poštmistrovi, přesně tak, jak mu to ti maníci poradili. Tellerským poštmistrem byl Bill Cobham a Everett strávil v jeho kanceláři více než hodinu. Chvillemi bylo zpoza dveří kanceláře slyšet jejich hlasité a rozhněvané hlasy.

Cobhamovi bylo šestapadesát. Na poště sloužil třicet let a tahle věc mu nahnala opravdový strach. Dlouho mu trvalo, než se mu nakonec podařilo přenést svůj strach i na Roberta Everetta. Takže Everett o tom dni, kdy ho okradli na silnici mezi Bradfordem a Tellerem, až do smrti nikomu neřekl ani slovo, dokonce ani vlastní ženě ne. Ale nikdy na ten případ nezapomněl a nikdy se docela nezbavil nepříjemného pocitu zlosti, hanby a zklamání.

-10-

Ve dvě třicet Charlie dokončila sněhuláka a Andy, který si trochu zdříml, vstal. Orville Jamieson a jeho nový partner, George Sedaka, zatím seděli v letadle. Čtyři hodiny po tom, co Andy s Charlie umyli nádobí od večere a posadili se k žolíkům, ležely jejich dopisy na psacím stole kapitána Hollistera.

Kapitola VI

KAPITÁN A RAINBIRD

-1-

Čtyřicetátého března, v den narozenin Charlie McGeeové, seděl kapitán Hollister za psacím stolem, naplněným hlubokým a nesnadno definovatelným neklidem. Příčina jeho neklidu se však dala odhalit snadno. Za necelou hodinu se měl dostavit John Rainbird a čekání na něj až příliš připomínalo čekání na ďábla. Tedy aspoň v něčem. Ďábla totiž zvládneš, jestliže dodržíš dohodu, kterou jsi s ním uzavřel, ale v charakteru Johna Rainbilda kapitán vždy pociťoval něco, co bylo od základu nezvládnutelné. Když se to tak vezme, nebyl ničím víc, než najatým zabijákem, a takoví se vždy – dříve nebo později – zničí sami. Kapitán cítil, že když se Rainbird do něčeho dá, chce mít při tom dramatický efekt. Kolik toho například ví o operaci McGee? Jistě ne víc, než má, ale strašilo mu to v hlavě. Kapitán znovu uvažoval o tom, zda by nebylo možná rozumné zařídit, aby se tomu velkému Indiánovi, až skončí tu záležitost s McGeeovými, stala nehoda. Jestliže se vyjádříme památnými slovy kapitánova otce, Rainbird byl stejný blázen, jako muž, který se krmil myšimi hovínky a říkal jim kaviár.

Kapitán si povzdechl. Do oken tloukl studený déšť, hnaný silným větrem. Jeho kancelář, v létě tak světlá a příjemná, byla teď plná proměnlivých šedých stínů. Nedělaly na něj přátelský dojem, jak tady tak seděl se spisy McGeeových na knihovním vozíku po své levici. Zima mu přidala na věku. Už to nebyl

ten bezstarostný muž, který jednoho říjnového dne přijel na kole před hlavní vchod, toho dne, kdy McGeeovi zase jednou unikli a nechali za sebou jen zuřící požár. Z vrásek na tváři, které se tehdy daly sotva postřehnout, byly teď hluboké brázd. Pokořovalo ho, že musel začít nosit bifokální brýle – brýle starců, jak je v duchu označoval – a to, že se jim podvolil, vyvolávalo v něm prvních šest týdnů, co je nosil, pocit odporu.

Byly to sice maličkosti, ale naznačovaly, že všechno to kolem bylo bláznivé a šílené. Nadával na to jen v duchu, neboť celý jeho výcvik, celá jeho výchova ho vedla k tomu, aby na nepříjemnosti, jež se na něj valí, nenadával.

Jako by mu to prokleté děvčátko přivolalo osobní neštěstí, tuto zimu mu na rakovinu zemřely jediné dvě ženy, které měl rád po smrti své matky. Tři dni po Vánocích manželka Georgia a jen o pár dní později, asi před měsícem, jeho osobní sekretářka Ráchel.

Samozřejmě věděl o tom, že Georgia je smrtelně nemocná. Amputace prsu před čtrnácti měsíci smrt zpomalila, ale progresivní nemoc nezastavila. Rachelina smrt byla krutým překvapením. Ještě před koncem s ní žertoval (jak neomluvitelně se mu to jeví, když na to zpětně myslí), že by se měla vykrmit, a Ráchel to ihned obrátila v žert proti němu.

Jediné, co mu teď zůstalo, byla Dílna – a ani ta mu neměla zůstat už dlouho. I sám kapitán se dal napadnout rafinovanou formou rakoviny. Jak jí jen pojmenovat? Rakovina sebedůvěry? Tak nějak. A mezi vyššími kádry byla tato forma onemocnění téměř vždy smrtelná. Nixon, Lance, Helms... to všechno byly oběti rakoviny sebedůvěry.

Otevřel spisy a vytáhl poslední přírůstek – šest dopisů, které Andy McGee poslal před necelými dvěma týdny. Odložil je, aniž by je četl. V podstatě to byl jen jeden a tentýž dopis, jehož obsah uměl skoro nazpaměť. Pod nimi se nacházely lesklé fotografie, některé udělal Charles Payson, některé jiní agenti na Tashmorské straně jezera. Byla tady fotografie, na níž Andy kráčel po hlavní ulici v Bradfordu.

Fotografie Andyho, jak nakupuje v obchodě se smíšeným zbožím a platí za nákup. Fotografie Andyho a Charlie, jak stojí vedle přístřešku pro člun vedle domu, v pozadí Willlys Irva Manderse, zasypaný haldou sněhu. Na jedné fotografii se Charlie klouže po tvrdém lesklém sněhu po svahu na poskládané lepenkové krabici, s vlasy vlajícími zpod příliš velké pletené čepice. Na této fotografii stojí její otec za ní, palčáky na ruce, ruce v bok, zaklání hlavu a zplna hrdla se směje. Kapitán hledíval na tuto fotografii často, dlouho a s rozvahou, a překvapovalo ho, že někdy, když ji odkládal, se mu třásl ruce. Tak strašně toužil po tom, aby je dostal.

Postavil se a na chvíli přistoupil k oknu. Rick McKeon dnes nesekal trávu. Olše se změnilly v holé kostry, rybník mezi dvěma domy v holý prostor, připomínající břidlici. Tohoto časného jara měla Dílna na stole desítky důležitých položek. Byl to opravdový bohatý švédský stůl, ale pro kapitána existovala jedna jediná, a sice záležitost Andyho McGeeho a jeho dcery Charleny.

Fiasko u Mandersů nadělalo mnoho zlé krve. Dílna to přežila a on rovněž, ale vyvolalo to mohutný spodní proud kritiky, který se každou chvíli mohl vyvalit na povrch. Spodní proud kritiky se soustředil na způsob, jak se zacházelo s McGeeovými ode dne, kdy byla zabita Victoria McGeeová a oni se – třeba jen na krátko – zmocnili dcery. Prý jak je možné, že vysokoškolský asistent, který nikdy nebyl v armádě, dokázal vzít svou dceru dvěma vycvičeným agentům Dílny, a přitom způsobit, že jeden z nich se zbláznil a druhý zůstal v komatu celých šest měsíců. Tento druhý už nikdy nebude schopen dělat něco pořádně. Když někdo blízko něho řekl spi, složil se a zůstal tak nejméně čtyři hodiny, nebo i celý den. Jistým způsobem to bylo směšné.

Jinak se kritizovalo zejména to, že McGeeovi dokázali být tak dlouho vždy o krok před nimi. V tomto světle vypadala Dílna velmi špatně. Všichni vypadali jako hlupáci.

Nejvíce se však kritizoval samotný incident na Mandersově farmě, neboť existence celé agentury jenjen že nevešla ve všeobecnou známost. Kapitán věděl, že se všelicos šeptá. Šeptá se, dělají se poznámky, možná i prohlášení o supertajných výsledcích v Kongresu.

Nechceme, aby tady trčel donekonečna jako Hoover. Ta záležitost s Kubou docela selhala, neboť nemyslel na nic jiného, než na ty hloupé materiály McGeeových. Jen nedávno mu zemřela žena, však víte. Pech. Těžce to snáší. Celý případ McGeeových není nic jiného jen seznam kopanců. Možná, že někdo mladší by...

Jenže nikdo z nich nechápal, co vlastně mají proti sobě. Mysleli si, že to chápou, ale nechápali nic. Neustále se setkával s tím, že popírají jednoduchou skutečnost, že to děvče je pyrokinetička – to jest žhářka. Doslova desítky zpráv naznačovaly, že požár na Mandersově farmě vznikl z rozlitého benzinu, že vznikl, když se ženě rozbila petrolejka, nebo jakýmsi idiotským sebevznícením. Namluvilo se ještě spousta dalších nesmyslů. Některé z těchto zpráv šířili lidé, kteří byli přímo u toho.

Kapitán stál u okna a najednou si zvráceně přál, aby tady byl Wanless. Wanless to totiž chápal. S Wanlessem by se dalo promluvit o tomto... o této nebezpečné slepotě.

Kapitán se vrátil k psacímu stolu. Nemělo smysl, aby klamal sebe sama. Proces rozkladu už začal, nebylo možno ho zastavit. Opravdu se podobal rakovině. Dá se zpomalit, jestliže využiješ ty, kteří jsou ti zavázáni (a na to, aby se udržel v sedle ještě během této zimy, musel kapitán vyplýtvat protislužby, které se mu nahromadily za deset let), a tak budeš moci nemoc na nějakou dobu přibrzdit. Ale dřív nebo později stejně budeš muset odejít. Cítil, že má před sebou čas ještě tak do července, jestli bude hrát podle pravidel, nebo snad do listopadu, jestli se rozhodne postavit energicky na odpor a vytrvá v něm. Může to však v každém případě znamenat, že se agentura položí na lopatky, a to rozhodně nechtěl. Nechtěl zničit to, čemu věnoval polovinu života. Ale jestli bude muset odejít, tak to udělá: Rozhodl se, že to dovede až do konce.

Nejdůležitějším faktorem, který mu umožňoval udržet si kontrolu nad tím vším, byla rychlost, s jakou McGeeovy opět vypátrali. Kapitán rád upozorňoval, co ho to stálo, neboť právě tímto pomáhal udržet svou vlastní pozici, ale ve skutečnosti ho to stálo jen strojový čas počítače.

Zabývali se těmito záležitostmi už dlouho na to, aby měli možnost přeorat mcgeeovská pole do šířky i do hloubky. Počítač postupně vyloučil více než dvě stě příbuzných a čtyři sta známých kolem rodokmenu McGeeových a Tomlinsonových. Tyto vztahy vedly například k Vickyině nejlepší kamarádce z první třídy, dívce jménem Kathy Smithová, která teď byla vdaná za Franka Worthyho v Cabrale, stát Kalifornie, a která si na Vicky Tomlinsonovou jistě nevzpomenula přes dvacet let.

Do počítače vložili údaje o všech naposledy viděných a počítač jim pohotově vychrlil seznam pravděpodobností. První na seznamu bylo jméno Andyho nebožehého děda, který vlastnil dům v Tashmore Pond, ve státě Vermont. Vlastníkem tohoto domu byl teď Andy. McGeeovi tady trávivali prázdniny a chalupa byla v dosahu od Mandersovy farmy, třebaže po vedlejších silnicích. A jestliže se Andy a Charlie vydali na některé známé místo, bylo to podle počítače právě tam.

Neuplynul ani týden od té doby, co McGeeovi přišli ke Grantherovi, a kapitán už věděl, že tam jsou. Usedlost obklíčil volný kordon agentů. Pro případ, že by McGeeovi chodili na nákupy do Bradfordu, pronajali tamější galanterní obchod.

Nic víc, jen pasivní dohled. Všechny fotografie se dělaly teleobjektivem v maximální tajnosti. Kapitán neměl v úmyslu riskovat další zuřivý požár.

Andyho mohli klidně dostat během kteréhokoliv z jeho výletů přes jezero. Mohli je oba zastřelit, a to tak snadno, jak snadno vyfotografovali Charlie, když se klouzala na té lepenkové krabici. Ale kapitán ji chtěl dostat živou, a proto dospěl k názoru, že by teď mohli potřebovat i jejího otce, jestliže se stane, že ji nedokážou zvládnout.

Hned, jak je vypátrali, bylo objektivně nejdůležitější zajistit, aby je nic neznepokojilo. Kapitán věděl i bez počítače, že čím víc se bude Andy bát, tím víc bude narůstat možnost, že začne hledat pomoc zvenčí. Před Mandersovou aférou se informace, které pronikly do tisku, daly dementovat, nebo je mohli nechat bez povšimnutí. Později se zasahování tisku změnilo v docela jinou hru. Kapitán míval těžké sny už při pouhém pomyšlení, co by se mohlo stát, kdyby o celé věci přinesly jen pouhou zmínku newyorské Times.

V krátkém období zmatků po požáru mohl Andy s dopisy vystoupit, ale McGeeovi měli očividně dost starostí sami se sebou. Jejich jedinečná šance poslat dopisy, nebo zatelefonovat propadla, ale je dost možné, že by z ní i tak nic nebylo. V těchto dnech byly lesy plné různých bláznů a novináři byli stejně cyničtí jako kdokoliv jiný. Raději se vrhali na nějaké půvabnější objekty. Víc je zajímalo, co dělá Margaux, Bo, Suzanne a Cheryl. To bylo bezpečnější.

Teď byli ti dva na chalupě odříznuti od světa. Kapitán měl celou zimu čas, aby přemýšlel a vybíral si z nabízejících se možností. Dokonce i na manželčině pohřbu přemýšlel o těchto možnostech. Postupně se

rozhodl pro plán akcí, a teď byl připraven uvést ho do chodu. Payson, jejich muž v Bradfordu, oznámil, že led z Tashmore Pondu co nevidět zmizí. A Andy McGee konečně odeslal dopisy. Asi teď netrpělivě čeká na odpovědi – a možná začíná mít podezření, že se dopisy k adresátům nedostaly. Možná se chystají odjet, a kapitán byl spokojen, že je má právě tam, kde jsou.

K fotografiím byla připojena tlustá, strojem psaná zpráva – více než třiset stránková – v modré obálce s nápisem PŘÍSNĚ TAJNĚ. Jedenáct lékařů a psychologů pod vedením doktora Patricka Hockstettera, klinického psychologa a psychoterapeuta, sestavilo kombinovanou výhledovou zprávu. Doktor Hockstetter byl podle kapitánova názoru jedním z deseti, či dvanácti nejbystřejších mozků, jaké měla Dílna k dispozici. Daňové poplatníky stála zpráva pro kapitána osm set tisíc dolarů. Když v ní teď listoval, byl překvapen, kolik z ní by byl mohl napsat sám Wanless, ten starý zvěstovatel konce světa.

Jeho tušení, že budou potřebovat Andyho živého, se tady potvrdilo. Postulátem Hockstetterovy pracovní skupiny, založeným na logické úvaze, byl nápad, že všechny schopnosti, které je zajímají, budou použity dobrovolně a že jejich nositel je bude chtít použít. Klíčovým slovem přitom bylo slovo chtít. Pokud šlo o schopnosti toho děvčete, z kterých pyrokineze byla jen viditelnou částí ledovce, existovala možnost, že se vymyká zpod kontroly její vůle. Ale tato studie, která shrnula všechny dostupné informace, uváděla, že jen samo děvče se rozhoduje, jestli záležitosti uvést do chodu nebo ne – právě tak, jako to udělalo na Mandersově farmě, když zjistilo, že se agenti Dílny pokoušejí jejího otce zabít.

Rychle prolistoval rekapitulaci původního pokusu s preparátem P6. Všechny grafy a počítačové výpisy tady zjednodušeně uváděly totéž: Rozhodující je vůle.

Vycházejí z toho, že základem všeho je vůle, Hockstetter a jeho kolegové prozkoumali ohromující seznam narkotik a až potom rozhodli a vybrali pro Andyho thorazin a pro děvče nové narkotikum, zvané orasin. Sedmdesát stran odborného žargonu ve zprávě vysvětlovalo, že narkotika vyvolávají intenzivní snové pocity vznášení se. Pro oba bude velkým výkonem rozeznat kakao od mléka, natož ještě zapalovat oheň nebo přesvědčovat lidi, že nevidí, nebo něco na ten způsob.

Andyho McGeeho chtěli udržovat pod drogami nepřetržitě. Skutečný zájem o něj neměli. Jak zpráva, tak i kapitánova vlastní tušení naznačovala, že je vyčerpaný a bezperspektivní. Opravdu je zajímalo jen to děvče. Dejte mi šest měsíců, říkal si kapitán, a bude nám to stačit. Jen tolik, abychom zmapovali terén uvnitř té její úžasné malé hlavičky. Ani užší výbor Sněmovny, ani Senátu, by nebyl schopen odolat tvrzení, že určité psychické schopnosti bude možno navozovat chemicky a ani představě, jaký dosah na závody ve zbrojení by to mohlo mít, kdyby děvčátko bylo jen polovinou toho, co o něm předpokládal Wanless.

A byly tady další možnosti. Nedostaly se do zprávy v modrém obalu, neboť byly příliš explozivní, dokonce i pod záhlavím PŘÍSNĚ TAJNĚ. Hockstetter, který byl tím vznětlivější, čím jasnější a určitější obraz spolu s výborem expertů získával, asi před týdnem před kapitánem uvedl jednu z těchto možností.

„Pokud jde o faktor Z,“ říkal Hockstetter, „uvažovali jste o důsledcích, jestliže se ukáže, že to dítě není jen hříčkou přírody, ale pravý mutant?“

Kapitán o tom uvažoval, třebaže Hockstetterovi tehdy neodpověděl. Souviselo to se zajímavou otázkou eugeniky, potenciálně velmi explozivní otázkou eugeniky a doznívajícími vedlejšími pojmy nacismus a rasa nadlidí, všeho toho, proti čemu Američané bojovali ve druhé světové válce, aby tomu jednou pro vždy učinili konec. Avšak jedna věc je ponořit se do studnice filozofie a prskat odtud gejzír jedovatých slin na ty, jež si osobují právo božských zásahů, a něco docela jiného je připravit laboratorní důkazy o tom, že potomkové rodičů, kteří jednou dostali P6, se mohou stát lidskými pochodněmi, mohou se vznášet v prostoru, mohou přenášet myšlenky, city a bůhví co ještě. Ideály nic nestojí a každý se jich může držet tak dlouho, dokud se neobjeví pevné argumenty, které je položí na lopatky. A jestliže se objeví, co potom? Chovné farmy pro lidi? Šílené, pomyslel si kapitán, stejně šílené, jak šílené to zní. Mohl by to být klíč ke všemu. Ke světovému míru, nebo k nadvládě nad světem, a jestliže se zbavíš křivých zrcadel rétoriky a bombastičnosti, není to ve skutečnosti jedno a totéž?

Byla to časovaná bomba. Možnosti zahrnovaly i příští desetiletí. Kapitán věděl, že sám může doufat šest měsíců, a to by mohlo stačit, aby připravil postup – aby připravil průzkum krajiny, v níž bude třeba vymezit cesty a postavit železnice. To mohlo být dědictví, které zanechá vlasti a světu. Jestliže se s tím má porovnat život jakéhosi vysokoškolského asistenta na útěku a jeho nepodařené dcery, bylo to jen zrnko

prachu.

Děvče by nemohli testovat ani pozorovat, kdyby bylo nepřetržitě pod vlivem drog, neboť výsledky by neměly žádnou platnost. Ale její otec měl plnit jen funkci bezvýznamné zálohy ve hře. Chtěli ho testovat jen příležitostně, mohlo dojít k nějakému zvratu. Všechno to byl jednoduchý systém pák. A jak zjistil Archimedes, je-li páka dost dlouhá, může pohnout Zemí.

Ozval se interkom.

„Je tady John Rainbird,“ oznámilo nové děvče. Naučený neosobní tón úřednice z recepce tentokrát nedokázal zakrýt strach.

V tomhle případě ti to nemůžu mít za zlé, zlato, pomyslel si kapitán.

„Pošlete ho, prosím, dovnitř.“

-2-

Byl to tentýž Rainbird, jako kdysi.

Vstoupil neslyšně, oblečen do odřené hnědé kožené bundy a vybledlé kárované košile. Na nohou měl seprané úzké džíny a staré ošoupané holínky. Zdálo se, že obrovskou hlavou se dotýká stropu. Krví podlitý kráter prázdné oční jamky způsobil, že kapitánovi naskočila husí kůže.

„Kapitáne,“ začal Rainbird a posadil se, „byl jsem sakra dlouho na poušti.“

„Slyšel jsem o tom vašem domě ve Flagstaffu,“ pravil kapitán. „I o vaší sbírce bot.“

John Rainbird na něj hleděl bez jediného mrknutí zbývajícího zdravého oka.

„Jak je možné, že jsem vás nikdy neviděl v něčem jiném, jen v těchto starých škrpálech?“ zeptal se kapitán.

Rainbird se usmál, ale neřekl nic. Kapitána naplnil starý známý neklid a opět se zeptal sám sebe, kolik toho Rainbird ví a proč se ho to tak nepříjemně dotýká.

„Měl bych pro vás práci,“ řekl.

„Dobře. Je to ta, na kterou čekám?“

Kapitán na něj překvapeně pohlédl, chvíli uvažoval, a potom opáčil: „Myslím, že ano.“

„Tak ven s tím, kapitáne.“

Kapitán mu načrtl plán, jak dostat Andyho a Charlie McGeeovi do Longmontu. Netrvalo mu to dlouho.

„Umíte zacházet s touto zbraní?“ zeptal se ho, když skončil.

„Umím zacházet se všemi zbraněmi. A ten váš plán je dobrý. Určitě se podaří.“

„Je to od vás hezké, že se o něm vyjadřujete s uznáním,“ dodal kapitán. Pokoušel se o mírnou ironii, ale vyznělo to spíš urážlivě. Aby čert toho chlapa vzal.

„Budu střílet,“ řekl Rainbird. „To je moje jediná podmínka.“

Kapitán se postavil, pevně se opřel rukama o stůl, zaplněný početnými spisy případu McGee a naklonil se směrem k Rainbirdovi.

„Ne,“ pravil pevně. „Vy mi nebudete klást žádné podmínky.“

„Tentokrát jo,“ promluvil Rainbird. „Ale vy je budete schopni docela snadno přijmout, jak se mi tak zdá.“

„Ne,“ opakoval kapitán. Srdce mu najednou tlouklo v hrudi jako kladivo, třebaže si nebyl jist, zda je to od strachu, nebo od zlosti. „Pochopil jste mě špatně. Já stojím v čele této agentury. Jsem váš nadřízený. Věřím, že jste strávil dost času v armádě, abyste pochopil, co to znamená nadřízený.“

„Ano,“ odpověděl Rainbird s úsměvem. „Jednomu nebo dvěma takovým jsem zakroutil krkem. Z toho jednou na přímý rozkaz Dílny. Na váš rozkaz, kapitáne.“

„Má to snad být výhrůžka?“ vykřikl kapitán. Částečně si uvědomoval, že reaguje nepřiměřeně, ale nedokázal si pomoci. „Čert aby vás vzal. Chcete mi vyhrožovat? Jestli ano, nejspíš jste ztratil zdravý rozum. Jestli budu chtít, abyste tuto budovu neopustil, stačí mi stisknout knoflík. Je tady třicet dalších chlapů, kteří můžou z té pušky vystřelit.“

„Ale nikdo z nich nevystřelí s takovou jistotou jako tenhle jednooký rudoch,“ dokončil větu Rainbird. Jeho příjemný konverzační tón se nezměnil. „Teď si myslíte, že už je máte, kapitáne, ale není to nic, než přeludy. Někteří bohové třeba nechtějí, abyste je dostali. Třeba nechtějí, abyste je posadili do těch vašich mučireň. Vzpomeňte si, že jste je už jednou měli.“ Ukázal prstem na spisy, nahromaděné na knihovním vozíku, a potom na modrý obal. „Všechny ty materiály jsem četl. A četl jsem i zprávu, kterou

pro vás vypracoval doktor Hockstetter.“

„Prdlajs jste četli!“ zvolal kapitán, ale z Rainbirdovy tváře viděl, že říká pravdu. Určitě to četl. Nějakým způsobem se mu podařilo, že se ke všem těm materiálům dostal. Kdo mu je asi dal? Kapitán zuřil. Kdo?

„Ale ano,“ poznamenal Rainbird. „Jestliže něco chci, tak se k tomu dostanu. Lidi mi pomůžou.“

Myslím... že to bude nejspíš kvůli mé příjemné tváři.“ Roztáhl ústa v širokém úsměvu a najednou se proměnil v děsivého dravce. Zakoulel jediným zdravým okem.

„Co mi to tady chcete namluvit?“ zeptal se kapitán. Bodl by pohár vody.

„Jen to, že jsem mnoho času strávil v Arizoně, procházel jsem se sem a tam a čichal k větru, když vál, a mezi námi, kapitáne, páchl ostře, jako výpary slané močálu. Měl jsem spoustu času, a tak jsem mnoho četl a hodně přemýšlel. A přišel jsem na to, že jsem jediný člověk na celém širém světě, který ty dva sem může přivést s jistotou. A možná, že jsem jediný člověk na celém širém světě, který dokáže pohnout s tou malou, až tady bude. Vaše obsáhlá zpráva, váš thorazin a orasin – to všechno možná nestačí. Drogy nejsou všechno. Je to nebezpečnější, než si dokážete představit.“

Když teď poslouchal Rainbirda, bylo to jako by poslouchal Wanlessova ducha. Kapitána se zmocnil takový strach a taková zuřivost, že mu zdřevěněl jazyk a nedokázal promluvit.

„Udělám to,“ pokračoval přátelsky Rainbird. „Dovedu je sem a vy si s nimi uděláte všechny testy.“

Choval se jako otec, který dítěti laskavě dovolí hrát si s novou hračkou. „S jedinou podmínkou, že až s tou malou skončíte, dáte mi ji k dispozici.“

„Jste blázen,“ zašeptal kapitán.

„Stejně jako vy,“ odvětil Rainbird a zasmál se. „I vy jste blázen. Jste úplný cvok. Sedíte si tady a namlouváte si, že dokážete ovládnout sílu, která přesahuje nejen vaše možnosti, ale i chápání. Sílu, která patří jen samotným bohům a tomuto jedinému děvčátku.“

„Co mi brání zlikvidovat vás hned tady na místě? Tady a hned?“

„Moje slovo,“ odpověděl Rainbird, „že jestliže zmizím, přezene se touto zemí v průběhu měsíce taková vlna odporu a rozhořčení, že aféra Watergate bude v porovnání s tím vypadat jako nevinné šlohnutí bonbónu v obchodě. Moje slovo, že jestliže zmizím, Dílna přestane do šesti týdnů existovat a během dalších šesti měsíců budete stát před soudem obviněn ze zločinů, které jsou dost vážné na to, abyste zbytek života strávil za mřížemi.“ Opět se zasmál a ukázal při tom řadu zubů, podobných náhrobním kamenům. „Nepochybuje o mně, kapitáne. Moje dni na této rozmoklé vinici byly dlouhé a víno z ní bude opravdu kyselé.“

Kapitán se chtěl zasmát, ale podařilo se mu jen přiškrcené zachrčení.

„Přibližně deset let jsem si odkládal stranou zásoby potravy a oříšků,“ zřetelně artikuloval Rainbird, „jako zvíře, které ví, že přijde zima a že je nutno se na ni připravit. Mám toho pestrou směs, kapitáne – fotografie, nahrávky, xeroxové kopie dokumentů, které by mohly rozproutit krev našemu dobrému společnému příteli Johnovi Q., ale veřejnosti, naopak, by ztuhla krev v žilách.“

„To jsou samé nesmysly,“ pravil kapitán, ale věděl, že Rainbird nemluví do větru, a cítil, jako mu neznámá ledová ruka svírá hrud’.

„Ó, ujišť’uji vás, že nikoliv,“ řekl Rainbird. „Během posledních tří let jsem nepřetržitě získával průběžné orientační informace, protože jsem se v těchto letech mohl napojit na váš počítač, kdy jsem chtěl. Samozřejmě, musel jsem si vydobýt přístup do systému, a o to je to dražší, ale mohl jsem si dovolit to zaplatit. Moje odměna stála za to a po dalších investicích se znásobila. Stojím před vámi, kapitáne – tedy vlastně sedím, což je pravdivější, ale míň poetický – jako triumfující příklad amerického svobodného podnikání.“

„To snad ne,“ ozval se kapitán.

„Ale ano,“ odporoval mu Rainbird. „Jmenuji se John Rainbird, ale současně jsem Americký úřad pro geologický průzkum. Ověřte si to, jak chcete. Můj kód pro přístup do počítače je AXON. Běžte si ověřit kódy do systému na vašem hlavním terminálu. Zavolejte si výtah. Počkám.“ Rainbird si přehodil nohu přes nohu, pravá nohavice se mu vyhrnula a odkryla prodraný šev holínky a díru. Vypadal jako člověk, který dokáže čekat celé věky, bude-li třeba.

Kapitánovi se rozsvítilo v hlavě. „Přístup do systému třeba ano, ale to vás ještě nenapojí na...“

„Běžte za doktorem Noftziegerem,“ poradil mu Rainbird přátelsky. „Zeptejte se ho, kolik existuje“

způsobů napojení na počítač, máte-li přístup do systému na základě přidělování strojového času. Před dvěma lety se napojil na ústřední počítač Spojených států jeden mimořádně bystřej dvanáctiletý hoch. A jen tak mimochodem, já vím i váš přístupový kód, kapitáne. Letos je to BROW. Loni to bylo RASP.“

Kapitán se znovu posadil a upřeně se zahleděl na Rainbirda. Myšlenky se mu najednou rozběhly třemi směry současně. V první řadě to byla hrůza z toho, že dosud nikdy neslyšel Rainbirda hovořit tak dlouho. Druhá část mysli se vzpírala uvěřit, že tento maniak ví všechno o záležitostech Dílny. Třetí část mysli si připomenul čínskou kletbu, kletbu, která vypadala na pohled nevinně, pokud člověk nezačal důkladně uvažovat o jejím smyslu. Aby ti život plynul zajímavě. Posledního půldruhého roku mu život plynul mimořádně zajímavě. Cítil, že jestliže se mu přihodí ještě něco zajímavého, může skončit jako dokonale šílenec.

V tom si opět vzpomenu na Wanlesse – s opožděným zábleskem hrůzy. Skoro cítil, jako by se do Wanlesse přímo vtěloval. Ze všech stran obklopen démony, bezmoc, aby proti nim bojoval, nebo aspoň získal jakous takous pomoc.

„Co ode mě chcete, Rainbirde?“

„Už jsem vám to řekl, kapitáne. Nechci nic, jen vaše slovo, že tou puškou se neskončí, ale začne vztah mezi mnou a tím děvčetem. Charlenou McGeeovou. Chci...“ Rainbirdovo zdravé oko potemnělo, zamyšlené, zachmuřené, zahleděné do sebe, „chci ji poznat intimně.“

Kapitán na něj pohlédl a zhrozil se. Rainbird teď pochopil a pohrdavě zakroutil hlavou. „Ne tak intimně. Nikoliv v biblickém smyslu. Ale chci ji poznat. Ona a já budeme přáteli, kapitáne. Jestli má opravdu takovou moc, jak všechno naznačuje, budeme velcí přátelé.“

Kapitán ze sebe vydal pobavený zvuk. Nebyl to smích, spíš pronikavé zachechtání.

Pohrdavý výraz z Rainbirdovy tváře nezmizel. „Samozřejmě, že si myslíte, že to není možné. Díváte se mi do tváře, a vidíte netvora. Díváte se mi na ruce, a vidíte, že jsou potřísněny krví, kterou jsem proléval na váš příkaz. Ale říkám vám, kapitáne, bude to tak. To děvče už celé dva roky nemá žádného přítele. Má jen otce, a to je všechno. Vy se na ni díváte tak, jak se díváte na mě. To je vaše obrovská chyba. Díváte se a vidíte netvora. Pokud jde o to děvče, vidíte užitečného netvora. Snad i proto, že jste běloch. Běloši totiž vidí netvory všude. Běloch se podívá na svého vlastního ptáka a vidí netvora.“ Rainbird se znovu zachechtal.

Kapitán se konečně začal uklidňovat a přemýšlet logicky. „Proč bych s tím měl souhlasit, jestli je pravda všechno, co říkáte? Vaše dni jsou spočteny a my oba to víme. Dvacet let se honíte za svou vlastní smrtí. Všechno ostatní je pro vás vedlejší, je to jen hobby. Brzy tu smrt konečně chytíte. A tehdy to skončí pro nás pro všechny. Proč bych vám měl udělat tu radost a dát vám, co chcete?“

„Třeba je to tak, jak říkáte. Třeba se opravdu honím za vlastní smrtí – to je mnohem květnatější fráze, než bych od vás vůbec čekal, kapitáne. Třeba byste měl pocítit strach z boha častěji.“

„Vy mé představě boha neodpovídáte,“ dodal kapitán.

„Jistě, spíš představě křesťanského ďábla. Ale řeknu vám toto – kdybych se opravdu honil za svou vlastní smrtí, věřím, že bych ji byl dostihl už dávno. Třeba jsem ji stopoval jen tak ze sportu. Ale netoužím dělat nepříjemnosti ani vám, kapitáne, ani Dílně, ani zpravodajské službě Spojených států. Nejsem idealista. Chci jen to děvčátko. A vy konečně pochopte, že mě potřebujete. Pochopte už konečně, že jsem schopnej uskutečnit to, co nedokážou všechna narkotika všech spolupracovníků doktora Hockstettera.“

„A co na oplátku?“

„Až skončí ta věc s McGeeovými, přestane Americký úřad pro geologické průzkumy existovat. Váš vedoucí výpočetního střediska může změnit celé kódování. A vy, kapitáne, odletíte se mnou normální pravidelnou linkou do Arizony. Strávíme příjemný večer při dobrém jídle v mé oblíbené restauraci ve Flagstaffu a potom se vrátíme ke mně domů a za domem, v poušti, si uděláme vlastní táborák a společně si tam upečeme spoustu papírů, nahrávek a filmů. Jestli budete chtít, tak vám ukážu svou sbírku bot.“

Kapitán nad tím uvažoval. Rainbird klidně seděl a vyčkával.

Nakonec kapitán pravil: „Hockstetter a jeho spolupracovníci předpokládají, že to bude trvat asi dva roky, než o tom děvčeti zjistí všechno. Bude to záviset na tom, jak hluboko sahají jeho zábrany.“

„A vám zůstává čtyři, nanejvýš šest měsíců.“

Kapitán pokrčil rameny.

Rainbird na něj udělal dlouhý nos – groteskní gesto pohádkových postav. „Myslím, že by se dalo udržet vás v sedle déle, kapitáne. Mezi námi, víme, kde jsou pochovány stovky těl. Obrazně i doslovně. A já pochybuji, že to bude trvat léta. Nakonec dostaneme oba, co chceme. Co vy na to?“

Kapitán přemýšlel. Cítil se starý, unavený a poražený. „Tak tedy dobře,“ ozval se nakonec. „Souhlasím s vaší nabídkou.“

„Prima,“ reagoval Rainbird čile. „Nejlepší bude, když budu u té malé uklízet. Budu někým, kdo nezapadá do schématu. Bude to pro ni velmi důležité. A samozřejmě se nikdy nesmí dozvědět, že jsem ten, kdo střílel. Bylo by nebezpečné, kdyby se to dozvěděla. Opravdu. Velmi nebezpečné.“

„Proč to všechno?“ zeptal se kapitán. „Proč se pouštíte do takovýchle dalekosáhlých nesmyslů?“

„Vypadá to snad jako nesmysly?“ vyptával se Rainbird bezstarostně. Vstal a vzal z kapitánova psacího stolu jeden obrázek. Byla to fotografie smějící se Charlie, jak se spouští na složené krabici po sněhu.

„Všichni v naší branži si odkládáme stranou zásoby potravy a oříšků, kapitáne. Dělal to i Hoover. Dělal to i ředitelé CIA, když účtovali. Děláte to i vy, jinak byste v této chvíli už musel jít do důchodu. Když jsem začínal, Charlene McGeeová ještě nebyla na světě, a to jsem jen zahlazoval vlastní hloupostí.“

„Ale co chcete dělat s tou malou?“

Rainbird dlouho neodpovídal. Pozorně, skoro něžně si prohlížel tu fotografii. Dotýkal se jí.

„Je krásná,“ řekl. „A velmi mladá. A má v sobě ten váš faktor Z. Moc, kterou mají jen bohové. Budeme si blízcí, ona a já.“ Jediné zdravé oko nabylo. „Ano, budeme si velmi blízcí.“

Kapitola VII

V PASTI

-1-

Sedmadvacátého března se Andy McGee náhle rozhodl, že v Tashmore už déle nezůstanou. Od odeslání dopisů uplynuly už více než dva týdny, a jestliže se na jejich podnět mělo něco stát, optimální čas už uplynul. Znepokojovala ho samotná skutečnost, že kolem Grantherova sídla je i nadále ticho.

Připouštěl, že ho mohli prostě pustit z hlavy, jako jednoho z pomatenců, jakých mezi námi chodí spousty, jací se často vyskytují, ale nevěřil tomu.

Věřil spíše tomu, co mu našeptávala předtucha, že se dopisy k adresátům nedostaly.

A to by znamenalo, že ti druzí vědí, kde se s Charlie zdržují.

„Odjedeme,“ navrhl Charlie. „Pojď, sbalíme si věci.“

Jen se na něj pozorně podívala, trochu vylekaně, ale neřekla nic. Nezeptala se ho, kam půjdou, ani co budou dělat, a to ho znervóznilo. V jedné z komor našel dva kufry, polepené starými nálepkami z dovolené – Velké kaskády, Niagarské vodopády, Miami Beach – a tak oba společně začali vybírat, co vezmou, co nechají.

Do chalupy proudilo okny, obrácenými k východu, oslepující sluneční světlo. V okapech klokotala a žbluňkala voda. Minulou noc spal jen málo. Ledy se pohnuly a on ležel, bděl a poslouchal vzrušený, nadpozemský a jaksi tajemný zvuk starého nažloutlého ledu, který pukal a pomalu se posouval směrem k úzkému hrdlu jezera, kudy vytékala mohutná řeka Hancock, aby pokračovala na východ přes stát New Hampshire a Maine, aby do sebe přibírala zápachy a kaly, až se konečně vrhne, odporná a mrtvá, do Atlantiku. Zvuk se podobal prodlouženým tónům krystalu. Nebo nekonečnému tahu smyčcem po nejtenčí houslové struně, tomu dlouhému vrzavému zvuku, který se usazoval kolem nervových zakončení a vypadal, že je rozkmitá v kontraktu. Nedostavilo se to nikdy předtím, vždy, když se hýbaly ledy, a nebyl si jist, jestli by tady chtěl znovu být. V tom zvuku bylo cosi hrozivého, nadpozemského, co vibrovalo mezi tichými, stále zelenými stěnami této hluboké, vymleté kotliny uprostřed kopce.

Cítil, že ti druzí jsou opět velmi blízko, jako když se opětovně objeví noční preludy. Den po Charlieových narozeninách byl na jedné ze svých potulek, běžky měl nepohodlně připevněny na nohou, a tehdy křížoval stopu lyží, směřující k vysoké jedli. Na kůře byly zářezy, někdo si tady na chvíli odepnul sněžnice a zahlazoval jimi vlastní stopy. Nervózní zmatek se dal vyčíst i z toho, jak si ten člověk kousek dál sněžnice přitahoval (pánve, jak jim říkal Granther, který sněžnicemi opovrhoval z příčiny známé jen jemu). U kmene jednoho stromu našel Andy šest nedopalků cigaret značky Vantage a zmačkanou žlutou

krabičku od filmu značky Kodak Tri-X. Znepokojen víc, než kdykoliv předtím, si odepnul lyže a vylezl na strom. V polovině stromu zjistil, že má přímý výhled na Grantherovu chalupu, vzdálenou sotva míli. Byla malá a zdánlivě neobydlená. Ale s teleobjektivem...

Před Charlie neřekl nic.

Zavazadla měli sbalená. Její pokračující mlčení ho nutilo nervózně hovořit, jako by ho obviňovala tím, že nemluví.

„Zkusíme někoho stopnout do Berlínu,“ řekl, „tam nasedneme na autobus a vrátíme se do New Yorku. Zastavíme se v redakci newyorských Times...“

„Ale, táto, vždyť jsi jim poslal dopis.“

„Nemuseli ho dostat, brouku.“

Okamžik na něj tiše hleděla, a potom se zeptala: „Myslíš, že ho vzali ti druzí?“

„Ovšem že ne...“ zavrtěl hlavou a začal znovu. „Charlie, opravdu nevím.“

Charlie neodpověděla. Klečela, zavírala jeden z kufrů a bezvýsledně se pokoušela zaklapnout uzávěr.

„Ukaž, pomůžu ti.“

„Udělám si to sama,“ okřikla ho a rozplakala se.

„Charlie, no tak,“ uklidňoval ji. „Prosím tě, dušinko, už to skoro končí.“

„Ne, nekončí,“ vykřikla ještě hlasitěji. „Nikdy to doopravdy neskončí.“

-2-

Kolem chalupy Granthera McGeeho bylo jen dvanáct mužů. Minulé noci zaujali pozice. Všichni byli oblečeni v zelenobílých maskovacích kombinézách. Nikdo z nich nebyl na Mandersově farmě a kromě Johna Rainbilda, který měl pušku, a Dona Julese, který byl vybaven pistolí kalibru 22, nikdo nebyl ozbrojen.

„Nikomu nedám šanci, aby podlehl panice, aby to nedopadlo jako minule ve státě New York,“ řekl Rainbird kapitánovi. „Ten váš Jamieson ještě stále vypadá jako posraný.“

Právě tak nechtěl ani slyšet o tom, že by agenti vyzbrojili. Způsob, jak se situace má vyvinout, byl předem určen, a on nechtěl, aby mu po skončení operace zůstaly na krku dvě mrtvolky. Všechny agenty si vybral sám, a ten, kterého určil, aby zpracoval Andyho McGeeho, byl Don Jules. Jules byl malý, tichý, zamračený třicátník. Dělal svou práci dobře. Rainbird o tom věděl, neboť Jules byl jediný člověk, se kterým se kdy rozhodl spolupracovat více než jednou. Byl rychlý a praktický. V kritických okamžicích nepřekážel.

„McGee vyjde přes den určitě na delší dobu ven,“ vysvětloval na instruktaži Rainbird. „Děvče chodívá ven jen občas, ale McGee vždy. Když vyjde ven sám, zpracuji ho já, potom Jules půjde za ním a rychle a potichu ho odstraní z dohledu. Kdyby vyšlo ven samo to děvče, uděláme to stejně. Jestliže vyjdou spolu, zpracuji já to děvče a Jules McGeeho. Vy ostatní jste jen kompars – rozumíte?“ Rainbirdovo zdravé oko se zalesklo. „Jste tady jen pro případ, že by došlo k něčemu mimořádně drastickému, to je všechno. Samozřejmě, jestli se opravdu stane něco mimořádně drastického, všichni poběžíte do jezera s hořícími kalhotami. Jste tady s námi pro případ, že by došlo k jediné možnosti ze sta, při níž byste mohli něco dělat. Je jasné, že kromě toho jste tady jako pozorovatelé a svědci pro případ, že bych to poslal.“

To způsobilo ojedinelý, nervózní smích.

Rainbird zvedl prst. „Jestliže kdokoliv z vás udělá jediný chybný krok, můžete potom opakovat, jak dlouho chcete, že jste dostali strach, ale já osobně dohlédnu na to, abyste skončili v nějaké jihoamerické džungli. Přisahám vám, že se o to postarám! Věřte tomu, pánové. V mém představení hrajete jako kompars. Nezapomínejte na to.“

Později, když už byli na svém shromaždišti – v zanedbaném motelu v St. Johnsbury – Rainbird si vzal stranou Dona Julese.

„Četls materiály o tom chlapovi?“ zeptal se ho.

Jules kouřil camelku: „Že váháš.“

„Víš, o co v zásadě jde při mentální dominanci?“

„To se ví.“

„Víš, co se stalo těm dvěma chlapům v Ohio? Těm, co mu chtěli odvést dceru?“

„Dělal jsem s Georgem Waringem,“ odpověděl Jules nevzrušeně. „Ten chlap umí připálit i vodu, když si

jde uvařit čaj.“

„U lidí s těmito schopnostmi to není nic neobyčejného. Chtěl bych jen, abys věděl, do čeho jdeš. Budeš muset být velmi rychlý.“

„To se ví.“

„Ten chlapík celou zimu odpočíval. Jestli mu zůstane tolik času, kolik stačí na jeden výstřel, máš perfektní šanci strávit příští tři roky ve vyčalouněné místnosti, přesvědčen, že jsi vrabec, nebo petržel, nebo něco na ten způsob.“

„V pořádku.“

„Co je tady v pořádku?“

„Budu rychle. Už to skončí, John.“

„Je tady možnost, že vyjdou ven spolu,“ ignoroval ho Rainbird a pokračoval. „Ty budeš stát za rohem verandy, aby tě nebylo vidět ze dveří, kterými budou vycházet. Počkáš na mě, až zpracuju to děvče. Její otec půjde k ní. Budeš za ním. Miř mu na krk.“

„Jistě.“

„Neposer to, Done.“

Jules se krátce zasmál a potáhl z cigarety. „Neposeru to,“ odpověděl.

-3-

Kufry byly zabaleny. Charlie si oblékla oteplovačky a větrovku. Andy vklouzl do bundy, zapnul si zip a zvedl oba kufry. Necítil se dobře. Necítil se ani trochu dobře. Zmocnila se ho nervozita, jedna z jeho předtuch.

„I ty to cítíš, že?“ zeptala se Charlie. Tvářičku měla bledou a nevýraznou.

Andy váhavě přikývl.

„Co uděláme?“

„Doufejme, že naše pocity jsou poněkud předčasné,“ odpověděl, třebaže si myslel pravý opak. „Co by se ještě dalo dělat?“

„Co by se ještě dalo dělat?“ opakovala po něm.

Najednou k němu přistoupila a natáhla ruce, aby si ji přivinul k sobě. Ani si nevzpomínal, kdy takové gesto udělala naposledy – nejspíš před dvěma lety. Ohromilo ho, jak rychle běží čas, jak rychle se mu dítě mění přímo před očima, s takovou nápadností, která je až děsivá.

Postavil kufry, zvedl si ji do náručí a přivinul ji k sobě. Políbila ho na obě tváře a velmi silně se k němu přitulila.

„Máš všechno?“ zeptal se jí, když ji položil zpět na zem.

„Asi ano,“ odpověděla Charlie. Slzy měla na krajíčku. „tati... nebudu zapalovat. Ani kdyby se nám nepodařilo před nimi utéct.“

„Dobře, Charlie,“ řekl. „Dobře. Rozumím ti.“

„Mám tě ráda, tati.“

Přikývl. „I já tě mám rád, moje malá.“

Andy vykročil ke dveřím a otevřel je. Na chvíli ho oslepilo ostré slunce, takže neviděl vůbec nic. Potom se mu panenky přizpůsobily a před ním se objevil venkovní terén, zářící rozpouštějícím se sněhem. Napravo měl Tashmore Pond, oslňující, drsné, nepravidelné záplaty modré vody se leskly mezi pohyblivými kusy ledu. Přímo vpředu byl borovicový hájek. Mezi stromy zřetelně viděl zelenou šindelovou střechu sousední chaty, po dlouhé době konečně bez sněhu. V lese bylo ticho a Andyho pocit neklidu zesílil. Kam se poděl ptačí zpěv, který je s příchodem jara zdravil každé ráno? Dnes tam nebyl ani jeden pták, jen tající sníh kapal z větví. Přistihl se, že si zoufale přeje, aby tady byl zaveden telefon. Musel v plících potlačit nutkání, aby zakřičel: Kdo je tam? Tím by ale Charlie ještě víc vystrašil.

„Zdá se, že je venku příjemně,“ řekl. „Myslím, že jim utečeme... jestli vůbec po nás jdou.“

„To je dobře,“ řekla bez zájmu.

„Jen ať se nám podaří projít po té cestě,“ dodal Andy a pomyslel si možná už po sté: Co se tady ještě dá dělat? A opět si uvědomil, jak ty druhé strašně nenávidí.

Charlie přešla napříč místností k němu, minula odkapávač, plný nádobí, které umyli po snídani. Celá chalupa byla ve stejném pořádku, jak ji našli. Jako ze škatulky. Granther by měl radost.

Andy ovinul ruku kolem Charlieových ramenou a ještě jednou si ji pevně přivinul k sobě. Potom zvedl kufry a spolu vykročili do slunečního jasu začínajícího jara.

-4-

John Rainbird vylezl do poloviny vysoké jedle, vzdálené od chalupy asi sto padesát yardů. Bezpečnostním pásem byl pevně připoután ke kmeni, na nohou měl stoupací železa, jaká nosí opraváři vedení při výstupu na telegrafní sloupy. Když se dveře chaty otevřely, strhl z ramene pušku a pevně si ji opřel. Pocítil absolutní klid, který ho zahalil jako plášť. Před jeho jediným okem se mu všechno překvapujícím způsobem vyjasnilo. Když přišel o to druhé, jeho prostorové vnímání se zhoršilo a vyvolávalo v něm nejistotu, ale ve chvílích mimořádného soustředění, jako byla tato, se mu opět vracela schopnost vidět jasně. Jako kdyby se jeho zmrzačený zrak na krátkou chvíli sám od sebe zregeneroval.

Nebyl to výstřel na dlouhou vzdálenost a on by se teď zbytečně nezneklidňoval, kdyby to, co měl v úmyslu vpálit do dívčího krku, byla kulka. On však musel pracovat s něčím mnohem nešikovnějším, s něčím, co desetinásobně zvyšovalo riziko. V hlavní své speciálním způsobem upravené pušky měl ampulku s orasinem ve tvaru šipky, zakončené hrotem. A ta se na tuto vzdálenost mohla převrátit, nebo poklesnout. Naštěstí bylo skoro úplně bezvětří.

Jestliže je toto vůle Velkého ducha a mých předků, modlil se potichu Rainbird, nechť usměrní moji ruku a moje oko tak, aby výstřel trefil cíl.

Objevilo se děvče a vedle něj kráčel její otec – Jules už byl na místě. Objektivem optiky vypadalo děvče jako vrata od stodoly. Její větrovka svítila a připomínala jasný modrý plamen na pozadí větrem ošlehaných trámů chaty. Rainbird měl tolik času, aby si uvědomil, co znamenají ty kufry v McGeeho rukou. Přišli opravdu na poslední chvíli.

Děvče mělo staženou kapuci, zip zapnutý jen do poloviny, takže se jí větrovka kolem krku otvírala. Byl teplý den, a to jim hrálo do karet.

Opřel prst o kohoutek a vlasový kříž dalekohledu zamířil na spodní část hrdla.

Je-li to vůle...

Stlačil kohoutek. Nedošlo k žádnému výbuchu, jen k dutému puknutí a nad uzávěrem pušky se objevil nepatrný obláček kouře.

-5-

Byli právě na konci schodů, když se Charlie najednou zastavila a vydala ze sebe zvláštní zvuk, jako při polykání. Andy okamžitě položil kufry. Nic neslyšel, ale určitě se něco stalo. Něco hrozného. Něco na Charlie se jaksi změnilo.

„Charlie! Charlie!“

Hleděl na ni vyvalenýma očima. Stála bez pohnutí jako socha, neuvěřitelně krásná na pozadí zářivé sněhové pláně. Neuvěřitelně malá. A v tom si uvědomil, co se změnilo. Bylo to tak důležité a tak hrozné, že to zpočátku nemohl pochopit.

Přišel na to, když spatřil, jak z Charlieina hrdla, přímo pod ohryzkem, trčí dlouhá Jehla. Její ruka v palcové rukavici po ní zmateně sáhla, dotkla se jí a posunula ji do nového, groteskního, vzhůru směřujícího úhlu. Z rány začal proudit tenký pramének krve a stékal jí po krku. Malý a jemný krvavý květ rozkvetl na límci košile a už se dotýkal konce umělé kožešiny, která lemovala zip bundy.

„Charlie!“ zařval. Naklonil se k ní a uchopil ji za ruku právě ve chvíli, kdy zavřela oči a začala padat. Položil ji na verandu a znovu a znovu ji oslovoval jménem. Malá šipka, zabodnutá do krku, se poněkud kývala a odrážela slunce. Charlie měla tělo uvolněné, ale na dotyk to byla neživá věc bez kostí. Držel ji v náručí a hleděl na sluncem zalitý les, který se zdál být prázdný. Chyběl dokonce i ptačí zpěv.

„Kdo to udělal?“ zařval. „Kdo to udělal? Vylezte, ukažte se, až vás vidím!“

Kolem rohu verandy prošel Don Jules. Na nohou měl adidasky, v jedné ruce držel dvaadvacítku.

„Kdo zastřelil mou dceru?“ řval Andy. Něco v hrdle mu bolestně rozkmitalo výkřik a ubralo na síle. Zvedl děvčátko na ruce, uvnitř teplé bundy byla uvolněná, jako by byla bez kostí. Prsty nahmatal malou šipku, vytáhl ji, takže z rány začal vytékat pramének čerstvé krve.

Vraz ji zpátky, pomyslel si. Musíš ji vrátit zpátky.

Jules se k němu přiblížil a zezadu mu střelil do krku, skoro stejně, jako kdysi herec Booth vystřelil na prezidenta. V té chvíli se Andy s křečovitým trhnutím složil na kolena a z posledních sil si položil Charlie

před sebe. Potom se svalil na ni. Jules se na něj zblízka podíval a zakýval na chlapy v lese.

„Nic to nebylo,“ brblal si pod nos, zatímco se Rainbird brodil k chatě lepkavým, rozměklým březnovým sněhem. „Nic to nebylo. A kolik se kolem toho nadělalo cirátů!“

Kapitola VIII

VÝPADEK PROUDU

-1-

Řetěz událostí, který vyvrcholil pohromou a ztrátami na životech, se začal odvíjet, když za jedné letní bouřky přestaly fungovat oba generátory.

Bouřka se rozpoutala 19. srpna, skoro pět měsíců po tom, co Andyho a Charlie odvezli z Grantherovy usedlosti ve Vermontu. Deset dní panovalo lepkavé dusno. Toho srpnového dne krátce po poledni se začala hromadit bouřková mračna, ale nikdo z těch, kteří pracovali na pozemcích kolem dvou úhledných domů, postavených ještě před občanskou válkou a stojících proti sobě na pěstěném trávníku, nikdo z těch, kteří ošetřovali záhony, nevěřil, že bouřková mračna opravdu něco přinesou. Dokonce ani chlapi, sedící obkročmo na malých motorových sekačkách, ani žena, která měla službu v počítačových pododděleních A až E (a rovněž i u kávovaru v místnostech výpočetního střediska) a která si během hodinové přestávky na oběd vzala ze stáje koně a s požitkem ho nechala klusat po jezdeckých stezkách. Rovněž tomu nevěřil ani kapitán, který právě zkonzumoval obrovský obložený chléb a teď se ve své klimatizované pracovně chystal pustit do přípravy rozpočtu na příští rok, aniž se při tom staral o vedro a dusno venku.

Snad jediný člověk v pestré směsici zaměstnanců Dílny v Longmontu, který toho dne opravdu věřil, že se dostaví déšť, byl muž pojmenovaný po dešti. Rainbird – Dešťový pták. Velký Indián sem dorazil ve dvanáct třicet, připraven nastoupit do práce v jednu hodinu. Když mělo pršet, bolívaly ho kosti a zjizvená oční jamka.

Jel ve velmi starém, rezavém thunderbirdu s písmenem D na parkovací známce vedle stěrače. Na sobě měl bílou pracovní kombinézu. Dřív, než vystoupil z auta, si stáhl na prázdnou oční jamku vyšívanou pásku. Nosil ji kvůli tomu děvčeti, když byl v práci, ale jen tam. Otravovalo ho to. Páska mu připomínala, že nemá oko.

V ohrazených prostorech Dílny se nacházela čtyři parkoviště. Rainbirdovo soukromé auto, nový žlutý cadillac s dieselovým motorem, mělo parkovací známku s písmenem A. Parkoviště A pro velmi důležité osoby se nacházelo jižně od obou budov. Podzemní tunel a systém výtahů spojoval parkoviště s výpočetním střediskem, s místnostmi operačního střediska, s velkou knihovnou a čítárnami Dílny, a samozřejmě s bytovací částí pro návštěvníky – nic neříkajícím pojmenováním komplexu laboratoří a čehosi podobného apartmánům – kde drželi Charlie McGeeovou a jejího otce.

Parkoviště B bylo určeno druhé skupině zaměstnanců, co do důležitosti, a nacházelo se mnohem dál. Parkoviště C bylo ještě dál a patřilo sekretářkám, mechanikům, elektrikářům a podobně. Na děčku parkovali nekvalifikovaní zaměstnanci – kompars, jak jim říkal Rainbird. Bylo téměř půl míle od všeho ostatního, neustále zaplněno ubohou a nesourodou sbírkou ještě pojízdných detroitských plecháčů, třebaže na skok odtud byly Jackson Plains, kde se nacházela nejbližší zkušební dráha a kde týden co týden předváděli nejnovější modely aut.

Byrokratická společenská hierarchie, pomyslel si Rainbird, když zamykal vrak thunderbirdu, a zaklonil hlavu, aby se podíval na zataženou oblohu. Blížila se bouřka. Počítal s tím, že vypukne kolem čtvrté hodiny.

Vyкроčil k budově z vlnitého plechu, taktně postavené mezi několika borovicemi, kde měli zaměstnanci V. a VI., tedy nejnižších, píchačky. Bílá kombinéza na něm plandala. Kolem něj projel jakýsi zahradník na jedné z dvanácti, nebo kolika, motorových sekaček. Nad sedadlem měl rozprostřený slunečník veselých barev. Zahradník nevěnoval Rainbirdovi pozornost. I to byla součást byrokratické společenské hierarchie. Jestliže jsi byl zaražen do IV. třídy, zaměstnanci V. třídy byli pro tebe vzduch. Ani Rainbirdova znetvořená tvář nevzbuzovala mnoho pozornosti. Dílna, stejně jako všechny ostatní vládní instituce, zaměstnávala dost válečných veteránů, aby si tím vylepšila profil. Max Factor už nemohl vládu Spojených států v otázkách kosmetických úprav mnohému naučit. A není nutno dodávat, že veterán s

viditelnou tělesnou vadou, s protézou místo ruky, na invalidním vozíku, nebo s rozsekanou tváří – byl hoden tří takových, kteří vypadali normálně. Rainbird znal muže, poznačené na duchu rušnými vietnamskými polními dýchánky stejně jako on na tváři, kteří by byli šťastni, kdyby si našli práci jako poslíčci někde v úřadě. Ne, že by Rainbird s nimi sympatizoval. Ve skutečnosti považoval celou věc spíš za komickou.

Mezi lidmi, se kterými teď pracoval, nikdo nevěděl, že v Dílně patří mezi agenty první třídy a profesionální zabijáky. Na to mohl přísahat. Až do toho dne před sedmnácti týdny byl pro ně jen stínem za polarizačním předním sklem žlutého cadilacu, jen někým dalším s písmenem A na parkovací známce.

„Nezdá se vám, že to poněkud přeháníte?“ zeptal se ho kapitán. „To děvče není v kontaktu ani se zahradníky, ani s písařkami. Na jeho jevišti jste jediný účinkující.“ Rainbird zavrtěl hlavou. „Drobné přeřeknutí by mohlo všechno zkazit. Někdo si vzpomene, třeba docela náhodně, že ten frajer s tváří na maděru má auto na parkovišti pro velmi důležité osoby a do pracovního se převléká v umývárně vedení. To, co se tady pokouším vybudovat, je důvěra, důvěra z vyrůstající myšlenky, že oba jsme outsajdři – oba jsme netvoří, jestli chcete – pohlčení mašinérií této agentury.“

To se kapitánovi nelíbilo. Nelíbil se mu nikdo, kdo se lehkovážně vyjadřoval o metodách Dílny, zejména šlo-li o tento případ, jehož metody byly nepochybně extrémní.

„Dobře, dobře, sám asi nejlíp víte, jak tuto pekelnou práci udělat,“ zatroubil na ústup kapitán.

Na to neexistovala přiměřená odpověď, neboť Rainbird nedělal žádnou pekelnou práci. Ta malá, za celou dobu, co tady byla, nezapálila ani jedinou zápalku. Totéž se dalo říci o jejím otci, který nepředvedl ani náznak nějaké mentální dominance, jestli vůbec ještě takovou schopnost měl. Čím dál, tím víc o tom tady pochybovali.

To děvče Rainbirda fascinovalo. Během svého prvního roku v Dílně absolvoval Rainbird celou řadu přednášek z předmětů, které se nedají najít v žádném vysokoškolském učebním plánu: Odposlouchávání telefonů, odcizování aut, nenápadné prohledávání a ještě asi deset dalších. Jediný kurz, který Rainbirdovu pozornost úplně zaujal, byl kasařský kurz pod vedením dlouholetého lupiče G. M. Rammadena. Rammadena vyreklamovali z jisté státní instituce v Atlante speciálně kvůli tomu, aby učil nové agenty Dílny svému řemeslu. Byl považován za nejlepšího v daném oboru a Rainbird o tom nepochyboval, třebaže věřil, že teď by se Rammadenovi už skoro vyrovnal.

Rammaden, který zemřel před třemi lety (Rainbird mu poslal na pohřeb květy – jakou komedií se občas život stává!), je naučil všechno o klouzavých zámčích, o bezpečnostních schránkách, o druhotných zabezpečovacích zařízeních, která mohou dále blokovat spínač trezoru, když už je číselník s kombinací předzpracovaný dlátem a kladivem. Naučil je všechno o mnohoplášťových pokladnách, o přepalování autogenem a o broušení klíčů, naučil je spoustě způsobů používání grafitu, i to, jak udělat otisk klíče do krabičky s čistící pastou, jak použít nitroglycerinovou vanu a jak vyloupit pokladnu zezadu, odstraňováním vrstvy po vrstvě z jejího pláště.

Rainbird poslouchal G. M. Rammadena s chladným a cynickým nadšením. Rammaden jednou řekl, že pokladny jsou jako ženy: potřebuješ jen vhodné náčiní a čas a otevřou se. Jsou těžce dobyté a snadno dobyté, ale neexistují nedobytné.

To děvče patřilo mezi nesnadno dobyté.

Zpočátku museli Charlie vyživovat nitrožilně, aby ji uchránili před dobrovolnou smrtí hladem. Po krátké době však pochopila, že odmítáním potravy nic nezíská, jen další píchání do předloktí, a tak začala jíst, bez jakéhokoliv nadšení, prostě proto, že přijímání potravy ústy bylo méně bolestivé.

Přečetla pár knih, které jí dali – nebo je aspoň prolistovala – a z času na čas si v pokoji zapnula barevný televizor, jen proto, aby ho o pár minut později opět vypnula. V červnu sledovala celý seriál o příhodách koně Černý krasavec a dvakrát nebo třikrát se dívala na Disneyho kouzelný svět. To bylo asi tak všechno. V pravidelných týdenních hlášeníh o ní se stále častěji objevoval termín sporadická afázie.

Rainbird si vyhledal ten termín v lékařském slovníku a okamžitě mu porozuměl – protože z vlastní zkušenosti Indiána a vojáka ho znal lépe než samotní lékaři. Někdy se snažila mluvit. Prostě stála, ústa se jí pohybovala, ale nevydala ze sebe ani hlásku. A někdy použila slovo docela mimo kontextu a zdánlivě si to vůbec neuvědomila: „Tyto šaty nejsou hezké, chci raději trávové.“ Někdy se potom opravila – „Chci říct zelené“ – ale častěji se ani neopravila.

Podle slovníku byla afázie řečovou zapomnětlivostí, podmíněnou mozkovými poruchami. Lékaři si začali okamžitě pohrávat s její medikací. Orasin nahradili valiem, ale bez viditelné změny k lepšímu. Zkoušeli aplikovat valium a orasin v kombinaci, jenže Charlie na to reagovala ustavičným monotónním pláčem, dokud účinek léčiv docela nedozněl. Zkusili něco docela nového, kombinaci utišujícího prostředku a slabého halucinogenu a zdálo se, že to na chvíli zabralo. Ale Charlie začala koktat a vypukla u ní světloplachost. V současnosti se vrátili k orasinu, ale podle toho, co u ní zpozorovali, se afázie dostavila znovu, a sice v ještě horší formě.

Popsali celé stohy papíru o choulostivých psychologických okolnostech a o tom, co u ní psychiatři nazvali principiálním žhářským konfliktem – což bylo eufemistické pojmenování pro něco, o čemž jí otec tvrdil, že to nesmí dělat, zatímco lidé z Dílny jí přizvukovali, že v tom má pokračovat, navíc to všechno měla zkomplikované pocitem viny kvůli událostem na Mandersově farmě.

Na nic z toho Rainbird nepřistoupil. Nebylo to ani v drogách, ani v tom, že je zavřena a pod dohledem, ani že ji odloučili od otce.

Celé to bylo v tom, že byla nezmocnitelná.

Soustředila se na to, že prostě nebude spolupracovat, ať půjde o cokoli. A basta. Konec. Basta fidli. Psychiatři mohou běhat kolem ní s obrázkovými testy náhodných inkoustových skvrn, dokud sami nezmodrají, lékaři si mohou hrát s její medikací a brblat pod fousy, jak je těžké úspěšně zvládnout podávání narkotik osmiletému děvčeti. Papíry se mohou hromadit a kapitán může zešílet.

A Charlie McGeeová bude prostě čím dál, tím nedobytnější.

Rainbird to pocíťoval s takovou jistotou, s jakou dnes odpoledne cítil blížící se déšť. A obdivoval ji za to. Udělala z nich sourodou skupinu, která se žene za vlastním ocasem, a nechá-li se to na nich, mine i Den díkůvzdání, minou i Vánoce a oni se budou ještě stále takhle hnát. Ale nebudou se hnát za vlastním ocasem navěky, a to u Johna Rainbirda vyvolávalo obavy více než co jiného.

Kasař Rammaden jednou vyprávěl zábavnou historku o dvou zlodějích, kteří se vloupali jistě páteční noci do samoobsluhy, když se dozvěděli, že kvůli vánici odtud koncem týdne nemohli odvézt do banky obrovskou hotovost. Měli tam mnohoplášťovou pokladnu. Zkoušeli navrtat číselnou kombinaci, ale marně. Zkoušeli ji vyloupit zezadu, ale bylo docela nemožné dostat se za roh a začít jak třeba. Nakonec museli použít výbušninu. S tou to klaplo. Výbuch kasu otevřel, a to tak důkladně, že zničil i všechny peníze vevnitř. To, co tam zůstalo, vypadalo jako pomleté bankovky, jaké jsou občas k dostání v obchodech se žertovnými předměty.

„Pointa je v tom,“ pokračoval Rammaden suchým a skřípavým hlasem, „že ti dva nad tou kasou nezvítězili. Celý špás, o který nám jde, je zvítězit nad kasou. Ale nad kasou nezvítězíš, jestli to, co je v ní, nevybereš v použitelném stavu, jestli chápete, co myslím. Ti dva to s tou výbušninou přehnali. Zlikvidovali i peníze. Byli to oslové, a tak kasa zvítězila nad nimi.“

Rainbird tu pointu chápal.

Kolem se motalo víc než šedesát absolventů vysokých škol, ale na všechno stačila prachobyčejná kasařina. Zkoušeli rozvrtat číselnou kombinaci děvčete těmi svými drogami. Cvokařů tady měli tolik, že z nich mohli postavit fotbalový manšaft, a všichni se, jako jeden muž, snažili pomoci svými schopnostmi a přijít na kořen základnímu žhářskému konfliktu. A celá ta kopa mameluků se pokoušela ji vyloupit zezadu.

Rainbird vstoupil do budovy z vlnitého plechu, vytáhl si z přihrádky kartu a píchnul si. T. B. Norton, směnový dozorce, zvedl oči od sešitového románu.

„Píchnout si můžeš, ale přesčasy ti nezaplatěj, rudochu.“

„Opravdu?“

„Opravdu.“ Norton na něj civěl vyzývavě, pln zlomyslné, takřka posvátné jistoty, která jde tak často ruku v ruce s mizernou autoritou.

Rainbird se vyhnul jeho pohledu, podíval se někam jinam a zastavil se u nástěnky. Kuželkářské družstvo uklízečů včera zvítězilo. Kdosi prodával dvě zánovní pračky. Oficiální vyhláška prikazovala, že všichni zaměstnanci

TŘÍDY R-I AŽ R-VI SI MUSÍ PŘED OPUŠTĚNÍM TÉTO KANCELÁŘE UMÝT RUCE.

„Vypadá, že bude pršet,“ prohodil přes rameno k Nortonovi.

„No a co, rudochu,“ odsekl mu Norton. „A teď padej! Už je tady po tobě smrad!“

„Rozkaz, šéfe,“ odpověděl Rainbird. „Vlastně jsem si chtěl jen píchnout.“

„Příště píchej, až budeš začínat.“

„Jasně, šéfe,“ pravil Rainbird, když už odcházel, a jeho pohled utkvěl na Nortonově růžovém krku, na měkkém místě přesně pod dolní čelistí. Měl bys vůbec čas vykřiknout, šéfe? Měl bys čas na to, kdybych ti na tomhle místě strčil do krku prst? Přesně tak, jako rožen do kusu hovězího, šéfe!

Vyšel znovu do parného vedra. Bouřková mračna se přiblížila, pomalu se sunula, nízká pod tíhou deště. Schylovalo se k pořádné bouři. Zaduněl hrom, ale ještě dost daleko.

Budova teď byla zavřena. Rainbird prošel kolem bočního vchodu budovy, kde původně bývala komora, a výtahem C se dopravil dolů do minus čtvrtého podlaží. Dnes chtěl umýt a navoskovat všechny podlahy v obytných prostorách té malé. Může to být docela dobrá příležitost. Z její strany tady totiž nebyla neochota mluvit s ním. Byla to jen hrozná rezervovanost. Zkusí vyloupit kasu přirozenou cestou, a když se mu podaří dosáhnout, aby se usmála, aby se jen jednou jedenkrát usmála, aby pochopila jeho vtípkování na účet Dílny, bude to, jako kdyby vložil páku do nejcitlivějšího místa kasy. Vytvoří mu to prostor, do kterého bude moci opřít dláto. Jen jeden jediný úsměv. To z nich může učinit důvěrné spojence, nebo až spiklence. Dvojici proti všem.

Jenže ten jeden jediný úsměv nedokázal získat. A Rainbird ji kvůli tomu obdivoval víc, než byl ochoten si přiznat.

-2-

Rainbird vsunul identifikační kartu do příslušné štěrbině a vstoupil do místnosti uklízečů, aby si, dřív než se do toho dá, vypil kávu. Chut' na ni neměl, ale bylo ještě brzy. Nesměl dopustit, aby si někdo všiml jeho nedočkavosti. Dost špatné bylo už i to, že si jí všiml Norton a okomentoval ji.

Z kávy na vařiči si nalil do sklenice a posadil se. Aspoň, že tady nebyl nikdo z ostatních. Seděl na šedivé rozvrzané pohovce a usrkával kávu. Zjizvenou tvář (o kterou Charlie projevila jen ten nejpoprchnější zájem) měl zachmuřenou a nehybnou. Mysl mu pracovala a analyzovala momentální situaci.

Štáb se podobal Rammadenovým začínajícím kasařům v kanceláři samoobsluhy. Zacházeli s děvčetem v rukavičkách, ale nebylo to z lásky. Dříve, nebo později dospějí k tomu, že zacházením v rukavičkách se nikam nedostanou, a až jim dojdou jemné způsoby, rozhodnou se jít na kasu s výbušninou. Rainbird si byl jist, že až to udělají, zničí všechny peníze, aby použil Rammadenovu výstižnou formulaci.

Ve dvou lékařských zprávách si už přece všiml lékařského termínu léčení lehkým šokem. Autorem jedné z nich byl Pynchot, lékař, na kterého Hockstetter většinou dal. Viděl zprávu, kterou vypracovali pro případ mimořádné situace. Byla napsána tak ohromujícím žargonem, že to skoro působilo jako cizí řeč. Když se to přeložilo do normální řeči a vynechaly se silácké dodatky, říkalo se v ní asi toto: Až ta malá uvidí svého tátu dostatečně trpět, zlomí ji to. Rainbird si však myslel, že jestliže děvče uvidí svého tátu, napojeného na elektrický proud, se stojícími vlasy, způsobí to, že se klidně vrátí do svého pokoje, tam rozbije sklenici na vodu a těmi střepy se nakrmí.

Jenže něco takového jim nemůže říct. Dílna, stejně jako FBI a CIA má za sebou dlouhou historii likvidace peněz. Jestliže nedostaneš, to co chceš, prostřednictvím zahraniční pomoci, jdi tam se samopalem a s kouskem dynamitu a toho všiváka zavraždi. Přidej Castrovi do doutníku trochu kyanidu. Je to bláznovství, ale říct jim to nemůžeš. Chtějí jen VÝSLEDKY, zářivé a lesklé, jako pohádková výhra v banku v Las Vegas. Přesně tak, zlikvidují peníze a zůstanou tam stát s hromadou nepoužitelných zelených zbytků, které si budou prospávat mezi prsty a divit se, jak jen se jim to mohlo stát.

Teď se sem začali trousit ostatní uklízeči. Žertovali, poplácávali se vzájemně po bicepsech, hovořili o úderech, které uštedřili, o penězích, které včera večer rozfofrovali, o ženách, o autech, o tom, jak se včera zkárovali. Tytéž staré hlouposti, o nichž se bude hovořit až do konce světa, amen, aleluja! Rainbirdovi se vyhýbali. Nikomu z nich se Rainbird nelíbil. Nehrál kuželky, nechtěl hovořit o svém autě, a vypadal, jako kdyby utekl z filmu o Frankesteinovi. Znervózňoval je. Kdyby ho někdo z nich poplácal po jeho svalnaté ruce, Rainbird by byl schopen ho srazit k zemi.

Vytáhl si sáček s tabákem a cigaretové papírky a narychlo si stočil cigaretu. Seděl a kouřil a čekal, až přijde čas, kdy bude moci vstoupit do obytných prostorů toho děvčete.

Suma sumárum, se v posledních měsících cítil lépe, žil plněji. Uvědomil si to a byl za to tomu děvčeti vděčný. Ta malá se nikdy neměla dozvědět, že mu na chvíli vrátila kus života – života, v němž člověk všechno pronikavě procítí uje a mohutně ve všechno doufá, života, kdy o něm lze mluvit, jako o vitálním člověku. Bylo dobré, že to děvče patří mezi nesnadně získatelné. Nakonec ji přece jen dostane (ať už těžko získatelné či lehko získatelné, ale nezískatelné neexistují) a dosáhne, aby jim předvedla svůj taneček, ať už to stojí cokoliv. Až taneček skončí, zabije ji, a bude jí při tom hledět do očí s nadějí, že v nich zachytí jiskru poznání, poselství chvíle, zatímco ona už bude na druhé straně v tom, co tam je, ať už je to cokoliv.

On bude až do této chvíle žít naplno.

Zamáčkl cigaretu a postavil se, připraven dát se do práce.

-3-

Bouřková mračna se hromadila a hromadila. Kolem třetí hodiny nízká obloha nad longmontským komplexem zčernala. Hřmění začalo být hrozivější a zvyšovala se jeho sebejistota, až mu všichni mezi lidmi dole konečně uvěřili. Zahradníci zaparkovali motorové sekačky. Z prostranství před oběma budovami zmizely stolky. Dva čeledínové ve stájích se snažili uklidnit nervózní koně, kteří neklidně přeshlapovali z nohy na nohu při každém zlověstném zadunění na obloze.

Bouřka se rozpoutala asi v půl čtvrté: Rozpoutala se najednou, jako souboj pistolníků, v celé své zuřivosti. Déšť se brzy změnil v prudké krupobití. Západní vítr se najednou otočil a začal foukat z druhé strany. Zažínaly se velkolepé modrobílé blesky a zanechávaly ve vzduchu vůni trochu připomínající čerstvý benzin. Vítr začal vířit proti směru hodinových ručiček a ve večerní předpovědi počasí se na mapě objevila čmouha malého tornáda, které se longmontského centra dotklo jen okrajem, ale jak se řítilo dál, strhlo střechu nákupního střediska.

Dílna přežila hlavní část bouřky dobře. Krupobití vyrazilo jen dvě okna a vichřice odnesla nízký lat'kový plůtek kolem malebné besídky na vzdálenější straně rybníka, aby ho odhodila o padesát metrů dál, ale to byla veškerá škoda (tedy s výjimkou několika zlomených větví a zničených záhonů, čímž vichřice přidala práci zahradníkům). Když bouře vrcholila, strážní psi běhali bláznivě mezi vnějším a vnitřním okruhem z ostnatého drátu, ale rychle se uklidnili, když se bouře začala utišovat.

Opravdovou škodu způsobila až elektrická bouře, která se dostavila po krupobití, po dešti a po větru. Část východní Virginie zůstala bez proudu až do půlnoci, neboť blesky zničily elektrárny v Rowantree a v Briske. Oblast, v níž se nacházelo ústředí Dílny, zásobovala právě elektrárna v Briske.

Kapitán Hollister rozmrzele zvedl hlavu od práce, když v jeho pracovně zhaslo světlo a jednotvárné nevtíravé hučení klimatizace začalo slábnout, až přestalo docela. Asi na pět sekund se všechno zahalilo do šera, když elektrické světlo zhaslo a za okny se snášela těžká bouřková mračna. Kapitán stačil jen vzdechnout a zašeptat: „Doprdele!“ a uvědomit si, že se něco stalo i s jejich náhradním zdrojem proudu.

Pohlédl ven a všiml si, že blesky se křížují téměř souvisle. Později večer jeden z těch, kteří měli službu ve strážní budově, vyprávěl své ženě, že viděl kulový blesk, velký jako dva podnosy, poskakující od vnitřního okruhu z ostnatého drátu s nízkým napětím k vnějšímu okruhu s vysokým napětím a zase zpět.

Kapitán sáhl po telefonu, aby se dozvěděl, co je s proudem, ale vtom se rozsvítilo. Klimatizace se znovu rozběhla, a tak se místo sluchátka chopil tužky.

V té chvíli zhaslo světlo znovu.

„Čert aby to vzal!“ zaklel kapitán. Položil tužku a nakonec přece jen zvedl sluchátko a vyzval světlo, aby se rozsvítilo dřív, než vynadá některému z těch hlupáků. Ale světlo jeho výzvu nepřijalo.

Oběma půvabným domům, postaveným proti sobě na pečlivě pěstovaném trávníku – jakož i celému komplexu, patřícímu Dílně – dodávala elektřinu Správa elektráren východní Virginie, ale měli tady i dva vlastní náhradní zdroje, poháněné dieselovými agregáty. Jeden zdroj zásoboval rozhodující provozy – oplocení, které bylo pod proudem, terminály počítače (přerušení dodávky elektřiny by stálo nepředstavitelné sumy peněz, pokud šlo o strojový čas počítače) a malé nemocniční oddělení. Druhý zdroj napájel ostatní provozy a činnosti komplexu – osvětlení, klimatizaci, výtahy a podobně. Sekundární systém byl budován jako podpůrný, to znamená, že se měl připojit k primárnímu systému, kdyby tento jevil jakékoli známky přetížení, avšak primární systém nemohl podpořit sekundární, kdyby se přetížil i ten. 19. srpna se přetížily oba systémy. Sekundární systém podpořil primární při přetížení, přesně tak, jak

to jeho tvůrčové naplánovali (třebaže, máme-li být přesní, nikdy neplánovali, že by se primární systém mohl přetížit) a výsledkem bylo, že primární systém pracoval o plných sedmnáct vteřin déle než sekundární systém. Potom generátory pro oba systémy jeden po druhém vybuchly jako dvě série raket při ohňostroji. Jenže každá z těchto sérií stála osmdesát tisíc dolarů.

Pozdější vyšetřování vyneslo na povrch úsměvně a dobrodružně znějící verdikt o mechanickém selhání, třebaže přesnější závěr by byl chamtivost a úplatkářství. Když se v roce 1971 měly generátory instalovat, byl za poradce ve věcech elektrotechniky na osobní přimluvu jednoho senátora, který počítal s touto malou operací (stejně jako se šestnácti milióny dolarů z jiných staveb Dílny), navržen jeho švagr. Tento poradce rozhodl, že výdaje se dají docela snadno snížit, jestliže se tu a tam něco očeše.

To byla jen jedna pozornost tam, kde se z pozorností a tajných informací žilo, a stala se důležitou jen proto, že byla prvním článkem řetězu, který měl za následek zkázu a ztráty na životech. Náhradní systém se od dob, kdy byl zkonstruován, používal jen částečně. Při svém prvním opravdovém vyzkoušení v praxi, právě během této bouřky, která vyřadila elektrárnu v Briske, selhal na celé čáře. V této době byl poradce ve věcech elektrotechniky, samozřejmě, už dál a výš: Pomáhal budovat miliardovou rekreační oblast Coki Beach na pláži u St. Thomas.

Dílna byla bez proudu, dokud nezačala znovu fungovat elektrárna v Briske – tedy tak dlouho jako celá oblast východní Virginie – skoro do půlnoci.

V té době už byly ukovány další články řetězu. Bouřka a po ní následující výpadek elektrické energie způsobil, že oběma — Andymu i Charlie Mc Geeovým — se přihodilo něco hrozného, třebaže ani jeden z nich neměl nejmenší představu o tom, co se přihodilo tomu druhému.

Po pěti měsících stagnace se věci opět daly do pohybu.

-4-

Když vypadl proud, Andy McGee se právě díval v televizi na Klub S.B. S.B. znamenalo slávy boží. Vypadalo to, jako by na jednom z virginských kanálů běžel Klub S.B. nepřetržitě, čtyřicet hodin denně. Třeba to nebylo zrovna tak, ale Andyho časové představy byly poněkud pokroucené, takže bylo nesnadno přesně říct.

V poslední době hodně přibral. Občas – mnohem častěji, než když žil ve zmatku – si letmo prohlédl svou tvář v zrcadle a pomyslel si na Elvise Presleyho a na to, jak se před koncem života nafoukl a zaoblil. Jindy myslel na kocoury, kteří ztloustnou a zlenivějí, když zestárnou.

Nebyl ještě tlustý, ale měl k tomu náběh. Naposledy se měl v koupelně motelu Slumberland v Hastings Glen, kdy vážil stodvašedesát liber. Teď odhadoval svou váhu aspoň na sto devadesát. Měl plné tváře, náznak dvojité brady a cosi, čemu jeho vysokoškolský tělocvikář říkal (s bezvýhradným pohrdáním) babské kozy. A víc, než jen náznak břicha. Nedalo se tady moc cvičit – konečně neměl ani nutkání cvičit, když byl v neustálém sevření thorazinu – a i strava mu šla k duhu.

Když byl pod vlivem thorazinu, a bylo to většinu času, jeho váha ho nezajímala. Vždy, když ti druzí chtěli dělat další, k ničemu nevedoucí testy, vysadili mu na osmáct hodin léky, lékař zjistil jeho fyzické reakce, udělali mu EEG, aby se přesvědčili, že křivky mozkové činnosti jsou ostré a zřetelné, a potom ho vzali do zkušební místnosti, což byla malá kabinka se stěnami, obloženými perforovaným korkem.

Začalo to už v dubnu s dobrovolníky. Řekli mu, co má dělat a potom mu řekli, že kdyby to náhodou ve svém nadšení přehnal – například, že by někoho oslepil – že si to odsere. Podtón v jejich řeči to naznačoval, že si to neodsere jen on sám. Ale Andyho se hrozba přesto příliš nedotkla. Nevěřil, že by Charlie ublížili. Vždyť ta byla jejich slepicí, snášejíci zlatá vajíčka, zatímco on byl jen druhořadým číslem programu.

Doktor, který řídil testy, se jmenoval Herman Pynchot. Byl to pokročilý třicátník, jinak úplně všední, až na to, že se příliš často šklebil. To množství úšklebků Andyho znervózňovalo. Příležitostně se přidával i jeden starší doktor, který se jmenoval Hockstetter, ale nejčastěji byl u toho jen Pynchot.

Před prvním testem mu Pynchot oznámil, že ve zkušební místnosti se nachází stůl. Na stole je lahvička s hroznovým moštem a na ní nálepka INKOUST, dále plnicí pero na stojánku, blok poznámkového papíru, džbánec vody a dvě sklenice. Pynchot mu řekl, že dobrovolník vůbec nebude vědět, že v lahvičce označené inkoust je něco jiného než inkoust. Dále Pynchot říkal, že by byli rádi, aby dobrovolníka přimáčkli, a přinutil ho tak nalít si pohár vody a do ní přidat větší množství inkoustu a

nakonec, aby všechno vypil.

„Fajn,“ řekl Andy. Ale sám se necítil až tak fajn. Nedostal svou dávku thorazinu, což narušilo jeho klid.

„Ohromně fajn,“ souhlasil Pynchot. „Uděláte to?“

„Proč bych měl?“

„Něco za to dostanete. Něco, co se vám bude líbit.“

„Buď hodný, myšáčku, dostaneš sýr,“ doplnil Andy. „Je to tak?“

Pynchot pokrčil rameny a ušklíbl se. Bílý plášť mu seděl nápadně dokonale, vypadal, jako by si ho dal šít v krejčovském salonu.

„Tak jo,“ odpověděl Andy. „Udělám to. Jakou odměnu dostanu za to, až ten chudák ten inkoust vypije?“

„Vrátíte se zpátky a dostanete tabletku.“

Najednou se mu těžce polykalo a začal uvažovat o tom, jestli je thorazin návykový a jestli ano, zda v tom případě jde o psychickou nebo fyzickou závislost.

„Poslyšte, Pynchote,“ pravil, „jaký je to pocit dělat pokoutního překupníka drog? A co na to vaše Hippokratova přísaha?“

Pynchot znovu pokrčil rameny a znovu se ušklíbl. „Případně vás pustíme na chvíli ven,“ odpověděl. „Zdá se mi, že jste o to projevil zájem.“

Andy zájem skutečně projevil. Jeho obytné prostory byly hezké – tak hezké, že chvílemi až zapomínal na to, že to není nic jiného, než hezky čalouněné vězeňské cely. Byly to tři místnosti s koupelnou, s barevným televizorem a s videem, u něhož se každý týden objevovaly tři nové filmy. Některý ze zdejších zaměstnanců – možná to byl právě Pynchot – ho upozornil, že mu nemusí brát opasek, ani mu nemusí dávat na psaní jen fixku a k jídlu příbor jen z plastiku. Kdyby chtěl spáchat sebevraždu, neměli možnost mu v tom zabránit. Stačilo by, aby pořádně přimáčknul, případně ještě jednou, a mozek by mu praskl jako stará pneumatika.

Jeho obydlí poskytovalo veškeré pohodlí, včetně mikrovlnné trouby v kuchyňce. Zařízení barevně ladilo, na podlaze v obýváku ležel tlustý plyšový koberec, obrazy na stěnách byly kvalitní originály. Avšak jako z psiho hovna, politého cukrovou polevou nikdy nebude svatební dort, a vždy zůstane jen psím hovnem s cukrovou polevou, tak ani jedny dveře, vedoucí ven z tohoto hezkého malého apartmánu, neměly na vnitřní straně kliku. V celém apartmánu byly na různých místech zasklené průzory – ten typ průzorů, jaké bývají na dveřích hotelových pokojů. Jeden byl dokonce v koupelně a Andy počítal s tím, že se postarali o to, aby dohlédli na každé kašdické místo v bytě. Andy tušil, že jsou zde i zařízení průmyslové televize a pravděpodobně pomocí infračervených paprsků snímají i potmě, takže člověk nemohl relativně v soukromí ani onanovat.

Andy neměl sklon ke klaustrofobii, ale nebylo mu příjemné být zavřen tak dlouho. Znervózňovalo ho to, třebaže byl pod vlivem narkotik. Byla to skrytá nervozita, o níž svědčily jen dlouhé pohledy a období apatie. Opravdu požádal, aby mohl jít ven. Zachtělo se mu opět hledět na slunce a na zelenou trávu.

„Ano,“ řekl tiše Pynchotovi. „Projevil jsem zájem jít ven.“

Ale stejně se ven nedostal.

Ten dobrovolník byl zpočátku nervózní, nedůvěřivě očekával, že ho Andy postaví na hlavu, nebo ho přinutí kdákat, jako slepice, nebo něco podobně zesměšňujícího. Byl fanouškem rugby. Andy se toho člověka, který se jmenoval Dick Albright, zeptal na několik údajů z minulé sezóny, kdo s kým hrál play off a s jakými výsledky a kdo vyhrál Super pohár.

Albright se chytil. Celých dalších dvacet minut hodnotil předcházející sezónu a jeho nervozita postupně vyprchávala. Právě se pohoršoval nad tím hajzlem, který pískal zápas, v němž tak triumfálně zvítězili Sešívání nad Delfíny. Během mistrovství Asociace rugbyových klubů, když mu Andy navrhl: „Jistě už máte žízeň. Nalejte si trochu vody,“ Albright na něj pohlédl:

„Ano, opravdu mi vyschlo v krku. Řekněte... nekecám moc? Nemůže vám to ty testy zkazit, co myslíte?“

„Ne, myslím, že ne,“ odpověděl Andy. Díval se na Dicka Albrighta, jak si naplnil sklenici vodou z džbánu.

„Dáte si i vy?“ zeptal se Albright.

„Ne, zatím ne,“ odpověděl Andy, a najednou silně přimáčkkl: „Přidejte si tam trochu i toho inkoustu, co vy na to?“

Albright na něj pohlédl, sáhl po láhvi s inkoustem, zvedl ji, prohlédl si ji a položil ji znovu na místo.

„Mám si tam přidat inkoust? Copak jste se zbláznil?“

Pynchot se po testu šklebil stejně jako před ním, ale spokojen nebyl. Ani trochu nebyl spokojen. A ani Andy nebyl spokojen. Když přimáčkkl Albrighta, neobjevil se žádný z průvodních pocitů, ani zvláštní zdvojení, které obyčejně následovalo po přimáčkknutí, ani bolest. Celou svou vůli soustředil na to, aby vsugeroval Albrightovi, že přidat si před pitím inkoust do vody je něco docela logického a Albright mu dal na to logickou odpověď, že je Andy cvok. Přesto, že mu to působilo bolest, teď, když si uvědomil, že o svou schopnost přišel, pocítil záchvěv paniky.

„Proč to před námi nechcete rozbalit?“ zeptal se ho Pynchot. Zapálil si chesterfieldku a ušklíbl se.

„Nerozumím vám, Andy. Co z toho máte?“

„Říkám vám už po desáté,“ opakoval Andy, „že jsem se nebrzdil. Nic jsem nepředstíral. Přimáčkkl jsem ho tak, jak jsem schopen. Nepodařilo se to, to je všechno.“ Už potřeboval tabletku jako sůl. Cítil se být v depresi a nervózní. Všechny barvy se mu zdály být příliš zářivé, světlo příliš jasné, hlasy příliš pronikavé. S tabletkou to bylo mnohem lepší. S tabletkou se jeho rozhořčení nad tím, co se stalo, a jeho opuštěnost bez Charlie i strach z toho, co by se jí mohlo stát – všechno rozplývalo a dalo se zvládnout.

„Lituji, ale vašemu vysvětlení nevěřím,“ prohlásil Pynchot a znovu se ušklíbl. „Však vy na to přijdete, Andy. Nechtěli jsme od vás, abyste někoho přinutil chodit nad propastí, nebo se střelit do hlavy. Zdá se, že po té procházce netoužíte tak, jak jsem si myslel.“

Pynchot se postavil a měl se k odchodu.

„Počkejte,“ ozval se Andy, neschopen zcela skrýt beznaděj, která se mu ozývala v hlase: „Chtěl bych jednu tabletku.“

„Opravdu?“ zeptal se Pynchot. „Třeba vás to bude zajímat, ale snížil jsem vám denní dávky. Jen pro případ, že to, co stojí v cestě vaší schopnosti, je právě thorazin.“ Znovu se ušklíbl. „Samozřejmě, jestli se vám vaše schopnost vrátí...“

„Je tady pár faktů, která byste měl vědět,“ spustil Andy. „Za prvé, ten chlapík byl nervózní, protože něco očekával. Za druhé, nepatří mezi nejbystřejší. Je obtížné přimáčkávat staré lidi a lidi s nízkým IQ. U bystrých to jde snadněji.“

„Opravdu je to tak?“ zeptal se Pynchot.

„Opravdu.“

„Proč tedy nepřimáčknete mě, abych vám hned teď dal tabletku? Podle testů mám IQ 150.“

Andy to zkoušel – ale bezvýsledně.

Nakonec dostal i vycházku, i zvýšené dávky léků. Když se přesvědčili, že opravdu nepodvádí, že se opravdu skutečně zoufale pokouší přimáčkknout, ale nejde mu to. Oba, Andy i doktor Pynchot začali docela nezávisle na sobě uvažovat o tom, jestli se tehdy, když s Charlie byli soustavně na útěku, z New Yorku na letiště z Albany a odtud do Hasting Glen, docela nevyprázdnil, jestli prostě nespoteřeboval naráz všechnu svou schopnost. A oba uvažovali i o tom, jestli tady neexistuje nějaká psychologická zábrana. Andy dospěl k závěru, že jeho schopnost se buď vypařila, nebo tady funguje jednoduchý obranný mechanismus: mozek odmítá ji použít, neboť ví, že jestliže se celá spotřebuje, zabije ho to. Nezapomněl na ta necitlivá místa na tváři, ani na krví podlité oko.

Ale v každém případě z toho vycházelo jedno a totéž – velká nula. Pynchot, jemuž se teď vzdaloval sen o tom, že si získá nehynoucí slávu jako muž, který jako první získal prokazatelné empirické údaje o mentální dominanci, ho teď navštěvoval čím dál méně.

V květnu a v červnu pokračovalo testování nejprve s dalšími dobrovolníky, potom s lidmi, kteří vůbec netušili, že jsou objekty testování. To druhé se sice neshodovalo s přísnými zásadami etiky, ale s těmi se neshodovaly ani první testy s LSD, jak správně podotkl Pynchot. Andy usoudil, že Pynchot tím, že si v mysli kladl znaménko rovnosti mezi oběma těmito zly, dospěl k přesvědčení, že je všechno v pořádku. Ani za mák na tom však nezáleželo, neboť Andymu se stejně nepodařilo nikoho z nich přimáčkknout.

Před měsícem, přesněji od čtvrtého července, začaly jeho testy se zvířaty. Andy proti tomu protestoval, protože přimáčkknout zvíře bylo ještě nemožnější, než přimáčkknout hloupého člověka, ale na jeho

protesty Pynchot ani jeho tým, kteří jediní dávali návrhy na vědecké výzkumy v této oblasti, nedali. A tak se jednou týdně Andy objevoval v místnosti, kde seděl se psem, s kočkou nebo s opicí a cítil se jako postava z absurdního dramatu. Vzpomínal na toho taxikáře, který pohlédl na dolarovou bankovku a viděl pětistovku. Vzpomínal na nesmělé úředníky, které dokázal jemně postrčit, aby si víc věřili a byli poněkud agresivnější. Ještě před tím, v Port City v Pennsylvánii, vymyslel program Pryč s obezitou, a do jeho třídy chodily většinou osamělé tlusté ženy z domácnosti, které se zajímaly jen o keksy, pepsi kolu a o cokoliv, co se dá nacpat mezi dva krajíce chleba. To jediné aspoň trochu zaplňovalo prázdnotu jejich životů. Tam Andy našel prostor, v němž mohl mírně přimáchnout, protože většina z nich opravdu chtěla zhubnout. Pomohl jim při tom. A přemýšlel ještě o tom, co se asi stalo s těmi dvěma zabijáky, kteří Charlie unesli.

Kdysi to byl schopen udělat, ale teď už ne. Nesnadno si vybavoval i to, jak se při tom cítil. A tak tady seděl v místnosti se psy, kteří mu olizovali ruce, s předoucími kočkami a s opicemi, které se rozmrzele škrabaly na zadku, občas na něj vycenily zuby v apokalyptických šklebech, stejně obscénních, jako ty Pynchotovy, ale, jak se dalo čekat, ani jedno z těch zvířat nakonec neudělalo nic neobyčejného. Později ho opět dopravili do jeho apartmánu bez klik, a tam, na bílém podnosu na pultu v kuchyňce spočívala modrá tabletky, po níž zmizela nervozita i deprese. Mohl se opět cítit mnohem příjemněji. A mohl se podívat na jeden z filmů na videu – cosi s Clintnem Eastwoodem, nebo na Klub S.B. Přestal si dělat starosti, že přišel o svou schopnost, a že se z něj stal zbytečný člověk.

-5-

Toho odpoledne, kdy přišla bouřka, seděl a sledoval Klub S.B. Žena s natupírovaným účesem vyprávěla moderátorovi, jaká božská síla ji vyléčila z Brightovy nemoci. Andyho fascinovala. Její vlasy se ve studiových světlech leskly jako vyleštěná noha od stolu. Vypadala, jako kdyby ji sem přinesli rovnou z roku 1963. To byla jedna fascinující stránka, kterou ho Klub S.B. přitahoval, druhou bylo neslušné a nestydaté oblbování v náborových projevech za účelem získání peněz ve jménu božím. Andy poslouchal tyto projevy, pronášené mladými muži s pevnými rysy, v drahých oblecích, a přemýšlel o tom, jak Kristus vyhnal penězoměnce z chrámu. Všichni v Klubu S.B. vypadali, jako by je sem přenesli rovnou z roku 1963.

Ta žena líčila příběh o tom, jak ji bůh vyléčil. V programovém bloku před ní vyprávěl jistý herec, slavný v 50. letech, jak ho bůh uchránil před alkoholismem. Teď ta žena s natupírovaným účesem začala plakat a bývalý slavný herec ji objal. Kamera švenkla a připravovalo se finále. Pěvecký sbor si začal brumlat. Andy změnil polohu. Blížila se doba, kdy měl dostat tabletku.

Jakýmsi nejasným způsobem si uvědomoval, že léky nesou jen část viny za podivné proměny, které se s ním udály během posledních pěti měsíců, za změny, při nichž obezita je pouze vnějším projevem. Když od něj Dílna odloučila Charlie, vyřadila tím zbytek pevné opory jeho života. Bez Charlie – jistě, nepochybně byla někde blízko, ale za těchto okolností mohla být docela dobře i na Měsíci – se zdálo, že nemá důvod, pro nějž by se měl vzchopit.

Celý jejich dlouhý předešlý útěk mu kromě toho přivodil jakýsi druh nervového ořesu. Příliš dlouho balancoval na visuté hrazdě, a když konečně spadl, výsledkem byla úplná letargie. Ve skutečnosti měl dojem, že ho postihl velmi nápadný druh nervového zhroutení. Kdyby se opravdu viděl s Charlie, nebyl si jist, jestli by pro ni byl tím, co dříve, a to ho zarmucovalo.

Nikdy se nepokusil podvést Pynchota nebo podvádět při testech. Nemyslel, že by se pomstili na Charlie, ale raději jim nechtěl zavdat ani tu nejmenší příčinu. Tak bylo snadnější dělat to, co chtěli. Stal se pasivním. Poslední zbytek zuřivosti ze sebe vykřičel na Grantherově verandě, když podepíral vlastní dceru, z jejíhož krku trčela šipka. Více energie mu nezůstalo. Zásobník byl prázdný.

Takový byl duševní stav Andyho McGeeho, když 19. srpna sledoval televizi, zatímco od okolních kopců se blížila bouřka. Moderátor Klubu S.B. poděkoval za finanční příspěvky a potom ohlásil gospelové trio. Trio začalo zpívat, a v tom zhaslo světlo.

Zhasl i televizor, obraz se zmenšil na zářivou tečku. Andy seděl v křesle, bez pohybu, nevěděl, co se děje. Jeho mysl stačila zaregistrovat děsivou tmou, když se světlo opět rozsvítilo. Gospelové trio opakovalo: Volali mi z nebe, na lince byl Ježíš. Andy si úlevou vydechl, když v té chvíli světlo opět zhaslo.

Seděl, křečovitě svíral opěradla křesla, jako by měl uletět, kdyby se jich pustil. V zoufalství upíral oči na

zářivý světelný bod na obrazovce i po tom, když už mu bylo jasné, že zmizel a že to, co vidí, je pouze zrakový klam, nebo zbožné přání.

Za vteřinu nebo za dvě to zapnou, říkal si. Přece musí mít nějaké náhradní generátory. Dal by na to jed, že takováhle instituce musí mít vlastní zdroj energie.

Přesto dostal strach. Vzpomínal na dobrodružné knihy z dětství. V mnoha z nich se popisovaly příhody v jeskyni, při nichž zhasla lampa, nebo svíčka. Autor vždy zeširoka popisoval tmou jako hmatatelnou, dokonalou, či absolutní. Dokonce si vzpomínal na tmou tmoucí, když ta zahalila Toma Sawyera a jeho přítele. Na devítiletého Andyho McGeeho toto všechno nepůsobilo. Když to chtěl zkusit, co to znamená být zahalen tmou tmoucí, zavíral se do skříně a mezery u dveří, jimiž prosvítalo světlo, zacpával dekou. Tma jako tma.

Teď si však uvědomil, jak se tehdy mýlil. Nebyl to jeho jediný dětský omyl, ale možná poslední, na který přišel. Třebaže by se objevu, že není tma jako tma, docela rád a rychle zřekl. V životě nezažil takovou tmou, jako byla tato. Třebaže pod zadkem a pod rukama cítil křeslo, mohl se klidně vznášet v mezihvězdných prostorách v nějaké kosmické lodi beze světla. Zvedl ruku a dal si ji před oči. A třebaže se zlehka dotkl dlaní nosu, ruku neviděl.

Odkryl si tvář a opět se pevně chytil opěradla křesla. Srdce v hrudi mu začalo bít rychle a namáhavě. Venku někdo chraptivě volal: „Richie! Kde zase trčíš?“ A Andy se ještě více schoulil do křesla, jako kdyby mu někdo vyhrožoval. Olízl si rty.

Kazdou vteřinu to přece už musí zapnout, pomyslel si, ale vylekaná část jeho mysli, která odmítala uspokojit se racionálním utěšováním, se ptala: Jak dlouhá je vteřina nebo dvě, nebo minuta nebo dvě v absolutní tmě? Jak v absolutní tmě změříš čas?

Venku, před jeho ‚apartmánem‘, se něco převrátilo a někdo vykřikl bolestí a překvapením. Andy se znovu schoulil v křesle a roztřeseně zasténal. Ani za mák se mu to nelíbilo. Tohle neznamenal nic dobrého.

Ano, jestli jim oprava – přepojení na náhradní zdroj, nebo co – potrvá déle, než několik minut, přijdou pro něj a odvedou ho. Určitě.

Dokonce i ta vylekaná část jeho mozku – ta část, která si mlela jen vlastní nesmysly – v tom poznala kus logiky, a tak se Andy na chvíli uklidnil. Koneckonců to byla jen tma, nic jiného, jen nedostatek světla. Žádné příšery ve tmě, nebo co.

Dostal žízeň. Uvažoval, jestli se může odvážit vstát a zajít do ledničky, aby si nalil zázvorové pivo. Rozhodl se, že to zvládne, jestli půjde opatrně. Vstal, posouval se dopředu, o krok, o dva, a vtom kolenem narazil do rohu konferenčního stolku. Bolestí mu vyhrkly slzy, předklonil se a třel si bolavé místo.

I toto mu připomínalo dětství. Hrávali si na slepou bábu. Tak si asi hrají všechny děti na světě. Musí se pokusit přejít z jednoho konce domu na druhý se zavázanýma očima. A všichni ostatní si myslí, jaká je to legrace, když převrátíš židli, nebo klopýtneš o schůdek mezi obývacím a kuchyní. Hra ti může ušetřit bolestivou lekci, jak chabou představu máš o uspořádání svého zdánlivě důvěrně známého domu a o tom, že mnohem více spoléháš na oči než na paměť. Hra ti pomůže představit si, jak hrozný by byl život, kdybys neviděl.

Ale všechno bude zase v pořádku, přemýšlel Andy. Všechno bude v pořádku, jen musíme postupovat pomalu a rozvážně.

Přesunul se kolem konferenčního stolku a potom se začal šourat napříč volným prostorem obývacího pokoje s rukama předpaženýma. Je to zvláštní, jak hrozivě působí volný prostor ve tmě. Třeba právě teď zapnou světlo a já se sám nad sebou ze srdce zasměji. Opravdu ze srdce...

„Au!“

Napnutými prsty vrazil do stěny, až se mu bolestivě vyvrátily. Něco spadlo – předpokládal, že je to obraz, znázorňující stodolu, louky a stoh sena ve stylu malíře Wyetha, a visící vedle kuchyňských dveří. Padající obraz vyloudil zlověstný zvuk, podobný švihnutí mečem ve tmě a narazil na zem. Náraz byl překvapivě hlasitý.

Andy tiše stál, svíral si bolavé prsty, v naraženém kolenu mu pulzovala bolest. Ústa měl suchá strachem. „Hej!“ zařval. „Nezapomeňte na mě, lidičky!“

Čekal a poslouchal. Nikdo mu neodpovídal. Slyšel nějaké zvuky a hlasy, ale tentokrát z větší dálky. Jestliže se ještě trochu vzdálí, zůstane v úplném tichu.

Všichni na mě zapomněli, pomyslel si a jeho hrůza jen vzrostla.

Srdce mu bilo jako zvon. Pod pažemi a na čele cítil studený pot a připomněl si jeden zážitek, z Tashmore Pondu. Plaval tehdy příliš daleko, už nemohl, když se začal zmitat a křičet, přesvědčen, že teď jistě umře, ale když spustil nohy dolů, bylo tam dno, voda mu sahala sotva po prsa. Kde je teď dno? Olízl si suché rty, ale i jazyk měl suchý.

„HEJ!“ zařval ze všech sil a zvuk hrůzy ve vlastním hlasu ho polekal ještě víc. Musí se vzchopit. Skoro propadl panice, motá se jak bez duše a řve tady z plných plic. A to všechno jen proto, že někde shořela pojistka.

Ach, panebože, proč se to jen muselo stát, právě když jsem měl dostat tabletku? Kdybych ji byl dostal, všechno by bylo v pořádku. Bylo by mi prima. Panebože, cítím se, jako bych měl plnou hlavu rozbitého skla...

Bezradně tady stál a těžce dýchal. Snažil se trefit do kuchyňských dveří, ale ztratil směr a narazil do stěny. Teď byl docela dezorientován, nemohl si vzpomenout, jestli ta hloupá namalovaná stodola visela vpravo nebo vlevo od kuchyňských dveří. Nešťastně si nadával, že měl raději zůstat sedět.

„Vzchop se,“ oslovil se nahlas. „Vzchop se.“

Nebyl to jen důsledek paniky, to si uvědomoval. Bylo to kvůli té tabletce, kterou měl už dávno dostat, kvůli té tabletce, na níž se stal závislým. Nebylo vůbec spravedlivé, že toto všechno vypuklo před tím, než dostal tabletku.

„Vzchop se,“ opakoval.

Zázvorové pivo. Šel si pro zázvorové pivo, a ať visí, jestli se k němu nějak nedostane. Musí se na něco soustředit. To je všechno, co je třeba, a zázvorové pivo mu udělá tak dobře, jako nic na světě.

Opět vykročil, zamířil doleva a hned zakopl o spadlý obraz.

Vykřikl, neboť padal, divoce a bezvýsledně mával rukama, ale ke znovuzískání rovnováhy mu to nepomohlo. Uhodil se do hlavy a opět vykřikl.

Teď měl ale opravdu strach. Pomozte mi, pomyslel si. Ať mi už někdo pomůže, ať někdo donese svíčku, panebože, já se tak bojím...

Dal se do pláče. Prsty si na hlavě nahmatal něco vlhkého – nejspíš krev – a s němou hrůzou uvažoval o tom, jestli je vážně raněn.

„Lidi, kde jste?“ zařval. Nikdo mu neodpovídal. Slyšel – nebo si aspoň myslel, že slyší – ojedinelý výstřel, načež se rozhostilo ticho. Nahmátl obraz, o který zakopl, a hodil ho na druhou stranu pokoje, rozrušen, že se kvůli němu zranil. Obraz narazil na stůl vedle gauče, potom na stojící lampu, v této chvíli nepoužitelnou, která se převrátila. Žárovka dutě explodovala a Andy se znovu rozplakal. Dotýkal se prsty zraněné hlavy. Teď krvácel ještě víc. Krev mu stékala po tváři v tenkých potůčcích.

Plazil se po zemi, namáhavě dýchaje, s jednou rukou napnutou, podél stěny. Tam, kde stěna končila, objevil volný průchod. Zadržel ruku i dech, jako kdyby očekával, že se v té tmě připlazí něco hnusného a zakousne se do něj. Ze rtů se mu vydralo krátké chchch! Jen na vteřinu se mu vrátil pocit z dětství a vzdáleně zaslechl radostný šustot dobrých skřítků, kteří se k němu nedočkavě sbíhali.

„Doprdele, vždyž to jsou jen kuchyňské dveře,“ šeptal si vyčerpaně. „Nic víc než kuchyňské dveře.“

Po čtyřech jimi prolezl. Lednička byla vpravo a on zamířil tím směrem, pohyboval se pomalu, dýchal zhluboka, ruce měl celé studené od dlaždic.

Někde na vyšším podlaží něco spadlo s hlasitým dutým úderem. Andy se postavil na kolena. Nervy to nevydržely a on se přestal ovládat. Zařval: „Pomoc! Pomoc! Pomoc!“ opakoval to až do ochraptění. Neměl nejmenší představu, jak dlouho tak řval, s dlaněmi a koleny na podlaze temné kuchyně.

Konečně s tím přestal a pokoušel se vzchopit. Ruce se mu bezmocně třásly. Hlava ho bolela od nárazu, ale zdálo se, že krvácení už přestalo. Aspoň to ho poněkud uklidnilo. Hrdlo měl rozpálené a stažené z křiku, a to ho opět přinutilo soustředit se na zázvorové pivo.

Lezl dál a teď bez problémů a bez nehody objevil ledničku. Otevřel ji (absurdně očekával, že se uvnitř rozsvítí důvěrně známé ledově bílé světýlko) a hmatal v jejích studených tmavých útrobách, až našel plechovku, s otvíracím kroužkem nahoře. Andy zavřel dveře ledničky a opřel se o ně. Otevřel plechovku

a hltavě, na jeden doušek, vypil polovinu zázvorového piva. Hrdlo mu za to blahorečilo.

V tom ho něco napadlo a hrdlo se mu opět sevřelo.

Hoří, nahrála mu mysl s falešnou sebejistotou. Proto nikdo nepřijde, aby tě odvedl. Evakuují. Tebe... tebe přece můžou obětovat.

Ta myšlenka v něm probudila neovladatelnou klaustrofobní hrůzu, jíž panika vyvrcholila. Přitáhl se blíže k ledničce a zakousl se do rtů. Nohy mu zeslábly. Chvilí se mu zdálo, že cítí kouř a že ho ovanulo teplo. Plechovka mu vyklouzla z prstů a její obsah se s bubláním rozlil po podlaze a zmáčel mu kalhoty.

Andy seděl v té loužičce a vzlykal.

-6-

John Rainbird později přemýšlel, že věci se nemohly vyvíjet lépe, ani kdyby to všechno bylo naplánováno. A kdyby ti módní psychologové stáli za fajfku tabáku, mohli to naplánovat. Ale teď šlo jen o šťastnou shodu okolností, vyvolaných poruchou v elektrické síti, a to mu konečně umožnilo proniknout pod psychologický pancíř, jímž byla obměna Charlie McGeeová. Šťastná shoda okolností a jeho intuice, řídící se inspirací.

Do Charlieina apartmánu vstoupil v půl čtvrté, právě když se venku rozpoutala bouře. Tlačil před sebou vozík, který se ničím nelišil od těch, jaké používají pokojské v hotelových a motelových pokojích. Měl na něm čisté příkrývky a povlaky na polštáře, leštadlo na nábytek a šampon na koberce, dále vědro s vodou, smeták a hadr na umývání podlahy. Na jednom konci vozíku byl připevněn vysavač.

Charlie seděla na zemi před gaučem, oblečena do zářivě modrého přiléhavého trikotu. Nohy měla zkřížené v poloze lotosového květu. Takto sedávala často. Nezasvěcený by si mohl myslet, že je pod vlivem drogy, ale Rainbird věděl, že tomu tak není. Dosud dostávala nějaké léky, ale jejich dávka už byla jen symbolická. Všechny psychology zklamala prohlášením, že oheň už nikdy nezapálí. Původně ji měly drogy brzdit, aby nepodpalovala, ale teď bylo skoro jisté, že to neudělá, stejně jako, že pro ně neudělá ani nic jiného.

„Ahoj, malá,“ pozdravil ji Rainbird. Vzal z vozíku vysavač.

Podívala se na něj vzhůru, ale neodpověděla. Rainbird zapnul vysavač. Charlie elegantně vstala a odešla do koupelny. Zavřela za sebou dveře.

Rainbird vysával koberec. Neměl žádný plán. V tomto případě bylo nutno všimnout si nepatrných znamení a signálů, řídit se jimi a postupovat podle nich. Jeho obdiv k té dívce nic nekalilo. Její otec se změnil v tučný, apatický náky. Psychologové na to mají své vlastní termíny – šok z drogové závislosti a ztráta identity, deprivace a odbourání osobnosti – avšak podstatné bylo, že on sám se vzdal a že tedy z této rovnice může být vyloučen. To děvče nic takového neudělalo. Prostě se stáhlo do sebe. A Rainbird nikdy do té míry nepocíťoval, že je Indián, jako když byl blízko Charlie Mc Geeové.

Vysával a čekal, až se Charlie vrátí. Snad. Zdálo se mu, že teď vychází z koupelny trochu častěji. Dříve tam zůstávala zavřená, dokud neodešel. Teď občas vyšla a pozorovala ho. Snad to udělá i dnes. A možná, že ne. Musí čekat. A všimnout si znamení.

-7-

Charlie seděla v koupelně za zavřenými dveřmi. Mohla je zamknout, kdyby chtěla. Než přišel uklízeč, cvičila jednoduchý cvik, který si našla v jedné knize. Uklízeč přišel udělat pořádek. Seděla na záchodovém prkénku a cítila, jak je studené. Bílé světlo zářivek kolem zrcadla způsobovalo, že všechno vypadalo studené a příliš jasné.

Ze začátku tady mívala společníci, jednu asi pětadvacetiletou ženu. Snažila se k ní být mateřská, ale ta mateřská společnice měla zlé, zelené a skvrnitě oči. Ty skvrny byly jako led. Tito lidé zavraždili její skutečnou matku a teď od ní chtěli, aby tady bydlela s mateřskou společnicí. Charlie jim otevřeně řekla, že ji nechce. Smáli se jí. Tak Charlie přestala mluvit a neřekla jediné slovo, dokud ta mateřská společnice nezmizela i s tím ledem v zelených očích. Charlie uzavřela dohodu s Hockstetterem: Bude mu odpovídat na otázky, ale jen jemu, jestli tu mateřskou společnici pošle pryč. Jediný, o koho stála, byl její otec, a když nemůže být s ním, bude raději sama.

Častokrát se jí zdálo, že posledních pět měsíců (řekli jí, že to bylo pět měsíců, jí se to tolik nezdálo) byl jen sen. Neměla jak zaznamenávat čas, tváře přicházely a odcházely, aniž by jí utkvěly v paměti, zbažené těl jako balóny. Ani strava neměla žádnou pořádnou chuť. Někdy se sama cítila jako balón. Jako by se

vznášela. Ale mysl jí říkala, že je to tak správně. Zabíjela. Porušila nejdůležitější z desatera přikázání a určitě se dostane do pekla.

Přemýšlela o tom v noci, když světla byla tlumená, takže celý apartmán jí připomínal sen. Viděla všechno. Muže na verandě s korunami z plamenů na hlavách. Vybuchující auta. Slepice, které zachvátil oheň. Cítila smrad spáleniny, který byl vždy smradem zetlelé výplně, zápachem jejího plyšového medvídka.

(a líbilo se jí to)

V tom to bylo, to byl ten problém. Čím častěji to dělala, tím víc se jí to líbilo, čím častěji to dělala, tím víc pocítovala svou moc. Bylo to cosi živého, co ustavičně rostlo. Podobalo se to obrácené pyramidě a čím víc toho člověk udělal, tím obtížněji se to dalo zastavit. Zastavit se bořelo

(a bylo to zábavné)

a proto to nechtěla už nikdy víc udělat. Raději zemře, než by to ještě udělala. Třeba stejně musí umřít. Vůbec se nebála představy, že umře ve spánku.

Jediné dvě tváře, které vnímala, byla Hockstetterova a tvář toho uklízeče, který denně přicházel uklidit její apartmán. Charlie se ho jednou zeptala, proč chodí každý den, vždyť ona tady nenašpiní.

John – tak se jmenoval – vytáhl ze zadní kapsy kalhot pomačkaný papír a z kapsy na blůze levnou propisovačku. „Je to moje práce, malá,“ řekl nahlas, ale na ten papír napsal: Poněvadž to jsou idioti, jen proto!

Charlie se skoro dala do smíchu, ale včas ji zastavila vzpomínka na ty muže s korunami z plamenů na hlavách, na ty muže, kteří smrděli jako zetlelý medvídek. Smích mohl být nebezpečný. A tak prostě předstírala, že si té psané poznámky nevšimla, nebo jí nerozuměla. Ten uklízeč měl znetvořenou tvář. Nosil pásku přes oko. Bylo jí ho líto. Jednou se ho skoro zeptala, jak se mu to stalo – jestli měl dopravní nehodu, nebo co – ale to mohlo být ještě nebezpečnější než smích na jeho poznámku. Nevěděla proč, ale cítila to každým nervem.

Tvář měl hroznou, když se to tak vzalo, ale zdál se být docela příjemný a tvář vlastně neměl o nic horší než malý Chuckie Eberhardt kdysi v Harrisonu. Jednou, když byly Chuckiemu tři roky, jeho matka smažila brambůrky a Chuckie na sebe strhl ze sporáku pánev s horkým olejem a měl z toho skoro smrt. Ostatní děti se mu potom někdy posmívaly, že je Chuckie Hamburger nebo Chuckie Frankenstein. Chuckie plakal. Bylo to od nich podlé. Nedokázaly pochopit, že něco takového se může stát kterémukoliv dítěti. Když jsou ti tři roky, nesnědl jsi ještě všechnu moudrost světa.

John měl tvář celou zjizvenou, ale to jí neděsilo. Děsila ji spíš Hockstetterova tvář, a ta byla – až na oči, tak obyčejná, jako tvář kohokoliv jiného. Ale oči měl ještě horší, než ta její mateřská společnost. Měl ve zvyku jimi slídit. Hockstetter od ní chtěl, aby zapalovala. Vzal ji do jakési místnosti, v níž jednou byly natrhané kousky novin, jindy malé skleněné misky, plné oleje, a potom i jiné věci. A všechny otázky, všechna jeho předstíraná náklonnost, to všechno vždy vyústilo do téhož: Charlie, zapal.

Bála se Hockstettera. Vycítila, že všechno... všechno... (to) by byl schopn vůči ní použít, jen aby ji přinutil podpalovat. Ale ona podpalovat nebude. Jenže se bála, že by to mohla nezvládnout. Hockstetter použije cokoli. Hockstetter nehraje čestně, a jednou v noci se jí zdálo, že ho podpálila a vzbudila se s rukama přitlačenýma na ústa, aby zadržela výkřik.

Jednoho dne, jak se, samozřejmě, dalo čekat, položila osudovou otázku, kdy uvidí otce. Často na to myslela a neptala se, neboť věděla, co jí odpovědí. Ale toho dne se cítila mimořádně unavena a skleslá a jaksi to z ní vyklouzlo.

„Charlie, myslím, že víš, co ti na to odpovím,“ prohlásil Hockstetter. Ukázal na stůl v malé místnosti. Nacházel se tam kovový podnos s hromadou dřevěných hoblin. „Když to zapálíš, okamžitě tě vezmu k otci.“

Za dvě minuty už můžeš být s ním.“ Upíral na ni své chladné pátravé oči a rty roztahoval v širokém křečovitém úsměvu. „No, co na to řekneš?“

„Dejte mi zápalky,“ odpověděla Charlie a v očích pocítila slzy. „Dejte mi zápalky a zapálím to.“

„Zapal to jen tak, že na to pomyslíš. Vždyť to umíš.“

„Ne. Nemůžu. A i kdybych mohla, nechci. Je to špatné.“

Hockstetter na ni hleděl zachmuřeně, křečovitý úsměv se mu rozplynul. „Charlie, proč si sama ubližuješ?“

Ty nechceš vidět tatínka? On tě chce vidět. Řekl mi, abych ti vzkázal, že s tím souhlasí.“

A v té chvíli se rozplakala opravdu. Plakala usedavě a dlouho, neboť tatínka opravdu chtěla vidět. Už nechtěla ani den, ani minutu toužit po jeho přítomnosti jen v myšlenkách a nevidět ho, nebýt v jeho pevném objetí. Hocketter přihlížel, jak pláče, a v tváři se mu neobjevila ani náklonnost, ani lítost, ani laskavost. Byla tam jen vypočítavost. Ach, jak ho nenáviděla!

To bylo před třemi týdny. Od té doby o otci tvrdohlavě ani jednou nepromluvila, třebaže jí ho Hocketter stále připomínal, když říkal, jak je otec smuten, že otec schvaluje, aby podpalovala, a nejhorší ze všeho, prý otec řekl Hocketterovi, že se mu zdá, jako by ho už Charlie neměla ráda.

Dívala se na svou bledou tvář do zrcadla v koupelně a naslouchala monotónnímu hučení Johnova vysavače. Až skončí, převleče jí postel. Potom utře prach. A potom půjde pryč. Najednou nechtěla, aby šel pryč, chtěla ho slyšet mluvit.

Ze začátku vždy vešla do koupelny a zůstala tam, dokud neodešel, ale jednou se stalo, že vypnul vysavač, zaklepal na koupelnové dveře a znepokojeně zvolal: „Malá! Jsi v pořádku? Není ti špatně?“

Měl velmi laskavý hlas – laskavost, docela obyčejná laskavost, zapůsobila právě v té chvíli tak intenzivně, že jen s velkou námahou udržela v hlase klid a vyrovnanost, neboť jí vyhrkly slzy. „Nemějte obavu... nic mi není.“

Čekala, myslela, že možná bude chtít pokračovat, že se možná bude pokoušet si ji naklonit, ale on prostě odešel a začal znovu vysávat. Trochu ji to zklamalo.

Podruhé umýval podlahu, a když vyšla z koupelny, řekl, aniž na ni pohlédl: „Dávej pozor, malá, podlaha je mokrá, až neuklouzneš a nezlomíš si ruku.“ To bylo všechno. Opět ji to skoro rozplakalo – byla to starost, jednoduchá a docela povědomá starost.

Proto i jindy vyšla z koupelny, aby se na něj častěji a častěji dívala. Aby se dívala... a aby ho poslouchala. Občas jí kladl otázky, ale nikdy ne výhružné. Většinou neodpovídala, jen tak, z principu. Johna to nezastavilo. Přesto jí vyprávěl. Vyprávěl o tom, jak se mu daří v kuželkách, o svém psovi, o tom, jak se mu pokazil televizor a jak trvalo dva týdny, než si ho mohl dát opravit, protože za ty mrňavé součástky chtěli spoustu peněz.

Charlie předpokládala, že John žije sám. S takovou tváří nejspíš nemá ženu, ani přátele. Ráda ho poslouchala, neboť on byl pro ni jakousi tajnou chodbou ven. Měl hluboký, zvučný, občas poněkud váhavý hlas. Nikdy ne ostrý, který se stále jen táže, jako Hocketterův. Podle všeho ani nečekal na odpověď.

Vstala ze záchodového sedátka a přistoupila ke dveřím. V tom okamžiku zhaslo světlo. Zůstala stát překvapená s jednou rukou na klice, s hlavou nakloněnou na stranu. V prvním okamžiku si pomyslela, že to bude nějaký trik. Slyšela, jak vysavač přestal hučet a jak John zamumlal: „Panebože, co se děje?“

Potom se světlo opět rozžalo. Charlie byla stále ještě v koupelně. Vysavač se znovu rozběhl. Za dveřmi slyšela kroky a John se ji zeptal: „Zhaslo i tam na chvíli světlo?“

„Ano.“

„Myslím, že to je tou bouřkou.“

„Jakou bouřkou?“

„Když jsem šel do práce, vypadalo to, že přijde bouřka. Bylo hrozně zamračeno.“

Vypadalo to, že přijde bouřka. Venku. Přála si, aby mohla jít ven a podívat se, jak je hrozně zamračeno. Cítit vůni toho zvláštního vzduchu, jaký bývá před bouřkou. Vlhkou vůni deště. Všechno tehdy vypadá...

Světlo opět zhaslo.

Vysavač utichl. Tma byla dokonalá. Jediné spojení se světem, které měla, byla ruka na lesklé, pochromované klice. Zamyšleně si začala přejíždět jazykem po horním rtu.

„Malá!“

Neodpověděla. Že by přece jen trik? Říkal bouřka. A ona tomu věřila. Johnovi věřila. Bylo to překvapivé a současně hrozně zjistit, že po takové dlouhé době věří něčemu, co jí někdo řekl.

„Malá!“ Opět on. A tentokrát to znělo... vylekaně.

Její vlastní strach ze tmy, který se v ní právě začal rodit, se vystupňoval jeho strachem.

„Co se děje, John?“ Otevřela dveře a předpažila ruce. Zůstávala na místě, zatím. Bála se, aby

nezakopla o vysavač.

„Co se děje?“ Ted' byla v jeho hlase zřetelná stopa paniky. To ji polekalo. „Co je se světlem?“

„Zhaslo,“ odpověděla. „Říkal jste... že je bouřka.“

„Nesnáším tmou,“ řekl. Z hlasu mu zněla hrůza a jakási groteskní omluva. „Tomu ty nemůžeš rozumět. Nemůžu... musím ven...“ Slyšela, jak nejistě tápe po pokoji a v té chvíli se ozvalo hlasité a pronikavé zadunění, jak na něco spadl. Asi to byl konferenční stůl. Nešťastně vykřikl, a to ji polekalo ještě víc.

„Johne! Johne! Jste v pořádku?“

„Musím ven!“ zařval. „Řekni jim, malá, ať mě pustí ven!“

„Co se děje?“

Neodpověděl. Dlouho neodpověděl. Potom slyšela tichý, přidušený zvuk a pochopila, že pláče.

„Pomoz mi,“ zakvílel a Charlie stála v koupelnových dveřích a nedokázala se rozhodnout. Část strachu se rozplynula a změnila se v náklonnost, ale část zůstala pochybovačná, neústupná a ostrá.

„Pomozte mi, ach, pomozte mi někdo,“ opakoval tiše, docela tiše, jako by ani nečekal, že ho někdo uslyší, nebo že tomu bude věnovat pozornost. A to u ní rozhodlo. Začala hmatat kolem sebe a pomalu postupovala napříč pokojem směrem k němu, s předpaženými rukama.

Rainbird slyšel, jak přichází, a ve tmě se nedokázal ubránit úšklebu – zlému, neveselému úšklebu, který zakryl rukou pro případ, že by právě v té chvíli zapnuli proud.

„Johne!“

Stále ještě se šklebil, ale jeho hlas zněl utrápeně: „Promiň, malá, já jen... to všechno ta tma. Nemůžu zůstat ve tmě. Připomíná mi to místo, kam mě strčili, když jsem byl v zajetí.“

„Kdo vás tam strčil?“

„Vietkong.“

Byla už blízko. Úšklebek z tváře mu zmizel a on se musel začít vžívat do role. Vystrašený. Jsi vystrašený, poněvadž ti chlápci z Vietkongu tě strčili do podzemní nory po tom, co ti jedna z jejich min odnesla kus tváře... a drželi tě tam... a teď potřebuješ přítele.

Jistým způsobem měla jeho role blízko ke skutečnosti. Nemusel dělat nic jiného, jen ji přinutit, aby věřila, že jeho mimořádného vzrušení při této nečekané události pramení z neobvyklého strachu. Samozřejmě, že se bál – bál se, že to praskne. Oproti situaci, v níž byl teď, bylo vystřelení ampulky s orasinem, třebaže při tom visel na stromě, pouhou dětskou hračkou. To děvče mělo pekelnou intuici. Po zádech mu stékaly potůčky potu.

„Co je to Vietkong?“ zeptala se už docela blízko. Její ruka se mu zlehka mihla u tváře a on ji chytil. Nervózně dýchala.

„Poslyš, neboj se,“ řekl. „Já jsem...“

„Au! To bolí.“

To byl ten správný tón. I ona se bála. Bála se tmy a bála se jeho... ale bála se i o něj. Chtěl, aby pocítila, že se jí chytá jako topící se člověk stěbla.

„Promiň mi to, malá.“ Povolil stisk, ale docela ji nepustil. „Jedině... nebo nemohla by sis ke mně sednout?“

„Mohla.“ Posadila se a on nadskočil z toho, jak to zadunělo, když se její tělo svezlo na podlahu. Venku, kdesi daleko, někdo na někoho něco křičel.

„Pusťte nás ven!“ Najednou vykřikl Rainbird. „Pusťte nás ven! Slyšíte, pusťte nás ven! Jsme tady, vevnitř!“

„Přestaňte,“ vyzvala ho Charlie znepokojeně. „Vždyť se nám nic nestalo... o nic přece nejde!“

Jeho mysl, ten dokonale seřízený stroj, fungovala na nejvyšší obrátky, psala scénář vždy na tři, na čtyři řádky dopředu, jen tak pro jistotu, jen po jistou hranici, aby se při tom nezničila ta vzácná spontánnost. Nejvíce myslel na to, kolik má času, kolik mu zůstává do té doby, než zase zapnou světlo. Napomínal se, aby nečekal a nedoufal v ještě víc. Zasadil páčidlo pod okraj pancíře té kasy. Už to byl úspěch.

„Ano, také si myslím, že se nám nic nestalo,“ odvětil. „Jen ta tma, v tom to všechno vězí. A nemám u sebe ani zasrané sirky, ani... ach, promiň, malá, promiň. Jaksi mi to vyklouzlo.“

„To nic,“ nedala se vyrušit Charlie. „I můj táta to sem tam někdy řekne. Jednou, když v garáži opravoval můj kočárek pro panenku, se uhodil kladivem do ruky a tehdy to řekl pětkrát nebo šestkrát. I

jindy to říkával. “To byl nejdelší projev, jaký kdy v Rainbirdově přítomnosti pronesla. „Přijdou a pustí nás odtud?“

„Asi až se zapne proud,“ řekl naoko utrápeně, ale se skrytou škodolibostí. „Víš, malá, všechny tyto dveře mají elektronické zámky. Jsou zkonstruované tak, aby se pevně uzavřely, když se elektrický proud přeruší. Strčili tě do cely, rozumíš, malá? Vypadá to jako docela hezký malý byteček, ale fakticky jsi tady ve vězení.“

„To vím,“ řekla klidně. Ještě stále ji pevně držel za ruku, ale zdálo se, že ona už tomu nevěnuje velkou pozornost. „Ale vy byste o tom neměl tak mluvit. Oni nás určitě poslouchají.“

Oni! Uvědomil si Rainbird a projel jim záblesk horké triumfální radosti. Už deset let nepocítil tak intenzivní vzrušení.

Oni! Říká jim oni!

Cítil, jak jeho páčidlo vklouzlo ještě hlouběji mezi jednotlivé vrstvy kasy, kterou byla Charlie McGeeová, a maně jí zase sevřel ruku.

„Au!“

„Promiň, malá,“ řekl a pustil ji. „Sakra dobře vím, že poslouchají. Ale když nejde proud, nic neslyší. Nelíbí se mi to. Chtěl bych se odtud dostat!“ Celý se roztřásl.

„Co je to Vietkong?“ opakovala.

„Ty to nevíš? Aha, jsi moc mladá, ty to nemůžeš vědět. Byla jedna válka. Ve Vietnamu. Ti lumpové z Vietkongu nosili černá pyžama. V pralese. Víš něco o vietnamské válce?“

Něco o ní slyšela.

„Byli jsme na průzkumu a vlezli jsme do pasti,“ začal. Zatím to byla pravda, ale v dalším se John Rainbird s pravdou rozcházel. Nebylo nutno ji mást tím, že všichni byli tvrdí po drogách, že mnozí tito příslušníci námořní pěchoty se nacpávali barbituráty, a jejich poručík, absolvent vojenské akademie ve West Point, který měl už jen krok ke stavu, kdy není jisto, zda je ještě duševně zdravý, nebo už šílený, proklínal výhonky omamného kaktusu peyotl, které žvýkal vždy, když byli na průzkumu. Jednou Rainbird viděl tohoto poručíka, jak poloautomatickou puškou zastřelil těhotnou ženu a jak jí rozpárali břicho a vybrali jí z těla rozsekaný šestiměsíční plod. Byla to – jak poručík později uvedl – známá westpointská metoda umělého přerušení těhotenství. Takže byli na zpáteční cestě na základnu a opravdu vlezli do pasti, jenže to byla past, kterou nastražili jejich vlastní lidé, mládenci, kteří byli ještě tvrdší, než oni sami, a právě tehdy to čtyři z nich roztrhalo na cimprcampr. Rainbird neměl důvod, proč to všechno Charlie vyprávět, ani proč by jí měl říkat, že mina, která mu utrhla půl tváře, byla vyrobena v muniční továrně v Marylandu.

„Jen šest z nás se z toho dostalo. Utíkali jsme. Běželi jsme džunglí a já jsem se asi vydal špatným směrem. Špatný směr? Dobrý směr? V té bláznivé válce člověk nikdy nevěděl, který směr je dobrý, neboť tam nebyly žádné opravdové linie. Prostě jsem se nějak oddělil od těch ostatních. Snažil jsem se zachytit nějaký známý bod, a právě tehdy jsem narazil na tu minu. A od té doby mám takovouhle tvář.“

„To muselo být hrozné,“ pravila Charlie.

„Když jsem vstal, chytily mě oni,“ pokračoval Rainbird, který se teď pohyboval už vysloveně v rovině fantazie. Ve skutečnosti se dostal do nemocnice v Saigonu, napojen na infuzní soupravu. „Zakázali mě ošetřit, dokud neodpovím na otázky.“

A teď opatrně. Jestli bude postupovat opatrně, může se mu to podařit. Cítil to v kostech.

Rozrušen a roztrpčen zvyšoval hlas. „Otázky, stále jen otázky. Chtěli vědět všechno o pohybech oddílu... o zásobování... o rozestavení pěchoty... zkrátka o všem. Nevzdávali se. V jednom kuse na mě doráželi.“

„To muselo být hrozné,“ pravila Charlie vřele a Rainbirdovo srdce zaplesalo.

„Říkal jsem jim, že nic nevím, že jim nemůžu nic říct, že jsem jen obyčejný zavšivený voják, jenom pořadové číslo s plnou polní na zádech. Nevěřili mi. Moje tvář... ta bolest... klečel jsem a žebrał o trochu morfia... řekli mi, že až potom... až jim to řeknu, potom mi dají morfium. Potom mě ošetří v dobré nemocnici... ale až jim to řeknu.“

Teď mu pevně stiskla ruku Charlie. Myslela na Hockstetterovy studené šedé oči, na to, jak jí Hockstetter ukázal na kovový táč, plný dřevěných hoblin. Myslím, že víš, co ti na to odpovím... když to

zapálíš, hned teď tě vezmu k tatínkovi. Za dvě minuty už můžeš být u něj. Srdcem byla blízko tomuto muži se znetvořenou tváří, tomuto obrovskému muži, který se bál tmy. Zdálo se jí, že rozumí všemu, čím musel projít. Chápala jeho bolest. A ve tmě se tiše rozplakala nad ním a v jistém smyslu i nad sebou. Vyplakávala všechny neprolité slzy posledních pěti měsíců. Byly to slzy bolesti a hněvu za Johna Rainbirda, za jejího otce, za její matku, za ni samotnou. Pálily a štípaly.

Slzy nekanuly tak potichu, aby to Rainbirdův radarový sluch nezachytil. S námahou potlačil další úsměv. Ach ano, páčidlo umístil dobře. Těžce dobyté, snadno dobyté, ale žádné nedobytné.

„Vůbec mi nevěřili. Nakonec mě strčili do jedné podzemní chodby a tam byla ustavičná tma. Byla to... malinká komůrka, ty bys to tak asi nazvala, a z jejích hliněných stěn trčely kořeny. Ve dvaapůlmetrové výšce jsem jen občas zahlédl záblesky slunečního světla.

Přišli ke mně a jeden z nich – asi jejich velitel – se mě zeptal, jestli už jsem se rozhodl mluvit. Řekl jsem, že tam dole zblednu jako ryba, že se mi do tváře dostane infekce a že z toho dostanu gangrénu, která zasáhne mozek, ten začne hnít a já z toho zešílím, až nakonec umřu. Zeptal se, jestli bych nechtěl z té tmy vyjít a znovu vidět slunce. Úpěnlivě jsem ho prosil... doslova jsem žebрал... přísahal jsem na jméno své matky, že nic nevím. Tehdy se zasmál, příklop spustil zpět a zasypal ho hlínou. Cítil jsem se jako pochován zaživa. Byla tam tma... jako teď.“

Vydal ze sebe přiškrcený zvuk a Charlie mu stiskla ruku ještě pevněji, aby ho ujistila, že je při něm.

„Byla tam ta komůrka a ještě jakási malá chodba, dlouhá asi dva metry. Na konec té chodby jsem musel chodit... však víš co. A tak tam byl špatný vzduch, a já jsem myslel, že mě tam každou chvíli zasypou, a číchal jsem smrad vlastních ho...“ zarazil se, „promiň. Takové věci by se neměli vyprávět dětem.“

„Mně to nevadí. Jestli se vám uleví, tak mně to nevadí.“

Zamyslel se, a potom se rozhodl ještě chvíli pokračovat.

„Strávil jsem v té díře pět měsíců, dokud mě nevyměnili.“

„Co jste jedl?“

„Shnilou rýží. Tu mi tam házeli. A občas i pavouky. Živé pavouky. Obrovské, živé, stromové pavouky. Čekal jsem na ně ve tmě, chápeš, zabil jsem je, a potom jsem je snědl.“

„Fuj, jak hnusné!“

„Udělalí ze mě zvíře,“ dodal a na okamžik se odmlčel. Bylo slyšet jen jeho dech. „Ty to máš lepší než já, malá, ale suma sumárum je to skoro totéž. Prostě myš v pasti. Co myslíš, kdy už konečně zapnou to světlo?“

Dlouho mu neodpovídala, až ho přepadl strach, že zašel příliš daleko. Nakonec se Charlie ozvala: „Nic se vám nemůže stát. Jsem u vás.“

„Tak jo,“ řekl a spěšně dodal: „Neprozrad' mě, dobře? Na místě by mě vyrazili, kdyby se dozvěděli, co jsem ti řekl. Já bez této práce nemůžu žít. Když někdo vypadá jako já, musí mít dobrou práci.“

„Nebojte se, nikomu nic neřeknu.“

Cítil, jak páčidlo hladce vklouzlo pod další vrstvu. Měli teď společné tajemství.

Měl ji v hrsti.

Ve tmě ho napadlo, jaké by to bylo, kdyby mu ruce sklouzly na její hrdlo. To byl definitivní cíl výzkumu, samozřejmě, ne ty jejich hloupé testy, ty jejich dětinské hry. Její cíl... a možná i jeho. Měl ji rád, opravdu. Třeba ji začíná dokonce milovat. Přijde čas a on ji získá a bude jí při tom pozorně celý čas hledět do očí. A potom, až mu její oči dají signál, na který tak dlouho čeká, potom možná půjde za ní. Ano. Možná do té opravdové tmy vstoupí společně.

Venku za zamknutými dveřmi dorážely dopředu a dozadu zmatené víry, jednou byly blíže, jednou dále.

Rainbird se v duchu usmál a zpracovával ji dál.

-9-

Andy nevěděl, že pro něj nepřijdou a nevyvedou ho ven, protože dveře se při výpadku elektřiny automaticky zamkly. Seděl, nevěděl jak dlouhu, polomrtev strachem. Byl si jist, že někde hoří, nebo se mu aspoň zdálo, že cítí zápach kouře. Venku se po bouřce vyjasnilo a pozdě odpoledne, dřív, než nastal soumrak, vykoukly šikmé paprsky slunce.

Znenadání se mu v mysli objevila Charlieina tvář, a to tak zřetelně, jako by stála před ním.

(je v nebezpečí, Charlie je v nebezpečí)

Byla to jedna z jeho předtuch, první od té doby, co opustili Tashmore. Myslel, že předtuchy ho opustily, stejně jako schopnost přimáčknot, ale jak to tak vypadá, nikoliv, neboť jasnější předtuchu neměl zatím nikdy – tedy s výjimkou toho dne, kdy zavraždili Vicky.

Znamená to snad, že i schopnost přimáčknot ještě kdesi v úkrytu zůstala? Že by vůbec nezmizela? (Charlie je v nebezpečí)

Co je to za nebezpečí?

Nevěděl. Ale myšlenka, obava, která přímo před něj promítla její tvář, ji vykreslila na tmavém pozadí ve všech detailech. A představa její tváře, doširoka rozevřených modrých očí a jemných, spletených plavých vlasů, nesla jako své dvojče vinu, třebaže vina je příliš jemné slovo na označení toho, co cítil. To, co cítil, bylo spíš zděšení. Od té doby, co zhaslo světlo, jako by ho panický strach zbavil smyslů, ale byl to strach jen o sebe. Ani mu nepřišlo na mysl, že ve stejné tmě se jistě nachází i Charlie.

Ne, vejdou k ní a vyvedou ji ven, pravděpodobně to už udělali. Charlie je to jediné, o co jim jde. Z Charlie přece žije.

To mu říkal zdravý rozum, ale ještě stále měl pocit dusivé jistoty, že Charlie se nachází v jakémsi hrozném nebezpečí.

Strach o ni měl na něj ten účinek, že docela potlačil panický strach o sebe sama, přinejmenším ho odsunul. Jeho ostražitost se znovu nasměřovala ven a byla konkrétnější. První, co si uvědomil, bylo, že sedí v kaluži zázvorového piva. Měl od něj mokré a lepkavé kalhoty. Vydal ze sebe tichý zvuk hnusu.

Pohyb. Strach si přece vždy léčil pohybem.

Postavil se na kolena, dotkl se převrhnuté plechovky od piva a odhodil ji stranou. S rámusem se odkutálela po dlaždicích. Z ledničky vytáhl další plechovku, v ústech měl ještě stále sucho. Zatáhl za kovový kroužek, nechal ho poklesnout dovnitř a hltavě pil. Kroužek se mu tlačil do úst, ale on ho jen roztržitě zatlačil jazykem dovnitř, aniž si uvědomil, že ještě před chvílí by to byla záminka pro další čtvrt hodinu plnou strachu a chvění.

Začal hmatat kolem sebe, aby se dostal z kuchyně, posouvaje volnou ruku podél stěny. Celé podlaží bylo teď zcela tiché, třebaže občas zaslechl vzdálené volání. Zdálo se, že v tomto zvuku není žádné vzrušení ani panika. Zápach kouře byla pouhá halucinace. Vzduch byl poněkud zatuchlý, neboť konvektory, které ho sem vháněly, se zastavily, když vypnuli proud.

Místo toho, aby přešel obývacím pokojem napříč, se obrátil doleva a po čtyřech se plazil do ložnice. Opatrně došel až k posteli, položil plechovku zázvorového piva na noční stolek a svlékl se. Za deset minut měl na sobě čisté oblečení a cítil se mnohem lépe. Uvědomil si, že toto všechno udělal bez jakýchkoliv potíží, zatímco předtím se přechod tmavým obývacím pokojem podobal pochodu přes minové pole.

(Charlie — co asi hrozí Charlie?)

Neměl však pocit, že by se Charlie stalo něco zlého, jen jí hrozí nějaké nebezpečí. Až ji uvidí, měl by se jí zeptat, co...

Ve tmě se trpce pousmál. No právě! Člověk by musel hodně chtít, aby motyka dopadla. Stejně tak dobře by si mohl přát modré z nebe. Stejně tak dobře by mohl...

Na chvíli se mu mysl docela zastavila, a potom se znovu rozběhla – ale už pomaleji a bez trpkosti.

Stejně tak dobře by si mohl přát, aby podnikatelé pocíťovali větší sebedůvěru.

Stejně tak dobře by si mohl přát, aby obézní dámy uvažovaly o štíhlé linii.

Stejně tak dobře by si mohl přát, aby oslepl jeden z těch zabijáků, kteří unesli Charlie.

Stejně tak dobře by si mohl přát, aby se mu vrátila schopnost přimáčknot.

Ruce se mu usilovně zaměstnávaly dekou, tahaly ji, krčily, uhlažovaly – byla to téměř podvědomá potřeba soustavných duševních vjemů. Nemělo význam doufat, že se mu vrátí schopnost přimáčknot. Přimáčknotí se vytratilo. Nemůže si vynutit cestu k Charlie, stejně jako nemůže vyhrát olympiádu. Je to prostě pryč.

(opravdu?)

Náhle si nebyl jist. Třeba něco v něm – něco, co měl v sobě velmi hluboko – právě rozhodlo proti jeho vědomému úmyslu vydat se cestou nejmenšího odporu a dát jim všechno, co chtějí. Třeba se to něco, ukryté hluboko v něm, rozhodlo nevzdávat se.

Posadil se a dále uhlazoval příkrývku rukama, které neznaly odpočinku.

Byla to pravda, nebo jen zbožné přání, vyvolané náhlou, neodůvodněnou předtuchou? Předtucha sama o sobě mohla být tak klamná jak ten kouř, o němž si myslel, že ho cítí, třebaže šlo jen o obyčejný pocit úzkosti. Neměl si jak ověřit tuto předtuchu, a rovněž tady nebyl nikdo, koho by mohl přimáčkout.

Dopil zázvorové pivo.

Předpokládejme, že schopnost přimáčkout se mu opravdu vrátila. Všelék to však není, to věděl nejlépe sám. Mohl by přimáčkout několikrát mírněji, nebo třikrát, čtyřikrát ze všech sil, a tím by se načisto vybil. Mohl by se třeba dostat k Charlie, ale jejich další šance na odchod odtud by se přesto rovnaly šancím sněhové vločky v pekle. Úspěšný mohl být jen v jediné věci, že by sám sebe pochoval po výronu krve do mozku (a když na to pomyslel, automaticky se dotkl tváře na místech, kde míval ty necitlivé body).

Potom tady byla ještě otázka thorazinu, kterým ho krmili. Věděl, že v něm vyvolala paniku především absence dávky, kterou kvůli přerušení elektrického proudu nedostal. I teď, třebaže cítil, že se dokáže lépe ovládat, potřeboval thorazin, aby dosáhl uklidňujícího pocitu uvolnění. Zpočátku mu vysazovali thorazin den před tím, než se chystali ho testovat. Výsledkem byla soustavná nervozita a hluboká deprese, jako těžká mračna, která vypadají, že se nikdy neroztrhnou, a proto tehdy nedokázal řešit složité věci jako teď.

„Přiznej si, že jsi narkoman,“ zašeptal.

Jestli je to tak, nebo ne, to nevěděl. Věděl, že může jít o fyzickou závislost jako v případě nikotinu, nebo heroinu, která způsobuje změny v ústřední nervové soustavě. A potom to mohla být psychická závislost. Kdysi, když ještě učil, měl kolegu Billa Wallacea, a ten byl velmi, velmi nervózní, když denně nevypil tři, čtyři kokakoly. Jeho bývalý kamarád z vysoké školy Quincey šel po bramborových lupíncích – ale musela to být málo známá novoanglická značka Humpty Dumpty. Tvrdil, že jiný druh ho neukojí. To byla podle Andyho psychická závislost. Nevěděl, jestli jeho neodolatelná touha po tabletce má fyzický nebo psychický charakter, jediné, co věděl bylo, že ji potřebuje. Už pomýšlení na modrou tabletku na bílém podnosu ho znovu docela ochromilo. Nikdy, když ho testovali, ho nenechali bez tabletky déle než čtyřicet hodin, asi cítili, že by dostal hysterický záchvat, nebo to snad byla jen povrchnost při testování, neuměl to zjistit.

Výsledkem byl surově věcný, neřešitelný problém: když měl v sobě thorazin, nedokázal přimáčkávat, ale neměl prostě dost pevné vůle na to, aby si ho nevzal (a samozřejmě, kdyby ho přistihli, že ho nebere, byla by to docela nová nevybuchlá nálož, nad níž by si lámali hlavu, není-liž pravda? – Odjištěná, nevybuchlá nálož). Až se toto skončí a oni mu podají modrou tabletku na bílém podnosu, vezme si ji. A postupně se vrátí do stavu soustavné tiché apatie, v níž byl před tím, než vypnuli proud. Všechno mu bude připadat jen jako krátká děsivá halucinace. Opět se bude dívat na Klub S.B. a hned na to na Clinta Eastwooda z videa a mlsat drobnosti ze vždy dobře zásobené ledničky. A bude dál tloustnout.

(Charlie, Charlie je v nebezpečí, na Charlie číhají nejrůznější nebezpečí)

Ale stejně v té věci nemůže nic udělat.

Kdyby dokonce i mohl, kdyby se nějak zbavil své drogové závislosti – jestli člověk moc chce, i motyka dopadne, proč, ke všem čertům, ne? – Co se týkalo Charlieiny budoucnosti, každé konečné řešení zůstávalo stejně vzdáleným, jako bylo vždy.

Ležel na zádech s roztaženýma rukama a nohama. Ta část jeho osobnosti, která se zabývala výhradně thorazinem, se ho opět začala dožadovat.

V dané situaci se nedalo dělat nic, a tak se přenesl do minulosti. Viděl sebe a Charlie, jak krácejí po Třetí Avenue, jakoby v zpomaleném zlém snu, velký muž v obnošeném manšestrovém saku a děvčátko oblečené v zeleném a červeném. Viděl Charlie s napjatou a bledou tvářičkou, se slzami na tvářích, když vytahovala drobné z automatu na letišti... peníze získala, ale vojákovi podpálila boty.

V mysli se přenesl ještě dále do minulosti, k akci, kterou vymyslel v Port City ve státě Pennsylvania a k paní Gurneyové. Nešťastná tlustá paní Gurneyová v zeleném kalhotovém kostýmu, která se přišla do kanceláře přihlásit na akci Pryč s obezitou, neboť se nachytala na šikovný slogan, který ve skutečnosti vymyslela Charlie: Jestli u nás nezhubnete, budeme za vás šest měsíců platit účty v lahůdkářství.

Paní Gurneyová, která v letech 1950 až 1957 porodila svému manželovi, dispečerovi nákladní dopravy

čtyři děti, a teď, když vyrostly, byly z ní znechuceni, i její manžel byl z ní znechucen a ohlížel se po jiné ženě a ona to chápala, neboť Stan Gurney vypadal ještě stále dobře, byl to vitální, mužný, pětapadesátiletý chlapík, tato paní Gurneyová pomalu mezi odchodem druhého až posledního dítěte na vysokou školu přibrala sto šedesát liber k původním sto čtyřiceti, které měla, když se vdávala, takže měla rovných tři sta. Vstoupila, pokožku měla hladce napjatou vrstvou tuku, gigantická a zoufalá – v zeleném kalhotovém kostýmu, zadek jako psací stůl bankovního ředitele. Když se ohnula, aby si z kabelky vytáhla šekovou knížku, z jejích tří brad se udělalo šest. Andy ji zařadil do kroužku se třemi dalšími obézními ženami. Základem byla cvičení a mírná dieta. Obojí si Andy vyhledal v místní knihovně. Dále tady byly povzbuzující rozhovory, které účtoval jako poradenství – a občas přimáčkнул.

Hmotnost paní Gurneyové se snížila ze tří set na dvě stě osmdesát a potom na dvě stě sedmdesát liber a ona jen se smíšenými pocity strachu a radosti přiznala, že už nemívá chuť na přídavek. Přídavek jí prostě už nechutná. Dřív musela mít v ledničce zásoby pochoutek (plus nějaké koblihy ve skříňce na chléb a dva, tři tvarohové koláče v mrazničce), když večer zasedla k televizi, ale teď jaksí... inu ano, možná to bude znít bláznivě, ... ale opravdu zapomíná, že tam jsou. A vždy jí říkali, že když člověk začne držet dietu, jsou to právě takovéto lahůdky, od nichž se nemůže v duchu odtrhnout. Aspoň tehdy, když zkoušela zhubnout podle receptu Pozor na nadváhu, to tak bylo, tvrdila.

Ostatní tři ženy ve skupině reagovaly s podobným nadšením. Andy jen stál v pozadí, pozoroval je a cítil se při tom absurdně otcovsky. Všechny čtyři byly nesmírně překvapené a radovaly se, že mají stejné pocity. Posilující cviky, dříve vždy tak otravné a únavné, se teď zdály být skoro příjemné. A potom tady bylo to tajemné nutkání chodit. Všechny souhlasily, že jestli večer nejdou na pořádnou procházku, cítí se nějak nemocné a slabé a nesoustředěné. Paní Gurneyová se přiznala, že chodívá denně pěšky do města a zpátky, třebaže celá trasa měří víc než dvě míle. Dříve jezdívala autobusem, což bylo docela pochopitelné, jelikož rovnou před domem měla zastávku.

Ale když do něj jednoho dne nastoupila – neboť měla svalovou horečku – najednou se cítila trapně a nespokojeně, takže na další zastávce zase vystoupila. Ostatní frekventantky kurzu s ní souhlasily. Všechny za to blahověřily Andymu, i za tu svalovou horečku, i za všechno ostatní.

Paní Gurneyová hubla dále, při třetím vážení měla dvě stě padesát, a když šestitýdenní kurz skončil, vážila už jen dvě stě pětadvacet liber. Říkala, že její manžel byl ohromen, co se děje, zejména když před tím nejrůznější diety a procházky nezabíraly. Posílal ji k lékaři, neboť se lekl, že má rakovinu. Nevěřil, že se dá přirozeným způsobem za šest týdnů zhubnout skoro pětasedmdesát liber. Ukazovala mu prsty, červené a mozolnaté od jehel a nití, jak si zužuje šaty. A tehdy ho prudce objala (skoro mu při tom zlámala vaz) a rozplakala se mu na rameni.

Absolventi Andyho kurzů za ním obyčejně přicházeli, stejně jako se aspoň jednou vrátili i úspěšní vysokoškolští studenti, někteří, aby poděkovali, jiní, aby se pochlubili úspěchy – čímž vlastně naznačovali: Pohled, student předstihl učitele... Něco, co se jim – podle nich samotných – zdálo původně být nemožné, myslíval si občas Andy.

Ale paní Gurneyová patřila mezi ty první. Přišla ho pozdravit a srdečně mu poděkovat asi deset dní před tím, než Andy znervózněl pod dojmem, že je sledují i v Port City. Před tím, než odešli do New Yorku.

Paní Gurneyová byla ještě stále mohutná ženská, překvapivého rozdílu jste si všimli, jen znali-li jste ji předtím. Vypadala jako jeden z těch obrázků v časopisech před kúrou a po kúře. Když se vážila naposledy, měla sto pětadvadesát liber. Nejdůležitější však nebylo, kolik přesně váží. Důležité bylo, že hubne pravidelně dále, v průměru čtyři-pět liber týdně a postupně se chtěla dostat na dolní hranici sto třicet, plus minus deset liber. Nebude to prudké hubnutí s přetrvávajícími nepříjemnými pocity strachu z jídla, po němž občas vzniká stav odborně nazývaný anorexia nervosa. Andy potřeboval vydělat peníze, ale nechtěl tím nikoho zabít.

„S tím, co umíte, by vás měli vyhlásit za celostátně chráněný unikát,“ řekla Andymu paní Gurneyová, když mu vyprávěla, jak se znovu stýká s dětmi a jak se zlepšuje vztah mezi ní a jejím manželem. Andy se smál a děkoval, ale teď, jak tady potmě ležel na posteli, a stále více se mu zavírala víčka, si uvědomil, že to bylo skoro přesné vyjádření toho, co jeho a Charlie nakonec postihlo: Prohlásili je za celostátně chráněné unikáty.

Ale jeho talent přece jen za něco stál. Vždyť přece pomohl paní Gurneyové.

Usmál se. A s úsměvem na rtech i usnul.

-10-

Nikdy si nevzpomene na podrobnosti toho, co se mu tehdy zdálo. Něco hledal. Pohyboval se ve spleti chodeb, podobných labyrintu, osvětlených jen mdlým, červeným, nouzovým světlem. Otevíral dveře do prázdných místností a zase je zavíral. Jedna z místností byla plná odpadků, papírů, zmačkaných do koulí, v jedné kouli byla převrácená stolní lampa a spadlý obraz, namalovaný ve stylu malíře Wyetha. Měl pocit, že se nachází v nějaké instituci, kterou už zrušili a vyprázdnili, vše v zuřivém spěchu.

A přece nakonec našel, co hledal. Je to... co vlastně? Bedna? Truhlice? Je strašně těžká, ať ji nazve jakkoliv, a je označena bílým symbolem lebky se skříženými hnáty jako nádoba s jedem na krysy na horní polici v komoře. Přes její váhu (vážila skoro tolik, co paní Gurneyová) se mu ji podařilo zvednout. Cítil při tom každý sval a každou šlachy, jak se natahují, napínají a tvrdnou, ale bolest se nedostavila.

Samozřejmě, že ne, říkal si. Nic tě nebolí, neboť je to jen sen. Zaplatíš za to až potom. Bolest se dostaví až potom.

Vyvlekl bednu z místnosti, kde ji našel. Existovalo jakési místo, kde ji měl složit, ale nevěděl kde...

Poznáš to, až to uvidíš, šeptal mu vnitřní hlas. A tak nesl bednu, nebo truhlici, nekonečnými chodbami, její tíha mu natahovala svaly, ale ty ho nebolely, trnula mu šíje, ale třebaže ho svaly nebolely, začínala ho bolet hlava.

Mozek je sval, poučoval ho vnitřní hlas, až se poučování změnilo ve skandování, v jakousi dětskou říkanku, kterou si při poskakování recitují děvčata: Mozek je sval, co může hýbat světem. Mozek je sval, co může hýbat...

Všechny dveře se teď začaly podobat dveřím vagónů v metru, byly vypouklé, mírně zakřivené, s velkými okny, a všechna okna měla zaoblené rohy. Těmi dveřmi (byly-li to dveře) viděl zmatené scény. V jednom pokoji hrál doktor Wanless na obrovskou tahačí harmoniku. Vypadal jako nějaký bláznivý Lawrence Welk s cínovým pohárem plným tužek před sebou, a s nápisem nikdo není víc slepý, než ti, kdo nechtějí vidět, kolem krku. Dalším oknem viděl děvče v bílém kaftanu, jak létá, ječí, pohybuje se kolem stěn, a tak Andy rychle prošel dále.

Dalším oknem viděl Charlie, najednou byl přesvědčen, že ten sen je o pirátech – zakopaný poklad – jóhóhó a tak dál – neboť Charlie se mu objevila právě když hovořila s jednohým Honzou Silverem. Ten člověk měl na rameni papouška, přes oko pásku, úlisně se na Charlie šklebil, předstíral přátelství a znervózněl. A jako by na potvrzení, položil jednooký a jednohý pirát Charlie ruku kolem ramenu a ochraptěle vykřikl: „My dva jim ještě ukážeme, malá!“

Andy chtěl zastavit a zaklepat na okno, aby upoutal Charliemu pozornost – hleděla na toho piráta jako hypnotizovaná. Chtěl se ujistit, že odhalila toho podezřelého chlapa, ujistit se, že pochopila, že není tím, komu se podobá.

Ale nedokázal se zastavit. Musel s tou prokletou

(bednou? truhlicí?)

něco

(???)

co? Co s ní jen, doprdele, má udělat?

Ale až přijde čas, on se to určitě dozví.

Minul asi tucet dalších místností – nepamatoval si všechno, co viděl – a najednou se ocitl v dlouhé prázdné chodbě, která končila prázdnou stěnou. Ne docela prázdnou. V jejím přesném středu něco bylo – velký kovový obdélník, podobný otvoru na vhazování pošty.

Najednou spatřil jakési slovo, napsané na tom otvoru vypouklými písmeny, a pochopil.

LIKVIDACE, stálo tam.

A najednou vedle něj stála paní Gurneyová, štíhlá a půvabná paní Gurneyová s pěkně modelovanou postavou a dokonalýma nohama, které vypadaly, že jsou stvořeny na to, aby protancovaly noc, aby tancovaly, dokud hvězdy na obloze nezblednou a dokud se na východě nezačnou rodit ranní červánky. Člověk by nevěřil, pomyslel si, že kdysi její šaty šil výrobce stanů.

Zkoušel zvednout tu bednu, ale nešlo to. Najednou byla pro něj už moc těžká. Bolest hlavy se

stupňovala. Připomenula mu černého koně s červenýma očima, koně bez jezdce, a v hrůze, která ho zaplavovala, si uvědomil, že kůň se utřhl, že je někde v této zrušené instituci a přichází si pro něj, dupaje a dupaje...

„Pomůžu vám,“ nabídla se paní Gurneyová. „Vy jste pomohl mně, teď pomůžu já vám. Koneckonců, celostátně chráněným unikátem jste vy, ne já.“

„Jste krásná,“ řekl. Zdálo se, že jeho hlas přichází z velké dálky, že se probíjí přes mohutnější bolest hlavy.

„Cítím se, jako bych vyšla z vězení,“ pravila paní Gurneyová. „Dovolte, abych vám pomohla.“

„To všechno je jen tou bolestí hlavy...“

„Samozřejmě. Vždyť mozek je přece sval.“

Pomohla mu, nebo se mu to podařilo nakonec udělat samotnému? Nedokázal si vzpomenout. Ale věděl, že teď ten sen pochopil – bylo to přimáčknutí, jen to a nic jiného, přimáčknutí, jehož už nebyl schopen. Vzpomínal si dále, jak chtěl překlopit obsah bedny do otvoru, označeného LIKVIDACE, zvedal ji a nakláněl a představoval si, jak to bude vypadat, až se z ní posype to, co mu sídlilo v mozku už od dob vysokoškolského studia. Ale přimáčknutí odtud nevypadlo. Ve chvíli, kdy se bedna otevřela, pocítil překvapení i strach. Do žlábků se začala sypat záplava modrých tabletek, jeho tabletek a to ho polekalo, a sice pořádně. Byl – jak by řekl Granther McGee – tak polekaný, že by se mu do zadku nevešel ani zašpičatělý vlas.

„Ne!“ vykřikl.

„Ale ano,“ odvětila paní Gurneyová přísně. „Mozek je sval, co může hýbat světem.“

Potom to uviděl z jejího pohledu.

Vypadalo to, že čím víc vysypává, tím víc ho bolí hlava. Čím víc ho bolí hlava, tím je všechno tmavší, už tady není žádné světlo, tma je absolutní, je to tma tmoucí, někdo někde vyrazil všechny pojistky, a tak tady není žádné světlo, žádná bedna, žádný sen, jen jeho bolavá hlava a kůň bez jezdce s červenýma očima, který je blíž a blíž.

Dup, dup, dup...

- 11 -

Musel být vzhůru dávno před tím, než si opravdu uvědomil, že je vzhůru. Bez světla se obtížně dala určit přesná dělicí čára. Před mnoha lety někde četl o pokusu s několika opicemi, jimž v uměle vytvořeném životním prostředí záměrně potlačovali všechny jejich smyslové schopnosti. Opice propadly šílenství. Bylo mu jasné proč. Neměl žádnou představu, jak dlouho spal, žádnou skutečnou vnější informaci kromě...

„Ach, panebože!“

Posadil se, a to mu do hlavy vehnalo dva gigantické šípy ohromující bolesti. Složenýma rukama si pevně sevřel lebku a hýbal jí dopředu a dozadu, až se ta bolest pomalu usadila na jakž takž přijatelnou úroveň.

Žádná skutečná vnější smyslová informace, až na tuto příšernou bolest. Musel jsem špatně ležet, nebo co, pomyslel si. Musel jsem...

Ne! Ach ne! Znal tuto bolest, moc dobře ji znal. Byla to bolest, která se dostavuje po středně silném přimáčknutí, po silnějším, než ta, kterými přimáčkával obézní dámy a nesmělé podnikatele, ale méně silná, než ta, která se dostavila tehdy, když přimáčkl ty muže na dálničním odpočívadle.

Andymu vyletěly ruce ke tváři a důkladně si ji celou prohmatal od čela až po bradu. Žádná necitlivá místa. Když se usmál, zdálo se, že oba koutky úst má jako vždy. Prosil boha o světlo, aby si mohl v zrcadle v koupelně prohlédnout oči a zjistit, zda se některé z nich neprozradí krvavým povlakem.

Po přimáčknutí? Cožpak někoho přimáčkával?

Absurdní. Kdo tady byl, koho by mohl přimáčknout?

Kdo pro mě...

Až se mu zasekl dech v krku, ale potom se pomalu znovu vrátil.

Přemýšlel o tom předtím, ale nikdy to nezkoušel. Domníval se, že by to působilo jako nekonečné přetížení okruhu v cyklickém opakování. Báł se to vyzkoušet.

A co ta tabletky, pomyslel si. Už dávno jsem měl dostat tabletku a chci ji, opravdu ji chci, opravdu ji potřebuji. Tabletky všechno spraví.

Byla to jen myšlenka. Nijak zvlášť po ní netoužil. Pomyšlení, že dostane thorazin, ho emocionálně nevzrušilo víc, než věta podejte mi máslo, prosím. Skutečností bylo, že až na tu příšernou bolest hlavy se cítil výborně. A skutečností bylo i to, že někdy bývaly jeho bolesti hlavy mnohem horší, než tato – například tehdy na albanském letišti. Proti tehdejší bolesti není toto nic.

Přimáčknul jsem sám sebe, přemýšlel překvapeně.

Poprvé opravdu chápal, jaké pocity mohla mít Charlie, neboť poprvé byl poněkud vylekán ze svého skrytého daru. Poprvé opravdu pochopil, jak málo toho ví o tom, o co se asi jedná a co dokáže dělat. Proč ta schopnost zmizela? Nevěděl. Proč se vrátila zpět? Ani to nevěděl. Souviselo to nějak s jeho intenzivním strachem ze tmy? Nebo s náhlým pocitem, že Charlie něco ohrožuje (před duševním zrakem se mu mihl přízračný obraz jednookého piráta, který hned zase zmizel) nebo s deprimujícím odporem k sobě samému kvůli tomu, že na ni chtěl zapomenout? Možná to dokonce souviselo s tím úderem do hlavy, když spadl?

Nevěděl. Věděl jen to, že přimáčknul sám sebe.

Mozek je sval, co může hýbat světem.

Najednou ho napadlo, že tehdy, když mírně přimáčkával drobné podnikatele a obézní dámy, se postupně stal léčitelem drogových závislostí a z tohoto objevu se ho zmocnila chvějivá extáze. Když usínal, myslel na to, že talent, který dokázal pomoci ubohé paní Gurneyové, není docela k zahození. A co tak ještě talent, který by pomohl všem ubohým narkomanům v New Yorku zbavit se drogové závislosti? Co vy na to, vážení a milí?

„Kristepane,“ zašeptal. „Opravdu jsem vyléčen?“

Necítil žádnou touhu. Představa thorazinu, té modré tabletky na bílém podnosu, se stala viditelně neutrální.

„Jsem vyléčen,“ odpověděl si.

Následovala však otázka: Jak dlouho mi to vydrží?

Jenže zatím zůstalo jen u otázky, neboť v celých proudech se valily další: Dokázal by přesně zjistit, co se stalo Charlie? Svou schopnost využil tak, že v spánku přimáčkl sám sebe, jako v autohypnóze. Bude ji moci uplatnit vůči jiným i v bdělém stavu? Třeba proti tomu odporně a donekonečna se šklebícímu Pynchotovi? Pynchot asi ví, co se stalo s Charlie. Mohl by mu o tom říct. Mohl by ji případně potom vyvést ven? Existuje způsob, jak to udělat? A kdyby se dostali ven, co potom? Prvořadě je, aby už nikdy nikam neutíkali. Útěk není řešení. Musí existovat místo, kam jít.

Poprvé po dlouhých měsících pocítil vzrušení a naději. Začal po kouscích sestavovat plán, schvalovat ho, vyřazovat, zkoumat. Poprvé po dlouhých měsících pocítil, že mu mysl jasně funguje, že je aktivní a vitální, schopen činnosti. A především toto: Jestliže je oklame a oni uvěří dvěma věcem – že ještě stále je závislý na drogách a že ještě stále neumí využívat svou schopnost mentální dominance, možná – možná by mohl mít šanci něco udělat.

Ještě stále si to všechno netrpělivě v duchu probíral, když se rozsvítilo světlo. Televize v obývacím pokoji začala řvát v tomtéž obehnaném tónu Kristussepostaráotvoudušiamyotvojebankovníkonto.

Fotonky, jsou tady fotonkové snímáče! Opět tě sledují, nebo co nejdřív začnou... nezapomínej na to!

Na malou chvíli se mu vybavila blízká budoucnost – dny a týdny uskoků, které ho čekají, má-li mít vůbec nějakou šanci, a skoro jistota, že ho při něčem přistihnou. Zaútočila na něj deprese, ale nepřinesla s sebou touhu po tablete, a to mu pomohlo se vzchopit.

Pomyslel na Charlie, a to mu pomohlo ještě víc.

Pomalou vstal z postele a zamířil do obývacího. „Co se stalo?“ zařval co nejsilněji. „Já mám strach! Kde jsou léky? Přinese mi sem někdo léky?“

Posadil se k televizoru, s ochablou tváří, lhostejnou a sklíčenou.

A za touto bezvýraznou maskou pracoval mozek – sval, co může pohnout světem – čím dále, tím rychleji.

-12-

Charlie McGeeová, stejně jako její otec, který si nevzpomínal na podrobnosti svého snu, si nepamatovala detaily, ale jen hlavní body svého rozhovoru s Rainbirdem. Nebyla si vůbec jistá, jak se stalo, že mu najednou vyprávěla o tom, jak se sem dostala, jak příšerně opuštěná se cítí bez otce, a jak

se děsí, že ji ti druzí úskokem přinutí opět použít její pyrokinetické schopnosti.

Částečně to způsobila tma a vědomí, že ti druzí nemohou poslouchat. Částečně sám John, který toho prožil příliš mnoho a jehož strach ze tmy a vzpomínky na tu strašnou jámu, do které ho strčili Vietkongové, vzbuzovaly soucit. Ptal se jí téměř bez zájmu, proč ji sem zavřeli a ona mu začala vyprávět, jen aby ho rozptýlila. Ale rychle se to změnilo na něco víc. Začalo se to z ní sypat rychleji a rychleji, všechno to, co v sobě potlačovala, až se slova řítila jedno přes druhé, bez ladu a skladu. Jednou nebo dvakrát se rozplakala, a on ji neobratně uklidňoval. Byl to laskavý člověk, v mnohém jí připomínal otce.

„Když teď zjistíš, že to všechno víte,“ varovala ho, „dostanou i vás. Neměla jsem vám to asi říkat.“

„Mě už dostali,“ pobaveně odpověděl John. „Zařadili mě do kategorie D, moje malá. To znamená, že mám oprávnění otevírat tak nejvíš plechovky s pastou na podlahu, a to je tak všechno.“ Zasmál se. „Myslím, že ani jeden z nás nebude ani v nejmenším potrestán, jestli ty neprozradíš, žes mi o tom vyprávěla.“

„Neprozradím,“ prohlásila Charlie horlivě. Byla poněkud nesvá, když si pomyslela, že kdyby John promluvil, mohli by ho použít proti ní jako páku. „Mám hroznou žízeň. V ledničce je ledová voda. Dáte si i vy?“

„Neodcházej,“ řekl vystrašeně.

„Dobře, tak pojďme spolu. Budu vás držet za ruku.“

Zdálo se, že váhá. „Tak dobrá,“ pravil po chvíli.

Pomalou, držíce se za ruce, se šourali do kuchyně.

„Bude líp, když neřekneš vůbec nic, malá. Hlavně o tom, že Indián, chlap jak hora, se bojí tmy. To by se mi posmívali tak, že bych musel odejít.“

„Nesmáli by se, i kdyby věděli.“

„Třeba ne. Třeba jo.“ Zachechtal se. „Čím později na to přijdou, tím líp. Děkuji bohu, žes tady byla se mnou, malá.“

Dojalo ji to tak, že jí do očí opět vstoupily slzy a měla co dělat, aby je zadržela. Dostali se k ledničce a po hmatu našla džbánek s ledovou vodou. Nebyla už docela ledová, ale přece ji osvěžila. S novým znepokojením se pokoušela vybavit si, jak dlouho mluvila, ale nedokázala to. Ale vyprávěla o všem. Dokonce i o tom, co si původně chtěla nechat pro sebe – o tom, co se stalo na Mandersově farmě. Samozřejmě, že lidé jako Hockstetter o všem věděli, ale na nich jí nezáleželo. Záleželo jí však na Johnovi a na tom, co si on o ní pomyslí.

Ale vyprávěla i o tom. Kládl jí otázky, které často směřovaly přímo do středu problému, a ona vyprávěla, občas i se slzami. A namísto dalších otázek a křížového výslechu a nedůvěry tady bylo jen příznivé přijetí a tichá sympatie. Zdálo se jí, že pochopil, jakým peklem musela projít. Snad i proto, že i sám musel projít peklem.

„Tady je ta voda,“ řekla.

„Díky.“ Slyšela ho pít, potom jí džbánek vrátil zpět do rukou. „Velmi pěkně děkuji.“

Položila džbánek stranou.

„Vraťme se do pokoje,“ navrhl John. „Měli by už konečně zapnout to zatracené světlo.“ Netrpělivě na to čekal. Byli bez světla už víc než sedm hodin, tedy aspoň podle jeho odhadu. Musel se odtud dostat a všechno si promyslet. Ne to, o čem mu vyprávěla – to přece věděl už předtím – ale jak by se to dalo využít.

„Jsem přesvědčená, že ho zapnou co nevidět,“ pravila Charlie.

Posouvali se pomalu zpátky k pohovce, tam se posadili.

„Neřekli ti nic o tvém tatínkovi?“

„Jen to, že se má dobře,“ odpověděla.

„Vsadím se, že by se mi mohlo podařit navštívit ho,“ řekl Rainbird, jako by ho to právě napadlo.

„Opravdu? Myslíte, že by se to opravdu dalo?“

„Mohl bych si některý den vyměnit službu s Herbiem. Šel bych ho navštívit. Řekl bych mu, že se máš dobře. Vlastně ne,“ řekl, „jen bych mu odevzdal písemný vzkaz.“

„Ach, nebylo by to nebezpečné?“

„Kdyby se to prozradilo, mohlo by to být nebezpečné. Ale já jsem ti něco dlužen. Každopádně ho

navštívím, abych zjistil, jak se opravdu má.“

Potmě ho objala a políbila. Rainbird ji k sobě láskyplně přivinul. Svým způsobem ji miloval, a v té chvíli víc než kdy předtím. Ted' cítil, že je jeho, a doufal, že ona cítí totéž. Aspoň na chvíli.

Seděli vedle sebe, nemluvili mnoho a Charlie podřimovala. Tehdy řekl něco, co ji probralo tak náhle a úplně, jako by ji polil studenou vodou.

„Doprdele, měla bys jim udělat ten oheň, když to dokážeš.“

Charlie se nadechla, šokována, jako kdyby ji najednou uhodil.

„Přece jsem vám vyprávěla“ začala. „Je to... jako když se vypustí divoké zvíře z klece. Slíbila jsem si, že to už nikdy neudělám. Ten voják na letišti... a ti lidé na farmě... vždyť já jsem je zabila... upálila jsem je!“

Tvář měla rozpálenou a slzy znovu na krajíčku.

„Tak, jak jsi to popsala, to vypadalo jako sebeobrana.“

„Ano, ale nedá se to omluvit...“

„Vypadalo to tak, že jsi svému tatínkovi zachránila život.“

Charlie umlkla. Bylo cítit, jak z ní po jednotlivých vlnách opadávají starosti, zmatek a trápení. Musel pospíchat, nečekat, až si vzpomene, jak byla blízko k tomu, že skoro zabila i vlastního otce.

„A co se týká toho Hockstettera, viděl jsem ho motat se tady kolem. Znam takové ptáčky, jako je on. Jsou to samí devadesátidenní zázraci. Rytíř Hovnajs z Prdové hory. Když od tebe nedostane to, co chce tímto způsobem, bude to zkoušet jiným.“

„Právě toho se nejvíc bojím,“ přiznala se potichu.

„Mimochodem, tomu by zkouška ohněm prospěla.“

Charlie to šokovalo, ale nahlas se nezasmála. Dvojsmyslnost tohoto prohlášení v ní vyvolala úsměv. Ale aby něco řekla, to by asi v této chvíli nezvládla. Když to přešlo, opakovala: „Ne, podpalovat nebudu nikdy. Slíbila jsem to sama sobě. Je to špatné a nebudu to dělat.“

To stačilo. Rainbird musel přestat. Cítil, že poslechl vlastní intuici, ale uznával, že to mohl být mylný pocit. Byl už unaven. Zpracovávat to děvče bylo stejně vyčerpávající jako Rammadenovo otevírání trezorů. Dalo se snadno pokračovat a dopustit se nenapravitelné chyby.

„Ano, dobře. Myslím, že máš pravdu.“

„Opravdu půjdete navštívit mého tátu?“

„Zkusím to, malá.“

„Je to hloupé, že jste tady se mnou uvízl, Johne, ale na druhé straně jsem hrozně ráda.“

„Chápu.“

Hovořili teď o bezvýznamných maličkostech a Charlie si při tom opřela hlavu o jeho ruku. John cítil, že opět usnula – bylo už velmi pozdě – a když asi za půl hodiny zapnuli světlo, tvrdě spala. Jak jí světlo zasvítilo do tváře, zavrtěla se a otočila hlavu do Rainbirdova stínu. Zamyšleně se podíval na štíhlý ohyb její šíje, na tu něžnou křivku její hlavy. Na takovou malou, jemnou skořápku z kostí v ní bylo příliš mnoho síly. Je to vůbec možné? Rozumem o tom dále pochyboval, ale něco uvnitř mu říkalo, že to možné je. Zdálo se mu to zvláštní, úžasné, cítit se takto rozdvojen. Jeho nitro říkalo, že to možné je, že to má takový rozsah, který se může zdát být neuvěřitelný, snad až ten, o jakém blouznil ten šílenec Wanless.

Zvedl ji, odnesl ji do postele a vsunul pod příkrývku. Jak jí ji přitahoval pod bradu, v polospánku se opět zavrtěla.

Z náhlého popudu se nad ní sklonil a políbil ji. „Dobrou noc, malá.“

„Dobrou noc, táto,“ řekla tichým, rozespalým hláskem. Obrátila se k němu zády a už se ani nepohnula.

Hleděl na ni ještě několik minut, potom vyšel do obývacího pokoje. Deset minut na to se přihnál sám Hockstetter.

„Vypadl proud,“ oznamoval. „Bouřka. Ty zkurvené elektrické zámky, všechno se toablokovalo. Co ona? Je...“

„Bude v pořádku, když přestanete ječet,“ pravil Rainbird potichu. Uchopil Hockstettera svými mohutnými rukama za klopy bílého pláště, že se Hockstetterova tvář s výrazem náhlého úleku teď octla sotva na palec od jeho tváře. „A jestli se ještě jednou stane, že dáte najevo, že mě znáte, jestli někdy dáte najevo, že jsem cosi víc, než jen obyčejný uklízeč, zařazený do kategorie D, zabiju vás. Rozsekám“

vás na kusy a rozporcuju vás do žrádla pro kočky.“

Hockstetter jen bezmocně zaprskal. V koutku úst se mu vytvořila pěna.

„Rozumíte? Zabiju vás!“ Asi dvakrát Hockstetterem zatřásl.

„Rozumím.“

„Tak, teď můžem odtud vypadnout,“ rozhodl Rainbird a vystrčil Hockstettera, bledého a s vyvalenýma očima, ven na chodbu.

Naposledy se ohlédl, potom vytlačil úklidový vozík a zabouchl za sebou samozavírací dveře. V ložnici Charlie dále spala, klidnější, než kdykoliv za poslední měsíce. A možná i roky.

KAPITOLA VIII.

MALÉ OHNĚ, VELKÝ BRATR

- 1 -

Prudká bouře pominula. Čas letěl – uplynuly tři týdny. Ve východní Virginii panovalo nadále vlhké a ubíjející léto, třebaže začala škola a nemotorné žluté školní autobusy se pohybovaly sem a tam po dobře udržovaných venkovských silničkách v longmontské oblasti. V nepříliš vzdáleném Washingtonu se začalo další legislativní období, další období šeptandy a narážek, poznamenané obvyklou atmosférou předvádění oblud ve státní televizi, plánovaných úniků informací a těžkých oblaků alkoholických výparů.

Nic z toho nemělo vliv na atmosféru klidu, který vládl v obytných prostorech, na chodbách a v podzemních podlažích dvou domů, postavených ještě před občanskou válkou. Jediná souvislost byla asi jen v tom, že i Charlie McGeeové začala opět škola. Hockstettera napadlo, že by mohla mít domácí učitele. Charlie se tomu bránila, ale John Rainbird jí poradil, aby na to přistoupila.

„Co ti to udělá?“ ptal se. „Je to hloupost, aby takové bystré děvče, jako jsi ty, bylo pozadu s učením. Doprdele — promiň Charlie – ale občas jsem prosil boha, aby se mi dostalo lepšího vzdělání, než jen osm tříd. Teď bych neumýval podlahu, na to dám krk. A mimochodem – zabiješ tím aspoň čas.“

Tak tedy souhlasila. Kvůli Johnovi. Dostavili se domácí učitelé, jeden mladík na angličtinu. Starší paní na matematiku. Mladší žena, s tlustými brýlemi, ji začala učit francouzštinu, muž na invalidním vozíku ji učil vlastivědu. Poslouchala je a doufala, že se něco naučí, ale dělala to jen kvůli Johnovi.

John třikrát riskoval, že přijde o práci, když jí propašoval vzkazy od otce, ona měla kvůli tomu pocit viny, proto ochotněji dělala všechno, o čem si myslela, že to Johna potěší. A on jí nosil zprávy od otce, že se má dobře, že se mu ulevilo, když se dozvěděl, že i Charlie se má dobře a že spolupracuje na testech. To ji trochu zaskočilo, ale byla teď už dost stará, aby chápala, že ne vše, co se zdá být dobré jí, musí se zdát dobré i otcí. A později si začala čím dál víc uvědomovat, že John ví nejlíp, co je pro ni dobré. Zvláštním, neurčitým – směšným způsobem (nejprve vždy zaklel, a potom se za to omlouval, čemuž se vždy smála) byl velmi přesvědčivý.

Téměř celých deset dní po vypnutí proudu se o podpalování ani nezmněl. Když hovořili o těchto věcech, bylo to jen v kuchyni, kde – jak říkal – nebyla žádná štěnice, ale vždy jen šeptem.

Toho dne jí řekl: „Přemýšlelas o té věci s ohněm, Charlie?“ říkal jí teď Charlie, místo malá. Požádala ho totiž o to.

Roztrásla se. Už jen pouhé pomyšlení, že by podpalovala, mělo na ni od událostí na Mandersově farmě takový účinek. Pocítila chlad, napětí a třas, v Hockstetterových zprávách se tomu říkalo fobická reakce.

„Řekla jsem vám,“ vysvětlovala. „Nemůžu a nebudu to dělat.“

„Jenže nemůžu a nebudu není totéž,“ navázal John. Vytíral podlahu, ale strašně se s tím loudal, aby s ní mohl hovořit co nejdéle. Utíral podlahu hadrem na smetáku. Vyprávěl způsobem trestanců ve vězení. Sotva hýbal rty.

Charlie neodpověděla.

„Trochu jsem o tom přemýšlel.“ Nadhodil. „Ale jestli to nechceš slyšet – jestli jsi pevně rozhodnutá – neřeknu už ani slovo.“

„Ne, to je v pořádku,“ pravila Charlie zdvořile, ale ve skutečnosti si přála, aby o tom opravdu nemluvil, nechtěla na to ani myslet, neboť jí z toho bylo špatně. Jenže John toho pro ni udělal tolik, že se zoufale snažila neurazit ho, neporanit jeho city. Potřebovala přítele.

„Tak mě napadlo, že určitě vědí, že se ti to na té farmě mohlo vymknout zpod kontroly,“ začal.

„Tentokrát by opravdu byli opatrní. Myslím, že by se nesnažili testovat tě v místnosti plné papírů a mastných hadrů. Co myslíš?“

„Ne, ale...“

Chvilí držel smeták jen jednou rukou. „Vyslechneš mě?“

„Tak jo.“

„A docela určitě vědí, že to bylo jen jedenkrát, cos způsobila opravdový – jak bych to jen řekl – ničivý požár. Jenže malé ohně, Charlie. O ty přece jde. O malé ohně. A jestli se něco stane – o čemž pochybuji, neboť si myslím, že se umíš ovládat líp, než se ti možná zdá – ale řekněme, že se něco opravdu stane, čím to bude vina, co? Tvoje? Po tom, co ti blbouni na tebe půl roku naléhají, abys to udělala? Tak co, doprdele, ach, promiň!“

Děsilo ji, co říkal, ale podržela si ruce na ústech a rozchechtala se nad utrápeným výrazem jeho tváře.

I John se usmál, potom pokrčil rameny. „A druhá věc, o které jsem přemýšlel, je, že jestli v praxi něco donekonečna netrénuješ, nenaučíš se to ovládat.“

„Je mi jedno, jestli to umím, nebo neumím ovládat, protože to už nikdy nebudu dělat.“

„Možná, že ano, možná, že ne,“ poznamenal John neústupně a vyždímal hadr. Postavil smeták do rohu, potom vylil vodu s pěnou do dřezu. Napustil si čistou na oplachování. „Může tě to případně překvapit.“

„Ne, to bych neřekla.“

„Ale předpokládejme, že třeba někdy dostaneš horečku. Že onemocníš. Při chřipce, při záškrtu, nebo při jakékoliv pitomé infekci.“ To byla jedna z užitečných cest, na které ho upozornil Hockstetter, aby se měl čeho chytit. „Máš vůbec vyoperované slepé střevo, Charlie?“

„Nne...“

„Můj bratr ho má venku, ale původně mu prasklo a skoro na to umřel. Bylo to tím, že jsme žili v indiánské rezervaci a nikdo... nikdo se nestaral, jestli žijeme, nebo jestli jsme už pochcípali. Měl vysokou horečku, zdá se mi, že 40,5, a začal blouznit, mluvil docela z cesty a hovořil s lidmi, kteří tam vůbec nebyli. Myslel si, že náš otec je anděl smrti, nebo něco na ten způsob a že ho přišel odvést s sebou a skoro otce propíchl nožem, který měl vedle na stolku. No, rozumíš tomu? Nevyprávěl jsem ti to náhodou ještě?“

„Ne,“ zašeptala Charlie, a šeptala ne proto, aby ji nebylo slyšet, ale proto, že byla fascinována tou hrůzou. „Opravdu?“

„Opravdu,“ potvrdil John. „Nebyla to jeho vina. To všechno ta horečka a to střevo. Když lidé v horečce blouzní, jsou schopni říct nebo udělat cokoliv. Cokoliv.“

Charlie pochopila, co tím chce říct, a pocítila, jak ji přepadává strach. To bylo něco, co nikdy netušila.

„Ale jestliže ovládneš tu svou pyro-jak-se-jen-jmenuje...“

„Jak bych mohla, když budu blouznit v horečce?“

„Prostě ji ovládneš.“ Rainbird se vrátil k Wanlessově originální metafoře, k té, z níž byl kapitán před necelým rokem tak zhnusen. „Je to jako odvykání nemluvněte od plínek, Charlie. Když se jednou naučíš ovládat svá střeva a měchýř, budeš je ovládat navěky. Lidé, kteří blouzní v horečce, mívají občas docela mokrou postel, od toho, jak se zpotili, ale málokdy se jim stane, že by se počůrali.“

Hockstetter tvrdil, že to není pravidlo, ale Charlie o tom nevěděla.

„V každém případě všechno, co jsem tím chtěl říct, je, že když se to naučíš ovládat, nebudeš se toho muset už bát. Ale aby ses to naučila, musíš to trénovat a trénovat. Stejně jako jsi trénovala šněrování bot, nebo první písmena ve škole.“

„Já... já ale nechci podpalovat. A nebudu to dělat! Nebudu!“

„No vidíš, přišel jsem a rozčilil tě,“ poznamenal John nešťastně. „Opravdu jsem to tak nemyslel. Promiň, Charlie. Už neřeknu nic. Neumím si prostě dávat pozor na jazyk.“

Ale příště s tím začala sama.

Bylo to asi o tři, nebo o čtyři dny později a ona si promyslela všechno, co jí velmi opatrně řekl, a zjistila, že v tom objevila trhlinu: „Jenže ono to nikdy neskončí,“ namítla. „Budou chtít víc a víc a víc. Kdybyste jen věděl, jak mě pronásledovali. Nepřestane to nikdy. Jednou s tím začnu a oni budou chtít větší oheň, potom ještě větší, potom celý požár, a potom... já nevím... ale bojím se toho.“

Opět ji obdivoval. Její vrozená bystrost a intuice byly neuvěřitelně pronikavé. Představoval si, co by si

asi pomyslel Hockstetter, kdyby mu on, Rainbird, řekl, že Charlie McGeeová má dokonalou představu o jejich přísně tajném rámcovém plánu. Všechny zprávy o Charlie podporovaly teorii, že pyrokineze je jen ústřední částí mnoha vzájemně souvisejících schopností podvědomí, a Rainbird byl přesvědčen, že jednou z nich je i intuice. Její otec jim už několikrát říkal, že Charlie věděla o Alovi Steinovitzovi i o těch ostatních, kteří přišli na Mandersovu farmu, dávno před tím, než se tam skutečně objevili. Bylo to děsivé pomýšlení. Kdyby jí její zvláštní intuice prozradila něco o jeho pravých záměrech... opravdu, říká se, že podvedená žena je zuřivější než samo peklo, a má-li Charlie v sobě jen polovinu toho, o čem si byl jist, že to má, potom by byla schopna udělat opravdové peklo, nebo jeho věrnou kopii. Může se mu z ničeho nic stát, že mu najednou bude sakra horko. To dodávalo této činnosti jistou pikantnost... pikantnost, která jí dlouho chyběla.

„Charlie,“ začal. „Neříkám, že musíš něco z toho udělat zadarmo.“

Pohleděla na něj překvapeně.

John si povzdechl. „Skoro ani nevím, jak ti to mám říct,“ pokračoval. „Asi tě nějak mám rád. Jsi jako moje dcera, kterou jsem nikdy neměl. A z toho, že tě sem zavřeli jako do klece, že ti nedovolí ani se sejít s vlastním otcem, že nemůžeš chodit ven a přicházíš o všechno, co mají ostatní malá děvčata... z toho je mi jaksi zle.“

Teď dovolil svému jedinému oku, aby se zalesklo, až se poněkud ulekla.

„Ale všechno to můžeš dostat, když jim uděláš, co po tobě chtějí... ale podržíš při tom pár nitek.“

„Jakých nitek?“ zeptala se Charlie dokonale zmatena.

„Hned ti to vysvětlím! Můžeš z nich vymámit, že tě pustí odtud ven na slunce, přísahám, že to můžeš udělat. Třeba i do Longmontu něco nakoupit. Můžeš se dostat ven z tohoto vězení do normálního domu. Stýkat se s ostatními dětmi. A...“

„A co táta?“

„I k tátovi se dostaneš. Určitě.“ Ale to bylo něco, co se nemělo stát nikdy, neboť kdyby se informace těch dvou daly dohromady, vyšlo by najevo, že tento John – tento kamarád uklízeč – je příliš dokonalý na to, aby byl opravdový. Rainbird Andymu McGeeovi nikdy neodevzdal jediný vzkaz. Hockstetter se domníval, že by to bylo zbytečné riziko a Rainbird, který si většinou o Hockstetterovi myslel, že to je zasraný kretén, tentokrát souhlasil.

Jedna věc byla pobláznit osmileté děcko pohádkou, že v kuchyni není namontovaná štěnice, a že když budou mluvit šeptem, že nikdo nic neuslyší, a něco docela jiného namluvit totéž otcí děvčete, třebaže propadl drogám. McGee nepropadl drogám do té míry, aby mu ušlo, že teď dělají něco víc, než jen že si před Charlie hrají na milé a chápavé strejdy, tedy používají techniku, kterou se policie už po celá staletí snaží dostat pod kůži kriminálíkům.

A tak udržoval iluzi, že odevzdává její zprávy Andymu, stejně jako udržoval mnohé další iluze. Bylo pravdou, že Andyho viděl dost často, ale jen na televizním monitoru. Pravdou bylo i to, že Andy s nimi spolupracoval, ale naopak i to, že byl docela vybitý, a nebyl schopen přimáchnout ani jen mouchu na stěně. Změnil se na velkou tlustou nulu, soustředěnou jen na to, co je v televizi a kdy dostane další tabletku. Nikdy ani nepožádal, že by chtěl vidět vlastní dceru. Kdyby se potkala s otcem tváří v tvář a viděla by, co s ním udělali, mohlo by to jen posilnit její odpor, a on byl přítom teď tak blízko, aby ji zlomil. Teď už se chtěla nechat přesvědčit. Ne. Všechno se dalo akceptovat, ale to, že by se Charlie McGeeová s otcem sešla, to v žádném případě. Rainbird už dlouho tušil, že kapitán chce poslat McGeeho letadlem Dílny na Maui. Ale ani o tom se děvče nemělo dozvědět.

„Opravdu si myslíte, že mi dovolí se s ním vidět?“

„O tom ani nepochybuj,“ odpověděl nenuceně. „Ne hned, samozřejmě. Je to přece jejich hlavní trumf ve hře s tebou, a oni to vědí. Ale kdyby ses dostala do určitého bodu a potom řekla, že už dál nebudeš pokračovat, jestli ti nedovolí se s ním vidět...“ nedořekl. Návnada byla hozena. Byla to velká, blýskavá muška, hozená do vody. Byla samý háček a docela nestravitelná, ale to už bylo něco jiného, to taková žabka nemůže poznat.

Charlie na něj zamyšleně hleděla. Víc už o tom nehovořili. Aspoň ne toho dne. Teď, o týden později, Rainbird najednou změnil taktiku. Neměl k tomu žádný konkrétní důvod, ale intuice mu radila, aby přestal vyjednávat. Začal čas prošení, jako prosil pohádkový zajíc kmotru lišku, aby ho nehodila do trní.

„Pamatuješ si, o čem jsme mluvili?“ začal. Pastoval dlažbu v kuchyni. Předstírala, že se neumí rozhodnout, co si vytáhnout z ledničky. Zvedla čistou bosou nohu a on spatřil růžové chodidlo – postoj, který ho zaskočil, jako obraz dětství. Mělo to v sobě zárodek čehosi přederotického, skoro až mystického. Opět mu jí přišlo líto. Zamyšleně na něj pohlédla přes rameno. Vlasy sepnuté do ohonu na temeni hlavy jí visely nad jedním ramenem.

„To se ví,“ odpověděla. „Pamatuji si na to.“

„Přemýšlel jsem o tom a ptal jsem se sám sebe, co mě vůbec opravňuje, abych ti radil,“ pokračoval.

„Já, kterému banka nechce dát ani tisícidolarovou půjčku na auto.“

„Ach, Johne, to přece nic neznamená...“

„Ale ano, znamená, kdybych něco uměl, patřil bych mezi takové, jako je Hockstetter. Měl bych vysokoškolské vzdělání.“

S hlubokým pohrdáním namítla: „Můj táta říká, že koupit si někde vysokoškolské vzdělání dokáže každý osel.“

To ho rozveselilo.

-2-

Tři dni na to rybka zabrala.

Charlie mu řekla, že se rozhodla podvolit se testům. Bude opatrná, dodala. A donutí i je, aby byli opatrní, jestli to ještě nevědí. Tvář měla průsvitnou, ztrhanou a bledou.

„Nedělej to,“ namítl John, „jen jestli sis to důkladně promyslela.“

„Zkusím to,“ zašeptala. „Děláš to kvůli nim?“

„Dobře! Kvůli sobě?“

„Ano. A kvůli tátovi.“

„Tak jo,“ pravil. „A Charlie, přinuť je, aby tancovali, jak ty pískáš. Chápeš? Ukaž jim, jaká dokážeš být tvrdá. Ať na tobě nevidí ani záblesk slabosti. Protože jestli ji spatří, zneužijí ji. Buď tvrdá. Chápeš, co tím myslím?“

„Já... ano...“

„Oni něco dostanou, tak něco musíš dostat i ty. Pokaždé. Nic zadarmo.“ Poklesla mu ramena. Z jediného oka mu vyprchalo nadšení. Nenáviděla, když se tvářil takhle, sklíčeně a poraženecky.

„Nedovol, aby s tebou zacházeli jako se mnou. Obětoval jsem vlasti čtyři roky života a oko. Z toho jeden rok jsem strávil v díře v zemi, žral jsem brouky a zápasil s horečkou, dýchal celou dobu smrad vlastních ho... promiň, výkalů a vytahoval si vši z vlasů. A když jsem se odtud dostal, řekli mi, děkujeme ti pěkně, Johne, a strčili mi do ruky smeták a dali mě do kategorie D. Okradli mě, Charlie. Chápeš? Nedovol, aby s tebou udělali totéž.“

„Chápu,“ prohlásila vážně.

Tvář se mu poněkud vyjasnila, potom se dokonce i usmál. „Takže kdy nastane ten velký den?“

„Zítra řeknu Hockstetterovi, že jsem se rozhodla spolupracovat ... trochu. A... řeknu mu, co za to.“

„Dobře, jen nechtěj napoprve moc.“

Přikývla.

„Ale ukaž jim, kdo je tady pánem, jo? Ukaž jim, kdo tady rozkazuje.“

„V pořádku.“

Uvolněně se usmál. „Hodné děvče!“ dodal.

-3-

Hockstetter zuřil.

„Kristepane, jakou hru to hrajete?“ řval na Rainbirdu. Seděli spolu v kapitánově pracovně. On se odvažuje řvát, protože je tady s námi kapitán, pomyslel si Rainbird. Ještě jednou se podíval na Hockstetterovy dychtivé modré oči, na jeho rozpálené tváře, na zbělelé kotníky na rukou a přiznal, že možná udělal chybu. Odvážil se vstoupit do Hockstetterovy posvátné zahrady privilegií. To, že se odsouvaný Rainbird od vypnutí proudu dostal do vedení, to byla jedna věc. Hockstetter ztrácel pozici a věděl o tom. Ale toto bylo něco docela jiného, pomyslel si.

Rainbird se na Hockstettera jen upřeně zahleděl.

„Hezky jste to zavařil. Sakra dobře víte, že svého otce už nikdy neuvidí. Oni něco dostanou, musíš

dostat něco i ty,“ pitvořil se rozružený Hockstetter. „Vy jste blázen!“

Rainbird dál upřeně hleděl na Hockstettera. „Neopovažte se mi ještě jednou říct, že jsem blázen,“ dodal absolutně neutrálním hlasem. Hockstetter se zarazil, ale jen na malý okamžik.

„Ale pánové,“ oslovil je kapitán znechuceně. „Prosím vás, pánové.“

Na stole ležel magnetofon. Právě si vyslechli dnešní ranní rozhovor mezi Rainbirdem a Charlie.

„Doktor Hockstetter si očividně nevíšiml skutečnosti, že on a jeho tým se konečně k něčemu dostávají,“ začal Rainbird. „Čímž se zvýší jejich fond praktických poznatků o sto procent, jestliže jsou moje výpočty správné.“

„Je to výsledek docela nepředvídatelné náhody,“ zatrpkle dodal Hockstetter.

„Náhoda to byla, ale vy, ve své krátkozrakosti, jste ji nedokázal využít,“ odporoval Rainbird. „Možná, že se až příliš zabýváte pokusnými myšmi.“

„Pánové, to už opravdu stačí!“ vložil se do toho kapitán. „Nejsme tady na to, abychom se vzájemně obviňovali. Na to jsme se tady nesešli.“ Pohlédl na Hockstettera. „Je nutné začít spolupracovat,“ pokračoval. „Musím konstatovat, že jste projevili pozoruhodně málo vděčnosti.“

Hockstetter cosi zamručel.

Kapitán pohlédl na Rainbirda.

„Totéž platí i pro vás. Váš amicus curiae, jehož hrajete, zašel nakonec poněkud daleko.“

„Opravdu si to myslíte? Potom stále ještě nic nechápete.“ Rainbird přeskakoval pohledem z kapitána na Hockstettera a zase nazpět. „Myslím, že jste se oba projevili jako ohromně nechápaví. Máte k dispozici dva dětské psychiatry, a jestli to jsou opravdu takové kapacity v oboru, je tady kolem pro ně všude dost mentálně narušených dětí, které mají opravdové problémy.“

„To se snadno řekne,“ ozval se Hockstetter. „Toto...“

„Vy vůbec nechápete, jak je to děvče bystré,“ skočil mu do řeči Rainbird. „Vy vůbec nechápete, jak je... jak je obratné při pozorování příčin a následků. Pracovat s ní, to je jako procházet se po minovém poli. Uvedl jsem ji na myšlenku cukru a biče, protože na ni už sama pomýšlela. Tím, že jsem ji k tomu přivedl, podpořil jsem její víru ve mě... ve skutečnosti jsem vlastně změnil nevýhodu ve výhodu.“

Hockstetter otevřel ústa. Ale kapitán zvedl ruku a zarazil ho. Potom se obrátil k Rainbirdovi. Promluvil tichým, klidným hlasem, jakým nehovořil s nikým, ale John Rainbird byl výjimkou. „To nemění nic na skutečnosti, že jste Hockstetterovy možnosti a možnosti jeho lidí omezil. Dřív nebo později pochopí, že jejímu ultimativnímu požadavku – totiž, aby se mohla sejít s otcem – nemůžeme vyhovět. Všichni víme, že až se to stane, bude už pro nás bezcenná.“

„Přesně tak,“ přisadil si Hockstetter.

„A jestli je opravdu taková mazaná, jak říkáte,“ pokračoval kapitán, „předloží nám tento svůj požadavek spíš dříve než později.“

„To opravdu udělá,“ souhlasil Rainbird. „A tím to skončí. Zejména z toho jediného důvodu, že jestliže svého otce nakonec uvidí, hned pochopí, že jsem celou dobu lhal. A to ji přivede k závěru, že jsem celou tu dobu dělal volavku ve vašich službách. Tím se dostáváme k jediné otázce, jak dlouho ji dokážete udržet v činnosti.“

Rainbird se nahnul dopředu.

„Ještě pár připomínek. Zaprvé se vy dva musíte smířit s myšlenkou, že vám nebude prostě podpalovat donekonečna. Je to lidská bytost. Je to děvčátko, které se chce vidět s otcem. Není to žádná laboratorní myš.“

„Máme už...“ začal Hockstetter netrpělivě, ale Rainbird ho přerušil.

„Ne, nemáte nic. To nás vrací k základnímu principu pokusu, k systému odměny. Cukr a bič. Jestliže to aplikujeme na podpalování, Charlie si myslí, že je to ona, kdo drží před vámi cukr, a pomocí něhož povede vás – i sebe – k otcí. Ale my víme něco jiného. Ve skutečnosti je cukrem její otec a my vedeme ji. Takže mezek zorá celý čtyřicetiakrový jižanský pozemek, a stále se bude snažit dostat k cukru, který má zavěšen před nosem, jenže mezek je hloupý. Ale toto děvčátko není.“

Pohlédl na kapitána i na Hockstettera.

„Neustále vám to říkám. Je to jako zatloukání hřebíku do dubu – do prvotřídního dubu. Dá to práci. Vy tomu nevěříte. Oba vypadáte, jako byste neuměli do pěti počítat. Dříve nebo později dostane rozum a

upozorní vás na bič. Neboť Charlie není žádný mrzák. Ani bílá laboratorní myš.“

A ty chceš, aby nám s tím sekla, pomyslel si kapitán se stupňujícím se odporem. Ty chceš, aby s tím sekla, abys ji mohl zabít.

„Východiskem vám tedy může být tato základní skutečnost,“ pokračoval Rainbird. „Toto je start. Potom přemýšlejte o způsobech, jak co nejvíc prodloužit období její spolupráce. A potom, až se to skončí, napište zprávu. Když budete mít dost údajů, dostanete odměnu v podobě uvolnění velké sumy peněz. Dočkáte se cukru. A můžete začít zase úplně od začátku a napíchat injekce s tou vaší sračkou hejnu nic netušících ubohých smolařů.“

„Urážíte nás,“ řekl Hockstetter roztřeseně.

„Hloupost,“ odsekl Rainbird.

„Jak je podle vás možné prodloužit její spolupráci?“

„Vyplatí se vám už to, co od ní získáte za poskytnutí drobných výsad,“ rozřečnil se Rainbird.

„Procházka po louce. Případně... všechna děvčata milují koně. Vsadím se, že vám udělá půl tuctu ohňů, jen za to, že se bude moci posadit do sedla jedné z těch starých herek, které povede čeledín na uzdě. To by mělo stačit tuctu papírových kariéristů, jako je tadyhle Hockstetter, aby mohli ještě pět let tančit na hrotu jehly.“

Hockstetter vyskočil. „Nemusím poslouchat takovéhle řeči.“

„Sedněte si, doktore, a mlčte,“ okřikl ho kapitán.

Hockstettera polil ruměncem a vypadal, že je připraven se bít. Ale odešlo to stejně rychle, jako to přišlo a najednou se zdálo, že se rozpláče. Potom se opět posadil.

„Nechte ji zajít do města a do obchodu,“ navrhl Rainbird. „Můžete pro ni zorganizovat výlet do Georgie, do lunaparku v Seven Flags, povozit ji na velké zvonkové dráze. Třeba dokonce i s jejím dobrým přítelem, uklízečem Johnem.“

„Vy si vážně myslíte, že něco tako...“ začal kapitán.

„Ne, nemyslím. Zatím ne. Ale dřív nebo později se zase dostaneme k jejímu otci. Jenže ona je také jenom člověk. Chce něco i pro sebe. Zajde dost daleko po cestě, kterou si stanovíte. Nakonec však zase dospěje k drahému tatínkovi. Protože ona nepatří k těm, kteří zrazují. Tato ne. Je nesnadné ji dobýt.“

„A to je konečná,“ pravil zamyšleně kapitán. „Všichni vystupovat. Výzkumná úloha končí. V každém případě tato její fáze.“ Vyhlídku na blízký konec mu v mnoha ohledech přinášela úlevu.

„Ne, tady ještě ne,“ oznámil Rainbird a usmál se svým neveselým úsměvem. „Máme v rukávu ještě jednu kartu. Ještě jednu obrovskou hroudu cukru, až se ty menší rozpustí. Ne jejího otce – ne velkou cenu – ale cosi, co ji ještě nějakou dobu udrží v činnosti.“

„A co by to mělo být?“ zeptal se Hockstetter.

„Hádejte,“ odpověděl s úsměvem Rainbird a už neřekl ani slovo. Kapitánovi se to mohlo podařit, ale pro rozluštění této hádanky by se musel vrátit asi půl roku do minulosti. Byl bystřejší, než většina jeho zaměstnanců (a všichni uchazeči o jeho trůn) a stačilo mu, aby na to vynaložil sotva polovinu energie. Pokud šlo o Hockstettera, ten na to nepřijde nikdy. Hockstettera povýšili nad úroveň, odpovídající jeho schopnostem, což se ve federální vládě stává častěji než kdekoliv jinde. Hockstetter měl problémy, když měl zjistit, na které straně je krajíc namazaný.

Ale nebylo důležité, jestli někdo z nich uhodne, co tuto závěrečnou hroudu cukru představuje, výsledek bude vždy tentýž. Zaručí Rainbirdovi pohodlné místo na sedadle řidiče tak či tak. Mohl se jich zeptat: Kdo si myslíte, že je teď jejím otcem, když tady její otec není?

Ať si to uhodnou sami, jestli to dokáží.

John Rainbird se jen usmíval.

-4-

Andy McGee seděl před televizním přijímačem. Malé, jantarově žluté kontrolní světýlko videa zářilo v obdélníčku nad televizorem. Richard Dreyfuss se pokoušel vymodelovat ve svém obývacím pokoji Ďábelský vrch. Andy ho sledoval s klidným a unuděným potěšením. Ale uvnitř něho vřela nervozita. Dnes nastal ten den.

Tři týdny po vypnutí proudu byly pro Andyho obdobím takřka nesnesitelného napětí a tlaku, občas

protkaného zářivými nitkami rozjařenosti, z nichž měl opět pocít viny. Současně chápal obojí, i to, jak mohla ruská KGB vyvolávat takovou hrůzu, i to, jakou asi radost prožíval Orwellův Winston Smith během krátkého období jeho bláznivé, skryté revolty. Měl opět tajemství. Hlodalo a pracovalo v něm tak, jako všechna tajemství pochovaná v myslích lidí, kteří je uchovávají, ale současně mu poskytovalo pocít plnosti a znovu získané síly. Podařilo se mu oblbovat je. Bůh ví, jak dlouho bude schopen v tom pokračovat, nebo jestli to k něčemu povede, ale dělal právě to.

Bylo právě deset hodin a věčně se šklebící Pynchot chodíval právě v této době. Měli jít na procházku do zahrady, aby prodiskutovali jeho pokroky v léčbě. Andy měl v úmyslu ho přimáchnout, nebo se o to aspoň pokusit. Mohl to udělat už před tím, ale bral v úvahu televizní a monitorovací a nesčetná odposlouchávací zařízení. A čekání mu umožnilo promyslet si strategii útoku a důkladně prozkoumat, v čem jsou její slabiny. Faktem zůstávalo, že ve svých představách musel různé části scénáře mnohokrát přepsat.

Když v noci ležel v posteli, přemýšlel o tom znovu a znovu: Velký bratr je ve střehu. Jen si to stále připomínej, myslí v první řadě na to. Jsi zakódován v mozku Velkého bratra, a jestli opravdu očekáváš, že pomůžeš Charlie, musíš je i nadále klamat.

Spal méně než kdykoliv předtím, zejména proto, že se bál, aby nemluvil ze spánku. Během některých nocí probděl celé hodiny, bál se i pohnout a obrátit se, aby nezačali přemýšlet, proč je přesto, že užívá drogu, neklidný. A když spal, byl to povrchní a často přerušovaný spánek s nepříjemnými sny (někdy s postavou jednohého a jednookého Honzy Silvera, piráta s dřevěnou nohou, která se v nich vracela).

Vyvléci se z užívání tabletek bylo snadnější, neboť byli přesvědčeni, že je potřebuje. Teď dostával tabletky čtyřikrát denně a od vypnutí proudu ho už přestali testovat. Věřil, že se vzdali, a právě o tom s ním chtěl hovořit Pynchot na dnešní procházce.

Občas vykašlal tablety z úst do dlaně a položil je do zbytků jídla, které později vyhodil do odpadu. Ale častěji je házel do záchodu. Jindy předstíral, že je zapil zázvorovým pivem. Tehdy vyplivl tabletky do poloprázdné plechovky, kde se rozpustily a plechovku nechal zapomenutou stát. Zbytky později vylil do dřezu.

V této věci opravdu nebyl profesionálem a předpokládal, že lidé, kteří ho sledují na monitorech, profesionálové jsou. Ale asi ho nesledovali celou dobu příliš pozorně. Kdyby to dělali, určitě už by ho dopadli.

Dreyfuss a žena, jejíhož syna unesli ti z létajícího talíře, se šplhali na Ďábelský vrch, když se krátce ozval bzučák, oznamující přerušeni vchodového okruhu. Andy nevyskočil.

Teď, řekl si znovu.

Herman Pynchot vstoupil do obývacího pokoje. Byl nižší než Andy a velmi štíhlý, bylo v něm cosi, co na Andyho vždy působilo jako mírná zženštilost, třebaže to nebylo nic konkrétního. Dnes vypadal mimořádně dobře, byl bezchybně upraven, měl na sobě tenounký šedý rolák a lehké letní sako. A jak jinak – šklebil se.

„Dobré ráno, Andy,“ pozdravil.

„Ach, ano,“ pravil Andy a zaváhal, jako kdyby přemýšlel. „Zdravím vás, doktore Pynchote.“

„Co myslíte, můžu to vypnout? Dnes máme jít ven, jistě víte. Na procházku.“

„Ach ano,“ Andy sraštil čelo, ale hned ho zase vyhladil. „Ovšem. Viděl jsem to přece třikrát nebo čtyřikrát. Ale mám rád ten konec. Je hezký. Ti ufouni ho odvezou s sebou, chápete? Do vesmíru.“

„Opravdu?“ poznamenal Pynchot a vypnul televizor. „Tak půjdeme?“

„Kam?“ zeptal se Andy.

„No přece na procházku,“ odpověděl trpělivě Pynchot. „Copak jste na to zapomněl?“

„Ach, ano,“ zvolal Andy, jako by se mu vyjasnilo. „Ovšem.“ A postavil se.

-5-

Hala před Andyho pokojem byla prostorná a vydlážděná. Osvětlení tlumené a nepřímé. Kdesi, nepříliš daleko, se nacházelo komunikační centrum nebo středisko automatického zpracování dat. Všichni lidé se pohybovali jedním směrem s děrnými štítky a vraceli se s harmonikovými archy sestav a bylo sem slyšet tiché předení strojů.

Přede dveřmi Andyho apartmánu postával jakýsi mladík v konfekčním sportovním saku. Pod paži měl

sako vyboulené. Agent byl součástí běžné rutiny, a když ho Andy s Pynchotem minuli, pustil se za nimi a držel se v dohledu, ne však v doslechu. Andy si pomyslel, že s ním by neměl být problém.

Teď, když přešli s Pynchotem k výtahu, agent se zařadil za ně. Andymu silně bušilo srdce, až cítil, jak se mu třese celý hrudník. Nepozorovaně si všechno důkladně všímal. Prošli kolem asi tuctu neoznačených dveří. Za některými z nich, které byly momentálně otevřené, viděl další místnosti – jakousi malou specializovanou knihovnu a místnost, kde se zhotovovaly fotokopie. Co je však za většinou dveří, o tom neměl ani nejmenšího tušení.

Charlie mohla být stejně dobře za některými z nich, jako v nějaké docela jiné části budovy.

Vstoupili do výtahu, který byl dost prostorný, aby se do něj vešel i nemocniční vozík. Pynchot vytáhl klíče, otočil jedním z nich v dírce a stiskl jedno z neoznačených tlačítek. Dveře se zavřely a výtah hladce a neslyšně stoupal. Agent Dílny se opíral o zadní stěnu kabiny. Andy stál s rukama v kapsách džínů značky Lee Riders a na tváři mu pohrával mírný a nepřítomný úsměv.

Dveře výtahu se otevřely do čehosi, co bývalo kdysi tanečním sálem. Podlaha byla zhotovena z leštěných dubových parket. Na druhé straně rozlehlé místnosti vedla spirála točitého schodiště do vyšších podlaží. Zprava, z pootvřených těžkých dubových dveří sem doléhalo klapání psacích strojů, produkujících denní penzum potravy pro úředního šimla.

A odevšud se linula vůně čerstvých květin.

Pynchot přešel napříč sluncem zalitým tanečním sálem jako první a Andy utrousil dětinskou poznámku o parketové podlaze, jako by si jí dosud nikdo nevyšiml. Vyšli ven skleněnými dveřmi a agent vyšel za nimi. Za zahradní skalkou rostly keříčky hortenzií, forsythií a rododendronů. Všude kolem bylo slyšet šum sekaček na trávu. Andy s nepředstíranou vděčností vystavil tvář slunci.

„Jak se cítíte, Andy?“ zeptal se Pynchot.

„Docela prima.“

„Víte o tom, že jste tady už skoro půl roku?“ pokračoval Pynchot napůl udiveným tónem, za nímž Andy slyšel poznámku tojealezvláštníjakčastosecítíšprima. Zamířili doprava, po šterkem vysypané stezce. Nehybný vzduch byl nasycen sladkou vůní barvinku a sassafrasů. Na protějším břehu rybníka, nedaleko druhého domu, líně klusali dva koně.

„Už tak dlouho?“ podivil se Andy.

„Ano, už tak dlouho,“ přisvědčil Pynchot s pověstným pynchotovským úšklebkem na rtech. „A my jsme během této doby dospěli k závěru, že vaše schopnost, ehm... ochabla. Ve skutečnosti, jak sám víte, nemáme žádné výsledky, které by stály za řeč.“

„Inu, ale krmili jste mě celou dobu léky,“ pravil Andy vyčítavě. „Nemůžete přece ode mě očekávat, že se přetrhnu, když jsem nadrogovaný.“

Pynchot si odkašlal, ale nijak nekomentoval skutečnost, že během celých tří prvních sérií pokusů Andy pod léky nebyl. A stejně to žádný výsledek nepřineslo.

„Myslím, že jsem dělal všechno, co bylo v mých silách, doktore Pynchote. Snažil jsem se, seč jsem mohl.“

„Jistě. Ovšem, snažil jste se. A proto si myslíme – tedy já si myslím – že si zasloužíte odpočinek. Dílna má k dispozici nevelký rekreační komplex na jednom z Havajských ostrovů, přesněji řečeno na Maui, Andy. Já brzy dopíšu půlroční zprávu. Jak by se vám líbilo,“ Pynchotův úšklebek se roztáhl do mazaného úsměvu moderátora televizních kvízů a v hlase se mu objevil tón člověka, slibujícího dítěti nějaký neuvěřitelný mls. „Jak by se vám líbilo, kdybych vynucoval s návrhem, aby vás tam na nějakou dobu poslali?“

Nějaká doba, to může být i dva roky, pomyslel si Andy. Chtěli by na něj dohlížet aspoň jedním okem pro případ, že by se mu schopnost mentální dominance vrátila, a třeba si ho držet jako eso v rukávě, kdyby se náhodou vynořily nečekané potíže s Charlie. Ale nikterak nepochyboval o tom, že nakonec ho čeká nějaká nehoda nebo předávkování, nebo „sebevražda“. Řečeno Orwellovou hatmatilkou, měla se z něj stát politická mrtvola.

„A budu dál dostávat léky?“ zeptal se Andy.

„No ovšem,“ spěchal Pynchot s odpovědí.

„Havaj...“ povzdychl si Andy zasněně. Potom pohlédl na Pynchota s výrazem, o němž doufal, že ho

doktor bude interpretovat jako naivně mazaný. „Ale doktor Hockstetter mě tam asi nepustí. Doktor Hockstetter mě nemá rád. Tak nevím.“

„Ale ano,“ ujistil ho Pynchot. „Má vás rád, Andy. A mimochodem, vy jste moje dítě, ne Hockstetterovo. Ujistiť uji vás, že Hockstetter udělá, co mu navrhu.“

„Ale písemný návrh na to jste ještě nedal, že?“ zeptal se Andy.

„Ne. Nejdřív jsem to chtěl projednat s vámi, co vy na to. Ale Hockstetterův souhlas je opravdu pouhá formalita.“

„Bylo by dobré udělat ještě jednu sérii testů,“ pravil Andy a mírně Pynchota přimáčkkl. „Jen tak pro strýčka Příhodu.“

V Pynchotových očích se něco zachvělo. Úšklebek znejistěl, objevilo se v něm překvapení, až nakonec vybledl docela. Ted' pro změnu Pynchot vypadal jako pod vlivem drogy. Andy pocítil škodolibé zadostiučinění. Mezi květy znělo monotónní bzučení včel. Ve vzduchu visela těžká a sytá vůně čerstvě pokosené trávy.

„Až napíšete tu zprávu, navrhnete ještě jednu sérii testů,“ zopakoval Andy.

Pynchotovy oči se vyjasnily. Úšklebek se vrátil v celé své kráse. „To, co jsem vám říkal o těch Havajských ostrovech, to samozřejmě nějakou dobu zůstane jen mezi námi,“ nadhodil. „Až tu zprávu dopíšu, jednu sérii pokusů ještě navrhu. Myslím, že by to nebylo špatné. Jen tak pro jistotu, mládenče.“

„A potom budu moci jet na Havaj?“

„Ano,“ odpověděl Pynchot. „Ale až potom.“

„Taková série může trvat tak tři měsíce, není-liž pravda?“

„Máte pravdu, tak kolem tří měsíců na to praskne.“ Pynchot se na Andyho usmíval stejně zářivě, jako třídní šplhoun po vzorové odpovědi.

Ted' se nacházeli nedaleko rybníka, po jehož zrcadlovém povrchu líně pluly kachny. Zastavili se. Mladík ve sportovním saku, krácející za nimi, pozoroval jezdce – muže středních let, doprovázeného jakousi ženou neurčitého stáří – jak cválají bok po boku na protějším břehu. Jejich odraz ve vodě proťal klouzavě hladký pohyb jedné z bílých kačen. Andy si pomyslel, že ten párek vypadá záhadně. Stejně záhadně, jako reklamní leták pojišťovny, který vždy vyklouzne na kolena nebo do kávy z nedělní přílohy novin.

V hlavě pocíťoval slabou pulzující bolest. Docela se dala snést. Ale při tom, jak byl nervózní, se mohlo snadno stát, že Pynchota přimáčkne mnohem silněji, než bylo nutno, a ten mladík za nimi by z toho mohl vyvodit jisté závěry. Nevypadalo to, že je pozoruje, ale Andy nebyl dnešní.

„Řekněte mi, kam vede tahle cesta? A vůbec něco o zdejší kraji,“ vyzval Andy Pynchota a opět ho mírně přimáčkkl. Z různých útržků rozhovorů pochopil, že se nacházejí dost blízko Washingtonu, ne však tak blízko, jako operační základna CIA v Langley. Nic víc o tom však nevěděl.

„Je tady opravdu krásně,“ pravil zasněně Pynchot.

„Ano, je tady moc hezky,“ přisvědčil Andy a zmlkl. Někdy se stávalo, že přimáčknutí zaktivizovalo v paměti přimáčknutého jistá centra, což poněkud připomínalo hypnózu – patrně prostřednictvím nějaké asociace – a proto by nebylo rozumné přerušovat, k čemu tady docházelo. Mohlo by to vyvolat nějaké echo, a to echo by mohlo vést k odrazu, a odraz by mohl způsobit – inu ano, odraz by mohl způsobit cokoliv. Něco takového se přihodilo jednomu z těch drobných podnikatelů, které Andy cvičil k větší sebedůvěře. Konkrétně Walterovi Mittymu. Andyho to tehdy k smrti vyděsilo. Skončilo se to dobře, ale jestliže ted' ten frajer Pynchot začne křičet hrůzou, tentokrát to dobře skončit nemusí.

„Moje žena to zbožňuje,“ pokračoval Pynchot nezměněně zasněně.

„Co?“ zeptal se Andy. „Co zbožňuje?“

„Ten náš nový drtič na odpadky. Je opravdu...“

Pynchot ztratil nit.

„Opravdu nádherný,“ podal mu pomocnou ruku Andy. Mládenec ve sportovním saku se přišoural poněkud blíže a Andy pocítil, jak mu kolem horního rtu vyrážejí kapičky potu.

„Opravdu nádherný,“ papouškoval Pynchot s dutým pohledem, soustředěným na rybník.

Agent Dílny se neustále blížil, ale Andy se přesto rozhodl, že jedno přimáčknutí ještě riskne, třebaže docela slabé. Pynchot stál vedle něj jako televizní přijímač s vyhořelou obrazovkou.

Stín uchopil do ruky nevelký kousek dřeva a mrštil ho do vody. Dřevo po dopadu rozčeřilo nehybnou hladinu rybníka. V Pynchotových očích se objevil roztoužený záchvěv.

„Kraj je tady opravdu fantastický,“ promluvil Pynchot. „Je dost kopcovitý. Ideální pro jezdce. Jednou týdně s manželkou jezdíme, když se k tomu dostaneme. Myslím, že nejbližší město směrem na západ je Dawn, nebo že by to bylo spíš na jihozápad...? Docela hezké městečko. Nachází se na hlavní silnici 301. Nejbliž na východ je Gether.“

„Gether je na hlavní silnici?“

„Kdepak. Na okrese.“

„A kam vede ta hlavní silnice dál. Za Downem?“

„Inu, všechny silnice směřují na sever do DC. A většina silnic, směřujících jižním směrem, končí v Richmondu.“

Teď se chtěl Andy zeptat na Charlie, tedy aspoň to měl tak naplánováno, ale poněkud se lekl Pynchotových reakcí. Jeho řada asociací žena, díry, opravdu nádherný, a co bylo nejpodivnější – drtič odpadků působila poněkud svérázně a znepokojivě. Pynchot možná přes svou přístupnost nebyl dobrým objektem. Možná, že jeho osobnost, pevně stažená korzetem normalnosti, byla nějak narušena, a někde uvnitř se mohly střetávat kdovíjaké síly. Přímáčknutí mohlo u mentálně labilních lidí vyvolat nejrůznější nepředvídatelné následky. Kdyby tady nebylo tohoto náznaku, Andy by mohl pokračovat dál (koneckonců, on toho zažil už tolik, že kvůli zmatkům v hlavě Hermana Pynchota měl pramálo výčitek), ale teď se opravdu ulekl. Psychiatr se schopností přímáčknot by byl pravým požehnáním pro lidstvo, ale Andy McGee nebyl psychiatr.

Možná bylo šílené vyvozovat takové závěry z reakce jediné paměťové linie. S něčím podobným se setkal u mnoha lidí, a málokdo z nich se projevoval excentricky. Ale Pynchotovi nedůvěřoval. Pynchot se šklebil příliš často.

Najednou se z hloubky jeho nitra ozval studený a vražedný hlas: Řekni mi, ať jde domů a spáchá sebevraždu. Potom ho přímáčkni. Pořádně ho přímáčkni.

Podařilo se mu ten nápad překonat, zatlačit ho do pozadí. Zhrozil se ho a udělalo se mu mdlo.

„Tak,“ pravil Pynchot. Rozhlédl se kolem a znovu se ušklíbl. „Vrátíme se?“

„Ovšem,“ souhlasil Andy.

Začátek měl tedy za sebou. Ale pokud šlo o Charlie, dosud tápal v nejistotě.

-6-

Odesílatel: Herman Pynchot

Příjemce: Patrick Hockstetter

Datum: 12. září

Věc: Andy McGee

Během posledních tří dnů jsem si znovu prohlédl všechny poznámky, poslechl většinu pásků a hovořil jsem s McGeem. Od 9. září, kdy jsme o tom posledně diskutovali, nedošlo k významným změnám, ale pokud by nebyly námitky, navrhuji zastavit akci Havajské ostrovy (jak říkává kapitán Hollister, nebude nás to stát nic, jen peníze!).

Pate, ve skutečnosti si myslím, že by bylo účelné provést ještě závěrečnou sérii testování – aspoň pro jistotu. Potom ho budeme moci konečně poslat do izolace na Maui. Domnívám se, že závěrečná série testů by se mohla ukončit během asi tří měsíců.

Prosím o doporučení, než začneme s potřebnou agendou.

Herm

-7-

Odesílatel: Patrick Hockstetter

Příjemce: Herman Pynchot

Datum: 13. září

Věc: Andy McGee

Vůbec to nechápu! Na naší poslední poradě jsme všichni souhlasili – i ty – že McGee je vypálený jak

pojistka. Takovéhle dlouhé váhání si napříště nech do partie bridge. Tam se ti může hodit.

Jestli chceš naplánovat další sérii pokusů – zdůrazňuji, že zkrácených pokusů – ať je tedy po tvém! My začínáme s děvčetem příští týden, ale zdá se mi značně pravděpodobné, že po nevhodném zásahu jistě nejmenované osoby nebude mít její spolupráce dlouhého trvání. Ale dokud vydrží, nebylo by špatné, kdyby byl fotr po ruce. Něco jako hasící přístroj! Chacha.

Ovšem, třeba to bude stát prachy, ale co na tom? Jsou to jen prachy daňových poplatníků, Herme, a lehkomyšlnost se v tomto případě nedoporučuje. Zejména před kapitánem Hollisterem. To si zapamatuj.

Rozplánuj testování na 6 až 8 týdnů, ne na déle. Jedině snad, že bys dospěl k nějakým výsledkům. Ale kdyby se to stalo, osobně sežeru tvoje mokasiny.

-8-

„To je ale hajzl,“ řekl nahlas Herman Pynchot, když dočetl noticku. Ještě jednou si přečetl třetí odstavec. No to je celý Hockstetter. Hockstetter, majitel perfektně restaurovaného thunderbirdu z roku 1958, si dovoluje jemu předhazovat peníze. Zmačkal lístek, hodil ho do koše a opřel se o opěradlo otočného křesla. Nanejvýš dva měsíce! Nelíbilo se mu to. Tři měsíce by zněly líp. Opravdu se cítil tak...

Maně a nevysvětlitelně se mu v mysli vylíhla představa kuchyňského drtiče odpadků, který si dali doma nainstalovat. Ani to se mu nelíbilo. Jeho myšlení se jaksi upnulo na ten drtič, a on nevěděl, jak se ho zbavit. Třebaže se chtěl věnovat otázkám Andyho McGeeho, stále vystupoval do popředí ten drtič. Temná díra v jeho středu byla chráněna gumovou membránou... vaginální otvor, který...

Opřel se pohodlněji a dal se do snění. Když se s trhnutím probрал, znepokojeně si všiml, že uplynulo dvacet minut. Vytáhl z police za svými zády kus papíru a načmáral jakousi poznámku pro toho hajzla Hockstettera.

Spolkl při tom celou paletu nadávek za jeho neuváženou poznámku, že další pokusy budou stát další peníze. Omezil se na to, že zopakoval žádost o testování v rozsahu tří měsíců. V duchu se mu opět vynořila metafora hladké černé díry. Když Hockstetter řekl, že to budou dva měsíce, tak to budou dva měsíce. Ale kdyby měl s testováním McGeeho úspěch, do patnácti minut Hockstetter najde na svém pracovním stole dva mokasiny číslo devět, vidličku, nůž a tatarskou omáčku.

Dopsal dopis, křížem načmáral podpis Herm, opřel se a masíroval si spánky. Rozbolela ho hlava.

Na přípravce a potom na univerzitě občas dával v přísném soukromí průchod svým transvestitským choutkám. Rád se převlékal do ženského oblečení, neboť se domníval, že mu sluší. Že je v něm dokonce krásný. Během let na univerzitě, když byl členem bratrstva Delta Tau Delta, ho dva z ostatních členů odhalili. Cenou za jejich mlčení bylo rituální ponížení, nepřilíš se lišící od šikany. Pynchot, v očekávání zábavy, se k tomu sám zavázal slavnostním slibem.

Ve dvě v noci rozsypali ti dva po celé kuchyni bratrstva kuchyňské odpadky a přikázali Pynchotovi, oblečenému jen v dámských kalhotkách a v podprsence vycpané toaletním papírem, do podvazkového pásu a punčoch, aby to všechno uklidil. Potom musel umýt podlahu, a to všechno pod neustálou hrozbou, že někdo vstoupí. Všechno bylo připraveno tak, že sem zabloudil jeden z dalších členů bratrstva, který si chtěl něco zakousnout.

Celá příhoda skončila vzájemným onanováním, za něž, jak se Pynchot domníval, měl být vděčen. To bylo asi to jediné, co ty dva přimělo, aby daný slib mlčenlivosti splnili. Pynchot však z bratrstva vystoupil, zhrozen a znechucen sám sebou – a to hlavně proto, že přes to všechno se mu celá příhoda zdála být tak nějak vzrušující. Od té doby se už nikdy nepřevlékl. Nebyl přece žádný homouš. Měl půvabnou ženu a dvě nádherné děti, a to dokazovalo, že homosexuál není. Už dokonce dávno na tu ponižující a nechutnou příhodu zapomněl. Až teď...

Představa drtiče odpadků, té hladké černé díry obložené gumou, přetrvávala. A bolest hlavy se zhoršovala.

Echo, vyvolané Andyho přimáčknutím, začínalo působit. Zatím se jen líně a zpomaleně vracela představa drtiče v asociaci se slovy opravdu nádherný.

Ale bude se to zrychlovat. Vyvolá to odraz.

Nakonec se to stane nesnesitelným.

-9-

„Ne,“ pravila Charlie. „Není to k ničemu.“ A otočila se, aby opět vyšla z té malé místnosti. Tvář měla

bílou a ztrhanou. Pod očima tmavé, nafialovělé kruhy.

„Ne tak zhurta,“ zadržel ji Hockstetter a natáhl k ní ruce. Pousmál se. „Co není k ničemu, Charlie?“

„Všechno,“ odpověděla. „Všechno je k ničemu.“

Hockstetter se rozhlédl po místnosti. V rohu se nacházela televizní kamera Sony. Její kabely vedly skrz stěnu z lisovaného korku do sousední místnosti, kde byla umístěna barevná obrazovka. Na stole uprostřed místnosti ležel kovový podnos s hoblinami. Vlevo od něj visely vodiče elektroencefalografu. Měl je na starosti mladý muž v bílém plášti.

„To nám moc nepomůže,“ prohlásil Hockstetter. Ještě stále se otcovsky usmíval, ale uvnitř zuřil. Člověk nemusel ani umět číst myšlenky, aby to zjistil. Stačilo mu pohlédnout do očí.

„Vy mě neposloucháte,“ vykřikla Charlie. „Nikdo mě tady neposlouchá, jen...“

(jen John, ale to mu přece nemůžeš říct)

„Tak nám porad, jak to vyřešit,“ vyzval ji Hockstetter.

Tím ji však neuklidnil. „Věděli byste to, kdybyste mě poslouchali. Ten podnos je v pořádku, ale to je jediné, co v pořádku je. Stůl je dřevěný, i ta stěna tam... je příšerně hořlavá... i šaty tady toho člověka.“ Ukázala na toho technika, až v něm hrklo.

„Charlie...“

„I ta kamera.“

„Charlie, ta kamera je...“

„Je plastická a ve velkém horku exploduje a střepiny se rozletí na všechny strany. A není tady voda. Řekla jsem vám přece, že to musím zahnat do vody, až to jednou začne. Táta a maminka mě to vždycky učili. Musím to zahnat do vody, aby to zhaslo. Protože... jinak...“

Vyhrkly jí slzy. Chtěla, aby tady byl John. Chtěla, aby tady byl táta. Ale ze všeho nejvíc chtěla, aby tady nemusela být ona. Nespala celou noc.

Z Hockstetterova pohledu to s ní vypadalo nadějně. Slzy, emocionální vzrušení... Domníval se, že to všechno dokazuje, že je opravdu připravená se do toho dát. „Tak jo,“ odpověděl. „V pořádku, Charlie. Řeklas, co máme udělat, tak to uděláme.“

„Prima,“ pravila. „Protože jinak ze mě nedostanete nic.“ Hockstetter si pomyslel: Dostaneme z tebe všechno, ty jedna malá, zasraná, usmrkaná bestie.

Jak se ukázalo, měl absolutní pravdu.

-10-

Později odpoledne téhož dne ji zavedli do jiné místnosti. Když se poprvé vrátila do svého apartmánu, usnula při televizi – její tělo bylo dosud tak mladé, že si vynutilo, čeho se mu žádalo na vylekané a zmatené mysli. Spala skoro šest hodin. Spánek, stejně jako hamburger s hranolky k obědu, přinesly výsledky – cítila se teď mnohem lépe a dokázala se lépe ovládat.

Pozorně a dlouho si prohlížela místnost.

Stůl pod podnosem s dřevěnými hoblinami byl teď kovový. Stěny z šedého nenatřeného plechu.

„Technik má na sobě azbestovou uniformu a azbestové přezůvky,“ řekl jí Hockstetter. Hleděl na ni spatra, ale ještě stále se otcovsky usmíval. Mládenec u EEG vypadal, že se v tom mundúru necítí moc pohodlně. Bylo mu zřejmě horko. Na ústech měl látkovou masku, aby nevedlechoval azbestové částice. Hockstetter ukázal na podlouhlé obdélníkové zrcadlo na protější stěně. „Je to jednostranně průhledné sklo. Kamera je za ním. A tady je vana.“

Charlie k ní přistoupila. Byla to starožitná vana na nožičkách ve tvaru zvířecích tlap a v tomto prostředí vypadala rozhodně zvláště. Byla plná vody. Pomyslela si, že by to šlo.

„Fajn,“ řekla.

„Výborně,“ Hockstetterův úsměv se rozšířil.

„Ale i vy běžte do vedlejší místnosti. Abych se na vás při tom náhodou nepodívala.“ Charlie upřela na Hockstettera nevyzpytatelný pohled. „Mohlo by se něco stát.“

Hockstetterův otcovský úsměv poněkud znejistěl.

-11-

„Měla pravdu a vy to víte,“ pravil Rainbird. „Kdybyste ji byli poslouchali, mohlo to vyjít hned napoprvé.“

Hockstetter na něj pohlédl a něco zavrčel.

„Jenže vy tomu ještě stále nevěříte, není-liž pravda?“

Hockstetter, Rainbird a kapitán Hollister stáli jeden vedle druhého za jednostranně průhledným sklem. Za nimi stála kamera, zaměřená do testovací místnosti, a vedle ní téměř neslyšně bzučelo video téže značky. Sklo bylo mírně tónované, takže v testovací místnosti hrálo všechno domodra, jako krajina za okny autobusu Greyhound. Technik připojil Charlie k EEG. Monitor v pozorovatelně přenášel impulzy elektroencefalografu.

„Podívejte se tady na ty křivky alfa,“ zamumlal jeden z techniků. „Opravdu je napjatá.“

„Přesnější by bylo říct vylekaná,“ opravil ho Rainbird. „Je opravdu pořádně vylekaná.“

„Vy tomu věříte, že?“ zeptal se najednou kapitán. „Nejdřív jste nevěřil, ale teď už věříte.“

„Jo,“ odpověděl Rainbird. „Věřím.“

V druhé místnosti technik poodstoupil od Charlie. „Hlásím, že jsme připraveni.“

Hockstetter přehodil páčku přepínače. „Tak jdem na to, Charlie. Jestli jsi připravena.“

Charlie přešla pohledem po jednostranně průhledném skle a na krátký, ale hrozný okamžik se jí zdálo, že hledí přímo do Rainbirdova jediného oka.

Odvrátil se se sotva postřehnutelným úsměvem na rtech.

-12-

Charlie McGeeová se znovu podívala na to sklo, ale teď neviděla nic než vlastní obraz. Pomyšlení, že ji pozorují, však bylo neodbytné. Přála si, aby to byl opravdu John. To by jí pomohlo se uvolnit. Ale nezdálo se jí, že by tady byl.

Soustředila se na podnos s hoblinami.

Nebylo to přimáčknutí. Jen silné soustředění. Uvědomila si, že to dělá, a opět se v ní zvedl odpor a hrůza, neboť si uvědomila, že po tom touží. Uvědomila si, že k tomu přistupuje jako rozpálený a hladový člověk k poháru s čokoládovou zmrzlinou, aby jí hltavě vysrkl. Je to ono, ale předtím toužíš po okamžiku, abys to... abys to vychutnal.

Tato touha způsobila, že se zastyděla, ale v téže chvíli takřka zlostně zavrtěla hlavou. Proč bych po tom neměla toužit? Když lidé v něčem vynikají, vždy to touží dělat. Jako maminka s ručními pracemi a strýček Douray na konci ulice v Port City, který stále pekl chleba. Když v něčem vynikáš, toužíš to dělat...

Dřevěné hobliny, pomyslela si s jistým opovržením. Měli mi sem dát něco pořádného.

-13-

Technik u EEG to pocítil jako první. Bylo mu horko a cítil se nepohodlně, potil se v tom azbestovém obleku a myslel si, že to je už všechno. Potom si všiml, že její křivky alfa přecházejí do rytmu, který je charakteristický pro extrémní soustředění, a všiml si jistých příznaků, že mozek pracuje s představami.

Pocit horka se násobil a on se najednou začal bát.

-14-

„Něco se tam děje,“ pravil vysokým a rozčileným hlasem jeden z techniků v pozorovatelně. „Teplota už vyskočila o sedm stupňů. Doprdele, profil její alfa křivky vypadá jako Kordillery...“

„Už to jede!“ vykřikl kapitán. „Už to jede!“ V hlase mu zněl neskrývaný triumf člověka, který dlouhá léta čekal na jediný okamžik, a teď ho má na dosah.

-15-

Tak silně, jak jen dokázala, se soustředila na podnos s hoblinami. Nezačaly hořet až tak, že by explodovaly. Ale podnos se v tom okamžiku dvakrát prudce převrátil, kousky hořícího dřeva se rozprskly na všechny strany, a podnos se zařinčením vrazil do plechové stěny tak prudce, až v ní zůstala jamka.

Technik, který obsluhoval EEG, zděšeně vykřikl a náhle se se zoufalstvím vrhl ke dveřím. Zvuk jeho výkřiku najednou vrátil Charlie do minulosti, do letištní haly v Albany. Byl to výkřik Eddieho Delgarda, běžícího do dámské umývárny, erární vojenské boty v plamenech.

Najednou si s hrůzou a s pocitem falešné euforie pomyslela: Ach, panebože, bylo to silnější, než bylo nutno!

Ocelová stěna se začala zvláštním způsobem svažovat. V místnosti bylo najednou tak horko, že mohla každou chvíli vybuchnout. Digitální teploměr v sousední místnosti vyskočil o deset stupňů, přehoupl se

přes devadesát Fahrenheitů a až potom zpomalil.

Charlie zahнала oheň do vany. Skoro propadla panice. Voda začala vířit, potom se v zběsilém bublání začala vylévat ven. Během pěti vteřin se její obsah ohřál až na bod varu.

Technik vyběhl a ve své neopatrnosti nechal dveře testovací místnosti otevřené. V pozorovatelně nastal zmatený ruch. Hockstetter řval. Kapitán stál s otevřenými ústy u průzoru a hleděl na vanu s vařící vodou. Stoupala z ní celá oblaka páry a poloprůhledné sklo se zarosilo. Jedině Rainbird zůstal klidný. Mírně se usmíval, ruce měl zkřížené za zády. Vypadal jako učitel, jehož nejlepší žák právě pomocí složitého algoritmu vyřešil obtížný problém.

(stáhni se!)

zazněl výkřik v její mysli.

(stáhni se! stáhni se! STÁHNI SE!)

A najednou to bylo pryč. Něco se uvolnilo, měkce se to svinulo – trvalo to jen vteřinu či dvě – a najednou to přestalo. Její soustředění se rozptýlilo a oheň mohl přestat. Opět vnímala místnost a cítila vedro, které způsobila. Na kůži jí vystoupil pot. Teploměr v pozorovatelně kulminoval na šestadevadesát a potom začal pomalu klesat. Z bublající vany pomalu přestala stoupat pára, ale její obsah dosud vřel. Přes otevřené dveře bylo v malé místnosti tak horko a vlhko jako v parní lázni.

-16-

Hockstetter jako v horečce kontroloval přístroje. Vlasy, obvykle upravené a sčesané dozadu tak hladce, až to bylo protivné, mu teď stály na všechny strany. Vypadal tak trochu jako Alfalfa z Malých uličníků.

„Máme to!“ funěl nadšeně. „Máme to, všechno se nám podařilo zachytit... všechno je to na pásku... jak jen ta teplota stoupala! Všimli jste si té vody, jak se začala vařit? Panebože! Zachytili jsme i zvuk? Zachytili? Kristepane, viděli jste to? Viděli jste, co udělala?“

Minul jednoho z techniků, otočil se k němu a hrubě ho uchopil za klopu pláště. „Řekněte, je jisté, že to všechno udělala ona?“

Technik, vzrušen skoro stejně jako sám Hockstetter, zavrtěl hlavou. „Bez jakýchkoliv pochybností, šéfe.“

„Kristepane,“ opakoval Hockstetter. Udělal čelem vzad. Byl skoro bez sebe. „Nikdy bych nevěřil... něčemu ano, něčemu... ale ten podnos... jak letěl... úplná bomba...“

Do oka mu padl Rainbird, který ještě stále stál u poloprůhledného skla s rukama za zády a s mírným, pobaveným úsměvem na tváři. Hockstetter zapomněl na všechna stará nepřátelství. Oběhl mohutného Indiána, uchopil ho za ruku a zapumpoval mu s ní.

„A je to,“ řekl Rainbirdovi s divokým zadostiučiněním. „A je to. Stačilo by to jako důkaz před soudem! Dokonce i před tím zkurveným Nejvyšším!“

„Jo, je to,“ s mírným pokývnutím hlavy přitakal Rainbird. „Teď byste ale udělal nejlíp, kdybyste poslal někoho ven, abyste měli i ji.“

„Cože?“ Hockstetter na něj hleděl nechápavě.

„Inu ano,“ pokračoval Rainbird ještě stále mírným hlasem. „Ten chlápek, co měl službu vevnitř, měl nejspíš rande, na které si vzpomněl, protože odtud vystřelil jako by mu hořelo u prdele. Nechal otevřené dveře a ta vaše žhářka právě zmizela.“

Hockstetter užasle hleděl skrz sklo. Množství páry se zvětšilo, ale nebylo pochyb, že v místnosti nikdo není. Viděl jen vanu, EEG, převrácený podnos a roztroušené dřevěné hobliny.

„Přiveďte ji někdo!“ zařval Hockstetter a rozhlížel se kolem sebe. Pět nebo šest mužů stálo u přístrojů, ale nikdo se nepohnul. Kromě Rainbirda si očividně nikdo nevšiml, že ve chvíli, kdy vyšlo děvče, vyšel i kapitán.

Rainbird se ušklíbl na Hockstettera a potom svým jediným okem přešel po tvářích těch mužů, které najednou získaly takřka barvy jejich pláštíků.

„Tak co,“ řekl potichu. „Kdo z vás chce to děvče dovést?“

Nikdo se ani nepohnul. Bylo to zábavné. Opravdu. Rainbirda napadlo, že právě takhle tupě budou zírat politici, až přijdou na to, že k tomu nakonec přece jen došlo, že bomby dopadají na hořící lesy a města. Ta představa byla tak zábavná, že se rozesmál. Smál se a smál.

-17-

„Jsou tak nádherné,“ pravila Charlie procítěně. „Všechno je tak nádherné.“

Stáli u rybníka s kachnami, nedaleko od místa, kde před několika dny stál její otec s Pynchotem. Dnes bylo chladněji než tehdy a některé listy už předváděly své podzimní zbarvení. Lehounký vánek čeřil hladinu rybníka.

Charlie obrátila tvář ke slunci a s úsměvem zavřela oči. Kdysi, před tím, než odešel za moře, strávil John Rainbird, stojící vedle ní, šest měsíců vojenské služby v trestním táboře Camp Stewart v Arizoně, kde vídal tentýž výraz na tvářích mužů, kteří se po dlouhém a surovém zacházení dostali ven.

„Nechceš se projít ke stáji a podívat se na koničky?“

„To bych moc ráda,“ vyhrklo z ní. Potom se zarazila. „Tedy, jestli nemáte nic proti tomu.“

„Proč bych proti tomu něco měl mít? I já jsem rád venku. Je to pro mě docela příjemná přestávka.“

„Dali vám to za úkol?“

„Kdepak,“ odvětil. Zamířili po břehu rybníka ke stáji na druhém břehu. „Vyzvali nás, ať se někdo přihlásí dobrovolně. Po včerejšku se nezdálo, že se budou houfně hlásit.“

„Poděsilo je to?“ zeptala se Charlie přehnaně mile.

„Řekl bych, že jo,“ odpověděl Rainbird, a tentokrát říkal nejčistší pravdu. Kapitán doběhl Charlie, když vcházela do haly, a doprovodil ji zpátky do jejího apartmánu. Mladý muž, který opustil své stanoviště u EEG, byl neprodleně převelen do Panamy. Hned po testu se konala porada štábu a na ní se ukázalo, co je na vědcích zvláštní: stovky skvělých nápadů a znepokojujících obav – zejména po tom, co se právě odehrálo. A je-li možno Charlie zvládnout.

Padl návrh, aby její obytné prostory zajistili proti ohni, aby byl přijat strážce na plný úvazek, aby jí opět začali podávat drogy. Rainbird to poslouchal, dokud mohl, ale potom poklepal svým hladkým tyrkysovým prstenem na desku stolu. Klepal tak dlouho, až mu konečně začali věnovat pozornost. Jelikož ho Hockstetter nesnášel (třeba by v tomto případě nebylo příliš silné ani slovo nenáviděl), nesnášel ho i tým vědců. Rainbirdova hvězda se však přece rozzářila naplno. Vždyť přece s tou zápalnou směsí v lidské kůži trávil značnou část každého svého pracovního dne.

„Navrhují,“ začal, postavil se a upřeně se zahleděl na všechny kolem oslabeným pohledem své porušené zomičky, „abychom pokračovali přesně v tom, co jsme dělali až dosud. Dodnes jste vycházeli z předpokladu, že to děvče možná žádnou schopnost nemá, třebaže jste věděli, že byla nejmíň dvacetkrát zdokumentovaná, případně, pokud ji má, je malá, a pokud není malá, nejspíš ji už nikdy nepoužije. Teď jste se dozvěděli něco jiného a chcete začít děvče zbytečně rozrušovat.“

„To není pravda,“ oponoval mu zlostně Hockstetter. „To je jen...“

„Je to pravda!“ zahřměl na něj Rainbird a Hockstetter se přikrčil ve své židli. Rainbird opět přeladil na úsměvný tón a rozhlédl se kolem sebe. „Inu, Charlie McGeeová začala opět jíst. Přibrala osm liber a už to není ta ubohá pápěrka, co byla dřív. Čte, mluví, kreslí, požádala o domeček pro panenky a její přítel – uklízeč – jí slíbil, že se pokusí, aby ho dostala. Zkrátka a dobře, rozpoložení její mysli je mnohem lepší, než když sem přišla. Pánové, nezačneme dělat voloviny, když je současný stav slibný. Co vy na to?“

Muž, který předtím sledoval záznam na videu, se váhavě ozval. „Jenže, co když celý ten svůj malý apartmán podpálí?“

„Kdyby chtěla,“ odpověděl mu klidně Rainbird, „už by to udělala dávno.“ K tomu nebylo co dodat.

Teď, když spolu s Charlie opustili břeh rybníka a zamířili k tmavě červené stáji s bílými škvírami mezi prkny, Rainbird se nahlas rozesmál.

„Myslím, že je to pořádně vyděsilo, Charlie.“

„A vy nemáte strach?“

„Proč bych měl mít strach?“ zeptal se Rainbird furiantsky a rozčuchal jí rukou vlasy. „Malé děcko se ze mě stává, jen když jsem potmě a nemůžu ven.“

„Ach, Johne, za to se přece nemusíte stydět.“

„Kdybys mě chtěla podpálit,“ zopakoval svou poznámku ze včerejška, „myslím, že bys to teď mohla udělat.“

Okamžitě strnula. „Nechci, aby... Už nikdy nic takového neříkejte!“

„Promiň, Charlie. Někdy kecnu něco nedomyšleného.“

Vstoupili do stáje, do jejího přítmi a vůně. Šero protínaly šikmé sluneční paprsky a vytvářely jemné skvrny a pásy, v nichž ospale vibrovala zrnka prachu z nařezaného sena.

Čeledín pročešával hřívu jednomu černému valachovi s bílou lyskou na čele. Charlie se zastavila a hleděla na koně v radostném vytržení. Čeledín se ohlédl a usmál se na ni. „Tak ty seš ta malá slečna. Řekli mi, abych na tebe počkal.“

„Ta je ale nádherná,“ zašeptala Charlie. Roztřesenýma rukama se dotkla koňovy hedvábné srsti. Jediný pohled do temných, hlubokých a něžných koňských očí stačil, aby si ho zamilovala.

„Vlastně je to samec,“ vysvětloval jí čeledín a mrkl na Rainbirda, kterého nikdy předtím neviděl a neměl potuchy, co je zač. „Tedy svým způsobem samec.“

„Jak se jmenuje?“

„Nekromancer,“ odpověděl jí čeledín. „Chtěla by sis s ním pohrát?“

Charlie se váhavě přiblížila. Kůň sklonil hlavu a ona ho pohladila a něco mu šeptala. Ani ji nenapadlo, že bude muset zapálit půl tuctu dalších ohňů, aby si na něm spolu s Johnem mohla zajezdit. Rainbird jí tu naivnost viděl na očích a usmál se.

Náhle se otočila, spatřila ten úsměv, a ruka, kterou hladila koně, se zastavila v půli cesty. V tom úsměvu bylo něco, co se jí nelíbilo. A přitom si myslela, že na Johnovi se jí všechno líbí. Na každém z ostatních něco cítila, ale nevěnovala tomu pozornost. Patřilo to k ní tak samozřejmě, jako modré oči nebo pět prstů na každé ruce. Obvykle se k lidem chovala pod vlivem těchto pocitů. Nelíbil se jí Hockstetter, protože cítila, že ho nezajímá víc než zkumavka s nějakým roztokem. Byla pro něj jen objekt.

Ale pokud šlo o Johna, její náklonnost k němu se zrodila z toho, co dělal, z jeho laskavosti k ní, a možná částečně i z toho, jak měl znetvořenou tvář. V tom se s ním mohla ztotožnit a cítit s ním.

Koneckonců, kdyby nebyla i ona takhle poznačena, byla by vůbec tady? Konečně, jednoho takového vzácného člověka už jednou potkala. Byl to jistý pan Raucher, který měl v New Yorku lahůdkářství a který občas hrával s jejím tátou šachy. Ten jí byl z nějakého důvodu rovněž velmi blízký. Pan Raucher byl starý, nosil naslouchací strojek a na předloktí měl vytetováno vybledlé modré číslo. Jednou se Charlie zeptala táty, jestli to modré číslo něco znamená, a táta jí řekl – když ji nejdřív varoval, aby o tom před panem Raucherem nikdy nemluvila – že jí to později vysvětlí. Ale nikdy to neudělal. Občas jí pan Raucher nosil voňavé bonbóny, které uzobávala, zatímco se dívala na televizi.

Ale zázračná blízkost koně podobné malicherné myšlenky zatlačila do pozadí.

„Johne,“ zeptala se, „co to znamená Nekromancer?“

„Pokud vím,“ odpověděl jí, „tak to znamená něco jako Čaroděj.“

„Čaroděj.“ Mazlila se s tím slovem na jazyku, vychutnávala ho a hladila při tom černé hedvábí Nekromancerových nozder.

-18-

Cestou zpátky jí Rainbird navrhl: „Měla bys požádat Hockstettera, aby ti dovolil zajezdit si na tom koni, když se ti tak líbí.“

„Ne... to nejde,“ řekla a pohlédla na něj překvapením doširoka otevřenýma očima.

„Ale, určitě by se to dalo,“ pravil a záměrně se tvářil, že jí dobře nerozuměl. „Nevím toho moc o valaších, ale předpokládám, že nikomu neublíží. Tento vypadá hrozně velký, ale nemyslím, že by s tebou někam utekl, Charlie.“

„Ne, na to jsem nemyslela. Jenže mi to asi nedovolí.“

Přinutil ji zastavit se tím, že jí položil svoje velké ruce na ramena. „Charlie McGeeová, občas ti to dobře nezapaluje,“ řekl. „Tedy, když zhaslo to světlo, jsi mi udělala dobrou službu, Charlie, a nechala sis to pro sebe. Teď mě dobře poslouchej a já ti tu službu oplatím. Chceš znovu vidět svého tatínka?“

Spěšně přikývla.

„Potom jim musíš dát najevo, jak si představuješ výměnný obchod. To máš jako v pokru, Charlie. Když nehraješ z pozice síly, potom nehraješ vůbec. Za každý zapálený oheň a za každý z těch testů musíš od nich něco dostat.“ Mírně jí zatřásl. „To ti radí strejda John. Slyšíš, co ti říkám?“

„Vy si opravdu myslíte, že by mi to dovolili? Jestli o to požádám?“

„Jestli požádáš! To možná ne. Ale jestli jim to oznámíš, tak určitě. Občas si je vyslechnu. Přijdu k nim, abych vyprázdnil koše na smetí a popelníky, a oni mají pocit, že jsem jeden z kusů nábytku, takže si

nedávají pozor na hubu. Ten Hockstetter se z toho skoro posral, ach, promiň.“

„Opravdu?“ Trochu ji to rozveselilo.

„Opravdu.“ Opět se dali do kroku. „A co ty, Charlie? Teď mám na mysli, jak ses toho dřív bála. Co si o tom myslíš teď?“

Dlouho mlčela. A když začala hovořit, dělala to uvážlivě a s jakýmsi dospělým tónem, jaký u ní Rainbird dosud neslyšel. „Teď už je to jiné,“ řekla. „Je to mnohem silnější. Ale umím to zvládnout líp než kdykoliv předtím. Tehdy na té farmě,“ poněkud se otrásla a hlava jí mírně poklesla, „mi to uteklo... jen docela malinko mi to uteklo a hned to bylo všude.“ Oči jí potemněly. Přehrávala si vzpomínky a viděla před očima vybuchovat slepice jako děsivý živý ohňostroj. „Ale včera, když jsem si řekla, že končím, tak jsem opravdu skončila. Sama jsem si předem řekla, že to bude docela malý oheň. A bylo to tak. Zdálo se mi, že jsem ho vypustila jen v jedné jediné rovné linii.“

„A potom jsi ho vtáhla zpátky do sebe?“

„Kristepane, to ne,“ řekla a pohlédla na něj. „Zahnala jsem ho do vody. Kdybych ho vtáhla do sebe... to bych upálila sama sebe“

Chvilí kráčeli mlčky.

„Příště by mělo být té vody víc.“

„Teď se už nebojíš?“

„Nebojím se tak, jak jsem se bávala dřív,“ odpověděla a zdůraznila ten rozdíl. „Kdy si myslíte, že mi dovolí vidět se s tátou?“

Objal ji kolem ramenou, s gestem neohrabaného, ale dobrého přítele.

„Popust' jim trochu uzdu, Charlie,“ navrhl.

-19-

Odpoledne se začalo mračit a večer se dostavil studený podzimní déšť. V jednom z domů v nevelké, ale velmi exkluzivní čtvrti nedaleko hlavního stanu Dílny – jmenovala se Longmont Hills – pracoval v dílně Patrick Hockstetter. Stavěl model lodě (lodě a restaurovaný thunderbird, to byly jeho jediné dva koníčky, a tak měl v bytě celé tucty velrybářských lodí, fregat a poštovních lodí) a přemýšlel o Charlie McGeeové. Měl dnes mimořádně dobrou náladu. Cítil, že jestli s ní udělají dalších dvanáct testů – třeba bude stačit i deset – má o budoucnost postaráno. Zbytek života bude moci strávit zkoumáním vlastností P šestky, a to při podstatném zvýšení výdělku. Opatrně přilepil zadní stěžeň a začal si pískat.

V jednom z dalších domů v Longmont Hills si Herman Pynchot během mohutné erekce natahoval na tělo kalhotky své ženy. Zrak měl zakalený. Pynchot vypadal, že je v tranzu. Manželku měl na jakémisi dobročinném večírku. Jedno jeho skvělé dítě bylo na skautské schůzce, druhé jeho nádherné dítě se zúčastnilo na šachovém turnaji starších žáků. Pynchot si opatrně zapnul na zádech ženinu podprsenku. Zvadle mu visela na jeho úzké a ploché hrudi. Pohlédl na sebe do zrcadla a pomyslel si... ano, jsi opravdu nádherný. Přešel do kuchyně... nevadila mu ani nezastřená okna. Kráčel jako náměsíčník. Zastavil se u dřezu a pohlédl rovnou do chřtánu čerstvě instalovaného drtiče odpadků značky King. Po dlouhém uvažování ho zapnul. A za víření skřípajících ocelových zubů začal onanovat. Když dospěl k vyvrcholení a orgasmus dozněl, Pynchot se probral a rozhlédl se kolem. Oči měl prázdné hrůzou. Byly to oči člověka probouzejícího se ze zlého snu. Vypnul drtič odpadků a běžel do ložnice. Kolem oken běžel v předklonu. Prokristapána, co se to s ním jen stalo?

V ještě dalším domě v Longmont Hills – v domě s výhledem na stráně kopců, jaký si takoví Hockstetterovi a Pynchotovi nemohli dovolit – seděl v obývacím pokoji kapitán Hollister s Johnem Rainbirdem, a pili brandy z baňatých skleniček. Z reproduktorů stereo soupravy se linuly hebké tóny Vivaldiho. Vivaldi patřil mezi oblíbené skladatele kapitánovy ženy. Chudák Georgia.

„Souhlasím s vámi,“ pravil kapitán pomalu a opět přemýšlel o tom, proč vlastně pozval k sobě domů tohoto člověka, kterého nenáviděl a současně se ho bál. To děvče mělo neobyčejnou moc a on měl dojem, že právě ta její neobyčejná síla je přivedla k jejich podivnému spojení. „Už to, že se bez dlouhého uvažování zmínila o jakémisi příště, je mimořádně významné.“

„Ano,“ souhlasil Rainbird. „Z toho vyplývá, že jsme opravdu uhodili na správnou strunu.“

„Ale to nebude trvat věčně.“ Kapitán si pohrával se skleničkou s brandy a potom se přinutil podívat se do Rainbirdova jediného lesklého oka. „Domnívám se, že na rozdíl od Hockstettera vím, jak hodláte tuto

strunu udržovat napjatou.“

„Opravdu?“

„Ano.“ Kapitán se na okamžik odmlčel a potom dodal: „Je to pro vás ale riskantní.“

Rainbird se usmíval.

„Až zjistí, na čí straně fakticky stojíte,“ pokračoval kapitán, „budete mít bezvadnou příležitost vyzkoušet si na vlastní kůži, jak se asi cítí biftek v mikrovlnné troubě.“

Rainbirdův úsměv se roztáhl do neveselého žraločího šklebu. „A vy, kapitáne Hollistere, budete kvůli tomu prolévat horoucí slzy?“

„Ne,“ odpověděl kapitán upřímně. „V této věci nemá smysl lhát. Ale od té doby, co to udělala, cítím, jak tady občas krouží duch doktora Wanlesse. Někdy je tak blízko, jako by mi hleděl přes rameno.“ Přes okraj své skleničky pohlédl na Rainbirdu. „Věříte na duchy, Rainbirde?“

„To se ví, že věřím.“

„Tak jistě víte, co mám na mysli. Když jsem se s ním potkal naposledy, pokoušel se mě varovat. Použil takovou metaforu – počkejte, já si vzpomenu, aha, už to mám – sedmiletý John Milton s námahou psal své jméno literami, které se sotva dají přečíst, a tentýž člověk v dospělosti napsal Ztracený ráj. Mluvil o její... potenciální schopnosti ničit.“

„To sedí,“ pravil Rainbird a jeho jediné oko se zalesklo.

„Ptal se mě, co bychom udělali, kdybychom zjistili, že to naše malé děvčátko, začínající podpalováním hoblin, jednoho krásného dne odpálí celou planetu. Myslel jsem si o něm, že je směšný, že provokuje, že je skoro jistě blázen.“

„Ale teď si začínáte myslet, že měl možná pravdu.“

„Řekněme to tak, že někdy, tak kolem třetí hodiny ráno o tom uvažuji. Vy ne?“

„Kapitáne, když skupina s krycím názvem Manhattan Project vyzkoušela první atomovou bombu, nikdo si nebyl docela jist, co se z toho vyklube. Tehdy vznikl celý myšlenkový směr, který předpovídal, že řetězová reakce se nikdy neskončí, že se nám nad pouští rozzáří miniaturní slunce a zůstane tam až do skonání světa.“

Kapitán jen mlčky přikyvoval.

„I s nacisty to byla hrůza,“ pokračoval Rainbird. „I s Japončiky to byla hrůza. A teď jsou Němci i Japonci prima a hrůza je s Rusy. Hrůza je i s muslimy. Kdo ví, s kým bude hrůza v budoucnosti.“

„Je nebezpečná,“ poznamenal kapitán nesoustředěně. „V tom měl Wanless pravdu. A sama o sobě nemá perspektivu.“

„Snad máte pravdu.“

„Hockstetter tvrdí, že na místě, kde ten podnos narazil do stěny, se stěna svařila. I sám podnos byl docela zkroucený a ztratil tvar. Ta malá ho roztavila. Ve zlomku sekundy se vyvinula třítisícistupňová teplota.“ Pohlédl na Rainbirdu, ale ten si nezávazně prohlížel obývací pokoj, jako by ztratil jakýkoliv zájem. „Tím chci jen říct, že to, co plánujete, je riskantní nejen pro vás, ale pro nás všechny.“

„Inu ovšem,“ samolibě souhlasil Rainbird. „Ovšem, že je to riskantní. Ale třeba to nebude nutné udělat. Třeba Hockstetter získá, co potřebuje už předtím, než bude potřebné realizovat... ehm, plán B.“

„Hockstetter je zvláštní případ,“ pravil kapitán stroze. „Pokud jde o informace, chová se jako narkoman: nikdy nemá dost: bude ji testovat dva roky, a stále nepřestane křičet, že se neumíme dočkat, abychom už... abychom ji už mohli zlikvidovat. Víte to stejně dobře jako já, takže si nic nenamlouvejme.“

„Vycítíme, až nastane ten pravý čas,“ dodal Rainbird. „Já to aspoň vycítím.“

„A co potom?“

„Vstoupí dovnitř kamarád uklízeč,“ začal Rainbird a drobný úsměv mu pohrával na rtech. „Pozdraví ji, promluví si s ní a rozesměje ji. Kamarád uklízeč John zařídí, že bude šťastná, neboť on je jediný, kdo to dokáže. A až John vycítí, že okamžik vrcholného štěstí už nastal, prudce ji uhodí do kořene nosu, zlomí ho, a úlomky kostí jí zatlačí do mozku. Půjde to rychle... a bude jí hledět do tváře, až se to stane.“

Usmíval se, ale teď už jinak. Teď v tom nebylo už nic žraločího. Byl to něžný, laskavý a otcovský úsměv. Kapitán dopil brandy. Potřeboval ji jako sůl. Doufal jen, že Rainbird opravdu vycítí tu pravou chvíli, neboť to, jak se cítí biftek v mikrovlnné troubě, jinak poznají všichni.

„Jste šílený,“ řekl kapitán.

Slova mu vyklouzla z úst dříve, než je mohl zadržet, ale nezdálo se, že by se Rainbirda dotkla.

„Ano, to sedí,“ souhlasil a přecedil přes zuby zbytek brandy. Ale ani na okamžik se nepřestal usmívat.

-20-

Velký bratr. Největším problémem byl Velký bratr. Andy se pohyboval mezi obývacím pokojem a kuchyní svého apartmánu a neustále si připomínal, že se má pohybovat pomalu, že si má nasadit na tvář mírnou usměvavou masku – což odpovídalo chůzi a výrazu člověka, jemuž je příjemně, neboť je docela sjetý.

Jeho úspěch spočíval v tom, že zůstal blízko Charlie, že zjistil číslo nejbližší komunikace, hlavní silnice 301, že se dozvěděl, že krajina je tady doslova idylická. To všechno se odehrálo před týdnem. Uplynul už měsíc od vypnutí proudu a on ještě stále nevěděl nic o umístění tohoto komplexu, jen to, co si byl schopen zapamatovat, když šel v Pynchotově doprovodu na procházku.

Tady vevnitř nechtěl přimačkávat nikoho, neboť Velký bratr byl ve střehu a naslouchal. A nechtěl přimačknout už ani Pynchota, neboť s Pynchotem to šlo z kopce. O tom byl Andy přesvědčen. Od jejich procházky k rybníku Pynchot zhubl. Pod očima měl tmavé kruhy, jako kdyby špatně spal. Občas začal něco říkat, najednou se zarazil, vypadal, že ztratil nit, nebo že ho něco vyrušilo.

A kvůli tomuto všemu se Andyho postavení tady stávalo mnohem choulostivějším.

Co jestli si Pynchotovi kolegové všimli, co se s ním děje? Domnívají se, že je to jen nervové vyčerpání, nebo budou předpokládat, že to nějak souvisí s ním? To by mohl být konec jeho nadějí – jakkoliv malých – že se odtud s Charlie někdy dostanou. A pocit, že Charlie se dostala do velikánských potíží, sílil každým dnem.

Panebože, co jen udělá s Velkým bratrem?

Vzal si z ledničky hroznovou šťávu, vrátil se do pokoje a posadil se k televizi, aniž by ji vnímal. Mysl mu pracovala bez oddechu a hledala cestu ven. Ale když se cesta ven objevila, bylo to (stejně jako vypnutí proudu) absolutně překvapivé. Fakticky to byl Herman Pynchot, kdo mu otevřel dveře. A udělal to tím, že se zabil.

-21-

Přišli pro něj dva muži. Jednoho znal ještě z Mandersovy farmy.

„Dem, frajere,“ řekl ten, kterého už znal. „Na procházku.“

Andy se přihlouple usmál, ale uvnitř ho ovládla hrůza. Něco se jistě stalo. Jistě něco špatného, neboť kdyby se stalo něco dobrého, nepošlou pro něj tady ty dva. Možná, že ho odhalili. To je nejpravděpodobnější. „Kam mě vedete?“

„Neptej se a pojď.“

Odvedli ho k výtahu, ale když vystoupili v tanečním sále, zamířili hlouběji do domu, nikoliv ven. Prošli kanceláří sekretariátu, vstoupili do malé místnosti, kde písáčka chrlila z psacího stroje denní dávku korespondence.

„Můžete vstoupit,“ řekla jim.

Prošli kolem ní, zahrnuli doprava, vstoupili do nevelké pracovny s oknem ve výklenku, kterým bylo vidět na rybník s kachnami a na nízké olše. Za staromódním psacím stolem se stahovací roletou seděl starší muž s ostře řezanou inteligentní tváří. Obličej měl červený, ale spíš od větru a slunce než od alkoholu, pomyslel si Andy.

Ten muž pohlédl na Andyho, potom pokynul těm dvěma, kteří ho přivedli. „Dík. Můžete počkat venku.“

Vzdálili se.

Muž za psacím stolem pohlédl pronikavě na Andyho, který zíral do neurčita a ještě stále se trochu usmíval. Doufal, že to moc nepřehání. „Zdravím vás. S kým mám tu čest?“ zeptal se.

„Jmenuji se kapitán Hollister, Andy. Můžete mi říkat kapitáne. Mám celý tento cirkus na starosti.“

„Těší mě, že vás poznávám,“ řekl Andy. Usmál se ještě o něco výrazněji. Jeho vnitřní napětí vzrostlo o další stupeň.

„Mám pro vás smutnou zprávu, Andy.“

(ach, panebože, Charlie, něco se stalo s Charlie)

Kapitán na něj hleděl drobnýma, bystrýma očkama, zasazenýma hluboko do veselé sítě drobných vrásek, takže člověk skoro ani nepostřehl, jak jsou studená a cílevědomá.

„Opravdu?“

„Inu, ano,“ pravil kapitán a na okamžik se odmlčel. To ticho působilo mučivě.

Kapitán soustředěně studoval vlastní ruce, klidně zkřížené na knize záznamů před sebou. Jediné, co mohl Andy udělat, bylo ovládnout se, nepřeskočit stůl a neuškrtnit ho. Vtom kapitán zvedl oči.

„Doktor Pynchot je mrtev. Dnes spáchal sebevraždu.“

Andy mu upřímným překvapením poklesla čelist. Střídal se v něm vlny úlevy a hrůzy. Nad nimi se jako bouřlivá obloha nad běsnícím mořem začala klenout představa, že tímhle se všechno mění... Ale jak? Jak?

Kapitán ho upřeně pozoroval. Má podezření. Jistě má nějaké podezření. Ale je to podezření něčím podloženo, nebo je to pouze součást jeho profese?

Tisíce otázek. Potřeboval čas, aby mohl přemýšlet, a neměl ho. Musí si to promyslet z gruntu.

„Překvapuje vás to?“ otázal se kapitán.

„Byli jsme přátelé,“ odpověděl Andy prostě. Musel sevřít rty, aby neřekl nic dalšího. Ten člověk ho pozorně poslouchal, po každé Andyho odpovědi dělal dlouhé přestávky (jakož i teď), aby viděl, jestli se Andy nechá nachytat a neudrží jazyk za zuby. Standardní metoda výslechu. Tyto lesy byly plné vražedných pastí. Andy to pronikavě cítil. Samozřejmě to způsobilo echo, které se proměnilo v odraz. Přimáčkł Pynchota, a tím vyvolal odraz, který toho člověka zničil. Ale Andy pro něj nedokázal najít ve svém srdci jakoukoliv lítost. Cítil pouze hrůzu... v jeho vnitru byl dosud pračlověk, který tam dřepěl a radoval se.

„Jste si jist, že to byla... myslím, že někdy i náhoda může vypadat jako...“

„Je mi líto, ale nebyla to náhoda.“

„Nechal vzkaz?“

(napsal něco o mně?)

„Oblékl se do spodního prádla své ženy, zašel do kuchyně, spustil drtič odpadků a strčil do něj ruku.“

„Ach... panebože.“ Andy se ztěžka posadil. Kdyby nebyl stál těsně vedle židle, jistě by se byl svalil na zem. Podlomily se pod ním nohy. Pohlédl na kapitána Hollistera s hrůzou ve vypoulených očích.

„Neměl jste s tím nic společného, Andy, že ne?“ zeptal se kapitán. „Nepřimáčkł jste ho do toho, že ne?“

„Ne,“ odpověděl Andy. „I kdybych to ještě uměl, proč bych to dělal?“

„Třeba proto, že vás chtěl poslat na Havajské ostrovy,“ nadhodil kapitán. „Třeba jste nechtěl odejít na Maui, když je vaše dcera tady. Třeba jste nás všechny vodil za nos, Andy.“

Třebaže se tomuto kapitánovi podařilo vyškrábat až na samotný vrchol pyramidy pravdy, Andy pocítil, že mu tlak v hrudníku povolil. Kdyby si kapitán opravdu myslel, že Pynchota přimáčkł, tento rozhovor by se nekonal. Ne, ne, toto byla jen běžná procedura. Pravděpodobně měli v rukou všechno, co jim umožnilo klasifikovat Pynchotův čin jako sebevraždu, a nebylo nutno hledat žádné vražedné podněty. Neříká se snad, že mezi všemi profesemi nejvíc sebevražď páchají právě psychiatři?

„Kdepak, to vůbec není pravda,“ bránil se Andy. Znělo to polekaně, zmateně, jako by mu bylo do pláče. „Já jsem na Havaj chtěl jet. A také jsem mu to řekl. Myslím, že právě proto se rozhodl pro další testy, neboť jsem tam chtěl jet. Myslím, že si mě kvůli něčemu oblíbil. Ale já s tím... co se mu přihodilo, opravdu nemám nic společného.“

Kapitán na něj zamyšleně pohlédl. Jejich pohledy se na okamžik střetly a tehdy Andy sklopil zrak.

„Dobrá,“ pravil kapitán, „věřím vám, Andy. Herm Pynchot byl v poslední době pod značným tlakem. Jak se zdá, tento tlak je součástí života, který tady žijeme. Bohužel. A k tomu všemu ještě ten jeho utajovaný transvestitismus. Jeho žena to jistě ponese ztěžka, velmi ztěžka. Ale život jde dál. My se musíme starat o své věci, že Andy?“ Andy pocítil, jak ho oči toho člověka probodávají. „Ano, starejme se vždy o své věci. Ty jsou totiž nejdůležitější.“

„Ovšem,“ přisvědčil Andy bez zájmu.

Rozhostilo se tíživé ticho. Po chvíli se Andy odvážil zvednout zrak v očekávání, že uvidí, jak ho kapitán pozoruje. Ale kapitán zíral ven na trávník a na olše a jeho tvář se zdála být skleslá, zmatená, stará. Byla

to tvář člověka, který byl myšlenkami jinde, možná v nějakých šťastnějších dobách. Teď si všiml, že se Andy na něj dívá, a po tváři mu proběhla nevelká vlna odporu. Potom to zmizelo. V tom okamžiku Andyho nitro vzplálo trpkou nenávistí. Proč asi se tento Hollister na něj dívá s odporem? Vidí před sebou sedět tlustého narkomana – nebo si to o něm aspoň myslí. Jenže – kdo k tomu dal příkaz? A co děláš s mou dcerou, ty starý lumpe?

„Inu,“ dal se kapitán opět do řeči. „Mám milou povinnost vám oznámit, že odjedete na Maui, Andy. Každé zlo je k něčemu dobré, že? Už jsem vám začal vyřizovat papíry.“

„Ale ... poslyšte, snad si opravdu nemyslíte, že mám něco společného s tím, co se stalo doktorovi Pynchotovi?“

„Ne, ovšem že ne.“ Opět se objevila ta drobná, mimovolná vlna hnusu. V této chvíli už Andy pocítil chorobné zadostiučinění, když si představil, že asi takhle se cítil černoch věrně sloužící nepřijemnému bělochovi. Ale do toho zadostiučinění se vkrádala ta alarmující věta Už jsem začal vyřizovat papíry.

„To jsem rád, že si to nemyslíte. Chudák doktor Pynchot.“ V této chvíli jistě vypadal deprimovaně, a tak nečekaně dodal: „Kdy pojedu?“

„Hned, jak to bude možné. Nejpozději koncem příštího týdne.“

Za devět dní. Andy se cítil, jako kdyby ho udeřili heverem do žaludku.

„Těšilo mě, že jsme si pohovořili, Andy. Škoda, že jsme se setkali za tak smutných okolností.“

Kapitán natáhl ruku, aby zapnul interkom, když si Andy uvědomil, že mu to nesmí dovolit. Ve svém apartmánu s kamerami a štěnicemi nemohl dělat nic. Ale jestli je tento člověk opravdu zdejší největší zvíře, jeho kancelář je jistě nepropustná: musí mít nějaký prostor bez štěnic a bez kamer. Jistě, může mít vlastní odposlouchávací zařízení, ale ...

„Dejte tu ruku dolů, kapitáne,“ pravil Andy a přimáčknu.

Kapitán zaváhal. Stáhl ruku a položil ji vedle druhé, na knihu hlášení. S výrazem prchavé vzpomínky pohlédl ven na trávník.

„Nahráváte si tady záznamy ze schůzek?“

„Nikoliv,“ odpověděl kapitán přímo. „Původně jsem tady měl na hlas reagující a samozapínací UHER 5000 – tentýž typ, kvůli kterému se dostal do průseru Nixon – ale před čtrnácti dny jsem se ho zbavil.“

„Proč?“

„Poněvadž to vypadalo, že přijdu o místo.“

„Proč jste si myslel, že přijdete o místo?“

Velmi rychle, téměř ukřivděně, kapitán odpověděl: „Neměl jsem žádné výsledky. Žádné výsledky. Vůbec žádné výsledky. Finanční prostředky musí přinášet výsledky. Je nutno vyměnit vedení. Žádné pásky. Žádný skandál.“

Andy se pokusil o tom přemýšlet. Naznačuje to směr, kterým by se mohl dát? Nedokázal to odhadnout a času bylo málo. Cítil se jako nejpomalejší a nejnechápatější dítě během velikonoční soutěže o to, kdo odnese na lžici nejdál vajíčko, aniž by ho rozbil. Rozhodl se pokračovat ještě chvíli tímto směrem.

„Proč jste neměl žádné výsledky?“

„McGeemu nezůstalo nic z jeho schopnosti mentální dominance. Je permanentně vybitý. Všichni se na tom shodli. Jeho dcera už nechtěla podpalovat. Řekla, že o to nemá zájem. Říkalo se o mně, že jsem se upjal na P šestku. Dali mi poslední šanci.“ Ušklíbl se. „Teď už je to na dobré cestě. Říká to dokonce i Rainbird.“

Andy pokračoval v přimáčknutí a v oblasti čela pocítil slabou pulzující bolest. „Proč je to už na dobré cestě?“

„Ta malá zatím souhlasila se třemi testy. Hockstetter je v úplné extázi. Včera roztavila kus ocelového plechu. Za čtyři vteřiny se teplota zvýšila o dvacet tisíc Fahrenheitů. Aspoň to tvrdil Hockstetter.“

Šok z Pynchotovy smrti mu obnovil bolesti hlavy a způsobil, že hůře nacházel souvislosti mezi rozvířenými myšlenkami. Charlie opět podpalovala. Panebože, co jí za to dali? Nebo co jí za to slíbili?

Otevřel ústa, aby se na to zeptal, ale vtom zabzučel interkom. Andy se vypjal, a přimáčkkl mnohem silněji, než měl v úmyslu. V té chvíli vypoťřeboval na kapitána skoro všechno, co v něm ještě bylo. Kapitán se celý roztrásl, jako by ho byl zasáhl proud z porouchaného elektrického čajníku. Vyrázil ze sebe hluboký hrdelní zvuk a z tváře mu zmizela skoro všechna barva. Andyho bolest hlavy se skokem

zhoršila a on sám se dost zbytečně napomenul, aby se uklidnil. Kdyby ho v kanceláři tohoto chlapa klepla pepka, Charlie by tím ani trochu nepomohl.

„Nedělejte mi to,“ zaprosil kapitán. „Bolí...“

„Řekněte jim, ať vás deset minut nevyrušují,“ přikázal mu Andy. Ten černý kůň začal někde kopat do vrat stáje. Zachtělo se mu jít ven, zachtělo se mu svobodně si zaběhat. Andy cítil, jak mu po tváři stéká horký pot.

Interkom opět zabzučel. Kapitán se předklonil a stiskl tlačítko. Ve tváři zestárnul o patnáct let.

„Kapitáne, je tady poradce senátora Thompsona se statistikami, které jste si objednal pro projekt Skok.“

„Deset minut mi sem nikoho nepřepínejte,“ poslechl kapitán Andyho a ťukl do vypínače.

Andy seděl a pot se z něj jen tak lil. Zadrží je to? Nebo tuší nějaký podfuk? Teď už na tom nezáleží. Jak křičel Willy Loman, lesy už hoří. Krucinálfagot, proč si vzpomenu na Willyho Lomana? Už mu začíná přeskakovat. Ten černý kůň se nakonec dostane ven a docválá až sem. Skoro ho to rozesmálo.

„Charlie zase podpalovala?“

„Ano.“

„Jak se vám podařilo ji přemluvit?“

„Princip cukru a biče. To byl Rainbirdův nápad. Za první dva pokusy dostala vycházku. Teď si bude moci zajezdit na koni. Rainbird si myslí, že to vydrží na několik následujících týdnů. Hockstetter je úplně v extázi,“ zopakoval.

„Kdo je to Rainbird?“ zeptal se Andy a vůbec ho nenapadlo, že právě položil ze všech klíčových otázek tu nejklíčovější.

Kapitán hovořil asi pět minut, takřka výhradně v holých větách. Řekl Andymu, že Rainbird je špičkový agent – zabiják Dílny. Byl těžce raněn ve Vietnamu, přišel tam o oko (to je jistě ten jednooký pirát z mých snů, pomyslel si otupeně Andy). Řekl Andymu, že Rainbird vedl operaci Dílny v Tashmore Pond, kde nad Andym a Charlie sklapla klec. Vyprávěl mu, jak Rainbirda inspirovalo vypnutí proudu, a tak udělal první krok na cestě, která dovedla Charlie až k pokusům s podpalováním. Nakonec řekl Andymu, že Rainbirdovou osobní prémie za toto všechno má být Charliem život, až se struna lží nakonec sama přetrhne. Vyprávěl o tom bez jakýchkoliv emocí, ale s určitou naléhavostí. Potom zmlkl.

Andy naslouchal s narůstající zuřivostí a hrůzou. Když kapitán skončil, Andy se celý třásl. Myslel na Charlie. Ach, Charlie, moje malá Charlie.

Deset minut už skoro uplynulo a on se ještě musel dozvědět mnoho věcí. Oba seděli potichu snad čtyřicet sekund. Nezainteresovaný pozorovatel je mohl pokládat za staré kumpány, kteří nepotřebují k dorozumění mnoho řeči. Andyho mysl pracovala s větrem o závod.

„Kapitáne Hollistere,“ promluvil konečně.

„Prosím?“

„Kdy bude mít Pynchot pohřeb?“

„Pozítí.“

„Půjdeme tam. Vy a já. Rozumíte?“

„Ano, rozumím. Půjdeme na Pynchotův pohřeb.“

„Požádal jsem vás o to. Nervově jsem se zhroutil a rozplakal jsem se, když jsem se doslechl, že je po smrti.“

„Jasně, složil jste se a rozplakal se.“

„Velmi mě to rozrušilo.“

„Ovšem.“

„Pojedeme vaším soukromým vozem, jen my dva. Před námi a za námi mohou být lidé z Dílny v autech nebo na motocyklech, jak bývá zvykem při podobných příležitostech, ale my dva budeme sami.

Rozumíte?“

„Ano, ovšem. Docela jasné. Jen my dva. Jen vy a já.“

„A budeme spolu hovořit o něčem důležitém. I tomu rozumíte?“

„Ovšem, budeme hovořit o něčem důležitém.“

„Máte v autě odposlouchávací zařízení?“

„Ne, nic takového.“

Andy opět začal přimáčkávat v sérii lehkých přírazů. Po každém přimáčknutí kapitán sebou poněkud trhnul a Andy věděl, že podstupuje mimořádné riziko, že spustí echo, ale už se to nedalo vrátit.

„Budeme hovořit o tom, kde držíte Charlie. Dále budeme hovořit o tom, jak ve zmatku opustit tento areál, aniž by se zamkly všechny dveře, jak tomu bylo tehdy, když nešel proud. Budeme hovořit o tom, jak Charlie a já odtud odejdeme. Rozumíte?“

„Nemůžete počítat s tím, že utečete,“ pravil kapitán nenávisným, dětinským hlasem. „To ve scénáři není.“

„Teď už je“ pravil Andy a znovu přimáčkl.

„Auuuu!“ zavyl kapitán.

„Už tomu rozumíte?“

„Ano, rozumím tomu. Nedělejte to, ne, prosím vás, už to nedělejte, strašně to bolí!“

„Bude se Hockstetter ptát, proč jdu na pohřeb?“

„Ne. Hockstetter je docela zaujat tím děvčetem. V těchto dnech nemyslí na nic jiného.“

„Tak dobře.“ Ale vůbec to nebylo dobře. Byla to katastrofa. „Poslední věc, kapitáne Hollistere. Zapomeňte na tento náš malý rozhovor.“

„Ano, zapomenu na něj.“

Černý kůň byl konečně na svobodě. Začínal cválat. Vezměte mě odtud pryč, pomyslel si Andy nejasně. Vezměte mě odtud pryč. Ten kůň už je na svobodě a lesy hoří. Bolení hlavy se proměnilo v cyklickou dunivou nevolnost.

„Všechno, co jsem vám řekl, pokládejte za vlastní nápady.“

„Dobrá.“

Andy si všiml na kapitánově stole balíčku papírových kapesníků. Jeden si vzal a lehce si jím začal utírat oči. Neplakal, ale bolest hlavy mu vehnala slzy do očí, a to bylo dobře.

„Teď jsem připraven odejít,“ oznámil kapitánovi.

Přestal přimáčkávat. Kapitán s tupým výrazem opět hleděl na olše za oknem. Kousek po kousku se mu do tváře vracel život, až nakonec se obrátil k Andyemu, který slzel a smrkal. Nemusel ani nic předstírat.

„Jak se cítíte, Andy?“

„Už je to trochu lepší,“ odpověděl Andy. „Ale... víte... dozvědět se něco takového...“

„Jistě, chápu, že vás to velmi rozrušilo,“ konstatoval Kapitán. „Nedáte si kapku kávy nebo něčeho?“

„Ne, díky. Prosím vás, rád bych se vrátil do svého apartmánu.“

„Jistě. Doprovodím vás.“

„Díky.“

-22-

Ti dva muži, kteří Andyho dovedli do kapitánovy kanceláře, na něj zírali s pochybnostmi a podezřením – papírový kapesník, zarudlé, usazené oči, otcovské gesto kapitánovy ruky, kterou ho objímal kolem ramenou. Skoro tentýž výraz měla v očích i kapitánova sekretářka.

„Sesypal se, když se dozvěděl, že Pynchot to už má za sebou,“ oznámil jim potichu kapitán. „Myslím, že bych měl zařídit, abyste mohl jet se mnou na Hermanův pohřeb. Nechtěl byste, Andy?“

„Ano,“ souhlasil Andy zdráhavě. „Díky, docela rád bych se šel s ním rozloučit. Chudák doktor Pynchot.“ A najednou se pustil opravdu do pláče. Ti dva ho vedli kolem zaraženého poradce senátora Thompsona, který tady v rozpacích čekal a v rukou držel několik modrých pořadačů. Plačícího Andyho vyvedli ven, každý z těch chlapů ho svíral rukou za jeden loket. Oba měli ve tvářích výraz odporu, velmi podobný tomu kapitánovu – odporu vůči tomuto rozbředlému narkomanovi, který se docela přestal ovládat a ztratil jakoukoliv soudnost, když prolévá slzy kvůli člověku, který ho fakticky držel v potupném zajetí.

Andyho slzy ale byly upřímné. Plakal však kvůli Charlie.

-23-

Jezdílal s ní John, ale ve snech jezdila Charlie sama. Hlavní čeledín Peter Drabble jí vyhledal malé, elegantní anglické sedlo, ale ve snu byl kůň vždy neosedlaný. Jezdili s Johnem po jezdeckých stezkách, které se křížovaly s cestami, vedoucími přes trávníky kolem Dílny, protínali nevelký sosnový háj a

objížděli rybník pomalu, drobným klusem, ale ve snu jezdila na Nekromancerovi přes opravdový les, a to čím dál rychleji. V té rychlosti se hnali podivnými průseky, světlo pod spletenými větvemi bylo nazelenalé. Vlasy jí vlály ve větru.

Cítila, jak Nekromancerovi hrají pod hedvábnou srstí všechny svaly, zatímco ona na něm seděla, rukama se přidržovala hlavy a šeptala mu do ucha, že chce jet rychleji... rychleji... ještě rychleji.

Nekromancer jí odpovídal. Pod jeho kopyty to jen dunělo. Cesta přes hustý zelený les vytvářela tunel a odněkud zpoza jejích zad přicházelo slabé praskání a

(lesy hoří)

jemný závoj kouře. Byl to oheň, oheň, který ona zapálila, ale necítila vinu, jen radost. Mohli odtud odcválat. Nekromancer mohl jet kamkoliv, mohl dělat cokoliv. Mohl z lesního tunelu i utéct. Před sebou tušila jasné světlo.

„Rychleji. Ještě rychleji.“

Radost. Volnost. Nedokázala by říct, kde končí její stehna a kde začíná Nekromancerův hřbet. Byli spojeni v jedno tělo, jednu duši, jako kovy, které vlastní energií svařila, když ji ti druzí testovali. Vpředu před nimi se nacházel spadlý strom, polámané bílé dřevo, jako pyramida spletená z kostí. Zdivočelá bláznivou radostí lehce stiskla Nekromancerovy slabiny bosýma patama.

Odrazili se od země a okamžik letěli vzduchem. Zaklonila hlavu, rukama svírala koňskou hřívu a vykřikla – ne strachem, ale prostě proto, že by ji to roztrhlo, kdyby nevykřikla, kdyby to držela v sobě. Jsem svobodná, svobodná, svobodná... Nekromancere, já tě miluju.

Bez těžkostí přeskočili přes vyvrácený strom, ale zápach kouře se teď stal ostřejším a zřetelnějším – za jejich zády zazněl ohlušující zvuk a až tehdy, když se snesla spirála jisker, a krátce, jako kopřiva, ji popálila, dřív než zhasla, přišla na to, že je nahá. Nahá a

(ale lesy hoří)

svobodná a nespoutaná, volná – ona a Nekromancer běží za světlem. „Rychleji,“ šeptala. „Rychleji, prosím.“

Velký černý valach to přece jen dokázal a ještě víc zrychlil. V Charlieiných uších divoce vířil a burácel vítr. Nemohla popadnout dech, vzduch jí vnikal do hrdla otevřenými ústy. Slunce zářilo mezi starými stromy v zaprášených pásech jako stará měď.

A před nimi bylo světlo – konec lesa, otevřená krajina, přes níž s Nekromancerem poběží navždy. Za zády měli oheň, nenáviděný pach kouře a pocit strachu. Před sebou slunce a ona vedla Nekromancera směrem k moři, kde snad najde otce, a tam budou žít a vracet se se sítěmi plnými lesklých, zářivých ryb.

„Rychleji!“ křičela vítězoslavně. „Ach, Nekromancere, běž rychleji, běž rychleji, běž...“

A právě v tom okamžiku do nálevkovitě se zužujícího pruhu světla, tam, kde končily stromy, vkročila jakási silueta a zahradila světlo vlastním stínem, zablokovala jí cestu ven. Zpočátku, jako vždy v tomto snu, si myslela, že to je její otec, byla si jista, že to je její otec, a radost ji takřka zahubila, než se najednou změnila v opravdovou hrůzu.

Měla jen tolik času, aby si uvědomila, že ten člověk je příliš velký, příliš vysoký – a jaksi povědomý, hrozivě povědomý, dokonce už jeho silueta byla povědomá – dřív, než se Nekromancer vzepjal a vykřikl.

Můžou koně křičet? Ani jsem nevěděla, že koně můžou ...

Snažila se na něm udržet, ale stehna jí proklouzávala, zatímco on mával kopyty ve vzduchu, a už nekřičel, ale ržál, ale přece to byl výkřik, a další salvy ržání se ozývaly kdesi za ní, ach, panebože, pomyslela si, kdesi vzadu běží koně, vzadu jsou koně a lesy hoří...

Vpředu se tyčila ta silueta, zahrazující světlo, ten hrozivý stín. Teď se k ní blížil, ona ležela na zemi, upadla na stezku a Nekromancer se něžně dotýkal nozdrami jejího nahého břicha.

„Neubližuj mému koni!“ vykřikla na přibližující se siluetu, na vysněného otce, který nebyl jejím otcem. „Neubližuj koním, ach, prosím, neubližuj koním!“

Ale postava se blížila a snímala z ramene pušku a v té chvíli se probudila, někdy s výkřikem, někdy jen zalitá studeným potem. Věděla, že to byl ošklivý sen, ale nebyla schopna si vzpomenou na nic, jen na ten bláznivě radostný cval mladým lesem a na zápach ohně. Jen na to a na nic víc. A ještě pocítovala podivnou nevolnost ze zrady.

Až později, přes den ve stáji, dotkne se Nekromancera, nebo si opře tvář o jeho horkou šíji a pocítí hrůzu, kterou nedokáže pojmenovat.

Kapitola IX KONCOVKA

-1-

Tato místnost byla větší.

Ve skutečnosti to až do minulého týdne byla kaple Dílny, která však už svému účelu nesloužila. O rychlosti její přestavby bylo možno soudit už podle toho, jak rychle kapitán prosadil Hockstetterův požadavek. Nová kaple – nejen další zbytečná místnost, ale opravdová kaple – se stavěla na východním konci areálu. Předběžně se zbytek testů s Charlie McGeovou měl konat právě tady.

Obklady z napodobeniny dřeva a dřevěné lavice odstranili. Podlahu a stěny izolovali azbestem, který vypadal jako ocelová kožešina. Potom ji zakryli tlustými plechy z kalené oceli. Prostor hlavní lodi, v němž býval oltář, oddělili příčkou. Instalovali tam Hockstetterovy kontrolní přístroje a terminál počítače. Toto všechno udělali během jediného týdne. Práce začaly pouhé čtyři dny před tím, kdy Herman Pynchot takovým hrozným způsobem ukončil svůj život.

Ted', ve dvě hodiny odpoledne, jednoho z prvních říjnových dnů, se uprostřed dlouhé místnosti tyčila stěna ze škvárových kvádrů. Vlevo od ní se nacházela obrovská nádrž na vodu. V nádrži hluboké dva yardy se nacházely dva tisíce liber ledu. Před nádrží stála Charlie McGeová. V modré džínové šatové sukni a v bílé a černě pruhovaných podkolenkách vypadala jako ze škatulky. Plavé vlasy stažené nad ušima jí splývaly až na lopatky.

„V pořádku, Charlie,“ zazněl Hockstetterův hlas z interkomu. Jako všechno ostatní, i interkom byl instalován až na poslední chvíli a přenos zvuku byl nekvalitní a slabý. „Jsme připraveni, můžeš začít.“

Kamery zachycovaly všechno v barvě. Na těchto záběrech se malá, drobná dívčí hlava mírně sklání a několik vteřin se neděje vůbec nic. Na záběru vlevo dole jsou v rámečku číslice digitálního záznamu teploty. Náhle se číslice začínají měnit ze sedmdesátky na osmdesátku a potom na devadesátku. Potom skáčí tak rychle, až se mění v červenou čmouhu. Snímač elektrického teploměru je umístěn ve středu, mezi škvárovými kvádry stěny.

Dál film běží zpomaleně. Je to jediný způsob, jak zachytit celý průběh akce. Pro lidi, kteří ji sledovali průzory z olovnatého skla z pozorovatelný, se všechno odehrálo rychlostí výstřelu.

Při značném zpomalení se začíná ze stěny ze škvárových kvádrů kouřit. Malé částice malty a betonu líně odskakují jako zrnka kukuřice při výrobě popcornu. Potom je vidět, že malta, která držela tvárnice pohromadě, se začíná drolit ve směru ze středu k okrajům, a roztéká se jak horká melasa. Sprcha úlomků, potom se sypou celá mračna škváry a tvárnice horkem vybuchují. Digitální snímač teploty se zastavil na sedmi tisících stupňů. Ne však proto, že by teplota přestala stoupat, ale proto, že snímač už dál měřit nedokáže.

Kolem testovací místnosti, bývalé kaple, je rozmístěno osm mohutných, vysokovýkonných chladicích zařízení od firmy Kelvinator, která dovnitř vhánějí ledový vzduch. Všechna osm zařízení se uvedlo do činnosti, jakmile teplota všude v místnosti přesáhla pětadevadesát stupňů Fahrenheita, plus minus 5 stupňů. Charlie se podařilo přesně soustředit proud energie, který z ní prýštil, do jediného bodu, ale každý, kdo si už někdy spálil ruku na horkém držadle pánve ví, že i takzvané nevodivé předměty dokážou vést teplo, je-li tepla příliš.

Se všemi osmi průmyslovými chladicími zařízeními v provozu by teplota v místnosti byla minus patnáct stupňů. Přístroje však ukazují neustále se zvyšující teplotu, nejprve stovku, potom sto pět i sto sedm. Pot stékající po tvářích pozorovatelů však nemá na svědomí už jen vedro.

Ted' ani není potřeba mimořádného zpomalení, aby bylo zřetelně vidět, co se děje. Jedna věc je však jistá: ať už tvárnice praskají na povrchu nebo zevnitř, nikdo nemůže pochybovat, že ve skutečnosti hoří. Tyto tvárnice hoří stejně rychle jako noviny hozené do krbu. Učebnice fyziky nás už na základní škole učí, že hořet může cokoliv, je-li teplota dost vysoká. Jedna věc je však takovou informaci číst v učebnici, a něco docela jiného je vidět, jak hoří – modrým a žlutým plamenem – škvárová tvárnice.

V této chvíli všechno zatemní mohutný výbuch rozdrobených úlomků a celá stěna se rozpadá. Děvčátko

zpomaleně dělá vlevo v bok a chvíli na to se klidná hladina ledové vody v nádrži zavlní a voda začne vřít. A horko v místnosti, které kulminovalo při sto dvanácti stupních (což je polední teplota v Údolí smrti), třebaže je v provozu všech osm chladících zařízení, konečně začíná, klesat.

Zůstává už jen práce pro uklízečů četů.

-2-

INTERNÍ SDĚLENÍ

Odesílatel: Bradford Hyuck

Příjemce: Patrick Hockstetter

Datum: 2. října

Věc: Měření, poslední test Ch. McGeoové (č. 4)

Pate, viděl jsem ty filmy už čtyřikrát a stále ještě nemůžu uvěřit, jestli v tom nejsou nějaké triky. Dám ti jednu bezplatnou radu: až budeš jednat s užším výborem Senátu o dotacích na pokusy s Pšestkou a o obnově původních plánů, nezapomeň, že při předvádění si musíš nejen krýt záda, ale hlavně si poříd' pancíř na zadek, který ti ho uchrání, až tě do něj kopnou. Je to lidská přirozenost a těmhle ostrým hochům dá sakra moc práce, aby uvěřili, že je nechceš jen velkolepě podvést a napálit.

Teď ale k věci: Sestavy doručí zvláštní kurýr, tato noticka je předbílá o dvě-tři hodiny. Sestavy si můžeš v klidu přečíst, zatím ve stručnosti shrnuji naše poznatky. Závěr můžu vyjádřit jedinou větou: Jsme z ní na větví. Tentokrát byla napojena na tolik přístrojů jako kosmonaut letící do vesmíru. Tady je pár poznámek:

1. Krevní tlak je na osmileté dítě v normě. Objevila se jen jediná, sotva postřehnutelná nepravidelnost, když se sesunula ta stěna. To na ni působilo jak hirošimská bomba.
2. Abnormálně vysoké jsou hodnoty rytmu alfa, což zdůvodňujeme tím, že je u ní silně zaangażováno schéma obrazotvornosti. Můžeš, ale nemusíš souhlasit s Clapperem a se mnou, že křivky jsou poměrně pravidelné, což poukazuje na to, že si vypracovala jakousi zručnost v ovládnutí obrazotvornosti (to je Clapperova oblíbená a nevkusná fráze, nikoliv moje). Na základě toho lze soudit, že má všechno pod kontrolou a že se svou schopností umí zacházet velmi přesně. Praxe totiž vede k mistrovství. Ale třeba je to docela jinak.
3. Všechny metabolické hodnoty jsou v normálu. Nic neobvyklého ani nenormálního. Jako kdyby četla knihu, nebo psala slohovou úlohu. A přece vyprodukovala bodovou teplotu 30 000 stupňů, aspoň jak vy to tvrdíte. Podle mého mínění je nejvzrušující (a současně i nejvíc deprimující) informací Beal-Searlesův kalorimetrický test. Na hranicích bezkalorického spalování! Pro případ, žeš zapomněl, co tě naučili ve fyzice – ale to už je riziko povolání cvokaře – bych ti rád připomenul, že kalorie není nic než jednotka tepla, tedy množství tepla, potřebné na ohřátí jednoho gramu vody o jeden stupeň. Tedy o jeden stupeň Celsia, abych byl přesný. A to děvče během svého krátkého vystoupení spotřebovalo asi pětadvacet kalorií, tedy tolik, kolik člověk spotřebuje, když si šestkrát sedne, nebo dvakrát obejde dům. Jenže kaloriemi se měří teplo, chápeš? Teplo, a to, co ona produkuje, to teplo je. Nebo snad ne? Vzniká tedy to teplo v ní, nebo snad prochází skrze ni? Jestli platí ten druhý případ, kde potom to teplo vzniká? Když se ti podaří toto jediné vysvětlit, Nobelovku máš v kapse! Ale jedno ti můžu říct už teď: jestli je naše série testů limitovaná tak, jak říkáš, nikdy na to nepřijdeš. A na závěr: Jsi si jist, že chceš v těch testech pokračovat? Když tak o tom dítěti v poslední době přemýšlím, zmocňuje se mě neklid. Začínám přemýšlet o věcech, jako jsou pulzary a neutrino a černé díry a nevím, co ještě. Jedna věc je jistá. V našem vesmíru se nacházejí skryté síly, o nichž nevíme docela nic, a některé z nich jsme schopni pozorovat jen ze vzdálenosti miliónů světelných let, a můžeme být rádi, že je to tak. Když jsem si naposledy promítal ten film, začal jsem na to děvče myslet jako na trhlinu – nebo skulinu, chceš-li – v samotném tavícím kotli stvoření. Víím, že to zní blbě, ale cítím, že by moje dušička neměla pokoj, kdybych to nevyslovil. Ať mi bůh odpustí, že to říkám – mám přece sám tři malé dcery – ale mně osobně se uleví, až tu holku zneutralizujete.

Když dokáže v jednom bodě vytvořit teplotu 30 000 stupňů, co by se mohlo stát, kdyby se na to soustředila opravdu celou myslí?

Zdraví tě Brad

-3-

„Chci vidět tátu,“ prohlásila Charlie, když vstoupil Hockstetter. Zdála se být bledá a vyčerpaná. Převlékla se do staré noční košile a vlasy měla rozpuštěné.

„Charlie...“ začal Hockstetter, ale ať už chtěl říct cokoliv, ztratil nit. Hluboce na něj zapůsobila noticka Brada Hyucka a záznamy měření, o které se opíral. Skutečnost, že Brad věřil tomu, co napsal v posledních odstavcích, říkala hodně a dávala tušit ještě víc.

Hockstetter sám se vyplašil. V rámci přestavby kaple na testovací místnost schválil kapitán i instalaci několika chladících zařízení kolem Charlieina apartmánu – ne osmi, ale dvaceti. Zatím jich tady bylo jen šest, ale po čtvrtém testu se Hockstetter přestal starat, jestli je nainstalují nebo ne. Přemýšlel o tom, že mohli nainstalovat třeba dvě stovky těch čertovských krámů, a ani tak by její schopnosti neubrzdili. Tady už nešlo o to, jestli může nebo nemůže zabít sebe. Otázka teď zněla, jestli může nebo nemůže zničit celé ústředí Dílny – nebo celou východní Virginii – kdyby si to vzala do hlavy. Hockstetter byl přesvědčen, že kdyby se jí něčeho takového zachtělo, dokázala by to. A poslední zastávka na této trase logických úvah byla ještě děsivější: jediný, kdo ji dovede účinně držet na uzdě, je John Rainbird. A John Rainbird, jak je známo, je blázen.

„Chci vidět tátu,“ opakovala.

Její otec byl právě na pohřbu nebožtíka Hermana Pynchota. Jel tam s kapitánem, který o to požádal. Dokonce se zdálo, že i Pynchotova smrt, která opravdu nesouvisela s ničím, o co tady šlo, vrhá na Hockstetterovu mysl svůj hrozivý stín.

„Inu, možná, že by se to dalo zařídit,“ pravil Hockstetter opatrně, „kdybys nám předvedla trochu víc ...“

„Už jsem vám ukázala dost,“ přerušila ho. „Teď chci vidět tátu.“ Horní ret se jí roztřásl. V očích se jí zaleskly slzy.

„Ten, co tady uklízí,“ pravil Hockstetter, „ten Indián, říkal, žeš dnes po testování jsi odmítla jezdit na svém koníkoví. Zdálo se mi, že má o tebe starost.“

„To není můj koník,“ vykřikla Charlie ochraptěle. „Nic tady není moje. Nic, kromě táty a ... Chci... Chci ho vidět!“ Vyrasila ze sebe zlostný, plačtivý výkřik.

„Nerozčiluj se, Charlie.“ Hockstetter dostal poněkud strach. Oteplilo se tady opravdu, nebo se mu to jen zdálo? „Jen se ... nerozčiluj.“

Rainbird. To všechno je Rainbirdova práce. Aby to čert vzal!

„Poslyš, Charlie!“ Přátelsky se na ni usmíval, od ucha k uchu. „Jak by se ti líbilo jet na výlet do Seven Flags v Georgii? Je to nejsensačnější zábavní park na celém Jihu. Větší je snad jen Disneyworld. Pronajmeme celý park na jeden den jen pro tebe. Můžeš se povozit na čertově kole, projet se strašidelným zámekem, na kolotoči...“

„Já o žádný zábavní park nestojím. Já chci jen vidět svého tátu. A já ho uvidím! Doufám, že mě posloucháte. Uvidím ho!“

Opravdu tady bylo tepleji.

„Potíte se,“ dodala Charlie.

Pomyslel na stěnu z těch škvárových tvárníc, která se sesypala tak rychle, že plameny bylo možno vidět jen na zpomalených záběrech. Myslel na kovový podnos, jak se dvakrát převrátil kolem své osy, když letěl napříč místností, myslel na hořící kousky dřeva, rozsypané po podlaze. Jestli to takovou silou napálí do něj, zůstane z něj jen hromádka popela a ohořelých kostí dřív, než si vůbec uvědomí, co se s ním děje.

Ach, panebože...

„Charlie, tím, že se zlobíš, vůbec nic nedosáhne...“

„Ale dosáhnu,“ přerušila ho opět, nesnažíc se nic zakrývat. „Dosáhnu. A já se zlobím na vás, doktore. Opravdu se na vás zlobím.“

„Charlie, prosím tě ...“

„Chci ho vidět, a basta,“ opakovala. „A teď laskavě běžte pryč. Řekněte jim, že chci vidět tátu, a potom mě můžou testovat dál, jestli chtějí. Už je mi to jedno. Ale jestli ho nebudu moct vidět, udělám něco jiného. Řekněte jim to.“

Hockstetter se vzdálil. Cítil, že měl ještě něco říct, něco, co by podepřelo jeho otřesenou důstojnost, něco, co by aspoň trochu odstranilo jeho strach
(potíte se)

viděla mu na tváři, že se bojí, ale zatím se nic nestalo. Zatím... Vzdálil se, ale ocelové dveře, které jej od ní oddělovaly, neodstranily jeho strach, ani zlost na Johna Rainbirda. Protože Rainbird to správně tušil, ale nic neřekl. A až toho Indiána obviní, ten se bude jen chladně usmívat a zeptá se: Kdo je tady koneckonců jejím psychiatrem?

Testy u ní oslabily komplex strachu z podpalování a ona se teď stala podobnou hliněné hrázi, která na mnoha místech prosakuje. Testy jí prakticky pomohly procvičit si a do detailů vybrousit své primitivní schopnosti, které se tak změnilly na něco, co jejich majitelka umí používat s vražednou dokonalostí, s jakou cirkusový umělec používá těžký nůž.

Testy byly i dokonalou praktickou lekcí. Ukázaly jí bez jakékoliv pochybnosti, kdo je tady pánem. Charlena Roberta McGeeová.

-4-

Když Hockstetter zmizel, Charlie se vrhla na gauč, zakryla si rukama tvář a pustila se do pláče. Zalévaly ji vlny docela protikladných pocitů – viny, hrůzy, rozhořčení, dokonce i jakási zlá radost. Ale nejmohutnějším pocitem byl strach. Když přistoupila na testy, okolnosti se změnilly. Bála se, že se změnilly navždy. A tak teď otce nejen chtěla vidět. Teď ho i potřebovala. Potřebovala ho, aby jí poradil, jak dál.

Zpočátku dostávala odměny – mohla se jít procházet venku s Johnem, mohla se starat o Nekromancera, později na něm mohla i jezdit. Měla ráda Johna a měla ráda Nekromancera. Kdyby jen ten hlupák věděl, jak hluboce ji ranil, když řekl, že Nekromancer je její. Charlie si uvědomovala, že nikdy její nebude. Ten velký valach jí patřil jen v těch ošklivých, z větší části zapomenutých snech. Ale teď... teď... odměnou se začaly stávat samotné testy, možnost použít svou sílu, a pocit toho, jak ta síle roste. Byla to hrozná hra, ale nedalo se v ní přestat. A potom pocítila, že je stále ještě na samém začátku. Byla jako batole, které se právě začalo učit chodit.

Potřebovala otce, potřebovala ho, aby jí řekl, co je správné a co nikoliv. Jestli má pokračovat, nebo to navždy zastavit. Jestli...

„Jestli to ještě budu umět zastavit,“ zašeptala si do dlaně.

To bylo z toho všeho to nejhroznější. Že si už ani nemohla být jista, jestli to bude umět zastavit. A jestli ne, co to bude znamenat? Ach, co to jen bude znamenat?

Znovu se rozplakala. Dosud nikdy se necítila tak strašně osamělá.

-5-

Pohřeb nebylo nic příjemného.

Andy si myslel, že bude fit: bolest hlavy pominula a pohřeb byl vlastně jen záminkou, jak zařídit, aby byl s kapitánem o samotě. Třebaže Pynchot ke konci života projevoval trochu méně nenávisti, Andymu k srdci nikdy nepřiřostl. Pynchotova špatně skrývaná arogance a vůbec neskrývaná nadutost z toho, jak vysoko ční nad ostatními lidskými bytostmi – to a Andyho starost o Charlie způsobovalo, že Andy pocíťoval jen pramalou vinu za to, že jeho přimáčknutí vedlo k tomuto efektu. K efektu, který toho člověka nakonec zničil.

Echo se mu nechtě podařilo vyvolat už i dříve, ale vždy měl příležitost věci znovu uspořádat. Přišel na to v době, kdy byli s Charlie na útěku do New Yorku. Vypadalo to, jako by v závitech skoro každého lidského mozku byly hluboko usazeny a zapomenuty obavy a pocity viny, sebevražedné, schizofrenické a paranoidní – někdy dokonce vražedné myšlenky. Přimáčknutí způsobilo stav mimořádné sugestibility, a jestliže nějaká sugesce směřovala na jednu z těch temných a tajemných stezek, stala se ničivou. Jednu ženu v domácnosti, která se zúčastnila na programu Pryč s obezitou, začala postihovat hrozivá selhání paměti. Jeden z těch nevybojných úředníků se přiznal k morbidnímu nutkání donést si z práce domů služební revolver a zahrát si s ním ruskou ruletu. Toto nutkání se mu v mysli asociovalo s povídkou Edgara Allana Poea William Wilson, kterou četl ještě kdysi na střední škole. V obou případech byl Andy schopen echo ještě zastavit dřív, než nabralo otáčky a změnilo se v smrtonosný odraz. V případě tichého, světlolvasého bankovního úředníka třetí třídy stačilo malé přimáčknutí a sugesce, že nikdy nečetl Poeovu povídku. Zkrat, nebo co to bylo, se zrušil. Ale v Pynchotově případě už neměl příležitost echo zastavit.

Cestou na pohřeb, za studeného, prudkého podzimního deště, kapitán nesoustředěně vyprávěl o Pynchotově sebevraždě. Zdálo se, že se pokouší s tím vyrovnat. Říkal, že si neumí představit, jak může někdo strčit ruku někam, kde se najednou začnou mlít nějaké nože. Ale Pynchot to přece udělal. Nějak to přece jen udělal. Už toto bylo pro Andyho nepříjemným začátkem pohřbu.

Andy se s kapitánem zúčastnil jen na pietním aktu u hrobu. Stáli v pozadí malé skupiny nebožtíkových nejbližších příbuzných a přátel, shromážděných pod černými květy deštníků. Andy přišel na to, že jedna věc je argumentovat Pynchotovou arogancí, napoleonovskými ukázkami moci drobného človíčka, který byl se silami v koncích, jeho věčným protivným nervovým tikem, projevujícím se rozšklebenými grimasami, a něco docela jiného bylo vidět jeho popelavou bezvýraznou ženu v černých šatech, v černém klobouku se závojem, držící za ruce dva chlapce (mladší mohl být tak ve věku Charlie, ale oba vypadali docela duchem nepřítomni, jako by snad byli pod vlivem nějaké drogy), vidět tu ženu, která ví – určitě to ví – že všem těmto shromážděným příbuzným a přátelům je známo, jak její manžel odešel na onen svět oblečen v jejím prádle, s pravou rukou rozsekanou až po rameno, ostrouhanou jako živá tužka, dřež a kuchyňské skříňky kolem postříkané krví a kousky jeho vlastního masa.

Andymu se maně zvedl žaludek. Nahnul se dopředu, do studeného deště a bojoval... Hlas kněze se zvedal a klesal bez známky jakéhokoliv citu.

„Rád bych už šel,“ oslovil Andy kapitána. „Co kdybychom už šli?“

„Jistě, ovšem,“ souhlasil kapitán. I on byl bledý. Vypadal zestárlé a nezdravě. „Letos jsem měl pohřbů akorát tak dost. Víc už bych snad ani nesnesl.“

Nenápadně se oddělili od skupinky, postávající na umělém trávníku u hromady květin s hlavičkami ubitými prudkým deštěm, a u rakve spočívající na prknech nad jámou. Kráčeli spolu po klikaté, šterkem vysypané stezce, kde na konci pohřebního průvodu parkoval kapitánův úsporný chevrolet Vega. Kráčeli pod vrбами, z nichž tajuplně kapalo, a v jejichž korunách bylo slyšet tajemné šumění. V těsném závěsu za nimi bez ostychu kráčeli tři nebo čtyři agenti. Andy si pomyslel, že tak, jako on teď, se asi cítí i prezident Spojených států.

„Pro tu vdovu a pro ty kluky to musí být velmi nepříjemné,“ poznamenal kapitán. „Umíte si představit ten skandál?“

„Bude o ni... ehm, slušně postaráno?“

„Pokud se peněz týče, velmi slušně,“ pravil kapitán bez jakéhokoliv zabarvení hlasu. Už byli skoro u silnice. Andy viděl kapitánovu oranžovou vegu, zaparkovanou u krajnice. Dva tajní nastoupili bez okounění do biscayna před ní, druzí dva do plymouthu za ní. „Ale ty kluky sotva kdo odškodní. Všiml jste si jejich tváří?“

Andy neodpověděl. Až teď pocítil stín viny. Bylo to, jako by se mu ve vnitřnostech převracela zubatá čepel. Nepomohlo mu ani, že se omlouval svou vlastní zoufalou situací. Jediné, co teď mohl udělat, bylo představit si Charlieinu tvář... Charlie a tu temnou postavu za ní, jednookého piráta, který si říká John Rainbird a který si získal její důvěru, aby tak mohl urychlit příchod toho dne, kdy...

Seděli v autě a kapitán startoval. Biscayne vyrazil první, kapitán za ním. Na závěr se zařadil plymouth.

Andy pocítil náhlou, takřka děsivou jistotu, že schopnost přimáchnout ho zase opustila – takže jestliže to zkusí, nebude z toho nic. Je to jistě trest boží za výraz tváří těch dvou sirotek.

Jenže co mohl udělat jiného, než se o to aspoň pokusit?

„Trochu si promluvíme,“ řekl kapitánovi a přimáčk. Vyšlo to, ale současně se dostavila bolest hlavy – daň za to, že to dělá znovu tak brzy po posledním pokusu. „Nebude vám to překážet při řízení?“

Zdálo se, že se kapitán usadil pohodlněji. Levá ruka, která se pohla, aby zapnula blinkr, na okamžik zaváhala, ale potom pokračovala v pohybu. Vega, následující vedoucí vůz, hladce projela mezi dvěma vysokými kamennými pilíři na hlavní silnici.

„Ne, nemyslím, že by mi rozhovor mohl překážet při řízení,“ odpověděl kapitán.

Nacházeli se dvacet mil od areálu Dílny. Andy si všiml tachometru, když odtud odjížděli, i když dorazili ke hřbitovu. Většinou jeli po hlavní silnici 301. Byla to rychlá komunikace. Počítal s tím, že na to všechno nebude mít víc než pětadvacet minut. Za poslední dva dny už toho neměl moc k promýšlení. Měl pocit, že má všechno dobře zmapováno, ale zbývala jedna věc, kterou se naléhavě potřeboval dozvědět.

„Jak dlouho bude s vámi, podle vás a Rainbirda, Charlie spolupracovat, kapitáne Hollistere?“

„Moc dlouho ne,“ odpověděl kapitán. „Rainbird všechno navlékl velmi šikovně, takže za vaší nepřítomnosti je to jen on, kdo ji dokáže ovládat. Je to její náhradní otec.“ Tichým, takřka zpěvavým hlasem dodal: „Je jejím otcem, když její otec tady není.“

„A až Charlie přestane podpalovat, tak ji zabije?“

„Ne hned. Rainbird si ji na to poněkud připraví.“ Kapitán blinkrem signalizoval, že odbočuje na třístajedničku. „Bude předstírat, že jsme na všechno přišli. To jest na to, že spolu pečou. Že jí radil, jak by si měla vyřešit svoje problémy. Že vám nosil zprávy.“

Umlkl, ale Andymu nebylo víc třeba. Pociťoval nevolnost. Asi si oba vzájemně gratulovali k tomu, jak snadno se jim podařilo podvést malé děcko, získat si jeho náklonnost tam, kde nemá oporu nikoho z blízkých, a potom, až už měli jeho důvěru, orientovat ho na své vlastní cíle. Když už na ni nebude účinkovat nic jiného, řeknou jí, že její jediný přítel, uklízeč John, může přijít o místo a snad může být dokonce i obviněn z vyobrazení státního tajemství za to, že si dovolil být jejím přítelem. Charlie si z toho udělá závěr sama, a podělí se s nimi o všechno, co umí. Její spolupráce bude pokračovat.

Moc doufám, že se s tím parchantem co nejdřív potkám. Moc v to doufám.

Ale teď nebyl čas na to myslet, a jestli všechno klapne, jak si představuje, tak se s Rainbirdem nepotká nikdy.

„Podle plánu mám ode dneška za týden odjet na Havaj,“ přerušil mlčení Andy.

„To sedí.“

„Jak mám cestovat?“

„Armádním dopravním letadlem.“

„Kdo vám to zařídil?“

„Puck,“ odpověděl kapitán bez zaváhání.

„Kdo je to Puck, kapitáne Hollistere?“

„Major Victor Puckeridge,“ odpověděl kapitán, „z Andrewsů.“

„Z vojenské letecké základny v Andrewsů?“

„Ano, odtud.“

„Je to váš přítel?“

„Hrajeme spolu golf.“ Kapitán se maličko usmál. „Ovládá bezvadné falše.“

To je výborná zpráva, pomyslel si Andy. V hlavě mu bušilo jak v bolavém zubu.

„Předpokládejme, že byste mu zatelefonoval dnes odpoledne, a řekl mu, že letadlo potřebujete už za tři dny?“

„Řekněme,“ pravil kapitán nejistě.

„Byl by to problém? Nebylo by s tím moc úřadování?“

„Kdepak,“ Kapitán viditelně ožil. „Puck ovládá skvělé falše i při úřadování.“ Opět se objevil ten úsměv, poněkud nepravidelný, a jak se zdá, nepříliš šťastný. „Ovládá skvělé falše. Neříkal jsem vám to už?“

„Ano, řekl jste mi to.“

„Ach, panebože.“

Auto pravidelně předlo, poctivě dodržovalo povolenou pětapadesátku. Déšť poněkud ustal a změnil se v husté mrholení. Stěrače klapaly jak hodinky.

„Zavoláte mu dnes odpoledne, kapitáne. Hned, jak se vrátíme.“

„Zavolám Puckovi, jistě. Právě mě napadlo, že bych to mohl udělat.“

„Řeknete mu, že poletím už ve středu.“

Měl na zotavení čtyři dny. To nebylo moc. Tři týdny by byly lepší, ale věci rychle spěly k rozuzlení. Blížil se konec. To byl fakt, který Andy akceptoval, protože neměl jinou možnost. Nemůže a nesmí nechat Charlie v rukou toho netvora Rainbirda ani o minutu déle, než je nevyhnutné.

„Středa místo soboty.“

„Tak jest. A ještě řeknete Puckovi, že poletíte se mnou.“

„Já? S vámi? To nemůžu ...“

Andy trochu přidal. Bolelo ho to, ale musel přimáčknout víc. Kapitán sebou trhl. Auto na okamžik vybočilo z dráhy, a Andy si uvědomil, že v této chvíli nasadil do hlavy tohoto člověka echo.

„Tak dobře. Poletím s vámi. Poletím tedy s vámi.“

„Prima,“ zamumlal Andy. „A teď mi řekněte, jak je to s bezpečnostními opatřeními?“

„Nebudou tam žádná bezpečnostní opatření,“ odpověděl Kapitán. „Vás zneškodní thorazinem. A kromě toho jste přišel o schopnost mentální dominance. Vyhasla.“

„Inu ovšem,“ pravil Andy a lehce si rukou promasíroval čelo. „To znamená, že bych měl letět sám?“

„Ne,“ skočil mu do řeči kapitán. „Poletím s vámi.“

„Ano, a kromě nás dvou?“

„Ještě dva muži z Dílny. Částečně budou hrát roli stewardů, částečně budou dávat pozor na vás. Běžná praxe, jestli mi rozumíte. V rámci úsporných opatření.“

„Podle plánu s námi poletí jen dva tajní? Jste si tím jist?“

„Naprosto.“

„A samozřejmě posádka.“

„Ovšem.“

Andy se podíval z okna. Měli za sebou polovinu cesty. Teď přicházela rozhodující část, a jeho už bolela hlava tak hrozně, že se bál, že na něco zapomene. Jestli opravdu na něco zapomene, jeho domeček z karet se sesype.

Pomyslel však na Charlie a poněkud se vzchopil.

„Z Virginie na Havajské ostrovy je daleko, kapitáne Hollistere. Přistane letadlo někde, aby doplnilo pohonné hmoty?“

„Ano.“

„Víte kde?“

„Nevím,“ odpověděl kapitán tak klidně, až měl Andy chuť mu jednu vrazit.

„Až budete mluvit s ...“ Jak se jen jmenuje ten major? Zoufale tápal v unavené a bolavé mysli, ale podařilo se mu to jméno ulovit. „Až budete mluvit s Pučkem, zjistíte, kde bude mít letadlo mezipřistání.“

„Rozumím.“

„Uděláte to docela přirozeně. Jen tak, jakoby mimochodem.“

„Ano, zjistím, kde se budou doplňovat pohonné hmoty, a udělám to přirozeně, mezi řečí.“ Pohlédl na Andyho otupělým, zasněným pohledem, a Andy se sám sebe začal ptát, jestli to byl opravdu tento člověk, kdo vydal příkaz na zavraždění jeho ženy Vicky. Pociťl nutkání přikázat mu, aby sešlápl plynový pedál až k podlaze a dopravil je oba současně až na onen břeh. Jenže co Charlie? Co by si Charlie počala? připomenulo mu podvědomí. Musíš vydržet kvůli Charlie, povzbuzoval se. „Říkal jsem vám, jaké skvělé falše umí Puck?“ zeptal se kapitán mile.

„Ano, říkal jste mi o tom.“ Přemýšlej! rozkazoval si Andy. Přemýšlej, doprdele! Jistě přistanou někde v oblasti Chicaga, nebo spíš blíže k Los Angeles. Ale určitě ne na nějakém rušném civilním letišti, jako je O'Hara nebo losangeleské mezinárodní. Letadlo bude jistě tankovat na nějaké vojenské základně. Toto samo o sobě by nebylo problematickou částí Andyho plánu – jedna z mála věcí, která není problémem – jestli to bude vědět předem.

„Vyrazíme ve tři odpoledne,“ sdělil Kapitánovi.

„Jasně, ve tři.“

„Zařídíte, aby John Rainbird byl někde jinde!“

„Mám ho poslat pryč?“ zeptal se kapitán s nadějí v hlase a Andyho zamrazilo. Uvědomil si, že kapitán se Rainbirda bojí. Hrozně se ho bojí.

„Ano. Nezáleží na tom, kam.“

„Třeba do San Diega?“

„Třeba.“

Tak teď. Poslední kolo. Teď to musí udělat. Před nimi blikalo zelené světlo, označující výjezd k Longmontu. Andy sáhl do kapsy kalhot a vyndal odtud kousek papíru. Chvilí ho jen držel na kolenou, mezi palcem a ukazováčkem.

„Řeknete těm dvěma chlápkům z Dílny, co s námi poletí na Havajské ostrovy, že se k nám připojí až na základně,“ řekl. „Připojí se k nám až v Andrews. Vy a já pojedeme do Andrews sami dva, tak jak teď.“

„Rozumím.“

Andy se zhluboka nadechl. „A poletí s námi i moje dcera.“

„Ona?“ Kapitán poprvé projevil opravdové vzrušení. „Ta? Vždyť ona je nebezpečná! Ona nemůže... to nejde...“

„Nebyla nebezpečná, dokud si s ní nezačali zahrávat vaši lidé,“ odsekl Andy drsně. „Teď poletí s námi, a vy mi už nebudete víc odporovat. Rozumíte?“

Tentokrát auto vyjelo ze stopy ztatečněji a kapitán zakvílel bolestí. „Už vám nebudu odporovat. Bolí to. Strašně to bolí.“

Ale ne tak jako mě..

Andymu se zdálo, jako by jeho hlas přicházel odněkud zdaleka, procházel krví nasáklou bolestí, která se mu čím dál pevněji stahovala kolem jeho mozku. „Toto jí odevzdáte,“ přikázal Andy kapitánovi a odevzdal složený lístek. „Odevzdáte jí to ještě dnes, ale uděláte to nenápadně, aby si nikdo ničeho nevšiml.“

Kapitán vsunul lístek do vnitřní kapsy saka. Byli teď už blízko hlavního stanu Dílny. Vlevo se táhl elektrinou nabitý ostnatý drát. Do očí svítily výstražné nápisy.

„Zopakujte mi v hlavních bodech, co máte udělat,“ přikázal mu Andy.

Kapitán hovořil rychle a přesně, hlasem muže, který byl od útlého mládí na vojenské akademii trénován v opakování příkazů.

„Zařídím změnu termínu vaší cesty na Havajské ostrovy vojenským dopravním letadlem ze soboty na středu. Poletím s vámi. Doprovázet nás bude vaše dcera. Dva agenti Dílny, kteří nás budou rovněž doprovázet, se k nám připojí až v Andrews. Vyzvím od Pucka, kde bude letadlo doplňovat pohonné hmoty. Udělám to nenápadně, když budu zařizovat změnu termínu letu. Převzal jsem zprávu, kterou odevzdám vaší dceři. Předám ji, jakmile ukončím rozhovor s Puckem, a sice způsobem, který nevyvolá sebemenší podezření. Zařídím, aby John Rainbird byl ve středu v San Diegu. Doufám, že se to utají.“

„Také doufám,“ připojil se Andy, „moc v to doufám.“ Opřel se o sedadlo a zavřel oči. Myslí mu bezcílne putovala směs úlomků minulosti a přítomnosti, jako kusy slámy, hnané silným větrem. Je reálná šance, že se to všechno podaří, nebo oběma právě předplatil smrt? Ti druzí vědí, co Charlie dokáže. Mají vlastní zkušenosti. Jestli to dopadne špatně, skončí svůj výlet v zavazadlovém prostoru dotyčného letadla. Ve dvou bednách.

Kapitán zastavil u vratnice, stáhl okénko a podal ven plastikovou kartičku, kterou službukonající strážný strčil do štěrbin terminálu.

„Pokračujte, kapitáne,“ pravil.

Auto se znovu rozjelo.

„Ještě jednu věc, kapitáne. Poslední. Na všechno toto zapomenete. Budete dělat všechno, o čem jsme hovořili, úplně spontánně. Nebudete o tom s nikým hovořit.“

„Rozumím.“

Andy přikývl. Nerozuměl tomu, ale asi to udělá. Riziko, že vyvolal echo, bylo neobyčejně velké, protože byl přinucen přimáčkout kapitána velmi silně, a rovněž proto, že pokyny, které kapitánovi dal, byly v příkrém rozporu s kapitánovými původními záměry. Kapitán mohl všechno zachránit postavením, které tady má. Ale nemusel. Teď však byl Andy příliš unaven na to, aby se tomuto problému věnoval víc.

Sotva vystoupil z auta. Kapitán ho uchopil v podpaží, aby nespádl. Mlhavě si uvědomil, že chladné podzimní počasí mu dělá dobře, proto mu vystavil tvář.

Ti dva muži z biscayna na něj zírali s lhostejným odporem. Jedním z nich byl Don Jules. Jules měl na sobě modré tričko s nápisem OLYMPIJSKÝ TÝM SPOJENÝCH STÁTŮ V CHLASTU.

Jen si toho feťáka pořádně prohlídní, pomyslel si Andy nejistě. Měl opět blízko k slzám a dech se mu zasekával v krku. Jen si ho pořádně prohlídní, protože jestli teď ten tlustý narkoman uteče, utopí všechnu tu zdejší havěť na lžičce vody.

„Tak, jsme doma,“ zamručel kapitán a s blahosklonným, formálním zájmem ho objal kolem ramenou.

Ty si jen dělej svou práci, ohradil se Andy v duchu a seč mohl se bránit slzám. Nebude před nimi přece znovu plakat. Ty si jen dělej svou práci, ty hajzle.

-6-

Když se Andy, vědom si toho, co provedl, vrátil do svého apartmánu, vrhl se na postel a v mžiku usnul.

Celých příštích šest hodin ležel jako mrtvola. Mezitím nepatrnými trhlinkami prosakovala jeho krev do mozku a část mozkových buněk odumírala.

Probudil se v deset večer. Bolest hlavy byla dosud nesnesitelná. Zvedl ruce k tváři. Necitlivá místa – jedno pod levým okem, jedno na lícní kosti a jedno pod spánkem, byla na svém místě. Jen se zvětšila.

Už nemůžu dál přimačkávat, nebo se zabiju, napadlo ho, a věděl že má pravdu. Ale věděl i to, že chce vydržet – bude-li moci – aspoň tak dlouho, dokud nedostane svou šanci Charlie. Do té doby musí nějak vydržet.

Vešel do koupelny a vypil sklenici vody. Potom si opět lehl a po delším převalování se mu podařilo usnout. Jeho poslední myšlenkou před usnutím bylo, že Charlie si už nejspíš přečetla jeho lístek.

-7-

Když se kapitán Hollister vrátil z pohřbu Hermana Pynchota, měl před sebou mimořádně nabitý program. Jen se posadil ve své kanceláři, už mu sekretářka přinesla interní sdělení, označené NALÉHAVÉ. Bylo od Pata Hockstettera. Kapitán ji současně požádal, aby ho spojila s Victorem Puckeridgem. Znovu se posadil, aby si přečetl sdělení. Měl bych chodit častěji ven, pomyslel si. Nějak to okysličí mozkové buňky, nebo co. Na zpáteční cestě z pohřbu ho totiž napadlo, že nemá cenu držet tady Andyho McGeeho až do soboty. Úplně stačí, když tady bude do středy. Na Maui ho pošle už ve středu.

V té chvíli ho upoutalo Hockstetterovo sdělení.

Bylo tentokrát na míle vzdáleno Hockstetterovu obvyklému, chladnému a takřka barokně květnatému stylu. Naopak, připomínalo hysterickou, bombastickou prózu. Kapitán si skoro pobaveně pomyslel, že to dítě muselo Hockstettera těmi drobnostmi, které požadovalo, zasáhnout přímo do černého. Tvrdě zasáhnout.

Nějak se stalo, že ta malá Charlie se utvrdila ve svých požadavcích. Přišlo to dřív, než čekali, ale v podstatě to čekali. Jistě ani Rainbird nečekal, že to přijde tak brzy. Nechají to pár dní dozrát, a potom se uvidí... potom...

Šňůra myšlenek se mu přetrhla. V očích se mu objevil cizí, poněkud překvapený výraz. V duchu spatřil golfovou hůl, kovovou patku svištící shora dolů a její náraz plnou silou do míčku. Živě slyšel to hluboké, svištivé huuups.

A míček už letí, bělá se proti blankytné obloze. Ale je zahraný s falšem... s falšem....

Čelo se mu rozjasnilo. O čem to přemýšlí! Vždyť přece nemá ve zvyku ve službě snít o takových věcech. Přemýšlel přece o tom, že se Charlie zakopala na dosažených pozicích. Fajn. Není to nic, proč by se musela měnit koncepce. Nechají ji chvíli o samotě, třeba do konce víkendu, a potom nasadí Rainbirda. Aby Rainbirda dostala z kaše, zapálí ještě spoustu ohňů.

Ruka mu vklouzla do vnitřní kapsičky saka a nahmatala ten malý složený papírek. V duchu opět slyšel měkké zasvištění golfové hole. Zdálo se mu, jako by se ozvalo přímo tady, v jeho kanceláři. Ale tentokrát to nebylo huuups, tentokrát to znělo spíš jako sssssss. Skoro jako syčení nějakého hada. Bylo to odporné. Hady nikdy nesnášel. Už od nejútlejšího dětství.

S přemáháním vymetl z mysli všechny ty hlouposti o hadech a golfových holích. Ten pohřeb ho asi rozrušil víc, než bylo zdrávo.

Zabzučel interkom a sekretářka mu oznámila, že má na drátě Pucka. Kapitán zvedl sluchátko a po krátkém zdvořilostním úvodu se zeptal, jestli by nečinilo problémy, kdyby se rozhodli přesunout cestu na Maui ze soboty už na středu. Puck si to poznačil a pravil, že s tím žádný problém nebude.

„Třeba ve tři odpoledne?“

„Samo,“ potvrdil Puck. „Jen to už víckrát neměň, nebo budem v rejži. V dopravní špičce to začíná být horší než na dálnici.“

„Neboj se, teď už je to na sto procent,“ dušoval se kapitán. „A ještě něco: poletím i já. Ale nikde to zatím nerozšiřuj, jo?“

Puck se od srdce zasmál svým příjemným barytonem. „Trochu slunce, randy a sukýnek z trávy?“

„A proč ne?“ zeptal se kapitán. „Budu doprovázet cenný náklad. Stejně asi kvůli tomu budu muset jít před užší výbor Senátu. Přitom jsem od třiasedmdesátého neměl opravdovou dovolenou. A ke všemu mi ti zasraní Arabové i s tou jejich ropou poslední týden zkazili.“

„Neboj, nechám si to pro sebe,“ souhlasil žoviálně Puck. „Budeš tam mít kapku času na golf? Vím na

Maui nejmíň o dvou bezvadných hřištích.“

Kapitán se zamyslel. Upíral zrak na desku psacího stolu a jakoby skrz ni. Sluchátko se mu poněkud vzdálilo od ucha.

„Haló, kapitáne, seš tam ještě?“

V malé příjemné pracovně se teď potichu, nepochybně a zlověstně ozvalo: ssssssss...

„Doprdele, zdá se, že nás přerušili,“ zabrblal Puck. „Haló, kapi...“

„Ještě stále ovládáš ty skvělé falše, hochu?“ zeptal se kapitán.

Puck se zasmál. „Děláš si psinu? Krucinál, až umřu, pochovaj mě na golfovém hřišti. Řek bych, že jsem tě na minutku ztratil.“

„Jsem tady,“ odpověděl kapitán. „Pučku, jsou na Havaji hadi?“

Ted' zmlkl pro změnu Puck. „Cože?“ ozval se po chvíli.

„Jestli jsou tam hadi. Jedovatí hadi.“

„Já... kristepane... přísahám, že nevím. Ale můžu ti to zjistit, jestli je to důležitý...“ Puck se svým váhavým tónem snažil naznačit, že kapitán zaměstnává asi 15 000 špiónů, kteří jsou k takovému zjišťování povolanejší.

„Ne, nemusíš,“ pravil kapitán. Sluchátko měl teď opět pevně na uchu. „Jen tak nahlas přemýšlím. Asi stárnu.“

„Ty nezestárneš nikdy, kapitáne. Máš toho v sobě sakra moc z upíra.“

„Asi máš pravdu. Tak dík, ty starý brachu.“

„Nemáš zač. Přeju ti, že z toho blázince kapku vypadneš. Po tom posledním roku to nikdo nepotřebuje víc než ty.“ Měl na mysli, samozřejmě, Georgiu. O McGeeových nevěděl. To znamená, že z toho všeho ví sotva půlku, pomyslel si kapitán.

Chystal se už zavěsit, ale potom ještě dodal: „Jo, Pucku, kde vlastně má to letadlo mezipřistání? Nevíš to náhodou?“

„To se ví, že to vím,“ odpověděl Puck pohotově. „V Durbanu v Illinois. Nedaleko Chicaga.“

Kapitán mu poděkoval, rozloučil se a zavěsil. Prsty mu zajely do kapsičky a znovu se dotkly toho papírku. Očima spočinul na Hockstetterově sdělení. Vyplývalo z něj, že to děvče je pořádně rozrušeno. Nebylo by na škodu, kdyby za ním zašel a trochu ho ukonejšil.

Předklonil se a stlačil interkom.

„Slyším vás, kapitáne.“

„Jdu na chvíli dolů, zlatíčko,“ oznámil. „Vrátím se tak za půlhodinku.“

„Beru na vědomí.“

Vstal a opustil pracovnu. V té chvíli mu ruka zajela do vnitřní kapsičky a opět nahmatala ten lístek.

-8-

Čtvrthodinu po tom, co od ní odešel kapitán, ležela Charlie na posteli, a v ohromené mysli jí chaoticky vířily zmatené obavy. Doslova nevěděla, co si má o tom myslet.

Přišel sem ve čtvrt na pět, tedy před půl hodinou, a představil se jako kapitán Hollister („ale říkej mi, prosím, jen kapitáne, tak mi říkají všichni“). Měl laskavou, inteligentní tvář, která jí trochu připomínala ilustrace v knize Vítr ve vrbách. Byla to tvář, kterou už někde viděla, ale nebyla schopna ji zařadit, dokud jí kapitán maličko neosvěžil paměť. Byl to on, kdo ji po prvním testu přivedl do jejích pokojů, když ten chlapík v bílém plášti utekl a nechal otevřené dveře. Tehdy byla příliš dezorientovaná ze šoku, z pocitu viny a – ano, – i z povznášejícího pocitu úspěchu. Takže opravdu nebylo divu, že nebyla schopna jeho tvář zařadit. Asi by si ani nebyla všimla, kdyby ji tehdy do apartmánu přivedl Gene Simmons ze skupiny Kiss.

Kapitán hovořil přívětivě a přesvědčivě, takže mu od samého začátku nedůvěřovala.

Řekl jí, že Hockstetter znejistěl, neboť prý prohlásila testování za skončené, jestli se nebude moci vidět s otcem. Charlie přisvědčila, že je to opravdu tak, ale víc neřekla nic. Zachovávala vzdorné mlčení a ani neměla strach. Když debatuješ o svých důvodech s tak obratným diskutérem, jakým tento kapitán je, vyvrátí ti jeden důvod po druhém, až se ti bude zdát, že černé je bílé a bílé je černé. Ultimativní žádost je lepší.

Ale kapitán ji překvapil.

„Když jsi o tom přesvědčená, ať je po tvém,“ pravil. Výraz překvapení na její tváři jistě vypadal komicky, protože se v tomto bodu usmál. „Bude k tomu ale nutná malá příprava, protože...“

Při těch slovech se její tvář opět uzavřela. „Žádný další oheň,“ pravila. „Žádné další testy. I kdyby vám ta malá příprava měla trvat deset let.“

„Ó, nemyslím, že by to trvalo tak dlouho,“ odpověděl, aniž by se ho to dotklo. „Jenže jsou tady lidé, kteří to musí schválit, Charlie. Takováhle organizace funguje tak, že každé rozhodnutí musí být na papíře. Ale dokud se to nevyřeší, nemusíš zapálit už ani svíčku.“

„Tak jo,“ souhlasila chladně, ale stejně mu nevěřila. Nevěřila, že by ten člověk byl schopen cokoliv zařídit. „Nic takového totiž stejně neudělám.“

„Myslím, že bych byl schopen to zařídit do středy. Ano, do středy by to šlo.“

Najednou umlkl. Mírně naklonil hlavu, jako kdyby zaslechl něco, co ona neslyší, neboť se to vysílá na velmi vysoké frekvenci. Charlie na něj s překvapením hleděla, moc nechybělo, aby se zeptala, jestli mu nic není, ale včas se zarazila. V tom, jak seděl, jí bylo něco důvěrně známého.

„Opravdu si myslíte, že ve středu bych ho mohla vidět?“ zeptala se krotce.

„Myslím, že jo,“ pravil kapitán. Přehodil si nohu přes nohu a zhluboka si povzdechl. Zachytil její pohled a pousmál se na ni podivným úsměvem. I to jí bylo důvěrně známé. Najednou docela bez souvislosti řekl: „Slyšel jsem, že tvůj táta výborně hraje golf.“

Charlie překvapeně zamrkala. Pokud jen její paměť sahala, její táta se nikdy golfové hole ani nedotkl. Už už to chtěla říct nahlas, ale vtom se jí to rozleželo a proběhl jí záchvěv ohromujícího vzrušení.

(Pan Merle! Vždyť ten člověk je celý pan Merle!)

Pan Merle byl jedním z těch tátových nesmělých úředníků ještě v New Yorku. Drobný pán s velmi světlými vlasy, s brýlemi v růžovém rámu, s milým, plachým úsměvem. Stejně jako ti ostatní přišel, aby nabyl sebedůvěry. Pracoval, myslím, v pojišťovně nebo ve spořitelně, nebo v něčem na ten způsob. A táta měl o pana Merlea jistou dobu strach. Kvůli tomu, čemu táta říkal efekt odrazu. Došlo k tomu po tátově přimáčknutí. Nějak to souviselo s jednou povídkou, kterou pan Merle kdysi četl. Přimáčknutí, kterým táta dodal panu Merleovi víc sebedůvěry, mu nějak připomenulo tu povídku, až mu z toho bylo špatně. Táta říkal, že efekt odrazu souvisí s tou povídkou a že bude v hlavě pana Merlea poskakovat jako tenisový míček, jenže místo toho, aby se jako normální tenisový míček nakonec zastavil, vzpomínka na ten příběh se bude neustále zesilovat, až z toho bude panu Merleovi ještě hůř. Jen Charlie věděla, že táta má strach, aby se z toho nevyklubalo něco ještě horšího, že se táta bojí, aby se pan Merle nezabil. A tak si tam jednou večer, po odchodu těch ostatních, pana Merlea nechal, a ještě jednou ho přimáčknul, aby pan Merle uvěřil, že ten příběh nikdy nečetl. Potom už byl pan Merle v pořádku. A táta jí tehdy řekl, že jen doufá, že pan Merle nikdy nepůjde na film Lovec jelenů, ale nevysvětlil proč.

Ale než ho táta znovu dal do pořádku, vypadal pan Merle docela jako tento kapitán.

Byla si jista, že táta tohoto člověka přimáčknul, a její vnitřní vzrušení se podobalo tornádu.

Přesto, že o něm nic nevěděla, kromě drobných informací, které jí občas nosil John, přesto, že ho neviděla, ani nevěděla, kdo to je, bylo to tak zvláštní, jako kdyby byl otec s ní v tomto pokoji, jako by jí říkal, že všechno je v pořádku a on je blízko.

Kapitán se najednou postavil: „Tak, teď půjdu. Ale ještě za tebou přijdu, Charlie. Nic se neboj.“

Chtěla mu říct, aby neodcházel, aby jí vyprávěl o tátovi, kde je, jak se má, ale měla jazyk jak přirostlý.

Kapitán zamířil ke dveřím a tam se zastavil. „Ach, skoro bych zapomněl.“ Vrátil se k ní a podal jí složený papírek, který vytáhl z vnitřní kapsy. Beze slova si ho vzala a vložila si ho do kapsičky šatů. „A až budeš venku jezdit na koni, dej pozor na hady,“ poznamenal důvěrně. „Když kuň uvidí hada, splaší se. Vždycky. Bude...“

Najednou se zarazil, zvedl ruku a začal si třít spánek. V tom okamžiku vypadal starý a skoro šílený. Potom zavrtěl hlavou, jako by zaháněl nějakou myšlenku. Rozloučil se a odešel.

-9-

Po jeho odchodu Charlie dlouho zůstala stát jak solný sloup. Potom vyndala papírek, rozložila si ho, přečetla, a všechno se najednou změnilo.

Nejdražší Charlie!

Za prvé, až tento dopis dočteš, zahod' ho do záchodu a spláchni, ano?

Za druhé, jestli všechno půjde tak, jak plánuji – v což doufám – příští středu budeme odtud pryč. Člověk, který ti dal tento lístek, pracuje pro nás, třebaže sám o tom neví... Chápeš?

Za třetí od tebe chci, abys ve středu, v jednu hodinu odpoledne, byla ve stáji. Je jedno, jak se tam dostaneš – třeba pro ně zapal další oheň, jestli to pomůže. Ale rozhodně tam buď!

Za čtvrté – to nejdůležitější: NEDŮVĚŘUJ JOHNŮ RAINBIRDOVI! Toto tě asi rozruší. Vím, že mu věříš. Ale je to velmi nebezpečný člověk, Charlie. Vůbec ti nevyčítám, že mu věříš – Hollister tvrdí, že dokáže být tak přesvědčivý, že by mohl dostat Oscara za herecký výkon. Ale musíš vědět toto: právě on vedl ty chlapy, kteří nás přepadli u Granthera. Doufám, že tě to nerozruší příliš, jenže vím, jak na tom jsi, takže asi doufám marně. Není jisté nijak příjemné zjistit, že tě někdo zneužil pro své vlastní cíle.

Poslouchej, Charlie, jestli Rainbird přijde – a on asi přijde – bude VELMI DŮLEŽITÉ, aby tvoje city k němu byly stejné jako dřív. Ve středu odpoledne nám tady ale překážet nebude.

Odcestujeme do Los Angeles nebo do Chicaga, a myslím, že vím o způsobu, jak pro nás zařídit tiskovou konferenci. Mám jednoho přítele z mládí – jmenuje se Quincey, a počítám s tím, že právě on nám pomůže. Věřím – musím věřit – že to pro nás udělá, jestli se mi podaří navázat s ním kontakt. Výsledkem tiskové konference bude, že se o nás dozvedí po celé zemi. I potom nás budou držet na nějakém místě, ale budeme spolu. Doufám, že to ještě stále chceš tolik, co já.

Být zavřený není až tak docela špatné, ale tihle chtějí, abys podpalovala z důvodů, které jsou velmi špatné. Jestli máš nějaké pochybnosti, zda vůbec utéct, pamatuj si, že je to už naposledy a že i maminka by to tak chtěla.

Chybíš mi, Charlie. Líbá tě

táta

-10-

Takže John?

Že by John vedl ty muže, co na ni a na tátu vystřelili ampulky s uspávacími prostředky?

John?

Vrtěla hlavou ze strany na stranu. Vnitřní pocit prázdnoty a velkého žalu byl příliš velký na to, aby se dal zvládnout. Z tohoto obtížného rozhodování nebylo východiska. Jestli má věřit otcí, potom je jasné, že John ji vodil celou dobu za nos, jen aby souhlasila s těmi testy. A naopak, jestli bude věřit Johnovi, potom její vlastní táta na tom lístku, který zmačkala a hodila do záchodu, lže. Cenou za to, ať už je pravdou to nebo ono, je bolest, a to obrovská. Tak takovéhle je být dospělým? Muset se vyrovnávat s takovým utrpením? Za takovou cenu? Jestli je to opravdu tak, doufá, že umře mladá.

Vzpomenula si na to, jak tehdy, když byli po prvé u Nekromancera, si všimla velmi podivného Johnova úsměvu, na němž se jí něco nelíbilo. Uvědomila si, že z něj nikdy neměla opravdový pocit, že by byl uzavřený nebo... nebo...

Pokoušela se tu myšlenku zahnat,

(nebo uvnitř mrtvý)

ale nepodařilo se jí to.

Ale on přece takový nebyl. Nebyl. Jak se jen bál, když vypnuli proud. A to, co s ním udělali ti z Vietkongu. Mohl si to vymyslet? Mohl? A co ta hrozná tvář, která to potvrzovala?

S hlavou na polštáři se zmítala sem a tam, sem a tam, sem a tam, v opakovaném nesouhlasném gestu. Nechce na to myslet, nechce a nechce.

Ale nemohla se tomu ubránit.

A co jestli... co jestli ten proud vypnuli oni? Nebo co jestli se to skutečně stalo... a on to využil! (NE! NE! NE!, třikrát ne).

Ale mysl se jí vymkla zpod kontroly a teď kroužila po šilenství vyvolávajících, děsivých a trnitých stezkách s jakousi nesmiřitelnou, ale strážlivou rozhodností. Byla inteligentní a opatrně sestavovala logický řetěz, jeden článek za druhým, a pokaždé dlouho uvažovala nad každým z nich, jako když se těžký hříšník probírá růžencem při pokání po zpovědi.

Vzpomenula si najeden televizní seriál, který kdysi sledovala, Starsky a Hutch. Tam strčili do cely ke zločincovi, který věděl o jisté loupeži, převlečeného policajta. Policajta, který předstíral, že je starý

kriminálník. Takového policajta v tom seriálu nazývali volavka.

Že by i John Rainbird byl takovou volavkou?

Táta tvrdí, že ano. Ale proč by jí měl táta lhát?

Komu má věřit? Johnovi, nebo tátovi? Tátovi, nebo Johnovi?

Ne, ne, ne, opakovala neustále její mysl, monotónně a bezvýsledně. Zmocnila se jí muka, jaká by nesneslo žádné osmileté dítě. A když na ni přišel spánek, přišel s ním i její sen. Jenže tentokrát už viděla do tváře té siluety, která jí zacláněla výhled.

-11-

„Co je? Co se děje?“ zeptal se rozmrzele Hockstetter. Jeho tón naznačoval, že by byl raději, kdyby šlo o něco vážného. Díval se právě na Jamese Bonda v pořadu Film na sobotní večer, když zazvonil telefon, a hlas v něm mu oznamoval, že s děvčetem jsou problémy. Hockstetter neměl odvalu se na běžné telefonní lince zeptat, o jaké problémy jde. Odskočil si jen tak, jak byl, v džínách pocákaných barvou a v tenisovém tričku.

Dostal strach. Spolkl tabletku, aby zředit rozbouřenou žaludeční kyselinu. Políbil na rozloučenou manželku, a když tázavě zvedla obočí, odpověděl, že došlo k nějakému drobnému problému na některém ze zařízení a že bude zpátky coby dup. Představoval si, co by asi řekla, kdyby věděla, že ten drobný problém ho může v kterékoliv chvíli zabít.

Ted, když tady stál a hleděl na stínový obraz na monitoru, snímáný pomocí infračervených paprsků, které umožňovaly sledovat Charlie při zhasnutém světle, opět si přál, aby to už měl za sebou, a ta malá, aby byla z cesty. Dokud byla celá věc jen teoretickým problémem, načrtnutým a svázaným v modrých kancelářských deskách, nikdy nepočítal s něčím takovým. Ale když se dostali k praxi, šlo o stěnu ze škvárových tvárníc. V praxi šlo o bodovou teplotu 3 000 stupňů, nebo možná ještě o víc. V praxi šlo o to, co říkal Brad Hyuck o silách startujících motor vesmíru. Cítil se, jako by seděl nad nestabilizovaným nukleárním reaktorem.

Když Hockstetter vstoupil, Neary, muž, který měl službu, se ohlédl. „Kapitán se na ni byl podívat včera, kolem páté večer,“ hlásil. „Nad večerí ohrnula nos. Šla brzo do postele.“

Hockstetter hleděl na monitor. Charlie se zcela oblečená neklidně převracela na neodesílané posteli. „Vypadá to, že ji pronásleduje nějaký ošklivý sen.“

„Nebo celá série ošklivých snů,“ doplnil Neary zachmuřeně. „Volal jsem proto, že teplota za poslední hodinu vystoupila o tři stupně.“

„To není mnoho.“

„Ale je, když se prostor klimatizuje tak přesně jako tady. Je skoro jisté, že to způsobuje ona.“

I Hockstetter to předpokládal, a proto byl celý nespůj.

„Myslím, že by za ní někdo měl jít a vzbudit ji,“ navrhl Neary, který se konečně dostal k samotnému jádru pudla.

„A kvůli tomu jste mě sem vytáhl?“ rozkřikl se Hockstetter. „Abych tu malou vzbudil a podal jí sklenici mléka?“

„Nechtěl jsem překročit svou pravomoc,“ chladně konstatoval Neary.

„Nechtěl jste . . .,“ Hockstetter se zarazil, a raději zbytek toho, co měl na jazyku, spolknul. Jestliže teplota vystoupí, děvče se musí vzbudit. Ale při tom tady byla možnost, že až se ulekne, zaútočí na prvního, koho uvidí. Koneckonců jim dalo dost práce, než odstranili její zábrany a výkyvy jejích schopností. V tom byli poměrně úspěšní.

„Kde je Rainbird?“ zeptal se.

Neary pokrčil rameny. „Jediné, co vím, že vypadl do Winnipegu. Ale stejně dneska nemá službu. Myslím, že by jí to bylo pořádně podezřelé, kdyby se tady objevil. . .“

Digitální teploměr, zabudovaný v Nearyho pultu, vyskočil o další stupeň, potom zakolísal, aby vzápětí rychle stoupl o další dva stupně.

„Někdo by tam měl jít,“ řekl Neary a teď se mu hlas třásl. „V této chvíli už je tam čtyřiasedmdesát Fahrenheitů. Co když to vyžene ještě výš?“

Hockstetter uvažoval o tom, co dělat, ale zdálo se, že mozek se mu zavařil. Poléval ho pot, ale ústa měl suchá jako vlněnou ponožku. Chtělo se mu jít domů, rozvalit se do ušáku a dívat se, co vyvádí James

Bond. Ne tvrdnout tady. Ne sledovat červená čísilka pod sklem malého skleněného čtverečku, ne čekat, až začnou rozmazaně skákat po celých desítkách, po třicítkách, po stovkách, jako tehdy, když ta stěna ze škvárových tvárnic...

Přemýšlej! řval v duchu sám na sebe. Co děláš? Co dě...

„Právě se vzbudila,“ potichu oznámil Neary.

Oba napjatě civěli na monitor. Charlie přehodila nohy přes okraj postele a posadila se se svěšenou hlavou, s dlaněmi na tvářích, vlasy jí visely do obličeje. Po chvíli se postavila a zašla do koupelny. Tvář bez výrazu, oči většinou zavřené – podle Hockstetterova odhadu víc spala, než bděla.

Neary cvakl přepínačem a na monitoru se objevila koupelna. Teď byl obraz čistý a jasný díky světlu zářivek. Hockstetter očekával, že se vymočí, ale Charlie jen stála mezi dveřmi a hleděla na záchodovou mísu.

„Kristepane, podívejte se na to,“ zamumlal Neary.

Z vody v záchodové míse začala pomalu stoupat pára. Trvalo to víc než minutu (podle Nearyho záznamu jednu minutu a jednadvacet vteřin), potom Charlie přešla k míse, spláchla, vymočila se, opět spláchla, vypila dvě sklenice vody a vrátila se zpátky do postele. Teď se zdálo, že spí lépe, hlubokým spánkem. Hockstetter sklouzl pohledem na teploměr a viděl, že teplota začala pomalu klesat. Dokud se díval, klesla ještě víc, na devětašedesát – jen jeden stupeň nad normál.

Bylo už po půlnoci a on byl ještě stále tady spolu s Nearym. „Půjdu domů do postele. Zapište to, ano?“

„Za to mě přece platí,“ odpověděl Neary flegmaticky.

Hockstetter odešel domů. Druhého dne sepsal záznam. Uváděl v něm, že jakékoliv nové poznatky, které přinesou další testování, by měly vyvážit potenciální rizika, jejichž růst je podle jeho názoru příliš rychlý, na to, aby to ještě bylo únosné.

-12-

Charlie si z té noci pamatovala málo. Jen to, že bylo teplo, že musela vstát a toho vedra se zbavit.

Pamatovala si sen, ale jen nejasně – pocit volnosti

(vpředu bylo světlo – konec lesa, širá krajina, již bude s Nekromancerem běžet navždy)

smíšený s pocitem strachu a pocitem ztráty. Byla to jeho tvář, byla to Johnova tvář, celou tu dobu. A asi to věděla. Asi to věděla

(lesy hoří, neubližuj koňům, ó prosím neubližuj koňům)

celou tu dobu.

Když se ráno vzbudila, její strach, zmatek a stísněnost se téměř nevyhnutelně začaly měnit na ostrou čepel vzteku.

Udělá nejlíp, když nám tady ve středu odpoledne nebude překážet, pomyslela si. Opravdu to bude tak nejlíp. Jestli je pravda, že to udělal, udělá líp, když se ke mně a k tátovi ani nepřiblíží.

-13-

Později dopoledne přišel dovnitř Rainbird, tlačil svůj vozík s čistícími potřebami, s hadry, houbami a prachovkami. Bílá uklízečská uniforma mu tiše plandala na těle.

„Ahoj, Charlie,“ pozdravil.

Charlie seděla na pohovce, prohlížela si obrázkovou knihu. Pohlédla na něj, v tváři bledá, bez úsměvu a v prvním okamžiku ostražitá. Zdálo se, že pokožka na lících kostech se jí napjala. Potom se usmála. Ale nebyl to, jak si Rainbird bystře pomyslel, její obvyklý úsměv.

„Zdravím vás, Johne.“

„Nevypadáš dnes moc dobře. Promiň, Charlie, že to říkám.“

„Špatně jsem spala.“

„Opravdu?“ zeptal se, třebaže moc dobře věděl, že špatně spala. Ten bláznivý Hockstetter zuřil, že ve spánku zvýšila teplotu o pár stupňů. „Mrzí mě, že to slyším. To kvůli tátovi?“

„Asi.“ Zavřela knihu a postavila se. „Myslím, že si půjdu na chvíli lehnout. Už nemůžu ani mluvit.“

„Máš pravdu. Jen si lehni.“

Hleděl na ni, jak odchází, a když se za ní zavřely dveře ložnice, vstoupil do kuchyně a napustil vodu do vedra. Něco zvláštního bylo ve způsobu, jakým na něj pohlédla. Nelíbil se mu ten úsměv. Celé se mu to nelíbilo. Měla špatnou noc. V pořádku. Každý mívá čas od času takovou noc a druhý den potom vrčí na

ženu nebo hledí do prázdna, nebo něco na ten způsob. Jistě. Ale něco v jeho nitru bilo na poplach. Takhle na něj hleděla naposledy před mnoha týdny. Dnes ráno k němu nepřišla dychtivá a spokojená, že ho vidí. Ani to se mu nelíbilo. Dnes si od něj zachovávala odstup. Znepokojovalo ho to. Třeba to byly jen nepříznivé dozvuky předcházející špatné noci a třeba špatné sny způsobilo něco, co snědla, ale přesto ho to znepokojovalo.

Trápilo ho ještě něco: včera večer ji byl navštívit kapitán. Nikdy předtím nic takového neudělal.

Rainbird položil vědro a chopil se hadru. Namočil ho, vyždímal, omotal jím smeták a začal pomalými pohyby v dlouhých pásech utírat podlahu. V zjizvené tváři měl chladný a klidný výraz.

Vrazil jste mi nůž do zad, kapitáne? Jestli to odhaduji správně, už toho máte až po krk? Nebo se jen snažíte mě podvést?

Jestli bylo pravdou to druhé, potom se v kapitánovi pořadně zmýlil. Kdyby šlo o Hockstettera, to by byl jiný případ. Hockstetterovy zkušenosti s výbory a podvýbory Senátu se rovnaly takřka nule. Řečičky sem, řečičky tam. Podpurný materiál. Mohl si dovolit takový přepych, že se poddá svému strachu.

Kapitán si ho dovolit nemohl. Kapitán ví, že neexistuje něco jako dostatečný důkazový materiál, zejména jde-li o něco tak potenciálně explozivního (doslova) jako Charlie McGeová. A nebude to obyčejné financování, o co bude kapitán žádat. Když bude stát před uzavřeným shromážděním, z jeho rtů vyjde nejohroživější a nejmystičtější ze všech frází: dlouhodobé financování. A v pozadí budou ve střehu nevyřčené, ale mocné záležitosti eugeniky. Rainbirda napadlo, že kapitán nakonec zjistí, že se nevyhne návštěvě skupiny senátorů, kteří se přijdou podívat, co Charlie dokáže. A třeba se jim bude chtít přivést i své dětičky, pomyslel si Rainbird. Je to větší senzace, než cvičení delfini v mořském akváriu.

Kapitán ví, že potřebuje veškerou pomoc, kterou lze získat.

Proč za ní včera šel? Proč se konečně rozhoupal?

Rainbird vyždímal hadr, špinavá šedá voda se vracela zpět do vědra. Pohlédl otevřenými kuchyňskými dveřmi na zavřené dveře Charlieiny ložnice. Zavřela se před ním. To se mu vůbec nelíbilo.

Byl z toho všeho velmi, velmi nervózní.

-14-

Té pondělní noci začátkem října se od jihu z vnitrozemí hnala nepřilíš silná vichřice. Přinášela tmavá mračna, která se trhala kolem úplňku, neohrabaně zavěšeného nízko na obloze. Padalo první listí ze stromů a šustilo na vypletých záhonech a trávnicích, aby ho neúnavní zřizenci ráno pozametali. Některé listy vítr odnesl na hladinu rybníka, po níž pluly jako malé čluny. Do Virginie se vrátil podzim.

Andy seděl v obývacím pokoji, díval se na televizi a ještě stále se nezbavil bolesti hlavy. Necitlivá místa na tváři se mu sice zmenšila, ale zdaleka nezmezela. Mohl jen doufat, že do středy odpoledne bude připraven. Půjde-li všechno tak, jak to naplánoval, sníží se počet potřebných přimáčknutí na minimum. Jestli Charlie dostala jeho vzkaz a zda se jí podaří setkat se s ním ve stáji na druhé straně silnice, potom se ona stane jeho schopností přimáčkávat, jeho pákou, jeho zbraní. Kdo by se s ním chtěl hádat, když bude mít k dispozici ekvivalent atomové zbraně.

Kapitán byl doma v Longmont Hills. Jako tehdy, když ho navštívil Rainbird, popíjel brandy z baňaté skleničky a z reproduktorů hi-fi sestavy se linula tichá hudba. Dnes večer to byl Chopin. Kapitán seděl na gauči. Na druhé straně pokoje, pod dvěma Van Goghovými kresbami stál opřen starý, odřený golfový vak. Donesl ho ze sklepa, kde měl skříňku na sportovní nářadí, koupenou už před dvanácti lety, když tady žili s Georgií, než ho převeleli kamsi na docela jiný konec světa. Přinesl si golfový vak do pokoje, neboť v poslední době se nemohl zbavit myšlenek na golf. Na golf a na hady.

Přinesl golfový vak nahoru, neboť chtěl vyndat všechny kovové a dvě doklepávací hole, důkladně je prohlédnout, dotknout se jich, aby se přesvědčil, zda mu to odlehčí mysl. A tehdy se mu zdálo, že jedna z kovových holí... ano, bylo to zvláštní (opravdu absurdní), ale zdálo se, že jedna z těch kovových holí se pohybuje. Jako kdyby to vůbec nebyla golfová hůl, ale had, který se sem připlazil...

Kapitán odhodil vak ke stěně a utekl od něj. Půl sklenice brandy mu na minutu zastavilo chvění rukou. Ve chvíli, kdy dopil, by byl schopen tvrdit, že se mu nikdy netřásl.

Uchopil sklenici, a jak ji nesl k ústům, zarázil se. Opět to viděl. Byl to pohyb... nebo jen zrakový klam?

Docela určitě zrakový klam. V tom prokletém golfovém vaku přece nejsou žádní hadi. Jsou tam jen hole, které v poslední době dost zanedbával. Je přepracován. Ale mezi hráči golfu patří k nejlepším.

Není sice Nicklaus ani Tom Watson, tak dobrý, doprdele, není, ale krok by s nimi na hřišti udržel. Třebaže neovládá takové skvělé falše jako Puck. Kapitán nehrál rád falše, neboť míček mohl spadnout do částí hřiště s vysokou trávou, a tam někdy byli. . .

Vzchop se. Tak se přece konečně vzchop. Jsi ještě stále kapitán, nebo snad už ne?

Chvění prstů se mu opět vrátilo. Z čeho to je? Z čeho to, kristepane, je? Chvillemi se mu zdálo, že na to má po ruce vysvětlení, dokonalé, logické vysvětlení, něco, co už někdo řekl a on jen. . . Nemohl si vzpomenout. Ale jindy

(jako teď, kristepane, jako teď)

se cítil na pokraji nervového zhroucení. Cítil, že mu ty cizí myšlenky napínají mozek, a on se jich nemohl zbavit.

(jsi kapitán nebo už ne?)

Kapitán z ničeho nic hodil sklenici plnou brandy do krbu, kde se rozprskla a vybuchla jako bomba. Ze staženého hrdla se mu vydral přiškrcený zvuk – snad vzlyk – jako něco zkaženého, co musí za každou cenu vyzvrátit. Potom se přinutil přejít napříč pokojem (byla to nejistá opilecká chůze, jako kdyby kráčel na chůdách), popadl popruhy golfového vaku (opět se zdálo, že se vevnitř něco pohlo a zkroutilo. . . zzzzzkroutilo, a sssssyčí to) a přehodil si ho přes rameno. Odnesl ho zpět do tmy sklepa, nepotřeboval nic jiného, jen nabrat odvalu, ale na čele mu vystoupily velké krůpěje potu. Tvář mu zamrzla v nehybné masce strachu a odhodlání.

Není to nic než golfové hole, není to nic než golfové hole. Opakovaně se ozývalo podvědomí, ale při každém kroku očekával, že z vaku vyklouzne něco dlouhého a hnědého s očima jako černé korálky a s tenkými ostrými zuby naplněnými jedem a bleskově mu to vbodne smrtící injekci do šíje.

Když se vrátil do obývacího pokoje, cítil se mnohem líp. Až na dotíravou bolest hlavy se cítil mnohem líp.

Opět dokázal přemýšlet.

Téměř.

Opil se.

A ráno se cítil opět líp.

Na nějakou dobu.

-15-

Rainbird strávil tento větrný pondělní večer shromažďováním informací. Přesněji řečeno, znepokojivých informací. Nejprve si šel promluvit s Nearym, člověkem, který sledoval monitor, když kapitán předevcírem navštívil Charlie.

Neary proti tomu nic nenamítal. Usadil Rainbida v malé místnosti se sadou videozáznamů ze soboty a s přehrávačem značky Sony, který byl vybaven zařízením na zastavování a rámování jednotlivých obrázků a na přibližování detailů. Byl rád, že se Rainbida zbavil, a jediné, v co doufal, bylo, že se Rainbird už nevrátí a nebude chtít ještě něco. Už to děvče samotné bylo dost nepříjemné. Ale Rainbird byl svým slizkým způsobem ještě nepříjemnější.

Pásky značky Scotch měly tříhodinovou délku a byly číslovány od 0000 do 0300. Rainbird vyhledal ten, na němž byl kapitán, a prohlédl si ho celkem čtyřikrát. Ani se při tom nepohnul, s výjimkou převíjení pásku v okamžiku, kdy kapitán řekl: „Tak, teď půjdu. Ale já za tebou přijdu, Charlie. Neboj se.“

Ale ten, kdo se začínal bát, byl John Rainbird. Mátlo ho mnohé z toho, co viděl na pásku.

Kapitán se mu nelíbil. Vypadal zestárle, ztrácel nit hovoru, jako člověk na pokraji senility. V očích měl nevyzpytatelný, zmatený výraz, podobný tomu, který se v Rainbirdově mysli spojoval se vzpomínkami na únavu z boje, kterou jeho druhové ve zbrani tehdy příznačně pojmenovali vygumovaný mozek.

Myslím, že bych byl schopen to zařídít. . . do středy. Ano, určitě do středy.

Proč to, prokristapána, řekl?

Nasadit do dětské mysli takovou perspektivu, pomyslel si Rainbird, to je nejjistější cesta, jak zmařit všechno další testování. Jako závěr se nabízel konstatační, že kapitán hraje svou vlastní malou hru – intriky podle nejlepších tradic Dílny.

Ale tomu Rainbird nevěřil. Kapitán rozhodně nevypadal jako intrikán. Spíš vypadal jako duchem nepřítomný. Například poznámka o tom, jak Charliein otec hraje golf. To nikam nezapadalo.

Nevztahovalo se to k ničemu, co řekli předtím, k ničemu, co řekli potom. Rainbird si na okamžik pohrával s nápadem, že to byla věta nějakého kódu, ale i to bylo nepochybně absurdní. Kapitán věděl, že všechno, co se odehrává v Charlieiných obytných prostorech, se sleduje na monitorech, nahrává a podrobuje se téměř nekonečnému zkoumání. Byl by jistě schopen zamaskovat chybnou frázi lépe než takhle. Ta poznámka o golfu. Zůstala překvapivě viset ve vzduchu a docela od věci.

A potom tady byla ta poslední věta.

Rainbird si ji přehrával stále dokola. Kapitán ztichl. Ach, skoro jsem zapomněl. A potom jí podal něco, na co zvědavě pohlédla a strčila si to do kapsy šatů.

Rainbird měl prsty položené na tlačítkách přehrávače Sony VCR, když Kapitán opět řekl ach, skoro jsem zapomněl už po šesté. A už po šesté jí podal tu věc. Nejprve si Rainbird myslel, že to je zabalená žvýkačka, ale potom využil zastavení obrazu, orámování a přibližovací mechanismus. To ho přesvědčilo, že to byl s největší pravděpodobností lístek.

Doprdele, kapitáne, co tohle má znamenat?

-16-

Zbytek noci z pondělka na úterý a první hodiny úterního rána strávil u ovládacího panelu počítače, připomínal si každý útržek informací o Charlie McGeové, na který si jen vzpomenu, a pokoušel se přijít aspoň na něco. Ale nepřišel na nic. Z vysíleného oka ho začala bolet hlava.

Vstal, aby zhasl světlo, když ho najednou bez jakékoliv souvislosti něco napadlo. Netýkalo se to Charlie, ale té nafetované nuly – jejího otce.

Pynchot. Pynchot měl přece na starosti Andyho McGeeho. Minulý týden Pynchot spáchal sebevraždu tím nejdrastičtějším způsobem, jaký si jen lze představit. Očividně se duševně vyšinul. Zbláznil se. Zešlel. Přeskočilo mu. Kapitán vzal Andyho na pohřeb – třeba to bylo trochu zvláštní, když se nad tím opravdu pozorně zamyslíme, ale zase nijak mimořádně pozoruhodné to nebylo.

Potom se kapitán začal chovat poněkud výstředně – začal mluvit o golfu a odevzdávat lístečky.

Ale to je přece absurdní. Vždyť McGee je přece vybitý.

Rainbird zůstal stát s rukou na vypínači. Obrazovka nad ovládacím panelem zářila matnou zelení jako čerstvě vyhrabaný smaragd.

Kdo to vlastně říká, že je vybitý? On?

Byla tady ještě další zvláštnost, kterou si Rainbird uvědomil. Pynchot už o Andyho neměl zájem. Rozhodl se poslat ho do izolace na Maui. Jestliže Andy nemohl názorně předvést, co látka P6 dokáže, nebyl žádný důvod ho tady držet a bylo bezpečnější izolovat ho od Charlie. Prima. Jenže Pynchot najednou nečekaně změnil názor a rozhodl se naplánovat další kolo testování.

A potom se z ničeho nic rozhodl vyčistit drtič odpadků. Za chodu.

Rainbird se vrátil zpátky k ovládacímu panelu počítače. Chvilí zamyšleně čekal, a potom vyžukal: ahoj počítači/dotaz na STAv/ANDREW MCGEE 14112/DALŠÍ TESTOVÁNÍ/UMÍSTĚNÍ NA MAUI/Q4.

čekej, blikl počítač. A o něco později: ahoj rainbirde/andrew mcgee 14112 ŽÁDNÉ DALŠÍ TESTY/POTVRZENÍ STARLING, PLÁNOVANÝ ODJEZD NA MAUI 9. ŘÍJEN/POTVRZENÍ STARLING/VOJENSKÁ LETECKÁ ZÁKLADNA ANDREWS VOJENSKÁ LETECKÁ ZÁKLADNA DURBAN [ILL] VOJENSKÁ LETECKÁ ZÁKLADNA LETIŠTĚ KALAMI [HAW]/KONEC.

Rainbird pohlédl na hodinky, 9. října je ve středa. Andy odjíždí z Longmontu na Havajské ostrovy zítra odpoledne. Na čí příkaz? Na příkaz Starlinga, a to je přece sám kapitán. Rainbird se o tom dovídá až teď. Prsty se mu opět roztančily po klávesnici.

DOTAZ NA PRAVDĚPODOBNOST /ANDREW MCGEE 14112/PŘEDPOKLÁDANÁ SCHOPNOST MENTÁLNÍ DOMINANCE /ODVOLÁNÍ NA HERMANA PYNCHOTA.

Zastavil se, aby našel Pynchotovo kódové číslo v otřepaném a osahaném sešitku s kódy, který si vsunul do zadní kapsy dříve, než sešel dolů k počítači.

14409/Q4.

čekej, opakoval počítač, a potom obrazovka zůstala prázdná tak dlouho, až si Rainbird začal myslet, že zadal nesprávný program a že nedospěje k žádnému výsledku, jen ke kódu 609, který mu potvrdí chybu.

Ale počítač najednou zablikal: andrew mcgee/pravděpodobnost

MENTÁLNÍ DOMINANCE S ODVOLÁNÍM NA HERMANA PYNCHOTA 14409 35 %/
KONEC.

Pětatřicet procent? Je to možné?

V pořádku, pomyslel si Rainbird. Vynechme z té prokleté rovnice Pynchota a podívejme se, co se stane. Začal vyťukávat: dotaz na pravděpodobnost/andrew mcgee 141127

PŘEDPOKLÁDANÁ SCHOPNOST MENTÁLNÍ DOMINANCE/Q4.

čekej, blikl počítač a tentokrát přišla odpověď okamžitě, sotva po několika vteřinách: andrew mcgee 1412 /pravděpodobnost mentální dominance 2 %/konec.

Rainbird se opřel do opěradla, zavřel své jediné oko a přes bolení hlavy pocítil triumfální pocit vítězství. Ptal se na důležité otázky opačně, odzadu, ale byla to cena, kterou lidé platí občas za své intuitivní kroky, za kroky, o nichž počítač nic neví, třebaže je naprogramován, aby uměl říct Ahoj, Měj se dobře, Ne, bohužel (a jméno programátora), To je špatně, Ser na to.

Počítač nevěřil ve velkou pravděpodobnost toho, že si Andy udržel schopnost mentální dominance, pokud nedostal zadán faktor Pynchot. V tom okamžiku procenta vyskočila jako zblázněná.

Rainbird pokračoval ve vyťukávání: dotaz/proč stoupá pravděpodobnost MENTÁLNÍ DOMINANCE ANDREWA MCGEEHO 14112 ZE DVOU PROCENT NA PĚTATŘICET PŘI REFERENCI NA HERMANA PYNCHOTA 14409/Q4.

čekej, odpověděl počítač, a potom: herman pynchot 14409 přiznaná SEBEVRAŽDA/PRAVDĚPODOBNOST BERE DO ÚVAHY ANDREWA MCGEEHO 14112 JAKO MOŽNOU PŘÍČINU SEBEVRAŽDY/MENTÁLNÍ DOMINANCE/KONEC.

Tak tady je to, přímo v paměťových blocích největšího a nejkomplicovanějšího počítače celé západní polokoule. Čeká to jen na toho, kdo položí správné otázky.

Co kdybych dal zaregistrovat, co předpokládám o kapitánovi? Pomyslel si Rainbird a rozhodl se, že se do toho pustí. Opět vytáhl sešitek s kódy a vyhledal kapitánovo číslo.

poznač, vyťukával, kapitán james hollister 16040/DOPROVÁZEN ANDREWEM MCGEEM 14112 NA POHŘEB HERMANA PYNCHOTA 14409/F4.

poznačeno, ohlásil počítač.

poznač, pokračoval Rainbird. kapitán james hollister 16040 v současnosti PROJEVUJE ZNÁMKY ZNAČNÉHO MENTÁLNÍHO STRESU/F4.

609, oznámil počítač. Zjevně nerozeznal mentální stres od krému na boty. „Tak mi polib prdel,“ zamumlal Rainbird a zkusil to znovu. poznač/kapitán james hollister 16040/v současnosti reaguje proTIPŘEDPISOVĚ NA CHARLENU MCGEEOVOU 14111/F4.

POZNAČENO.

„Tak, jen to pěkně poznač, ty hajzle,“ ulevil si Rainbird. „A teď se na to podíváme.“ Prsty se mu vrátily na klávesnici.

DOTAZ NA PRAVDĚPODOBNOST/ANDREW MCGEE 14112/PŘEDPOKLÁDANÁ SCHOPNOST MENTÁLNÍ DOMINANCE/REFERENCE NA HERMANA PYNCHOTA 14409/REFERENCE NA KAPITÁNA JAMESE HOLLISTERA 16004/Q4.

čekej, oznámil počítač, Rainbird si pohodlně sedl a čekal, netrpělivě sleduje obrazovku. Dvě procenta byla příliš málo. Ani pětatřicet procent nebylo dost.

Počítač zablikal: andrew mcgee 14112/pRAVDĚPODOBNOST mentální DOMINANCE 90 PROCENT/REFERENCE NA HERMANA PYNCHOTA 14409/REFERENCE na kapitána jamese hollistera 16040/KONEC.

Teď to vyskočilo na 90 procent. To už bylo ono.

A John Rainbird se mohl vsadit ještě na dvě další věci, za prvé, že to, co kapitán podal Charlie, byl opravdu lístek od jejího otce a za druhé, že lístek obsahoval nějaký plán útěku.

„Ten hajzl,“ zavrčel John Rainbird s obdivem.

Opět se sklonil k počítači a vyťukal.

600 MĚJ SE DOBŘE, POČÍTAČI 600.

604 MĚJ SE DOBŘE, RAINBIRDE 604.

Ťukl vypínačem na klávesnici a tiše se rozesmál.

-17-

Rainbird se vrátil domů a usnul, aniž se svlékl. Vzbudil se přesně v poledne téhož dne – tj. v úterý – a zavolal kapitánovi, aby mu oznámil, že dnes nepřijde. Je značně nachlazen, leží, asi je to začínající chřipka a nechce, aby to od něj chytila Charlie.

„Doufám, že vám to nezabrání v zítřejší cestě do San Diega,“ pravil kapitán.

„Do jakého San Diega?“

„Mám tři dokumenty,“ pokračoval kapitán. „Přísně tajné. A potřebuji kurýra. A tím budete vy. Letadlo vám letí z Andrewsů zítřka v sedm nula nula.“

Rainbird usilovně přemýšlel. Toto byla opět práce Andyho McGeeho. McGee o něm tedy věděl. Samozřejmě, musel o něm vědět. A to bylo i na Charlieině lístku spolu s celým tím bláznivým plánem útěku, ať už ho McGee vykonstroval jakkoliv. To vysvětlovalo, proč se to děvče především chovalo tak chladně. Cestou na Pynchotův pohřeb a zpět Andy kapitána pořádně vyždímal a kapitán si před ním vylil duši a vykecal všechno, co ví. A teď mu kapitán oznamuje, že on, Rainbird, zítřka ráno odjede. McGee využil kapitána, aby v první řadě odstranil z cesty jeho. Byl to...

„Rainbirde? Jste tam?“

„Poslouchám,“ odpověděl John. „Nemůžete poslat někoho jiného? Je mi opravdu mizerně, kapitáne.“

„Nikomu tak nedůvěřuji, jako vám,“ vysvětlil kapitán. „Ta záležitost, to je hotový dynamit. Nechceme, aby se... k ní dostal... nějaký had v trávě...“

„Řekl jste had?“ zeptal se Rainbird.

„Ano! Had!“ Doslovně zařval kapitán.

McGee ho přimáčknu, teď už je to jasné, a v kapitánově nitru se z toho vyvinul jakýsi druh zpomalené laviny. Rainbird měl najednou pocit – ne, pouze tušení, a to docela určité – že jestliže odmítne, kapitán vybuchne, stejně jako vybuchl Pynchot.

Chtěl by to?

Rozhodl se, že ne.

„Tak jo,“ pravil. „Budu v letadle. Sedm nula nula. A nacpu se antibiotiky. Jste parchant, kapitáne.“

„Svůj původ mohu dokázat bez nejmenších pochybností,“ odrazil ho kapitán, ale celé toto vzájemné popichování znělo falešně a nuceně. Hlas se mu třásl a objevila se v něm úleva.

„To chápu.“

„Můžete si zahrát golf, když už tam budete.“

„Nehraji...“ zase ten golf. I před Charlie začal mluvit o golfu a o hadech. Ty dvě věci byly jakousi součástí tajemného kolotoče, který v kapitánově mozku roztočil McGee. „Jasně, třeba si zahrají,“ pravil nakonec.

„Bud'te v Andrewsů v šest třicet,“ přikázal mu kapitán, „a spojte se s Dickem Folsomem. Je to pobočník majora Puckeridge.“

„Rozkaz,“ souhlasil Rainbird. Ani v nejmenším ho nenapadlo, že by se zítřka hnal kamsi do Andrewsů.

„Nashle, kapitáne.“

Zavěsil a posadil se na posteli. Natáhl si staré holínky, které nosíval do pouště, a začal vymýšlet plán.

-18-

AHOJ, POČÍTAČI/DOTAZ NA STAV/JOHN RAINBIRD 14222/VOJENSKÁ LETECKÁ ZÁKLADNA ANDREWS [DC] SMĚR SAN DIEGO [CAL] KONEČNÉ URČENÍ/Q

AHOJ, KAPITÁNE/STAV JOHN RAINBIRD 14222/ANDREWS [DC] SMĚR SAN DIEGO/ODLET VOJENSKÁ ZÁKLADNA ANDREWS 0700 HOD. PŘIHLÁŠENÍ/STAV OK/KONEC.

Počítače jsou jako děti, pomyslel si Rainbird, když četl toto oznámení. Prostě se představil Kapitánovým novým kódem – jak jen byl kapitán překvapen, když se tehdy dozvěděl, že ho zná – pokud šlo o počítač, byl pro něj kapitánem. Začal si falešně pískat. Slunce právě zapadlo a v Dílně se všechno ubíralo vyšlapanými stezkami.

POZNAČ PŘÍSNĚ TAJNÉ.

KÓD PROSÍM.

KÓD 19180

kód 19180, oznámil počítač. připraven na poznačení přísně tajné. Rainbird na malý okamžik zaváhal a potom začal vytřukávat: POZNAČ/ JOHN RAINBIRD 14222/VOJENSKÁ LETECKÁ ZÁKLADNA ANDREWS [DC] SMĚR SAN DIEGO [CAL] KONEČNÉ URČENÍ /RUŠÍM/RUŠÍM/RUŠÍM F9 [19180] POZNAČENO.

Rainbird opět použil kódový sešit, aby dal počítači příkaz, koho informovat o zrušení místa v letadle. Byli to Victor Puckeridge a jeho pobočník Richard Folsom. Půlnočním dálkopisem se tyto nové pokyny dostanou do Andrewsů a letadlo, kterým měl letět, odletí prostě bez něj. Nikdo, ani kapitán, se o tom nedozví.

600 MĚJ SE DOBŘE, POČÍTAČI 600

604 MĚJ SE DOBŘE, KAPITÁNE 604

Rainbird se otočil od klávesnice. Celá akce by se samozřejmě dala snadno zastavit už teď večer. Ale tím by se o ničem nerozhodlo s konečnou platností. Po určitou hranici by se mohl opírat o počítač, ale praktické možnosti počítače jsou omezené. Bude lépe je zastavit, až se to rozběhneš plnou parádou. A bude to mnohem zábavnější.

Opravdu to bylo zábavné. Pokud se soustředovali na to děvče, její otec opět obnovil svou schopnost, nebo ji třeba před nimi celou tu dobu úspěšně skrýval. Léky pravděpodobně vyhazoval. Teď dokonce řídil kapitána, což znamenalo, že byl jen krok od toho, aby řídil celou organizaci, která ho věznila. To bylo opravdu směšné. Rainbird se poučil, že podobné hry končí občas i takhle.

Nevěděl, co přesně McGee naplánoval, ale dokázal se dovtipit. Měli by odjet do Andrewsů, jenže Charlie by byla s nimi. Prima. Kapitán ji může dostat z areálu Dílny – jen kapitán, nikdo jiný na světě. Odjedou do Andrewsů, ale ne na Havajské ostrovy. Třeba Andy naplánoval, že se ztratí ve Washingtonu. Nebo třeba chtěli odletět do Durbanu a naprogramovat kapitána, aby požádal o vojenské auto. V tom případě by se ztratili v tom Hanbinci – aby se o několik dní později znovu vynořili pod senzačními titulky v chicagské Tribune.

Chvilí si pohrával s nápadem vůbec se jim nepostavit do cesty. I to by mohlo být zábavné. Mohl předpokládat, že kapitán by skončil na psychiatrii, kde bude žvatlat o golfových holích a o hadech v trávě, nebo zemře vlastní rukou. Pokud šlo o Dílnu, stačilo si představit mraveniště, pod kterým je nádoba s nitroglycerinem. Rainbird předpokládal, že by neuplynulo ani pět měsíců, a v tisku by se objevily první náznaky hrůzostrašných zážitků rodiny Andrewa McGeeho a Dílna by se položila. Neměl žádný pocit, že by měl být vůči Dílně loajální, jako ho neměl nikdy. Patřil jen sám sobě. Byl zmrzačeným žoldněrem, andělem smrti a daný stav pro něj neznamenal útočiště uprostřed hojnosti. Nebyla to Dílna, již v této chvíli patřila jeho oddanost.

Byla to Charlie.

Musí jí vidět. Bude jí hledět do očí a ona bude hledět do jeho... a snadno se může stát, že zahynou v plamenech spolu. Skutečnost, že by mohl tím, že ji zabije, zachránit svět před jakýmsi nepopsatelným Armagedonem, rovněž v jeho kalkulacích nehrála roli. Necítil povinnost být loajální vůči světu o nic víc než vůči Dílně. Jak svět, tak i Dílna ho bez jakýchkoliv kořenů vytrhli z uzavřené společnosti v poušti, která mohla být jeho jedinou spásou, nebo ne-li, mohla z něj udělat aspoň neškodného rudocha Joea, který, neustále pod parou, prodává u pumpy benzin, nebo nabízí falešné indiánské panenky kachina ve stánku někde u dálnice mezi Flagstaffem a Phoenixem.

Ale Charlie, Charlie!

Byl s ní svázán v dlouhém valčíku smrti už od té nekonečné, temné noci, když vypnuli proud. Z toho, co si pouze umínil jistého rána ve Washingtonu, když skoncoval s Wanlessem, se stala nezvratná jistota: to děvče je jeho. Ale byl to akt lásky, nikoliv zkázy, protože tady téměř určitě platil i opak.

Vítal to. Mnohokrát si přál smrt. A zemřít Charlieinou rukou v jejích plamenech mohlo znamenat pokání a snad i odpuštění viny.

Až se Charlie znovu setká s otcem, stane se nabitou zbraní. Ne, ne. Spíš nabitým plamenometem.

On jim to setkání umožní a bude ji pozorovat. Co se stane potom? Kdo ví?

Ale nebude to konec zábavy?

-19-

Té noci odcestoval Rainbird do Washingtonu a vyhledal jakéhosi nemajetného advokáta, který

pracoval dlouho do noci. Tomuto advokátovi svěřil tři sta dolarů v malých bankovkách. V jeho kanceláři uvedl John Rainbird do vzorného pořádku několik svých záležitostí, a tak se připravil na následující den.

KAPITOLA X

ŽHÁŘKA

-1-

Ve středu ráno, v šest hodin, Charlie McGeeová vstala, svlékla si noční košili a vstoupila pod sprchu. Osprchovala se, umyla si vlasy, potom pustila studenou vodu a roztřesená zůstala pod ní ještě minutu stát. Dosucha se utřela, potom se pečlivě oblékla – bavlněné kalhotky, tričko, tmavomodré podkolenky, džínovou šatovou sukni. Nakonec si obula rozchozené, pohodlné mokasíny.

Nemyslela si, že by byla schopna této noci spát. Do postele šla vylekaná a rozrušená. Ale přece jen se jí podařilo usnout. A zdálo se jí nepřetržitě, nikoliv o Nekromancerovi a o útěku přes lesy, ale kupodivu o mamince. Bylo to zvláštní, neboť na maminku teď nemyslívala tak často jako dříve. Občas se jí v paměti objevovala matčina tvář, zašlá a vzdálená, jako vybledlá fotografie. Jenže v dnešním snu byla její tvář – usměvavé oči, horká, plná ústa – tak jasná, jako by ji Charlie viděla naposledy včera.

Teď, když se oblékla a připravila na nadcházející den, z tváře jí zmizelo nepřirozené napětí a zdála se být klidná. Na stěně vedle dveří do kuchyňky, přímo pod vypínačem, se nacházelo tlačítko a uprostřed lesklé pochromované desky mřížka reproduktoru. Stlačila tlačítko.

„Prosím, Charlie?“

O majiteli tohoto hlasu věděla jen tolik, že se jmenuje Mike. V sedm, to je asi za půl hodiny – Mike odejde a přijde Louis.

„Chtěla bych dnes odpoledne jít do stáje,“ řekla, „podívat se na Nekromancera. Můžete to někomu vzkázat?“

„Nechám vzkaz doktoru Hockstetterovi, Charlie.“

„Díky.“ Na chvíli zmlkla. Rozeznávala je podle hlasů. Mike, Louis, Gary. Jejich podoby, to jak vypadají, si jen představovala, stejně jako si představovala podoby diskžokejů, které poslouchala v rádiu. Postupně si je oblíbila. Najednou si uvědomila, že s Mikem pravděpodobně už nikdy nebude mluvit.

„Chtěla ještě něco, Charlie?“

„Ne, Miku. Jen... chtěla bych vám popřát hodně štěstí.“

„Proč... díky, Charlie.“ Zdálo se, že Mike je současně překvapen i potěšen.

„I já vám děkuji.“

Zapnula televizor a naladila si kanál kabelového vysílání, na kterém každé dopoledne vysílali kreslené filmy. Námořník Pepěk inhaloval špenát skrz dýmku a postupně nabíral sílu, aby zmlátil Bluta. Než bude jedna odpoledne, přejdou ještě celé věky.

A co, jestli doktor Hockstetter řekne, že nemůže jít ven?

Na televizní obrazovce se objevil detail Pepkových bicepsů. V každém z nich pracoval šestnáctiválcový turbomotor.

Lepší bude, když to neřekne. Pro něj lepší. Protože já tam půjdu. Tak či onak, ale půjdu.

-2-

Andyho spánek nebyl tak příjemný, ani tak osvěžující jako spánek jeho dcery. Neklidně se převaloval ze strany na stranu, občas zdříml, vzápětí se z dřimot probral, potom do nich upadl ještě hlouběji, a do mysli se mu už už vkrádal jakýsi přízrak snu. Jediné, co si pamatoval, byla Charlie, zakopávající v uličce mezi boxy ve stáji, jak jí poklesává hlava a z krku jí místo krve šlehají červenomodré plameny.

Chtěl zůstat v posteli do sedmi hodin, ale když na digitálních hodinách vedle postele naskočilo 6:15, už to nevydržel. Jediným švihem vstal a zamířil pod sprchu.

Včera večer těsně po deváté za ním přišel bývalý Pynchotův asistent doktor Nutter s propouštěcími papíry. Nutter, vysoký, plešatý muž, blížící se k šedesátce, žvoviálně žvanil a tvářil se blahosklonně. Moc litujeme, že o vás přicházíme. Jistě se už asi těšíte na Havajské ostrovy, nejradyji bych jel s vámi, ha, ha, ha, tady to prosím podepište.

Nutter potřeboval podpis na seznam několika Andyho osobních drobností (včetně kroužku s klíči,

uvědomil si Andy s bolestnou nostalgií). Čekalo se od něj, že po příjezdu na ostrovy soupis zkontroluje a podepíše další list, na němž stálo, že mu věci skutečně vrátili. Měl podepsat papír, seznam svých věcí po tom, co mu zavraždili ženu, pronásledovali ho spolu s Charlie napříč přes půlku země, aby je nakonec oba unesli a uvěznili. Andymu to připadalo groteskní a doslova kafkovské. Docela určitě nechci přijít ani o jeden z těch klíčů, říkal si při tom, jak se podepisoval, co kdyby se mi některý z nich hodil, abych s ním otevřel láhev minerálky, není-liž pravda, přátelé?

Byla tady i kopie střeďečního cestovního plánu s úhledným kapitánovým podpisem v pravém dolním rohu. Odjet by měli ve dvanáct třicet, kapitán vyzvedne Andyho v jeho apartmánu. On a kapitán budou pokračovat směrem k východnímu kontrolnímu stanovišti, přes parkoviště C, kde se k nim připojí dva doprovodné vozy. Dále pojedou do Andrewsů a přibližně v patnáct nula nula nastoupí do letadla. Budou mít jedno mezipřistání na doplnění pohonných hmot na vojenské letecké základně v Durbanu nedaleko Chicaga.

Príma, pomyslel si Andy. Moc príma.

Oblékl se a začal chodit po bytě sem a tam, sbalil si oblečení, holicí potřeby, boty, papuče. Dali mu na cestu dva kufry. Nezapomínal, že všechno má dělat pomalu, že se má pohybovat s opatrným soustředěním nadrogovaného muže.

Když se od kapitána dozvěděl o Rainbirdovi, v prvním okamžiku doufal, že se s ním uvidí. Byla by to obrovská rozkoš moci tak přimáčknot člověka, který na Charlie vystřelil ampulku s drogou a později ji ještě k tomu hrozným způsobem oklamal, přinutit ho, aby si přiložil vlastní zbraň ke spánku a stlačil kohoutek. Ale teď už Rainbirda potkat nechtěl. Jen už žádná překvapení. Necitlivá místa na tváři se mu zmenšila, ale ještě stále tam byla a připomínala mu, že jestli přimáčkávání přežene, je velmi pravděpodobné, že se zabije.

Doufal jen, že všechno půjde hladce.

Věci si sbalil příliš rychle a teď mu nezůstávalo už nic, jen sedět a čekat.

Myšlenka, že co nevidět uvidí svou dceru, ho hřála jako žhavý uhlík.

I jemu se zdálo, že do jedné hodiny odpoledne uběhnou ještě celé věky.

-3-

Rainbird této noci nespal vůbec. Vrátil se z Washingtonu kolem půl šesté, svůj cadillac odvezl do garáže, posadil se do kuchyně za stůl a pil kávu. Šálek za šálkem. Čekal na telefonát z Andrewsů, a dokud telefon nezazvoní, nebude mít klid. Ještě stále bylo teoreticky možné, že kapitán přijde na to, co pomocí počítače provedl. McGee kapitána pořádně zmátl, ale nebylo dobré, kdyby ho podcenil.

Šest čtyřicet pět telefon zazvonil. Rainbird položil šálek, vstal, odešel do obývacího pokoje a zvedl sluchátko. „Rainbird, slyším.“

„Rainbird? Tady je Dick Folsom z Andrewsů. Pobočník majora Puckeridgea.“

„Člověče, vy jste mě vzbudil,“ odpověděl Rainbird. „Aby se vám zlomilo veslo. To je jedna taková stará indiánská kletba.“

„Škrtli vám cestu,“ oznámil Folsom. „Třeba už o tom víte.“

„Jo, volal mi kapitán.“

„Omlouvám se,“ dodal Folsom. „Ale je to běžný pracovní postup, jak asi víte.“

„Jasně, postupujete podle běžných předpisů. Můžu se vrátit do postele?“

„Můžete. Mimochodem, závidím vám.“

Rainbird se povinně zachechtal a zavěsil. Vrátil se do kuchyně, chopil se šálku kávy, přistoupil k oknu a pohlédl ven. Neviděl nic.

V mysli mu nejasně zněla modlitba smrti.

-4-

V devět třicet, o hodinu a půl později, než obvyčejně, kapitán ještě nebyl v kanceláři. Dřív než vystartoval od svého domu, důkladně prohlédl celou svou maličkou vegu. Přes noc dospěl k přesvědčení, že auto je plné hadů. Prohlídka mu zabrala dvacet minut – ujistil se, že ve tmě zavazadlového prostoru není hnízdo ani chřestýšů ani ploskohlavců (ani ničeho jiného, méně zlověstného a méně exotického), že žádný had nedřímá v dočasném tichu motoru, ani se nesvíjí v přihrádce na rukavice. Tlačítko přihrádky stiskl pomocí násady smetáku, aby nebyl moc blízko, až se odtud vyřítí

nějaká syčící bestie, a když z hranatého otvoru se zašustěním vypadla mapa Virginie, skoro vykřikl.

Později, v půli cesty do Dílny, míjel golfové hřiště v Greenway. Zastavil na krajnici a se zasněným soustředěním pozoroval, jak hráči zahrávají osmou a devátou jamku. Jeden z nich celou dobu hrál falše do nepokosené trávy a kapitán takřka nebyl schopen ovládnout nutkání vystoupit z auta a okřiknout je, aby si v té vysoké trávě dali sakra bacha na hady.

Nakonec ho ze snění vyburcoval klakson auta (kapitán levou půlí auta totiž překážel v jízdě), a to ho přinutilo pokračovat v jízdě.

Sekretářka ho přivítala celým stohem nočních dálnopisů, které kapitán převzal a neobtěžoval se je ani prohlédnout, jestli mezi nimi není něco, co už přihořívá a vyžaduje jeho bezprostřední pozornost. Dívčina za psacím stolem listovala v haldě žádostí a zpráv, ale najednou pohlédla na kapitána. Kapitán jí vůbec nevěnoval pozornost. Upíral pohled na vytaženou horní zásuvku jejího stolu se zádumčivým výrazem ve tváři.

„Promiňte,“ začala. Ještě stále byla celá vyplašená z toho, že je tady nová, dokonce i po všech těch měsících, jelikož získala místo po někom, kdo byl kapitánovi tak blízký. A s kým možná i souložil, uvažovala občas.

„Nuže?“ Konečně se na ni podíval. Ale prázdnota z očí mu nevyrchala. Bylo to tak šokující, jako se dívat na zavřené okenice domu, o němž se říká, že v něm straší.

Chvilí váhala, a potom z ní vyhrklo: „Kapitáne, není vám nic? Vypadáte tak... jste poněkud bledý.“

„Nic mi není,“ opáčil a na okamžik byl opět sám sebou, čímž zahnal některé z jejích pochybností. Vyrovnal ramena, vztyčil hlavu, z očí mu vymizela prázdnota. „Když se jede na Havaj, tak se člověk musí cítit bezvadně. Nemám pravdu?“

„Vy jedete na Havaj?“ zeptala se Gloria s pochybností. To byla pro ni novinka.

„Toto teď odložíme,“ řekl kapitán a formuláře zpráv a spisových záznamů přiložil k dálnopisům.

„Podívám se na to později. Kolem McGeeových nic nového?“

„Jen jedna věc,“ oznámila. „Právě jsem o tom chtěla mluvit. Mike Kellaher říká, že ta malá požádala, aby si dnes odpoledne mohla jít do stáje prohlédnout toho koně...“

„Dobře, to je v pořádku,“ skočil jí do řeči kapitán.

„... a o chvíli později oznámila, že by chtěla jít ven ve čtvrt na jednu.“

„Dobře, schvaluje se.“

„Může s ní jít pan Rainbird?“

„Rainbird je na cestě do San Diega,“ odpověděl kapitán s očividným zadostiučiněním. „Pošlu někoho, aby ji doprovodil.“

„V pořádku. Chcete vidět...“ umlkla. Kapitánův pohled se od ní opět zatoulal k otevřené zásuvce. Byla povytažená jako vždy, přesně podle předpisů. Uvnitř totiž ležela zbraň. Gloria skvěle střílela, stejně jako Ráchel před ní.

„Kapitáne, opravdu vám nic není?“

„Měla byste to přivřít,“ pravil kapitán. „Mají v oblíbě tmavá místa. Vplazí se tam a ukryjí.“

„Kdo se tam vplazí?“ zeptala se opatrně.

„Hadi,“ odvětil kapitán a odkráčel do své pracovny.

-5-

Seděl za psacím stolem, dálnopisy a zprávy před sebou. Rozházené. Zapomenuté. Všechno teď bylo zapomenuté kromě hadů, golfových holí a kromě toho, kam má jít ve čtvrt na jednu. Půjde dolů za Andym McGeem. Jasně cítil, že Andy mu řekne, co dál. Jasně cítil, že Andy zařídí všechno správně.

V jeho životě bylo zastřeno hustou tmou všechno, co následovalo po čtvrt na jednu dnes odpoledne.

O nic se nestaral. Byl v tom jistý druh úlevy.

-6-

Ve čtvrt na jedenáct vklouzl John Rainbird do malé místnosti s monitory vedle Charlieina apartmánu. Louis Tranter, mimořádně tučný chlapík, kterému stehna visela přes oba okraje židle, sledoval monitor. Digitální teploměr ukazoval neměnných osmašedesát stupňů. Ohlédl se přes rameno, kdo to přišel, a při pohledu na Rainbirda mu tvář ztuhla.

„Slyšel jsem, že jste pryč,“ ozval se.

„Škrtlo se to,“ pravil Rainbird. „Ale tys mě tady dneska vůbec neviděl, Louisi.“

Louis na něj nedůvěřivě pohlédl.

„Vůbec jsi mě neviděl,“ opakoval Rainbird. „Jedině snad po páté hodině odpoledne. Ale do té doby jsi mě vůbec neviděl. A jestliže se doslechnu, žeš mě viděl, přijdu za tebou a stáhnú z tebe kůži. Je ti to jasné?“

Louis Tranter nápadně zbledl. Obložená žemle, kterou se krmil, mu vypadla z ruky na vyleštěný ocelový panel, nad nímž se nacházely monitory a vývody mikrofonů. Po nakloněné ploše se skoulela dolů a nepovšimnuta dopadla na zem. Zůstala za ní jen cestička z drobečků. Najednou docela přestal mít hlad. Už se doslechl, že ten člověk je šílený, ale teď viděl na vlastní oči, že to je pravda.

„Chápu,“ zašeptal do tváře té podivně se šklebící hvězdy s jediným blýskavým okem.

„Prima,“ pravil Rainbird a přistoupil k němu. Louis se od něj odtáhl, ale Rainbird ho v té chvíli docela ignoroval a upřeně se zahleděl na jeden z monitorů. Byla na něm Charlie v modré šatové sukni, hezká jak obrázek. Rainbird si se zalíbením všiml, že si dnes nezapletla vlasy. Splývaly jí volně, jemně a nádherné, kolem krku, až po ramena. Nedělala nic, jen tak seděla na pohovce. Ani nečetla, ani se nedívala na televizi. Vypadala, jako by čekala na autobus.

Charlie, pomyslel si s obdivem. Miluji tě. Opravdu.

„Jaký má dnes plán?“ zeptal se Rainbird.

„Nic moc,“ odpověděl Louis dychtivě. Ve skutečnosti to byl mluvka. „Jen ve čtvrt na jednu půjde vyhrěbelcovat toho koně, co na něm jezdívá. Zítřa s ní budeme dělat další test.“

„Zítřa, ano?“

„Ano.“ Louisovi se nikdo o žádných testech nezmínil, ani tak ani onak, ale myslel si, že by to mohlo Rainbirda potěšit a že by třeba odprejskl.

Zdálo se, že ho to opravdu potěšilo. Opět se ušklíbl.

„Takže ve čtvrt na jednu jde do stájí?“

„Jo, ve čtvrt na jednu.“

„S kým tam půjde, když já jsem na cestě do San Diega?“

Louis se zasmál pisklavým, skoro až ženských smíchem, aby dal najevo, jak si tohoto vtipu cení.

„S vaším kámošem. S Donem Julesem.“

„To není žádný můj kámoš.“

„No, ovšem že není,“ rychle souhlasil Louis. „Ale říkal... tedy zdálo se mu, že ten rozkaz je poněkud zvláštní, ale jelikož byl rovnou od kapitána...“

„Zvláštní? Co se mu na něm zdá zvláštního?“

„No, že ji má jen vyvést ven a nechat ji tam. Kapitán říkal, že koňáci na ni dají pozor. Ale ti o ničem nevědí. Don si myslí, že by to mohlo špatně...“

„Ten není placen za to, aby myslel. Nebo snad ano, tučňáku?“ Poklepal Louise po rameni. Pořádně ho poklepal. Znělo to jako menší bouřka.

„Ne, to se ví, že ne.“ Louis se potil.

„Ještě se vrátím,“ oznámil Rainbird a vykročil ke dveřím.

„Odcházíte?“ Louis nedokázal skrýt úlevu.

Rainbird zastavil s rukou na klíce a ohlédl se.

„Jak to myslíš, tučňáku?“ zeptal se. „Vždyť jsem tady vůbec nebyl.“

„Ne, pane Rainbirde, vůbec jste tady dneska nebyl,“ souhlasil Louis chvatně.

Rainbird přikývl a vyklouzl ven. Zavřel za sebou dveře. Louis hleděl několik vteřin na zavřené dveře a potom si zhluboka a prudce vydechl úlevou. Pod pažemi měl vlhko a bílé tričko měl přilepené na záda. O chvíli později zvedl ze země žemli, oprášil ji a znovu se pustil do jídla. Charlie ještě stále klidně seděla na okraji postele, aniž by cokoliv dělala. Jak Rainbird – ze všech lidí právě Rainbird – dosáhl, že ho měla ráda, to bylo pro Louise Trantera záhadou.

-7-

Ve čtvrt na jednu Charlieino čekání ukončil zvuk ostrého bzučáku na dveřích a dovnitř vstoupil Don Jules, oblečený do baseballové bundy a do starých manšestrových kalhot. Pohlédl na ni chladně a bez velkého zájmu.

„Jdeme,“ řekl.

A ona šla.

-8-

Toho dne bylo krásně a chladno. Ve dvanáct třicet přešel Rainbird pomalu napříč dosud zeleným trávníkem k nízké stáji ve tvaru L, natřené na tmavočerveno – odstín zaschlé krve – s vybílenými škvírami. Vysoko na obloze plula pomalu velká kupovitá mračna, slibující hezké počasí. Vánek si pohrával s jeho košilí.

Je-li nutno zemřít, je takovýhle den na to jako stvořen.

Uynitř stáje vyhledal místnost hlavního čeledína a vstoupil. Ukázal mu identifikační kartu s označením A.

„Čím mohu sloužit, pane?“ ozval se Drabble.

„Vyklidte celý prostor,“ přikázal Rainbird velitelsky. „Všichni ven. Do pěti minut!“

Koňák neodporoval, ani neprotestoval, a jestliže snad poněkud zbledl, na jeho opálené tváři se to ztratilo.

„I koně?“

„Ne, jen lidi. Vyjděte zadním vchodem!“

Rainbird byl převlečen do maskáčů, jaké nosil ve Vietnamu. Kapsy na kalhotách byly široké a hluboké. Z jedné kapsy teď vytáhl velkou pistoli. Hlavní čeledín na ni pohlédl vševědoucím pohledem a bez překvapení. Rainbird ji držel jen tak volně, hlaveň směřovala k zemi.

„Budou tady nějaké problémy, pane?“

„Snad,“ odvětil nevzrušeně Rainbird. „Opravdu nevím. A teď mažte, dědku.“

„Doufám, že koním se nic nestane,“ poznamenal ještě Drabble.

Rainbird se usmál. Napadlo ho: V totéž jistě doufá i ona. Viděl její oči, když byla u koní. Ale toto místo – kóje s volně loženým senem, žoky lisovaného sena, uskladněného v podkroví a suché dřevo všude kolem s nápisy ZÁKAZ KOUŘENÍ – bylo jako sud prachu.

Byl to tenký led.

Ale jak plynuly roky a Rainbird se stával čím dál tím lhostejnějším k životu, pohyboval se už i na tenčím. Vrátil se k velkým dřevěným vratům, vyhlédl ven. Zatím nebylo po nikom ani vidu ani slechu. Otočil se, začal procházet uličkou mezi boxy a vdechoval příjemnou, pronikavou a nostalgickou vůni koní.

Ujistil se, že všechny boxy jsou zavřené na závoru.

Opět přistoupil k dvojitým vratům. Teď už kdosi přicházel. Byly to dvě postavy. Na protějším břehu rybníka. Nebyl to však kapitán a Andy McGee. Byl to Don Jules s Charlie.

Pojď ke mně, Charlie, pomyslel si něžně. Teď pojď ke mně.

Rychle přehlédl stinný seník a potom přistoupil k žebříku – k obyčejným dřevěným příčkám přibitým na oporu – a pružně po něm začal stoupat.

O tři minuty později do prázdného a chladného stínu stáje vstoupila Charlie a Don Jules. Chvilí ještě postáli mezi vraty, dokud se jim v šeru nepřizpůsobily zorničky. Rainbird si na Magnum 357, které držel v ruce, vlastnoručně zkonstruoval tlumič. Seděl na hlavni jako zvláštní černý pavouk. Ve skutečnosti to nebyl příliš účinný tlumič, v případě takové velké zbraně totiž bylo skoro nemožné zvuk úplně ztlumit. Kdyby náhodou zmáčkł spoušť, ozvalo by se nejprve chraplavé zakašláni, potom tichá rána, a potom by už tlumič byl pravděpodobně zbytečný. Rainbird tajně doufal, že zbraň vůbec nebude muset použít, ale zatím ji držel oběma rukama a mířil jí dolů tak, že tlumič vytvářel kroužek na hrudi Dona Julese.

Jules se opatrně rozhlédl.

„Už můžete jít,“ řekla mu Charlie.

„Hej!“ vykřikl Jules a nevšímal si Charlie. Rainbird Julese znal. Je to chlap, který dodržuje předpisy: Splň každý předpis do puntíku, potom tě nic nevyvede z konceptu. Vždy si kryj záda. „Hej, čeledíne! Ozvěte se někdo! Jsem tady s tím děckem!“

„Už můžete jít,“ opakovala Charlie a Jules ji opět ignoroval.

„Pojď,“ dodal a sevřel Charlie zápěstí. „Musíme někoho najít.“

Přes mírnou lítost, kterou Rainbird pociťoval, byl připraven Dona Julese zastřelit. Mohlo se mu stát i něco horšího. Takhle aspoň zemře podle předpisu, s krytými zády.

„Říkala jsem vám, že už můžete jít,“ opakovala Charlie a Jules jí najednou pustil zápěstí. Ne pouze

pustil, prudce se odtáhl, jako kdyby se dotkl něčeho horkého.

Rainbird pozorně sledoval tento zajímavý vývoj situace.

Jules se otočil a zadíval se na Charlie. Třel si ruku, ale Rainbird nedohlédl, jestli tam něco má, nebo ne.

„Jděte pryč,“ přikázala mu Charlie klidně.

Jules si sáhl pod větrovku a Rainbird byl opět připraven ho zastřelit. Neměl by to udělat, dokud nebude zbraň z Julesovy bundy docela venku, a dokud jeho záměr odvést ji zpět do domu nebude očividný.

Ale zbraň ještě nebyla ani pořádně venku, když Jules vykřikl a zbraň mu vypadla na dřevěnou podlahu. Couvl před děvčetem, oči měl vyvalené.

Charlie se napůl odvrátila, jako by ji Jules už nezajímal. Ve středu delší stěny budovy byl vodovodní kohoutek a pod ním bylo vědro s vodou.

Z vědra začala líně stoupat pára.

Rainbirdovi se nezdálo, že by si toho Jules všiml, neboť jeho pohled byl přibitý k Charlie.

„Běž odtud pryč, ty dobytku,“ řekla mu, „nebo tě spálím. Upeču tě za živa.“

John Rainbird v duchu provolal Charlie hurá.

Jules stál nerozhodně a hleděl na ni. S hlavou skloněnou na stranu koulel očima a v té chvíli se podobal kryse. Vypadal nebezpečně. Rainbird byl připraven podpořit její hru, jestli s nějakou začne, ale doufal, že Jules bude rozumný. Její moc byla na nejlepší cestě vymknout se zpod kontroly.

„Až už jsi pryč,“ pokračovala. „Vrať se, odkud jsi přišel. Budu se dívat a přijdu na to, jestlis mě poslechl. Maž! Zmiz!“

Rozhodla zlostná ostrost jejího hlasu.

„Jen klid!“ zabručel. „Klídek. Jenže ty, moje milá, nemáš kam jít. Těžko se někam dostaneš.“ Pomalu procházel kolem ní a začal couvat k vratům.

„Budu se dívat,“ opakovala Charlie hrozivě. „Ani se neohlídni, ty... ty posero.“

Jules vyšel, ještě něco si říkal pod vousy, ale to Rainbird už nezachytil.

„Maž pryč!“ křičela Charlie za ním.

Stála mezi dvojitými vraty, zády k Rainbirdovi, malá silueta zahalená sprškou slunečních paprsků. Rainbirdem opět proběhla vlna lásky. Tak tedy toto bylo místem jejich definitivního setkání.

„Charlie,“ zavolal něžně. Ztuhla a udělala jediný krok dozadu. Neotočila se, ale Rainbird vycítil, že ho hned poznala po hlasu a že ji zaplavila vlna zuřivosti, třebaže postřehl jen nepatrný pohyb, kterým vyrovnala ramena.

„Charlie,“ zavolal znovu. „Hej, Charlie.“

„To jste vy!“ zašeptala. Sotva to zachytil. Kdesi pod ním zaržál kůň.

„Já,“ připustil. „Jistěže jsem to já, Charlie.“

Teď se otočila a pohledem přejela podél delší stěny stáje. Rainbird viděl, že ho hledá, ale nespatriła ho, byl dobře ukryt za žoky v horní části tmavé kůlny.

„Kde jste?“ zvolala ochraptěle. „Vy jste mě oklamal! To jste byl vy! Táta mi řekl, že tehdy u Granthera jste to byl vy!“ Rukou si podvědomě sáhla na krk, do něhož jí střelil tu ampulku. „Kde jste?“

Ach, Charlie, to bys ráda věděla.

Znovu zaržál kůň, tentokrát však ne klidně, ale pronikavě a vylekaně. Jeho nářek zachytil další kůň. Ozvalo se zdvojené dupnutí, když jeden z plnokrevníků kopl do vrátek boxu, zavřených na závoru.

„Kde jste?“ vykřikla opět, a Rainbird začal cítit, že najednou začala stoupat teplota. Přímo pod ním hlasitě zaržál další kůň – snad to byl Nekromancer – znělo to tak nějak žensky.

-9-

Bzučák na dveřích vydal krátký, pronikavý zvuk a kapitán Hollister vstoupil do Andyho apartmánu pod severnějším z obou domů v koloniálním stylu. Už to nebyl ten člověk, co před rokem. Tehdy to byl chlap sice v letech, ale čilý, zdravý a bystrý, dalo by se čekat, že v listopadu ho potkáš, jak se sklání nad hladinou rybníka a nenuceně míří puškou na kachny. Tento člověk se však roztržitě vlekl. Vlasy, před rokem ještě ostré a šedé jako ocel, měl teď skoro bílé a jemné jako novorozeně. V tváři mu cukalo. Ale nejvíc se změnilo jeho oči, zdály se být překvapené a jaksi dětské. Tento dojem se porušil jen občas, při rychlých pohledech ze strany, v nichž byla podezíravost, strach a skoro poníženost. Ruce mu visely podél těla a prsty se maně svíraly. Echo vyvolalo odraz, který se mu teď se smrtelnou rychlostí vrátil do

mozku.

Andy McGee vstal, aby ho přivítal. Byl oblečen přesně jako toho dne, když spolu s Charlie utíkali z Třetí Avenue v New Yorku a sledoval je sedan Dílny. Manšestrové sako měl roztržené u švu na levém rameni a hnědé krepové kalhoty byly vybledlé a na zadku ošoupané.

Čekání mu prospělo. Cítil, že je schopen vyrovnat se s tím vším. Ne pochopit. To v žádném případě ne. Cítil, že to se nemůže stát nikdy, ať by i s Charlie nějakým způsobem přemohli hroznou nepřízeň osudu, dostali se odtud a žili dál. Nedokázal by stanovit ten osudný krok, na který by mohl svalit vinu za celé toto svinstvo, žádný hřích otce, za který by měla pykat dcera. Neprovinil se tím, že kdysi dávno potřeboval dvě stě dolarů, ani tím, že se zúčastnil na kontrolovaném pokusu. Rovněž se neprovinil tím, že chtěl být svobodný. Jestli se odtud dostanu, přemýšlel, řeknu jim toto: Učte svoje děti, učte je od kolíbky, důkladně je učte, neboť tvrdí, že vědí, co dělají, a někdy to opravdu vědí, ale většinou ne.

Jenže co se stalo, už se neodstane, není-liž pravda? Ti druzí si koneckonců na své přišli. Ale on kvůli tomu ještě nemusí ochotně odpouštět ani chápat lidi, kteří to způsobili. Tím, že se se vším sám v sobě vyrovnal, otupil ostří vlastní nenávisti vůči byrokratům bez tváře, kteří to dělali ve jménu národní bezpečnosti, nebo co to vlastně bylo. I když, teď už nebyli bez tváře: Jeden z nich stál právě před ním s nesmělým úsměvem, s thranými pohyby, docela vyprázdněný. Andy kapitána vůbec nelitoval.

Zapříčinil sis to sám, hochu.

„Zdravím vás, Andy,“ začal kapitán. „Máte všechno?“

„Ano,“ odpověděl Andy. „Nepomohl byste mi se zavazadlem?“

Kapitánův prázdný výraz narušil jeden z těch pronikavých rychlých pohledů z boku.

„Zkontroloval jste ho?“ vyštěkl. „Jestli v něm nejsou hadi?“

Andy ho přimáčkł – jen docela maličko. Chtěl se šetřit, jak to jen půjde, pro případ nouze. „Zvedněte to, a bez řečí,“ ukázal na jeden z kufrů.

Kapitán k němu přistoupil a zvedl ho. Andy se chopil druhého.

„Kde máte auto?“

„Hned tady venku,“ pravil kapitán. „Přistavili mi ho.“

„Bude nás někdo kontrolovat?“ V překladu to znamenalo: Pokusí se nás někdo zastavit?

„Proč by to dělali?“ zeptal se kapitán upřímně překvapen. „Já jsem tady šéf.“

To Andyho uklidnilo. „Tak jdeme,“ ohlásil. „Kufry dáme do zavazadlového prostoru...“

„Ten je v pořádku,“ přerušil ho kapitán. „Zkontroloval jsem ho dnes ráno.“

„...a potom to vezmeme kolem stájí a tam si vyzvednu dceru. Máte nějaké otázky?“

„Nemám,“ odpověděl kapitán.

„Tak prima. Jdeme.“

Vyšli z apartmánu a kráčeli k výtahu. Halou procházeli nějakí lidé za svými povinnostmi. Zvědavým pohledem sklouzli po kapitánovi a potom se ohlíželi kolem. Výtah je dopravil nahoru do tanečního sálu a kapitán zamířil směrem k dlouhé vstupní hale.

Zrzavá Josie, která seděla u vchodu toho dne, kdy kapitán odvelel Ala Steinowitze do Hastings Glen, byla už pryč. Jistě dostala někde nějaké lepší místo. Teď tady seděl mladý, předčasně plešatý muž a mračil se nad textem počítačového programu. V jedné ruce držel žlutou fixku. Když se přiblížili, zvedl oči.

„Zdravím vás, Richarde,“ prohodil kapitán. „Hltáte knihy?“

Richard se zasmál. „Spíš ony hltají mě.“ Zvědavě pohlédl na Andyho. Andy mu věnoval neosobní pohled.

Kapitán zasunul palec do drážky a v zařízení něco zahrkalo. Na Richardově stole se rozsvítilo zelené světlo.

„Jaký je cíl cesty?“ zeptal se Richard. Vyměnil fixku za propisovačku. Byla přivázaná k malému sešitu v pevných deskách.

„Stáj,“ odpověděl kapitán svižně. „Vyzvednu tam Andyho dceru. Chystají se utéct.“

„Vojenská letecká základna Andrews,“ skočil mu do řeči Andy a přimáčkł. Do hlavy se mu okamžitě zaklínila bolest, jako tupý sekáček na maso.

„Vojenská letecká základna Andrews,“ opakoval pomalu Richard a vpisoval to do sešitu. „Přeji vám

příjemný zbytek dne.“

Vyšli do světlého a větrného říjnového dne. Kapitánova vega stála na čistém bílém šterku okružní silničky. „Podejte mi klíče,“ vyzval ho Andy. Kapitán mu je podal. Andy otevřel zavazadlový prostor a položil tam oba kufry. Potom dvířka přibouchl a klíče vrátil kapitánovi. „Jedeme.“

Kapitán řídil auto obloukem kolem rybníku směrem ke stáji. Když se pohnuli, kapitán zahlédl muže v baseballové bundě, jak běží napříč k domu, z něhož právě vyšli, a pocítil neklidné zamrazení. Kapitán zastavil přímo před otevřenými vraty stáje.

Sáhl po klíčích, ale Andy mu zlehka zadržel ruku. „Ne. Nechte to běžet. Pojďme.“ Vystoupil z auta. V hlavě se mu ozývalo bušení, do hloubky mozku mu pronikala rytmická pulzující bolest, ale zatím to nebylo tak hrozné. Zatím ne.

Kapitán rovněž vystoupil, ale potom se nerozhodně zastavil. „Já dovnitř nejdu,“ oznámil. Vylekaně zakoulel očima. „Je tam tma. Mohli by mě uštknout.“

„Žádní hadi tam nejsou,“ řekl Andy a znovu lehce přimáčknu. Stačilo to, aby se kapitán pohnul, ale nevypadalo to, že je docela přesvědčen. Vstoupili do stáje.

Na jediný neskutečný okamžik si Andy pomyslel, že tam Charlie není. Když světlo vystřídal stín, jeho oči byly docela bezmocné. Vevnitř bylo horko a dusno a koně kvůli něčemu znervózněli. Ržáli a kopali kopyty do boxů. Andy nic neviděl.

„Charlie?“ zavolal přeskakujícím hlasem, plným naléhavosti.

„Charlie!“

„Táto!“ vykřikla a jeho přepadla radost, radost, která se změnila v hrůzu, když zaslechl v jejím hlase pronikavý strach. „Táto, nechod sem! Nechod...“

„Myslím, že je na to už poněkud pozdě,“ ozvalo se odněkud shora.

-10-

„Charlie,“ zavolal něžně ten hlas. Přicházel odněkud shora, ale odkud? Zdálo se, že přichází ze všech stran.

Přepadla jí zlost – zlost, kterou vyvolala odporná nespravedlnost toho všeho, toho, že se to nikdy neskončí, že ti druzí jsou všude, kam se jen otočíš, a znemožňují jakýkoliv náznak úniku. Skoro současně pocítila, že to v ní roste. To bylo teď tak blízko pod povrchem, bylo to tak dychtivé vyrazit ven, jako když tady byl ten muž, který ji sem dovedl. Když na ni vytáhl zbraň, prostě ji rozpálila, takže ji musel upustit. A to měl ještě štěstí, že náboje vevnitř nevybuchly.

Cítila dokonce, jak se v ní hromadí teplo a jak začíná sálat na všechny strany jako zázračná baterie, nebo něco, co se dá zapnout. Důkladně si prohlédla temné palandy, ale nepodařilo se jí zjistit, kde se Rainbird přesně nachází. Těch žoků se senem tam bylo příliš. A příliš mnoho stínů.

„Neoklamal bych tě, Charlie,“ hovořil poněkud hlasitěji, ale ještě stále potichu. Zvuk jeho hlasu si prorážel cestu mlhou zloby a zmatků.

„Měl byste sejít sem dolů!“ vykřikla Charlie nahlas. Třásla se. „Měl byste sejít sem dolů dřív, než to všechno podpálím. Já to dokážu, a vy to víte!“

„Vím, že to dokážeš,“ odpověděl mírným hlasem. Vznášel se k ní odněkud a ze všech stran. „Ale jestli to uděláš, shoří mnoho koní, Charlie. Slyšíš je?“

Slyšela je. Když jí je připomněl, tak je slyšela. Byli takřka šílení strachem, ržáli a kopali do vrátek, zavřených na závory. V jednom z boxů byl i Nekromancer.

Dech jí uvázl v hrdle. Znovu v duchu spatřila hořící příkopy na dvoře u Mandersových a vybuchující slepice.

Opět se obrátila k vědru s vodou, ale teď byla velmi vystrašená. Už nedokázala déle ovládat svůj dar a v následujícím okamžiku

(stáhni se!)

vybuchne

(STÁHNI SE!)

a vznese se až k obloze.

(STÁHNI SE, STÁHNI SE, SLYŠÍŠ MĚ, STÁHNI SE!)

V té chvíli se z do půlky naplněného vědra nejen pářilo, ale voda v něm už zuřivě vřela. O chvíli později

se nadvakrát prohnul chromovaný kohoutek nad vědrem, roztočil se jako vrtule a odtrhl se z potrubí, čnějícího ze stěny. Armatura proletěla celou délkou stáje jako raketa a narazila do vzdálenější stěny. Z potrubí začala stříkat voda. Studená voda. Cítila, že je studená. Ale už za několik vteřin se vytekla voda změnila v páru a ulička mezi boxy se naplnila neprůhlednou mlhou. Na svinuté zelené hadici, která visela na kolíku vedle potrubí, se tavily plastické kroužky.

(STÁHNI SE!)

Konečně nad tím získala převahu a potlačila to. Před rokem by něco takového nedokázala. Ta věc by se byla rozběhla vlastním, ničivým způsobem. Teď to dokázala udržet lépe... ach, ale musela se kontrolovat víc.

Stála a třásla se.

„Co tady ještě chcete?“ zeptala se potichu do neurčita. „Proč nás prostě nenecháte odejít?“

Jakýsi kůň vyděšeně zaržal. Charlie přesně chápala, jak se cítí.

„Nikdo si nemyslí, že můžeš jen tak odejít,“ odvětil klidný Rainbirdův hlas. „Dokonce se zdá, že si to nemyslí ani tvůj otec. Jsi nebezpečná, Charlie. A ty to víš. My tě necháme odejít, a první, kteří se tě zmocní, mohou být třeba Rusové, nebo severní Korejci, nebo dokonce možná nějaký pohanský Číňan. Ty si třeba myslíš, že tě chci klamat, ale to opravdu ne.“

„Není to moje chyba!“ vykřikla.

„To není,“ ozval se Rainbird hloubavě. „Samozřejmě, že není. Ale stejně jsou to všechno hlouposti. Mě faktor Z nezajímá, Charlie. Nikdy mě ani nezajímá. Mě zajímáš jen ty.“

„Vy lháři!“ vykřikla Charlie prudce. „Podváděl jste mě, předstíral jste něco, co jste nebyl...“

Zarazila se. Rainbird se pomalu vynořil nad vysokou hromadou žoků, potom se posadil na okraj palandy a nohy mu volně visely dolů. Na kolenou měl položenou pistoli. Jeho tvář se vznášela nad Charlie jako znetvořený Měsíc.

„Že jsem ti lhal? Nikoliv. Pouze jsem poněkud pomíchal pravdu, Charlie, to je jediné, co jsem udělal. A dělal jsem to jen proto, abych tě udržel naživu.“

„Hnusný lháři,“ šeptala, ale překvapilo ji, když si uvědomila, že by mu ráda věřila. V očích ji pálily slzy. Byla tak unavená a chtěla mu věřit, chtěla věřit, že ji měl rád.

„Nedala ses testovat,“ začal. „Tvůj táta rovněž. Co si myslíš, na co se chystali? Říct ach, promiňte, zmýlili jsme se a pustit vás zpátky do ulic? Viděla jsi ty chlapy v akci, Charlie. Vidělas je, jak postřelili starého Manderse v Hastings Glen. Tvé vlastní matce vytrhali nehty a potom...“

„Přestaňte!“ vykřikla zmučeně a její mimořádná schopnost se znovu nedočkavě drala k povrchu.

„Ne, nepřestanu,“ odpověděl. „Částečně jsi měla pravdu, Charlie. Vedl jsem tě. Udělal jsem tě pro ně důležitou. Myslíš si, že jsem to dělal jen proto, že to byla moje práce? Hovno. Promiň, Charlie. Jsou to hajzlové. Kapitán, Hockstetter, Pynchot, i ten chlapík Jules, který tě sem přivedl – jsou to všechno hajzlové.“

Hleděla na něj vzhůru jako zhypnotizovaná jeho vznášející se tváří. Chybějící oko neměl zakryté páskou jako obvykle. Byla to jen zkřivená dutá díra, hrůzostrašný suvenýr.

„O tomto jsem ti řekl pravdu,“ pokračoval a dotkl se své tváře. Prsty se mu pohybovaly lehce, skoro se zálibou po jizvách, táhnoucích se z jedné strany krku přes obnažený sval na tváři až po prázdnou oční jamku. „Trochu jsem tu pravdu pomíchal, ano. Nebyla to hanojská potkaní díra, ani příslušníci Vietkongu. Udělali mi to naši vlastní. Byli to stejní hajzlové, jako ti tady.“

Charlie nerozuměla, nevěděla co tím myslí. Byla zmatená: Což nechápe, že ho může spálit jako topinku, přímo tam, kde sedí?

„Nic z toho není důležité,“ pokračoval. „Nic, kromě tebe a mě. My jsme byli jeden ke druhému upřímní, Charlie. To bylo všechno, co jsem chtěl. Být k tobě upřímný.“

Teď vycítila, že mluví pravdu, ale ta pravda byla temná a ležela až za hradbou jeho slov. Stále tady bylo něco, co zamlčoval.

„Pojď sem ke mně nahoru,“ řekl, „a promluvíme si o tom.“

Ano, podobalo se to hypnóze. A jistým způsobem i telepatii. Protože, i když si uvědomovala, co ta temná pravda znamená, nohy se jí pohnuly směrem k žebříku. Neměl to být rozhovor, o kterém mluvil. Měl to být konec. Konec pochybností, bídy, strachu. Konec pokušení zapalovat čím dál tím větší ohně,

až po jakési hrozné finále. Jemu vlastním pokřiveným, šíleným způsobem vyprávěl o tom, že jí bude přítelem, a to takovým, jakým nemůže být nikdo jiný. A... ano, i jistá část její osobnosti si to přála. Cosi v ní chtělo konec a vysvobození. A proto se pohnula směrem k žebříku, ruce už měla na přičkách, když se dovnitř vřítel její otec.

-11-

„Charlie!“ zvolal, a její okouzlení pominulo. Aspoň na chvíli. Její ruce se pustily přiček a najednou v plné míře pochopila celou tu hrůzu. Otočila se k vratům a viděla ho tam stát. První myšlenka (Táto, ty jsi ztloustl!)

se jí mihla myslí a ztratila se tak rychle, že se skoro až nedala postřehnout. Tlustý, nebo ne, ale je to on. Poznala by ho kdekoliv, láska k němu ji naplnila a odfoukla Rainbirdovo očarování jako kouř. A pochopila, že až John Rainbird tím, co říkal, myslel cokoli, v každém případě to znamenalo smrt jejího otce.

„Táto!“ vykřikla. „Nechod' sem!“

Rainbirdovi se v té chvíli mihlo po tváři podráždění. Zbraň mu už neležela na kolenou. Mířila přímo na tu siluetu, stojící mezi vraty.

„Myslím, že na to je už poněkud pozdě,“ pravil. Vedle jejího otce stál jakýsi muž. Pomyslela si, že je to ten, kterému všichni říkají kapitán. Jen tak tam stál, ramena měl svěšená, jako kdyby zlomená.

„Pojďte dál,“ vyzval ho Rainbird a Andy ho poslechl. „Teď stůjte.“

Andy se zastavil. Kapitán kráčel krok nebo dva za ním, jako by byli spolu svázaní. Kapitánovy oči nervózně těkaly v šeru stáje ze strany na stranu.

„Vím, že to můžete udělat,“ začal Rainbird a řekl to lehkým, skoro až humorným tónem. „Ve skutečnosti to můžete udělat oba. Ale, pane Mc Gee... Andy! Můžu vám říkat Andy?“

„Jak chcete,“ odsekl její otec. Hlas měl klidný.

„Andy, jestli zkusíte něco na mě použít, budu se snažit tomu vzdorovat aspoň tak dlouho, než zastřelím vaši dceru. A samozřejmě, Charlie, jestli se ty pokusíš o něco, kdo ví, co se stane.“

Charlie běžela k otci. Přitiskla si tvář k drsným proužkům jeho manšestrového saka.

„Táto, ach táto,“ šeptala ochraptěle.

„Nazdar koťátko,“ řekl a hladil ji po vlasech. Přivinul si ji k sobě a pohlédl vzhůru na Rainbirda. Jak tam tak seděl na okraji palandy, jako námořník na palubě, byl to ten živý jednoooký pirát z Andyho snu. „Takže, co teď?“ zeptal se Rainbirda. Obával se, že Rainbird je chce zadržet, zatímco ten muž, kterého viděl běžet napříč přes trávník, přivede posilu, ale jaksi se mu nezdálo, že tento člověk by chtěl právě to. Rainbird jeho otázku ignoroval. „Charlie!“ začal.

Andy pocítil, jak se mu Charlie pod rukama zachvěla, ale neohlédla se.

„Charlie,“ opakoval mírně, ale naléhavě. „Pohlédni na mě, Charlie.“

Pomalou, váhavě se otočila a pohlédla na něj.

„Pojď sem ke mně nahoru,“ pokračoval, „jaks to chtěla udělat předtím.“

Nic se nezměnilo. Nic se nezměnilo. Dokončíme, co máme dokončit. Všechno se uzavře.“

„Ne, to nemůžu připustit,“ pravil Andy skoro mile. „My totiž odcházíme.“

„Pojď nahoru, Charlie,“ dodal Rainbird, „jinak hned v této chvíli provrtám tvému otci hlavu kulkou. Můžeš mě spálit, ale vsadím se, že stisknu kohoutek dřív, než se tak stane.“

Charlie zasténala z hloubky hrdla jako raněné zvíře.

„Nehýbej se, Charlie,“ přikázal Andy.

„Bude mu dobře,“ pokračoval Rainbird. Hlas měl tichý, rozumný, přesvědčivý. „Pošlou ho na Havajské ostrovy a bude mu dobře. Máš možnost pro něj vybrat budoucnost, Charlie. Buď kulku do hlavy, nebo zlatý písek na Kalami Beach. Tak, co to bude? Máš možnost!“

Upírala své modré oči do jediného Rainbirdova oka a roztřeseně poodstoupila od otce.

„Charlie!“ zvolal otec ostře. „Nechod'!“

„Raz dva bude po všem,“ dodal Rainbird. Hlaveň pistole se nesklonila, ještě stále mířila na Andyho hlavu. „Vždyť to chceš, ne? Udělám to bezbolestně a udělám to čistě. Důvěřuj mi, Charlie. Udělej to pro svého otce a udělej to pro sebe. Důvěřuj mi.“

Udělala další krok. A ještě další.

„Ne!“ vykřikl Andy. „Neposlouchej ho, Charlie!“

Ale všechno bylo málo platné. Opět kráčela směrem k žebříku. Položila ruce na příčku ve výšce hlavy a zastavila se. Pohlédla vzhůru na Rainbirda a vpila se do něj upřeným pohledem.

„Slibujete mi, že se mu nic nestane?“

„Ano,“ odpověděl Rainbird, ale v tom Andy náhle a úplně pocítil sílu jeho lži... všech jeho lží.

Budu muset přimáchnout ji, pomyslel si v němém ohromení. Ne jeho, ale ji.

Sbíral v sobě sílu, aby to udělal. Stála už na první příčce a rukama hmatala nad hlavou po další.

A tehdy kapitán, na něhož už všichni zapoměli, pronikavě zaječel.

-12-

Když Don Jules doběhl do budovy, z níž kapitán a Andy odešli před několika minutami, vypadal tak zmateně, že Richard, strážník u dveří, sáhl do zásuvky se zbraní.

„Co...“ začal.

„Poplach, poplach!“ ječel Jules.

„Jste zplno...“

„Jsem tak zplnomocněný, že ani není možné být víc, ty troubo! To děvče! To děvče se pokouší utéct!“

Na Richardově stole byly dva kruhové číselníky, označené od jedné do deseti, na nichž se daly nastavit jednoduché kombinace. Znepokojený Richard upustil pero a nastavil levý číselník kousek za sedmičku.

Jules prošel kolem a nastavil pravý číselník přímo na jedničku. V té chvíli se ozvalo hluboké vrčení, vycházející ze stolu a tento zvuk se začal rozléhat ve všech částech ohrazeného areálu Dílny.

Zahradníci vypnuli sekačky a rozběhli se ke kůlně, kde měli pušky. Dveře místností, v nichž byly nechráněné terminály počítače, se zasunuly a uzamkly. Gloria, kapitánova sekretářka, vytáhla svou pistoli. Všichni agenti Dílny, kteří byli k dispozici, se rozběhli k reproduktorům v očekávání pokynů, cestou si rozepínali saka a vytahovali zbraně. Elektrické napětí ve vnějším okruhu plotu z ostnatého drátu se zvýšilo z běžného, denního, na smrtelné. Dobrmani v prostoru mezi dráty zaslechli bzučení, vycítili změnu, když se celá Dílna přesouvala do bojových pozic, a začali hystericky štěkat a skákat. Brány mezi Dílnou a vnějším světem se zasunuly a uzamkly. Pekařskému nákladáku, který přivezl do bufetu zboží, jedna zasouvací brána rozmáčkla zadní nárazník a jeho řidič mohl hovořit o štěstí, že ho nezabil elektrický proud.

Bzučení na prahu vnímání se zdálo být nekonečné.

Jules sáhl po mikrofonu na Richardově stole a začal hlásit: „Stav nejvyšší pohotovosti. Opakuji, stav nejvyšší pohotovosti. Nejde o cvičení. Směr stáj, postupujte s největší opatrností.“ Pátral v mysli po krycím jménu pro Charlie McGeovou, ale nemohl si vzpomenout. Zdálo se mu, že se ty blbosti mění snad každý den. „Ta malá to chce využít! Opakuji, chce to využít!“

-13-

Orv Jamieson stál pod reproduktorem v klubovně na třetím podlaží severnější budovy a v jedné ruce držel žihadlo. Když zaslechl Julesovo hlášení, prudce se posadil a zasunul ho do pouzdra.

„Aha!“ zabrblal si pod vousy, když tři další, se kterými hrál biliard, vyběhli ven. „Aha, tak beze mě. Mě z toho vynechte.“ Ostatní ať se ženou jak psi po čerstvé stopě, jestli se jim chce. Ti Mandersovu farmu nezažili. Neviděli tuto žačku třetí třídy v akci.

To, po čem O.J. teď nejvíc na světě toužil bylo, aby našel nějakou hlubokou jámu a zahrabal se do ní.

-14-

Kapitán Hollister poslouchal velmi povrchně trojstrannou konverzaci mezi Charlie, jejím otcem a Rainbirdem. Byl docela mimo, staré příkazy splnil, a nové ještě nedostal. Zvuky rozhovoru plynuly kolem něj, aniž by zachytával jejich smysl, a dovolily mu nerušeně a do sytosti přemýšlet o golfu a o hadech a o devíti holích s kovovou hlavou a o sevření hadem boa a o holi na středně dlouhé údery a o chřestýších a o holi, kterou se hraje z velké pískové překážky, a o pytonovi, který je tak velký, že zhltně celou kozu. Toto místo se mu nelíbilo. Bylo tady všude plno roztroušeného sena, které mu připomínalo vůni nepokosené části golfového hřiště. Právě na seně jeho bratra uštkl had, kapitánovi byly tehdy jen tři roky, a jeho velký bratr řval, tak řval, a všude vonělo seno, všude voněl jetel, všude voněla vojtěška a jeho velký bratr, nejsilnější a nejstatečnější chlapec na světě v té chvíli řval, velký, robustní, devítiletý Leon Hollister řval „běž zavolat tátu!“ a slzy se mu valily po tvářích, když si rukama svíral puchnoucí

nohu, a když se tříletý kapitán Hollister otočil, vylekán a uplakaný, aby udělal, co mu bratr přikázal, proplazilo se mu to po noze, po jeho vlastní noze, jako smrtící zelená voda – později lékař pravil, že uštknutí nebylo nebezpečné, neboť had asi těsně před tím uštkl něco jiného a jedový váček měl prázdný, ale Lennie si myslel, že umírá, a všude kolem byla sladká, letní vůně trávy a poskakovaly po ní luční kobylky s tím svým věčným crrrrrr-crrrrrr a vyplivovaly nahnědlou šťávu („ukáž, jak pliveš a nechám tě odejít“, se v těch dávných dobách vykřikovalo v Nebrasce), dobré vůně, dobré zvuky, golfové hřiště, tak voní a bzučí bratrův řev, odporný dotek hada, pohlédl dolů a viděl jeho plochou, trojúhelníkovou hlavu, černé oči... had se proplazil kapitánovi přes nohu, cestou do vysoké trávy... zpátky do nepokosené části hřiště, dalo by se říct... a vůně tam byla přesně stejná... a jemu se tohle místo nelíbí.

Čtyři hole s kovovou hlavou a zmiže a doklepávací hole a ploskolebci...

Všechno se odráželo tam a zpátky, rychleji a rychleji a kapitánovy oči bez výrazu těkaly po stinné stáji, zatímco John Rainbird se dohadoval s Mc Geeovými. Nakonec se mu oči zastavily na částečně roztavené zelené plastické hadici u prasklého potrubí. Hadice visela zkroucená na kolíku, stále ještě poněkud zahalená stoupající parou.

Najednou v něm vyšlehla hrůza, jako plamen z dohasínajícího ohniště. V první chvíli byla hrůza tak obrovská, že mu ani nedovolila nabrat dech, aby vykřikl na výstrahu. Svaly měl ztuhlé, neschopné pohybu.

Vzápětí to přešlo. Kapitán se nadechl, naklonil se dopředu a z plných plic vydal ze sebe drásavý výkřik: „Had! HAD! HAAAD!“

Neutíkal. Ani ve stavu, v jakém se nacházel, kapitán Hollister ani nepomyslel na útek. Nakloněn vpřed jako opotřebovaný robot, uchopil vidle, opřené o stěnu. Byl tam had a on ho chtěl zasáhnout. Zničit. Rozdrtit.

Chtěl... chtěl, aby...

Chtěl zachránit Lennieho!

Vrhl se na částečně roztavenou hadici a hrozivě se oháněl vidlemi.

Od té chvíle probíhalo všechno velmi rychle.

-15-

Agenti, většinou ozbrojeni automatickými pistolemi, a zahradníci, většinou s puškami, se v neuzavřeném kruhu blížili ke stáji ve tvaru L směrem od jejího delšího ramene, když se ozval výkřik. Hned nato bylo slyšet těžké bouchnutí a cosi, co mohlo být tlumeným výkřikem bolesti. Jen o vteřinu později se ozval trhavý zvuk, a potom dutý výbuch, který docela jistě pocházel z revolveru s tlumičem. Kruh okolo stáje se na okamžik přestal zužovat.

-16-

Kapitánův výkřik a to, jak rychle sáhl po vidlích, upoutalo Rainbirdovu pozornost jen na okamžik, ale okamžik stačil. Zbraň se obrátila z Andyho hlavy na kapitána. Byl to instinktivní pohyb, blesková a rychlá reakce tygra lovcího v džungli. A právě tady jeho dokonalé instinkty zradily a způsobily, že se pod ním prolomil tenký led, po kterém se pohyboval už tak dlouho.

I Andy použil přímáčknutí příliš rychle a příliš instinktivně. Když zbraň zamířila na kapitána, vykřikl na Rainbirda: „Skoč!“ a přímáčkkl ho tak silně, jako ještě nikdy v životě. Z bolesti, která mu vtrhla do hlavy jako tříštivé úlomky granátu, se mu při záutočení zvedl žaludek a cítil, že něco ztratil, definitivně a neodvolatelně.

Propálilo se to, pomyslel si. Ta myšlenka byla nejasná a zamlžená. Zapotácel se dozadu. Celou levou polovinu těla měl necitlivou. Levá noha ho neudržela.

(nakonec to přece jen přišlo, je to propálené, ta zasraná věc se nakonec ztrácí)

Rainbird se odrazil od okraje seníku s mocným rozmáchnutím rukou. Ve tváři měl téměř výraz komického překvapení. V ruce stále vytrvale svíral zbraň. Dokonce, i když tvrdě narazil na zem a svalil se na ní se zlomenou nohou, vytrvale svíral zbraň. Nedokázal potlačit výkřik bolesti ani ohromení, ale zbraň nepustil.

Kapitán přiskočil k zelené hadici a divoce do ní tloukl vidlemi. Ústa mu pracovala, ale nevycházel z nich žádný zvuk, jen jemná sprcha slin.

Rainbird pohlédl vzhůru. Vlasy mu spadly do tváře. Pohodil hlavou, aby mu nebránily ve výhledu. Jeho

jediné oko se lesklo. Sevřená ústa vyjadřovala rozhořčení. Zvedl zbraň a namířil ji na Andyho.

„Ne!“ vykřikla Charlie. „Ne!“

Rainbird vystřelil a z otvoru tlumiče se vyvalil kouř. Střela odštípala světlé čerstvé třísky vedle Andyho svěšené hlavy. Rainbird se opřel jednou rukou o zem a vystřelil ještě jednou. Andyho hlava sebou nepřírozeně trhla a z levé strany krku mu začala stříkat krev.

„Ne!“ vykřikla opět Charlie a přiložila si ruce na tvář. „Táto! Táto!“

Rainbirdova ruka se pomalu vysunula zpod těla. Pod dlaní mu šustily dlouhé třísky.

„Charlie,“ zašeptal, „Charlie, podívej se na mě.“

-17-

Stáj byla zvenku obklíčená a obléhající se zastavili, neboť si nebyli jisti, co dál.

„To děvče,“ začal Jules. „Zlikvidujeme ho...“

„Ne!“ vykřiklo to děvče vevnitř, jako by slyšelo, co plánuje Jules. A potom: „Táto! Táto!“

Nato zazněl další výbuch, tentokrát mnohem hlasitější a náhle se prudce zablesklo. To je všechny přinutilo zaclonit si oči. Z otevřených vrat stáje se vyvalila vlna horka a muži, kteří stáli před nimi, potácivě ustoupili.

Potom se objevil kouř a červené záblesky ohně.

Kdesi uvnitř tohoto teprve se rodícího pekla začali ržát koně.

-18-

Charlie vyděšená a zmatená se rozběhla k otci, a když se ozval Rainbird, otočila se k němu. Plazil se po břiše a pokoušel se podepírat zbraň oběma rukama.

Co bylo na tom neuvěřitelné, usmíval se.

„Prima,“ zasípal, „takhle ti budu vidět do očí. Miluju tě, Charlie.“ A vystřelil.

Její dar z ní vyletěl bláznivě, docela nekontrolovaně. Instintivně roztavila kousek olova, který by se jí jinak zavrtal do mozku. V první chvíli to vypadalo, že Rainbirdovi – a stejně tak kapitánovi za ním – rozvlnil šaty prudký vítr a že se nic jiného nestane. Ale nebyly to jen šaty, co se vlnilo. Rozvlnilo se i maso a stékalo jako lůj, odpadávalo z kostí, které se vzápětí měnily v uhel, černaly a hořely.

Zahlédla nehučnou záblesk světla jako při výstřelu, a ten ji v okamžiku oslepil: Najednou neviděla nic, slyšela jen koně v boxech, šilející strachem. A cítila kouř.

Koně! Koně! pomyslela si a oslněna hmatala kolem sebe. Byl to její sen. Pozměněný, ale byl to on. A najednou se na okamžik ocitla opět na letišti v Albany, děvčátko o pět centimetrů nižší a o deset liber lehčí, a mnohem nevinnější, malé děvčátko s papírovou taškou, vytaženou z koše na odpadky, chodící od jednoho telefonního automatu k druhému, na každý se soustředí a každý jí vydá vodopád mincí.

Soustředila se i teď, téměř na slepo, hmatajíc v duchu jako tehdy.

Kolem vrátek boxů proběhlo zavlnění a narazilo do delší stěny stáje ve tvaru L. Z kovových závor se zakouřilo a jedna po druhé padaly na dřevěnou podlahu, zkroucené a bez tvaru nesnesitelným vedrem.

Zadní část stáje se změnila ve spleť kouřících desek a břeven, když Charliein dar minul kapitána a Rainbirda a zamířil dál jako výstřel z duševního děla. Tříštivý šrapnel se vějířovitě šířil a proletěl sto nebo víc yardů a ti agenti Dílny, kteří mu stáli v cestě, vypadali, jako by je zasáhla kartáčová palba. Jistému Claytonovi Braddockovi jediným vířivým pohybem usekla hlavu tenká deska z obložení stáje. Jeho souseda rozťalo vedví břevno, roztočené jako vrtule. Třetímu hořící kus dřeva ut'al ucho, a on si to po celých následujících asi deset minut ani neuvědomil. Rojnice agentů Dílny se rozplynula. Ti, kteří už nedokázali utíkat, se plazili. Jen jediný muž zůstal na svém stanovišti, aspoň zatím. Byl to George Sedaka, člověk, který spolu s Orvem Jamiesonem ukradl v New Hampshire Andyho dopisy. Sedaka se zastavil v Dílně během krátkého přerušení cesty před odjezdem do Panamy. Ten, který stál vlevo od Sedaky, ležel teď na trávníku a vzdychal. Ten, který od něj stál vpravo, byl chudák Clayton Braddock.

Samotnému Sedakovi se jako zázrakem nestalo nic. Střepiny a rozžhavený šrapnel sfoukly všechno kolem něj. Háč na žoky – nebezpečná, ba až smrtící zbraň – hořel sám od sebe na zemi, necelé čtyři palce od jeho nohou. Zářil tlumenou červení.

Zadní strana stáje vypadala, jako kdyby ji bylo odtrhlo půl tuctu dynamitových náloží. Zkroucené ohořelé trámy lemovaly zčernalou díru, širokou dobrých deset yardů. Velká hromada kompostu absorbovala větší část Charlieiny neobyčejné energie ve chvíli jejího explozivního závěru. Teď hořela

plamenem a oheň z ní se šířil na to, co zbylo ze zadní stěny stáje.

Sedaka slyšel, jak vevnitř ržají koně, viděl zlověstný, červenooranžový svit ohně, když plameny dosáhly k seníku, plného suchého sena. Bylo to jako dívat se střílnou do pekla.

Sedaka najednou dospěl k rozhodnutí, že mu to stačí.

Bylo to přece jen o něco nepříjemnější, než přepadnout neozbrojeného listonoše na vedlejší venkovské silnici.

George Sedaka zasunul pistoli zpátky do pouzdra a vzal nohy na ramena.

-19-

Ještě stále hmatala kolem sebe, neschopna rozumem pojmout všechno, co se stalo. „Táto!“ křičela. „Táto! Táto!“

Všechno bylo zastřené, jakoby přízračné. Vzduch byl nasycen horkým štiplavým kouřem a rudými záblesky. Koně stále ještě kopali do vrátek boxů, ale teď se jim vrátka bez závor snadno otvírala. Aspoň několika koním se podařilo vyvléci se ven.

Charlie upadla na kolena, chtěla rukama nahmatat otce, když se kolem něj začali míhat koně na útěku, sotva zřetelnější než ty stíny ve snu. Shora se v záplavě jisker zřítily hořící střešní krokev a podpálila volně rozházené seno v jednom z dolních oddělení. Vzadu, v prostoru kratšího ramene písmene L, s dutým a kašlavým burácením vyletěl do povětří třicetigalonový sud traktorové nafty.

Uhánějící kopyta dopadla jen pár palců od Charlieiny hlavy, když lezla s rukama před sebou jako nevidomý tvor. Vtom do ní jeden z běžících koní zlehka vrazil a ona upadla na záda. Rukou se dotkla boty.

„Táto?“ zafňukala. „Táto?“

Otec byl mrtev. Byla si jista, že je mrtev. Všechno tady bylo mrtvo, svět byl v plamenech, nejdřív jí zavraždili matku a teď otce.

Zrak se jí vracel, ale ještě stále všechno bylo velmi nezřetelné. Kolem ní se valily vlny vedra. Rukou nahmatala jeho nohu, dotkla se mu břicha a postupně postupovala vzhůru, vzhůru po košili, až se prsty dostala k vlhké, lepkavé skvrně. Skvrna se rozšiřovala. Charlie tam v hrůze nechala ruku, neschopna odtáhnout prsty.

„Táto,“ šeptala.

„Charlie?“

Bylo to jen sotva postřehnutelné zachrčení, ale byl to on. Rukou nahmátl její tvář a ochable si ji přivinul. „Pojď sem. Blí... blíž.“

Přiblížila se k němu zboku a teď jeho osvětlená tvář vyplula z okolní šedivosti. Levou polovinu měl staženou do grimasy, levé oko škaredě podlité krví jí připomenulo to ráno v Hastings Glen, když vstávali v tamějším hotelu.

„Táto, podívej se na ten zmatek,“ vzdychla Charlie a dala se do pláče.

„Na to není kdy,“ odpověděl. „Poslyš. Poslouchej mě, Charlie!“

Sklonila se k němu a její slzy mu zmáčely tvář.

„Tak už to přišlo, Charlie... neprolévej pro mě zbytečné slzy. Ale...“

„Ne! Ne!“

„Charlie, buď potichu!“ přikázal jí drsně. „Teď tě budou chtít zabít. Chápeš? Ne... nebudou si s tebou hrát v rukavičkách.“ V rukavičkách, vyslovil koutkem nepřírozně pokřivených úst. „Nedovol jim to, Charlie, prosím tě. A nedovol jim, aby to zahráli do autu. Nedovol jim říct... byl to jen požár...“

Trochu přitom zvedl hlavu, ale teď opět ležel na zádech a lapal po dechu.

Skrz šero nad nenasytně praskajícím ohněm se zvenku ozývaly nezřetelné a zbytečné výstřely a zoufalé ržání koní.

„Táto, nemluv... zůstaň...“

„Ne. Není kdy.“ Pomocí pravé ruky se dokázal poněkud nadzvednout, aby k ní byl blíž. Z obou koutků úst mu začala vytékat krev. „Musíš utéct, dokud se dá, Charlie.“ Setřela mu krev lemem sukně. Pálila ji záda. „Uteč, dokud můžeš. Když budeš muset někoho zabít, kdo ti bude stát v cestě, tak to udělej. Ve válce už to tak bývá. Musíš jim ukázat, že jsou ve válce.“ Hlas se mu ztrácel. „Musíš utéct, dokud se dá, Charlie. Udělej to kvůli mně. Rozumíš?“

Přikývla.

Shora, těsně nad nimi, spadla další krokev v ohnivém kole oranžových jisker. Ted' na ně horko zaútočilo přímo, jako kdyby stáli před otevřenými dvířky pece. Jiskry jí dopadaly na kůži jako hladový dotíravý hmyz.

„Udělej to,“ pravil a vykašlal pramének krve, ale ze všech sil se snažil mluvit dál, „udělej to tak, že ti druzí už nikdy nebudou moci udělat něco takového. Spal to, Charlie. Spal to všechno.“

„Táto...“

„Ted' už běž. Dřív, než to všechno vybuchne.“

„Nemůžu tě opustit,“ dodala třaslavým, bezmocným hlasem.

Usmál se a přitáhl si ji ještě blíže, jako by jí chtěl něco pošeptat do ucha. Ale místo toho ji políbil.

„...mám tě rád, Cha...“ vypravil ze sebe ještě a zemřel.

-20-

Don Jules zjistil, že věc je prohraná. Vydržel na místě od začátku požáru tak dlouho, jak se jen dalo, přesvědčen, že ta malá jim musí vběhnout přímo do rány. Když se tak nestalo – a když chlapi před stájí náhle pochopili, co se stalo těm chlapům za nimi – rozhodl se, že už nemůže dále čekat, nemůže, jestli je chce udržet. Ustupoval a ostatní ho následovali, s tvářemi napjatými a neoblomnými. Už nevypadali, jako by si vyšli na lov bažantů.

V tom se vevnitř za dvojitými vraty mihly rychlé stíny. Ted' vychází.

Zvedli zbraně, dva chlapi vystřelili, ještě předtím, než se někdo objevil. Najednou...

Nebylo to to děvče, byli to koně. Šest, osm, deset, srst pokrytá pěnou, oči vyvalené, zdivočelé strachem.

Julesovi muži, napjatí k prasknutí, spustili palbu. Dokonce i ti, kteří se nejprve nepřipojili, když viděli, že stáj opouštějí koně a ne lidé, se nakonec dali strhnout a přidali se k palbě. Byl to masakr. Dva koně klesli na kolena, jeden žalostně zaržál. V zářivém říjnovém vzduchu stříkala krev a mazlila se s trávou.

„Přestaňte!“ hulákal Jules. „Přestaňte přece, doprdele! Přestaňte střílet ty koně!“

Ale stejně dobře mohl být třeba bájným králem Canutem a rozkazovat přílivu. Ti muži – vylekáni něčím, co neviděli, vzrušení poplachovým bzučákem, vyhlášením nejvyšší pohotovosti, požárem, z něhož ted' stoupá temným proužkem kouř směrem k obloze a dunivým výbuchem traktorové nafty – měli konečně před sebou pohyblivé terče, na něž se dalo střílet, a tak tedy stříleli.

Dva koně leželi mrtví v trávě. Jeden, s prudce se zvedajícími boky, ležel částečně na trávě, částečně na šterkové silničce. Tři další, šílení strachem, se obrátili doleva směrem ke třem či čtyřem mužům, postávajícím v hloučku. Ti se za stálé palby dali na ústup, ale jeden z nich zakopl o vlastní nohu a s výkřikem skončil pod koňskými kopyty.

„Přestaňte s tím!“ křičel Jules. „Přestaňte s tím! Zastavte... zastavte palbu! Doprdele, zastavte tu palbu, vy debilové!“

Ale masakr pokračoval. Muži dále nabíjeli s bezduchými, prázdnými výrazy ve tvářích. Mnozí z nich byli, stejně jako Rainbird, veterány vietnamské války a jejich tváře se vyznačovaly otupenými nanicovitými výrazy lidí, kteří znovu prožívají dávný, šíleně intenzivní zlý sen. Několik z nich jich přestalo střílet, ale to byla menšina. Pět koní leželo zraněných, nebo mrtvých v trávě a na silnici. Několik dalších uteklo a mezi nimi byl i Nekromancer, jehož ocas povlával jako bojový prapor.

„To děvče!“ vykřikl kdosi a ukázal na vrata stáje. „Jde to děvče!“

Pozdě. Masakr koní se sotva skončil a jejich pozornost už byla zaměřena jiným směrem. Než se stihli otočit směrem k Charlie, k té malé vražednici, stojící tam se skloněnou hlavou v džínové šatové sukni a tmavomodrých podkolenkách, už se k nim od ní začaly rozbíhat ohnivé pruhy, jako vlákna pavučiny nějakého smrtícího pavouka.

-21-

Charlie opět zaplavil její dar a v něm spatřovala úlevu.

Bolest ze ztráty otce, ostrá a bodavá jako dýka, ustoupila a nezanechala nic, jen otupělost.

Její dar ji jako obvykle vábil, měl podobu okouzující a hrůzostrašné hry, jejíž celý rozsah možností zůstával zatím skrytý.

Ohnivé jazyky se rozběhly napříč po trávníku k děravé linii mužů.

Zabili jste koně, vy sviňáci, pomyslela si a ozvěna otcova hlasu jako by jí dávala povolení: Když budeš muset někoho zabít, kdo ti bude stát v cestě, tak to udělej, Charlie. Tak to bývá ve válce. Ukaž jim, že jsou ve válce.

Ano, rozhodla se, ukáže jim, že jsou ve válce.

Jeden z těch mužů se otočil a rozběhl se. Charlie poněkud otočila hlavu, aby zamířila ohnivý jazyk tím směrem. Ten zaplavil tři z nich a šaty jim změnil v hořící hadry. Padli k zemi a v křečích řvali bolestí.

Něco jí zasvištělo kolem hlavy a cosi jiného jí způsobilo tenký škrábanec na zápěstí. Byl to Jules, který střílel ze stanoviště u Richarda. Stál tu, s nohama rozkročenýma, zbraň držel v předpažených pažích a střílel.

Charlie se na něj mohutně soustředila.

Julese to náhle odhodilo dozadu s takovou prudkostí, jako kdyby do něj vrazila koule obrovského neviditelného jeřábu na bourání starých domů. Odletěl patnáct yardů, ale už to nebyl člověk, jen hořící klubko.

Vtom se všichni obrátili a rozběhli. Stejně tak, jako kdysi, na Mandersově farmě.

Dobrý nápad, pomyslela si. Dobře vám tak.

Nechtěla zabíjet lidi. Na tom se nic nezměnilo. Co se změnilo, bylo, že je dokázala zabít, když musela. Když jí stáli v cestě.

Vykročila k bližšímu z obou domů, za nimiž stála stodola. Vypadal dokonale, jako kalendářový obrázek z venkova, když tak hleděl na svého dvojníka na druhé straně.

Okna zapraskala jako výstřely z pušek. Mříž na východní straně stěny, po níž se plazil břečťan, se zachvěla a vzplanula, jako by to byly hořící žíly. Zčernala, napuchla a rozhořela se. Ohnivé jazyky dosáhly na střechu.

Jakési dveře se s třeskem otevřely a z nich vyrazil pronikavý zvuk protipožárního poplachového zařízení a houf sekretářek, techniků a laborantů. Rozběhli se přes trávník k drátěnému plotu, ale ve strachu před elektrickým proudem a před psy, kteří štěkali a skákali, se obrátili opačným směrem, a tak kroužili ze strany na stranu jako vyplašené stádo ovcí. Charliein dar se dral ven, směrem k nim, ale Charlie jej obrátila opačným směrem, na osamocený drátěný plot, jehož pravidelná kosočtvercová oka změkla, ohnula se a stékala v mokrých slzách roztaveného kovu. Ozvalo se hluboké bzučení, tlumené svištění přetíženého vodiče a pak následoval jeden zkrat za druhým. Do vzduchu vyletovaly oslepující purpurové jiskry. Z horní části plotu začaly odskakovat drobné kulové blesky a porcelánové konzoly vybuchovaly jako hliněná holubi na střelnici.

Psi šileli. Se srstí naježenou jako hřebíky běhali sem a tam mezi vnějším a vnitřním plotem jako poslové smrti. Jeden z nich se odrazil od prskajícího drátu s vysokým napětím a vyletěl do vzduchu s napnutýma odumřelýma nohama. Spadl jako kouřící hromádka. Jeho dva druhové na něj zaútočili v zuřivé hysterii.

Za domem, v němž věznili Charlie a jejího otce, nebyla stodola, ale dlouhá, nízká, udržovaná budova, rovněž z červených trámů s bílými škvírami. Tady byl automobilový park Dílny. Teď se ty široké dveře s třeskem otevřely a ven vyjel pancéřovaný cadillac s vládní poznávací značkou. Z otevřeného střešního okénka trčela ven hlava a ramena jakéhosi muže. S lokty opřenými o střechu začal na Charlie střílet z lehkého kulometu. Trsy trávy před ní vyletovaly i s kořeny.

Charlie se obrátila k autu a usměnila oheň tím směrem. Její moc stále ještě rostla. Měnila se na něco pružného, ale velmi těžkého, na něco neviditelného, co – jak se zdálo – se živilo samo sebou v spirálové řetězové reakci, šířící se geometrickou řadou. Palivová nádrž limuzíny explodovala spolu s celou zadní částí auta, přičemž výfuk vyletěl směrem k obloze jako oštěp. Ale dřív, než k tomu došlo, hlava a ramena střelce se změnila na popel, přední sklo prasklo a speciální pneumatiky limuzíny se roztekly jako vosk.

Auto v plamenech pokračovalo dál po vlastním okruhu, plazilo se nikým neovládáno, beztvaré, roztavené, změněné v cosi, co připomínalo torpédo. Absolvovalo dva okruhy a po nich ho rozmetl druhý výbuch.

Teď vyběhly sekretářky z druhého domu, spěchaly jako mravenečci. Mohla by je ohněm smést – a tak trochu to i chtěla, ale s vypětím slabnoucí vůle zamířila oheň na samotný dům, v němž je oba drželi proti jejich vůli... na ten dům, v němž ji John tak podvedl.

Vypustila ze sebe všechn oheň. V první chvíli se zdálo, že se nestane nic, vůbec nic, jen vzduch se

jemně zachvěl, jako vzduch nad dohasínajícím ohništěm, nad nímž se něco opéká. Ale v té chvíli celý dům vybuchl.

Jediný obraz, který si z toho zapamatovala (a později se opakoval nejednou ve svědectvích těch, kteří přežili), byl, že komín domu vyletěl k nebi jako raketa z cihel a vypadal neporušeně, zatímco pětadvacetipokojový dům pod ním se rozpadl jako lepenkový domeček pro panenky v plameni letovací lampy. Kameny, dlouhé krokve, prkna, všechno to vyletělo do vzduchu a padalo to zpátky v horkém dračím výdechu Charlieiny energie. Psací stroj IBM, rozžhavený a změněný tak, že připomínal zelený věchet svázaný na uzel, letěl k obloze, opisuje spirálu, načež spadl dolů mezi dva ploty a zanechal po sobě kráter. Ze sekretářské židle se vytrhlo otočné sedátko a spirálovitým pohybem zmizelo z dohledu rychlostí vystřeleného šípu.

Charlie přes trávník cítila všechno to horko.

Ohlédla se, co by ještě mohla zničit. Kouř teď stoupal k obloze z několika ohnišť – ze dvou velkých domů, postavených ještě před občanskou válkou (z nichž už jen jeden se podobal ještě trochu domu), ze stáje, z toho, co ještě zůstalo z limuzíny. Dokonce i tady na otevřeném prostranství, bylo intenzivní horko.

A její energie z ní prýštila i nadále, chtěla ven, musela ven, ve strachu, že se obrátí zpět k vlastnímu zdroji a zničí ho.

Charlie si nedokázala představit, co se ještě může stát. Ale když se opět obrátila k plotu a na silnici vedoucí z pozemku Dílny, viděla lidi, jak se sami vrhají na plot, zaslepení panikou. Na některých místech byl drátěný plot stlačen až k zemi a dalo se přes něj přelézt. Psi doběhli ve skupině lidí jednu mladou ženu v hrubé žluté sukni a ta začala hrozně vřeštět. A Charlie najednou slyšela výkřik svého otce, tak jasný, jako by byl dosud živ a stál vedle ní: Stačí, Charlie! To stačí! Zastav to, dokud ještě můžeš!

Ale mohla ještě?

Odvrátila se od plotu a zoufale hledala něco, co potřebovala, a zároveň odrážela sílu a pokoušela se udržet ji v rovnováze. Ale ta se začala neusměrněně plazit v šílených rozšiřujících spirálách po trávě.

Nic. Nic, jen...

Rybník.

-22-

O.J. zamířil pryč a žádný pes ho nemohl zastavit.

Opuštěl dům, když se ostatní začali soustřeďovat kolem stáje. Velmi ho to vyděsilo, ale nepodleh panice do té míry, aby vrazil do plotu s vysokým napětím, když brány sklouzly v drážkách a automaticky se zavřely. Celou apokalypsu pozoroval zpoza tlustého křivého kmene starého jilmu. Když to děvče udělalo zkrat ve vedení, počkal, až se trochu vzdálí a soustředí se na ničení domu. Tehdy odběhl k plotu se žihadlem v pravé ruce.

Přešel plot na úseku, kde už nebyl pod proudem, a dostal se tak do výběhu pro psy. Dva z nich šli po něm. Pevně si sevřel rukou pravé zápěstí a jednoho po druhém zastřelil. Byly to obrovské mrchy, ale žihadlo bylo silnější. Tím se pro ně život skončil, ledaže by dostali nažrat v psím nebi.

Třetí pes ho napadl zezadu. Utrhl mu kus kalhot a pořádně se mu zakousl do levé hýždě a povalil ho na zem. O.J. se obrátil a zápasil s ním jednou rukou, jelikož ve druhé držel žihadlo. Mlátil ho pažbou pistole, a když mu pes chtěl skočit na krk, vysunul pistolí hlavní vpřed. Snadno vklouzla mezi dobrmanovy čelisti a O.J. stlačil kohoutek. Zazněl tlumený výstřel.

„Vypadá to jako jeřabinová omáčka!“ pravil O.J. s odporem, když se roztřesen postavil na nohy. Začal se hystericky smát. Vnější brána už nebyla pod proudem, zmizel dokonce i službukonající obstarožní vrátný. O.J. se pokoušel vrata otevřít. Mezitím se tady shromáždili další lidé a vráželi do něj. Se štěkáním přibíhali další psi. Jacísi další agenti, kteří přežili, měli rovněž v rukou zbraně a začali po psech pálit. Přece jen se projevil jakési zbytek loajality a dobrého vychování, protože ti, co měli zbraně, vytvořili půlkruh kolem nezbrojených sekretářek, laborantů a techniků.

O.J. vrazil plnou silou do brány. Neotevřela se. Byla zamknutá, stejně jako všechno ostatní. O.J. se rozhlížel kolem, nevěda, co dál. Pomalu se mu vracel zdravý rozum. Něco jiného je ignorovat všechno a utíkat, když jsi sám, a něco jiného, když je kolem plno svědků, jako tomu bylo teď.

Cožpak ta pekelná holčína je nemohla zlikvidovat všechny?

„Budete muset přelézt!“ vykřikl. Zvuk jeho hlasu zanikl ve všeobecném zmatku. „Tak lezte, kristepane!“

Nikdo mu nevěnoval pozornost. Jen se shromažďovali na vnitřní straně vnějšího plotu, s tvářemi poznamenanými panikou.

O.J. popadl jednu ženu, která se nedaleko něj motala u brány.

„Nechte měččě!“ křičela, jako by ji na nůž brali.

„Tak lez, ty couro!“ křičel na ni O.J., aby ji přinutil rozkývat se. Začala pomalu lézt na druhou stranu.

Když ji ostatní viděli, došlo to i jim.

Z vnějšího plotu se ještě stále kouřilo a na různých místech z něj odskakovaly jiskry. Jednoho tlust'ocha, na nějž si O.J. vzpomněl, že pracuje jako kuchař v jídelně, zadrželo asi dvacet tisíc voltů. Zachvěl se a oťrásl se, chvíli s otevřenými ústy a černajícími tvářemi tančil po trávě tanec svatého Víta.

Další z dobrmanů vyrazil vpřed a zakousl se do nohy mladíkovi v brýlích a v bílém plášti. Jeden z agentů na psa vystřelil, ale netrefil a místo toho zasáhl mladíka do ramene. Laborant spadl na zem, začal se svíjet bolestí, svíral si raněné rameno a prosil o pomoc blahoslavenou pannu. O.J. psa zastřelil dřív, než se mohl mladíkovi zakousnout do krku.

To je ale bordel, zaúpěl v duchu. Kristepane, to je ale bordel!

Teď už lezlo přes širokou bránu víc než deset lidí. Žena, kterou O.J. postrčil, se už dostala nahoru, najednou ztratila rovnováhu a s tlumeným výkřikem padala na druhou stranu. Dala se do ječivého křiku. Brána byla vysoká, takže to byl pád z výšky devíti stop. Dopadla špatně a zlomila si ruku.

Ach, kristepane, jaký bordel.

Všichni se šplhali na bránu. Podobalo se to šilencově vizi tréninkových cvičení ve výcvikovém táboře námořnictva.

O.J. natahoval krk, chtěl vidět, jestli se k nim to děvče nevrací. Jestli ano, ať se svědkové starají dále o sebe, on přeleze bránu a mizí.

V té chvíli jedna z laborantek začala ječet: „Co se to tady, prokristapána...“

Přerušilo ji mohutné syčení. O.J. později vzpomínal, že první, co si potom představil, bylo, jak mu babička smaží vajíčka, jenže tento zvuk byl milionkrát silnější, jako kdyby se najednou celý kmen obrů rozhodl v téže chvíli smažit vajíčka.

Rostlo to a mohutnělo a rybník mezi dvěma domy zahalila v okamžiku stoupající bílá pára. Celý rybník, široký asi padesát stop a uprostřed hluboký pět stop, vřel.

O.J. zahlédl Charlie, jak stojí asi dvacet yardů od rybníka, obrácena zády k těm, kteří se ještě stále pokoušeli dostat ven, a vzápětí se mu ztratila v páře.

Syčení nepřestávalo. Bílá mlha se valila po zeleném trávníku a jasné podzimní slunce nad ní vytvářelo duhový most. Oblak páry se vzdouval a valil. Uprchlíci viseli na vratech jako mouchy, ale obraceli hlavy a nespouštěli zrak z toho divadla.

Co jestli tam není dost vody, pomyslel si najednou O.J. Co jestli jí není dost na to, aby zhasla její zápalku nebo pochodeň, nebo co to má v sobě za pekelný oheň? Co potom?

Orville Jamieson se rozhodl, že se tady nebude déle zdržovat, aby si případně odpověděl na položené otázky. Úlohy hrdiny už má plné zuby. Zasunul žihadlo do pouzdra v podpaží a vylezl na bránu tak rychle, že se to opravdu podobalo útěku. Nahoře se přešvihl na druhou stranu a pružně přistál do podřepu na zem vedle té zraněné ženy, která si ještě stále držela zlomenou ruku a křičela.

„Radím vám, abyste si šetřila dech a co nejdřív odtud zmizela,“ doporučoval jí O.J. a sám se podle své rady hned zachoval.

-23-

Charlie stála ve vlastním bílém světě, vháněla oheň do rybníka, rvala se s ním, zkoušela ho oslabit, zastavit. Zdálo se jí, že jeho životaschopnost je nekonečná. Ano, teď svou schopnost měla dokonale pod kontrolou. Hladce oheň vehnala do rybníka, jako by dlouhou neviditelnou trubicí. Jenže co se stane, až se všechna voda vyvaří dřív, než se její energie naruší a rozptýlí?

Už žádné další ničení. Raději usměrní oheň do sebe, ať zničí ji, Charlie, než aby mu dovolila vyrazit opět ven, vyrůst z ní samotné.

(stáhni se! stáhni se!)

Teď konečně pocítila, že oheň pomalu ztrácí cosi ze své intenzity, ze své schopnosti stáhnout se.

Konečně slábl. Hustá bílá pára všude kolem a vůně prádelny. Obrovské bublavé syčení rybníka, který už

nebylo vidět.

(STÁHNI SE!)

Nejasně si opět vzpomněla na otce a zachvátil ji nový zármutek: Je mrtev. Je mrtev. Zdálo se, že ta myšlenka rozptyluje její schopnost ještě víc, a až teď konečně začalo slábnout i syčení. Pára se mohutně hnala kolem ní. Slunce nad hlavou vypadalo jako zoxidovaná stříbrná mince.

Změnila jsem slunce, pomyslela si bez souvislosti, ale potom: nikoliv – ve skutečnosti ne – je to pára – mlha – odfoukne ji...

Ale najednou s náhlou jistotou, která vycházela z hlubin jejího nitra, věděla, že by mohla změnit slunce, kdyby chtěla... po nějaké době.

Její schopnost se přece stále ještě vyvíjela.

V tomto aktu ničení, v této apokalypse zatím nepřekročila běžné hranice.

Bylo nesnadné vypočítat potenciální možnosti.

Charlie padla na kolena na trávník a rozplakala se, bylo jí smutno pro otce, bylo jí smutno pro ostatní, které zabila, dokonce i pro Johna. Možná, že to, co pro ni Rainbird chtěl, bylo přece jen to nejlepší, ale cítila, a to i přes otcovu smrt a přes ten přívál ničení, který měla na svědomí, svou touhu po životě, houževnaté, němé lapání po dechu, jen aby přežila.

A proto jí možná nejvíc ze všeho bylo smutno ze sebe samé.

-24-

Nevěděla, jak dlouho seděla v trávě s hlavou v dlani. Všechno to vypadalo tak neuvěřitelně, až se mohlo zdát, že si jen zdřímla. Ať to trvalo jakkoliv dlouho, když přišla k sobě, viděla, že slunce je opět jasné a na obloze se posunulo o hodný kousek k západu. Páru z vyvařeného rybníka roztrhal lehký vánek na kusy a odvál pryč.

Charlie se pomalu postavila a rozhlédla se kolem.

Nejprve jí zrak padl na rybník. Viděla, že je malý, maličký. Zůstaly jenom kaluže vody, malé plošky, odrážející sluneční paprsky, jako lesklé perly z broušeného skla, zasazené do kluzkého bláta na dně rybníka. Tu a tam ležely špinavé listy leknínů a jiných vodních rostlin jako zašlé šperky. Na některých místech už bláto začalo schnout a praskat. Viděla v něm pár mincí a něco rezavého, co vypadalo jako velmi dlouhý nůž nebo čepel motorové sekačky. Tráva kolem celého rybníka byla do černa spálená.

Celý pozemek Dílny zahalovalo hrobové ticho, přerušované jen občasným ostrým zaštekáním, nebo praskáním ohně. Otec jí řekl, aby jim ukázala, že jsou ve válce, a to, co tady zůstalo, velmi připomínalo opuštěné bojové pole. Stáj, stodola a dům na jedné straně rybníka byly vypálené na uhel. Z domu na druhé straně zůstaly jen spálené trosky. Celý areál vypadal, jako by ho zasáhla velká zápalná bomba nebo německá raketa z druhé světové války.

Vypálené a zčernalé čáry křížovaly trávník všemi směry ve spirálách, ze kterých se dosud kouřilo. Pancéřová limuzína vyhořela na konci rýhy, vyryté do země. Nedalo se poznat, že to kdysi bývalo auto. Zůstal z něho jen šrot.

Nejhorší to bylo kolem plotu.

Kolem jeho vnitřního okruhu leželo asi půl tuctu roztroušených mrtvol. V meziprostoru byla dvě nebo tři další těla a několik mrtvých psů.

Charlie, jako ve snu, vykročila tím směrem.

Po trávníku se pohybovali i jiní lidé, ale nebylo jich mnoho. Dva z nich ji viděli přicházet a rychle se jí vyhnuli. Další vypadali, že nemají představu, kdo Charlie je a ani nevědí, že toto všechno způsobila ona. Kráčeli náměsíčně, strnule, chůzí lidí šokovaných tím, že přežili.

Charlie začala přelézat vnitřní plot.

„Nedělal bych to, být tebou,“ křikl na ni konverzačním tónem jakýsi muž v bílé uklízečské uniformě. „Když se tam dostaneš, chytanou tě psi, děvče.“

Charlie mu nevěnovala pozornost. Psi, kteří tady ještě zůstali, na ni sice vrčeli, ale nepřiblížili se. Zdálo se, že i oni toho mají už plné zuby. Začala přelézat vnější bránu, pohybovala se přitom pomalu a opatrně, špičky mokasin vkládala do mnohoúhelníkových otvorů. Dostala se nahoru, opatrně přehodila jednu nohu, potom druhou. Teď s toutéž opatrností slezla dolů a poprvé po půl roce stála na půdě, která nepatřila Dílně. Chvíli postála, jako v šoku.

Jsem na svobodě, pomyslela si lhostejně. Jsem volná.

V dále se probral k životu kvílivý zvuk sirén. Přibližoval se.

Žena se zlomenou rukou ještě stále seděla v trávě asi dvacet kroků od opuštěné strážní budky. Vypadala jako tlusté děcko, příliš unavené na to, aby vstalo. Pod očima měla bílé kruhy z prožitého šoku. Rty měla zmodralé.

„Vaše ruka,“ řekla Charlie ochraptěle.

Žena pohlédla vzhůru na Charlie, v očích se jí objevil výraz poznání a začala se plazit pryč, fňukajíc strachem.

„Nepřibližuj se ke mně,“ sípala trhaně. „Ty jejich testy! Ty jejich testy! Nechci, aby se mnou dělali testy! Jsi čarodějnice! Čarodějnice!“

Charlie se zastavila. „Vaše ruka,“ opakovala. „Je mi to líto, že máte zlomenou ruku. Je mi to líto.“ Rty se jí zase začaly chvět. Zdálo se jí teď, že ženina panika, způsob, jakým se na ni dívá, to, jak se podvědomě kouše do horního rtu – že to je ze všeho nejhorší.

„Prosím vás!“ křičela. „Je mi to moc líto! Ale oni zabili mého tátu!“

„Měli zabít i tebe,“ vykřikla žena zadýchaně. „Proč ses nespálila, když je ti to tak strašně líto.“

Charlie udělala krok směrem k ní, ale ta žena se opět odplazila kousek dál a rozkřikla se na ni, když upadla na zraněnou ruku.

„Nepřibližuj se ke mně!“

A najednou všechno Charlieino utrpení, všechen zármutek a strach našly svoje vyjádření, svůj hlas.

„Já jsem to vůbec nezavinila!“ vykřikla na ženu se zlomenou rukou. „Já jsem to vůbec nezavinila! Způsobili si to sami, a já se nemám proč obviňovat a už vůbec ne proč se spálit! Slyšíte mě? Slyšíte?“

Žena se plazila pryč a něco si mumlala pro sebe.

Sirény se blížily.

Charlie pocítila, že spolu s emocemi nedočkavě začala stoupat i její schopnost.

Zadržela ji.

(a toto už rovněž nikdy neudělám)

Přešla přes silnici a nadávající a plazící se ženu nechala za sebou. Na druhé straně silnice se nacházelo pole s hromadami sena a vojtěšky, postříbřené říjnovými mrazíky, ale stále ještě vonící.

(kam půjdu?)

To zatím nevěděla.

Ale už jí nikdy nedostanou.

KAPITOLA XI

CHARLIE SAMA

-1-

Událost se ojedinele objevila v pozdních večerních televizních zprávách ještě té středeční noci, ale naplno se o ní Američané dozvěděli, až když na druhý den ráno vstali. Zatím se všechny dostupné údaje podařilo uspořádat do čehosi, co – jak se zdá – mají Američané vlastně na mysli, mluví-li se o zprávách. Ve skutečnosti to měl být příběh, a ten musí mít začátek, střed a aspoň nějaké zakončení.

Příběh, který Amerika dostala jako přílohu ke svému kolektivnímu šálku ranní kávy, prostřednictvím relací Dnes, Dobré ráno, Ameriko a rovněž prostřednictvím ranních zpráv CBS, zněl takto: Na přísně tajné výzkumné středisko v Longmontu, stát Virginia, byl spáchán teroristický bombový útok. Skupinu teroristů nelze zatím s jistotou identifikovat, třebaže se už tři teroristické organizace veřejně k provedenímu útoku přihlásily. Jsou to japonští radikálové, Káddáfího odnož skupiny Černé září a domácí skupina, která se honosí zvučným a neobyčejným jménem Bojující středozápadní meteorologové.

Třebaže není docela jisto, kdo stojí za tímto útokem, zdá se, že zprávy se shodují v tom, jak byl uskutečněn. Agent John Rainbird, Indián a veterán vietnamské války pracoval na dvě strany, a z pověření teroristické organizace nastražil napalmové bomby. Sám během útoku zahynul, nebo spáchal sebevraždu ve stáji, kde kromě jiného byly bomby uloženy. Jiný pramen tvrdí, že Rainbird ve skutečnosti podlehl vedru a kouři, když se pokoušel zachránit koně z hořící stáje. (Toto vyvolalo obvyklé ironické poznámky novinářů o chladnokrevných teroristech, kteří se víc starají o zvířata než o lidi.) Při tragické události

zahynulo dvanáct lidí, pětáctyřicet jich bylo raněno, z toho deset těžce. Všichni, kteří přežili, jsou v izolaci a nacházejí se pod ochranou vlády.

Tolik zpráva. Jméno „Dílňa“ vůbec nepadlo. To bylo poměrně uspokojivé. Až na jednu nezachycenou nitku.

-2-

„Vůbec se nestarám o to, kde by mohla být,“ prohlásila čtyři týdny po požáru a po Charlieině útěku nová šéfka Dílny. Prvních deset dní, během kterých by se děvče bývalo snadno chytilo do sítě Dílny, vládli všude absolutní chaos. Nová šéfka se usadila za psacím stolem, který si sama stloukla ze tří desek. Zatím jí musí stačit. Potrvá ještě tři dny, než jí dovezou nový. „A rovněž je mi úplně jedno, co asi dělá. Je to osmileté dítě, žádná superžena. Nebude to dlouho trvat a někdo si jí všimne. Chci, aby ji našli a zlikvidovali.“

Hovořila s mužem středních let, který vypadal jako knihovník z malého města. Není ani nutno říkat, že jím nebyl.

Ukázal na hromádku úhledně uložených počítačových výstupů na stole šéfky Dílny. Kapitánovy kartotéky požár nepřežily, ale většina z jeho informací byla uložena v paměťových blocích počítače. „Jak to tady pokračuje?“

„Návrhy souvisící s P šestkou jsou odloženy na neurčito,“ oznámila mu šéfka Dílny. „Je to, samozřejmě, taktické manévrování. Jedenáct dědků, jeden mladík a tři staré dámy s modrým přelivem, které pravděpodobně vlastní akcie nějaké bláznivé omlazovací kliniky ve Švýcarsku... a všichni mají strachem sevřený zadek, co se stane, jestli se to děvče ukáže na veřejnosti. Zajímá...“

„Moc pochybuji, že by senátoři z Idaho, Maine a z Minnesoty měli sevřené zadky,“ protestoval muž, který vypadal jako knihovník, ale nebyl jím.

Šéfka Dílny pokrčila rameny. „P6 je zajímavá. Samozřejmě. Když chci, všechny dokážu přesvědčit, že sníh je černý.“ Začala si pohrávat se svými dlouhými hustými lokny, lesknoucími se krásným tmavokaštanovým odstínem. „Odložené na neurčito, znamená odložené do té doby, dokud jim to děvče nepředložíme na tácu.“

„Jako Salomé,“ zamumlal muž na protější straně stolu. „Jenže tác je zatím ještě prázdný.“

„O čem to, ke všem čertům, mluvíte?“

„Nevšímejte si toho,“ odpověděl. „Vypadá to tak, že jsme zase na začátku. V základním postavení.“

„Ne tak docela,“ oponovala mu šéfka Dílny zachmuřeně.

„Už s ní není otec, aby na ni dohlédl. Je odkázána sama na sebe. A já si přeji, aby ji našli. Rychle.“

„A co když vysype, co má na srdci, ještě dřív, než ji najdeme?“

Šéfka Dílny se zaklonila v kapitánově křesle a objala si vzadu rukama krk. Muž, který nebyl knihovníkem, s uznáním sledoval, jak se jí na plném poprsí napíná svetr. S kapitánem se něco takového zažít nedalo.

„Jestli chtěla vysypat, co má na srdci, tak už by to podle mě dávno udělala.“ Opět se naklonila dopředu a píchla prstem do stolního kalendáře. „Pátý listopad,“ pokračovala, „a nic. Myslím, že jsme mezitím udělali všechna rozumná bezpečnostní opatření. Sledovali jsme Times, washingtonský Post, chicagskou Tribune, všechny velké noviny... a nic.“

„Umíte si představit, že by se obrátila na nějaké malé? Do nějakých okresních Times místo newyorských? Nemůžeme přece sledovat všechny noviny v zemi.“

„To je bohužel pravda,“ souhlasila šéfka. „Ale ani v malých nebylo nic. A to znamená, že nic neřekla.“

„Uvěřil by vůbec někdo osmiletému děvčeti takovou divokou historku?“

„Myslím, že jestli na konci vyprávění zapálí oheň, asi by jí byli ochotni uvěřit,“ pravila šéfka Dílny. „Ale mám vám říct, co tvrdí počítač?“ Usmála se a píchla prstem do papírů. „Počítač tvrdí s osmdesátiprocentní pravděpodobností, že budeme moci odevzdat výboru její mrtvé tělo, aniž bychom museli pohnout prstem, až na to, že ji bude třeba identifikovat.“

„Sebevražda?“

Šéfka Dílny přikývla. Zdálo se, že tato vyhlídka ji mimořádně těší.

„Tak jo,“ poznamenal muž, který nebyl knihovníkem a vstal. „Pokud jde o mě, vzpomínám si, že svého času počítač rovněž tvrdil, že Andrew McGee je skoro na sto procent vybitý.“

Šéfka Dílny se nejistě usmála.

„Příjemný zbytek dne, velitelko,“ dodal muž, který nebyl knihovníkem, a pomalu vyšel ven.

-3-

Téhož listopadového dne stál pod měkkou bílou oblohou muž ve flanelové košili, ve flanelových kalhotách a ve vysokých zelených holínkách a sekal dřevo. V takový příjemný den se vyhlídka na další zimu zdála být ještě stále vzdálenou, ani příjemná, padesátistupňová teplota tomu nenasvědčovala. Sako, které si musel obléci, aby mu manželka nenadávala, viselo na kůlu v plotě. Za ním, u zdi staré stodoly, byly pečlivě naskládány efektní hromady oranžových tykví – z nichž už některé začínaly hnit. Škoda mluvit.

Muž položil další poleno na špalek, rozehnal se sekerou a zaťal: ozvalo se uklidňující prasknutí a na obě strany špalku padla dvě pěkná polínka na topení. Ohnul se, aby je zvedl a hodil k ostatním, když se ozval hlas: „Špalek máte nový, ale stopa tady ještě je, že? Ještě stále tady je.“

Polekaně se otočil. To, co spatřil, ho přinutilo mimoděk o krok couvnout a pustit sekeru na zem, kde zůstala ležet v hluboké, nesmazatelně vypálené stopě v zemi. Nejprve si myslel, že to, co vidí, je duch, nějaké příšerné dětské strašidlo, které vstalo z hrobu na hřbitově u Dartmouth Crossing, tři míle odtud. Stála na cestě bleďá, špinavá a vyzáblá, s bezvýraznými lesklými očima, v podkolenkách a roztrhané, špinavé šatové sukni. Na pravé ruce se jí táhl dlouhý škrábanec. Vypadal, že se jí podebírá. Na nohou měla mokasíny, nebo cosi, co kdysi mokasinami bylo, teď se to dalo těžko říct.

V tom ji najednou poznal. Byla to ta malá, co tady byla před rokem. Jmenovala se Roberta a měla v hlavě plamenomet.

„Bobbi?“ vykřikl. „Pro všechno na světě, jsi to ty, Bobbi?“

„Ano, ještě stále je tady,“ opakovala, jako by ho nebyla slyšela, a on najednou pochopil, z čeho pochází ten lesk v jejích očích. Plakala.

„Bobbi,“ začal, „miláčku, copak se stalo? Kde máš tátu?“

„Ještě stále je tady,“ řekla potřetí a vyčerpaná se sesunula k zemi. Irv Manders ji sotva stihl zachytit. Klekl si na zem na svém špinavém dvoře, uchopil ji za ruce a křikl na svou ženu.

-4-

K večeru se dostavil doktor Hofferitz a zůstal vzadu v ložnici s děvčetem asi dvacet minut. Irv a Norma Mandersovi seděli v kuchyni u večeře, ale většinou se na jídlo jen dívali, než jedli. Norma chvílemi pohlédla na manžela, nikoliv vyčítavě, spíš tázavě, skrz závoj strachu. Strach neměla v očích, spíš kolem nich – a její oči jako by bojovaly s rozpínavou bolestí kdesi v hlavě, nebo ještě hlouběji.

Po velkém požáru přišel za nimi jakýsi člověk, který se jmenoval Tarkington. Přišel do nemocnice, do které odvezli Irva, dal jim svoji vizitku, na níž

Stálo WHITNEY TARKINGTON, VLÁDNÍ ZPLNOMOCNĚNĚC.

„Vypadněte,“ vyzvala ho Norma. Rty měla sevřené a popelavé a v očích stejný výraz bolesti jako teď. Ukázala na manželovu ruku, zabalenou do objemných obvazů. Ruku mu dali dohromady, ale pořádně ho při tom potrápili. Irv jí řekl, že přežil skoro celou druhou světovou válku a nic se mu nestalo, dostal jen hemeroidy, a tady, ve vlastním domě v Hastings Glen, ho museli postřelit. „Vypadněte,“ opakovala Norma.

Ale Irv, který měl možná víc času na přemýšlení, dodal: „O co vám jde, Tarkingtone?“

Tarkington vytáhl šek na pětaticet tisíc dolarů – nikoliv vládní šek, ale šek, vystavený na účet jisté velké pojišťovací společnosti. Jiné společnosti, než u které byli Mandersovi pojištěni.

„Nepotřebujeme vaše úplatky,“ ozvala se drsně Norma a sáhla na tlačítko zvonku nad Irvovou postelí.

„Myslím, že bude lépe, když mě vyslechnete, dřív, než uděláte něco, čeho byste později mohli litovat,“ odpověděl klidně a zdvořile Whitney Tarkington.

Norma pohlédla na Irva a Irv přikývl. Stáhla ruku z tlačítka zvonku, ale neochotně.

Tarkington měl s sebou malý kufřík. Teď si ho položil na kolena, otevřel desky se jmény MANDERS a BREEDLOVEOVÁ na štítku. Norma vyvalila oči a žaludek se jí začal ztahovat a roztahovat.

Breedloveová bylo její jméno za svobodna. Nikdo se necítí dobře, když vidí u někoho od vlády desky nadepsané svým jménem. Je hrozné pomyslet si, že něco bylo označeno štítkem, třeba nějaké prozrazené tajemství.

Tarkington hovořil tichým, mírným tónem asi třičtvrtě hodiny. Občas dokládal to, o čem hovořil, fotokopiemi z fasciklu Manders/Breedloveová. Norma si tyto listiny důkladně prohlížela se sevřenými rty a potom je podala Irvovi na nemocniční posteli.

„Jsme v situaci, kdy jde o bezpečnost země,“ říkal Tarkington toho hrozného večera. „To si musíte uvědomit. Nás netěší, že musíme dělat něco takového, ale skutečností zůstává, že se to udělat musí, abyste poznali pravdu. Jsou to věci, o kterých víte jen velmi málo.“

„Vím, že jste se pokoušeli zabít neozbrojeného člověka a jeho malé děvčátko,“ odpověděl tehdy Irv.

Tarkington se chladně usmál – byl to úsměv vyhrazený lidem, kteří se naivně domnívají, že vědí, jakými způsoby vláda chrání své zájmy – a odpověděl: „Nevíte, co jste viděli, ani co to znamená. Mou povinností není vás přesvědčovat o této skutečnosti, ale pokusit se přesvědčit vás, abyste o ní nehovořili. Hleďte, nemusí to být tak nepříjemné. Šek je nezdanitelný. Poslouží na zaplacení oprav vašeho domu a účtů za pobyt v nemocnici a zůstane ještě pěkná okrouhlá sumička. Tím se většina vašich potíží odstraní.“

Potíží, pomyslela si teď Norma, když slyšela, jak se doktor Hofferitz pohybuje vzadu v ložnici a pohlédla na svou takřka nedotknutou večeri. Když tehdy Tarkington odešel, Irv se na ni zahleděl, usmíval se, ale pohled měl bolestný. Řekl tehdy: „Můj otec vždy říkával, že když už musíš soutěžit v házení hnoje, není důležitý, kolikrát jsi hodil, ale kolik se toho na tebe nalepilo.“

Oba pocházeli z početných rodin. Irv měl tři bratry a tři sestry. Norma měla čtyři sestry a jednoho bratra. Byla tady celá hromada strýců, neteří, synovců a sestřenic. Byli tady rodiče, prarodiče, tchán s tehyní, a jako v každé rodině i několik černých ovcí.

Jeden z Irvových synovců, Fred Drew, kterého viděl jen třikrát nebo čtyřikrát za celý život, podle Tarkingtonových papírů pěstoval ve své malé zahradě za domem v Kansasu marihuanu.

Jeden Normin strýc, podnikatel, se dostal až po krk do dluhů, a tak rozběhl riskantní obchod v Texasu, na pobřeží Mexického zálivu. Tento človíček, Milo Breedlove, měl sedmičlennou rodinu, o kterou se staral, a stačilo, aby vláda pohnula prstem a Milův namáhavě vybudovaný domeček z karet by se zřítíl a všech sedm by se octlo na ulici. Irvova sestřenice (dvakrát se stěhovala, jednou ji viděl, ale na její tvář ne a ne si vzpomenout) prokazatelně zpronevěřila nevelkou sumu peněz v bance, kde před šesti lety pracovala. V bance se na to přišlo, ale nechali ji plavat, aniž by ji žalovali, aby se tak vyhnuli nepříznivé publicitě. Během dvou let musela nahradit škodu a teď si poměrně úspěšně vedla ve vlastním kosmetickém salonu v North Forku ve státě Minnesota. Ale promlčecí lhůta podle zákona dosud nevypršela, a tak mohla být soudně stíhána, nebo proti ní mohla banka použít jiný postup. FBI měla spis i o Normině mladším bratrovi Donovi. Don se v polovině šedesátých let zapletl s jistou organizací a skoro ho zatáhli do přípravy bombového útoku na kanceláře chemické továrny Dow ve Philadelphii. Důkazy nebyly dostačující, aby ho postavili před soud

(a Don sám řekl Normě, že zděšen ze skupiny vystoupil, když zjistil, o co se jedná), ale kdyby se kopie spisu poslala akciové společnosti, u níž byl teď zaměstnán, nepochybně by ho to stálo místo.

Tarkingtonův monotónní hlas v malém, stísněném pokoji vypočítával dál a dál. Nejlepší si nechal na konec. Původní příjmení Irvových předků, když se jeho prararodiče přistěhovali do Ameriky z Polska, bylo Mandroski. Byli to židé a i Irv sám byl částečně žid, třebaže se rodina už za židovskou nepokládala, ani nedodržovala židovské zvyky už od dob jeho děda, který se oženil s křesťankou. Ti dva žili šťastně bez ohledu na náboženská dogmata až do smrti. Krev se míchala dále, když Irvův otec udělal totéž, co děd (stejně jako později sám Irv, který si vzal Normu Breedloveovou, původně metodistku). Ale v Polsku dosud žili Mandroští, a Polsko bylo za železnou oponou, a kdyby CIA chtěla, mohla rozhýbat takový řetěz událostí, že by na jeho konci postihly tyto příbuzné, které Irv v životě neviděl, opravdu velké potíže.

Tarkingtonův hlas utichl. Vložil fascikl zpět na původní místo, se zaklapnutím zavřel kuffík, položil si ho mezi kolena a pohlédl na ně vítězoslavně, jako student premiant, který právě dorecitoval.

Irv se opíral o polštář a byl velmi unaven. Vnímal Tarkingtonův pohled, ale nevšímal si ho. Na Tarkingtona však hleděla Norma. Zkoumavě a ustrašeně.

Tak já mám ještě příbuzné ve staré vlasti, podívejme se, pomyslel si Irv. Bylo to tak směšné a otřepané klišé, ale jaksi mu nebylo do smíchu. Ve kterém koleni už lidé přestávají být příbuznými? Bratranec ze čtvrtého kolena? Nebo ze šestého? Z osmého? Ježkovy oči! A když se tomuhle pokryteckému hajzlíkovi

vzepřeme a oni ty lidi, co jsme je nikdy neviděli, pošlou na Sibiř, co potom udělám? Pošlu jim pohled s vysvětlením, že musí makat v solných dolech proto, že jsem svezl malou žabku a jejího tátu, když stopovali na silnici v Hastings Glen? Panebože!

Doktor Hofferitz, kterému bylo už skoro osmdesát, vyšel pomalu z ložnice a přičísł si bílé vlasy znetvořenou rukou. Irv a Norma, oba rádi, že je vytrhává ze vzpomínek na minulost, na něj pohlédli. „Je vzhůru,“ pravil doktor a pokrčil rameny. „Je v dost špatném stavu, ta vaše tulačka zapatlaná, ale v nebezpečí života není. Podebírá se jí rána na ruce a druhá na zádech. Stalo se jí to podle všeho, když přelézala plot z ostnaného drátu a honil ji nějaký rozrušený dobytek.“

Hofferitz se posadil ke kuchyňskému stolu a povzdechł si. Vytáhl balíček camelek a jednu si zapálil. Kouřil celý život – jak občas říkal kolegům – pokud jde o něj, může si ministr zdravotnictví políbit prdel. „Nezakousnete si něco, Karle?“ zeptala se Norma.

Hofferitz hleděl do jejich talířů. „Ne, ale kdybych řekl ano, myslím, že byste ani nemuseli vyťahovat čistý talíř,“ odpověděl suše.

„Bude muset dlouho ležet?“ zeptal se Irv.

„Nejraději bych ji viděl dole v Albany,“ poznamenal Hofferitz. Na stole byl talířek s olivami, a on si jich vzal pár do hrsti. „Na pozorování. Má horečku osmatřicet pět. To je z té infekce. Nechám vám penicilin a jednu mastičku. Nejvíce ze všeho ale potřebuje jíst, pít a odpočívat. Trpí podvýživou. A dehydratací.“ Vyplivl olivovou pecku. „Nejlíp, když jí budete dávat kuřecí vývar, Normo. Zatím nic jiného. Okamžitě by to vyzvrátila. Během zítřka nic, jen čiré tekutiny. Hovězí vývar, kuřecí vývar, spoustu vody. A samozřejmě gin. Gin je nejlepší ze všech čirých tekutin.“ Kdákavě se zasmál svému prastarému vtípu, který jak Irv, tak i Norma slyšeli snad stokrát, a vyplivl další pecku. „Víte, správně bych to měl hlásit na policii.“

„Proboha, to ne,“ vykřikli Irv i Norma současně, jako jeden muž, a pohlédli jeden na druhého tak vyděšeně, že se doktor Hofferitz znovu kdákavě zasmál.

„Je v nějakých trablech, že?“

Irv vypadal nespokojený. Otevřel ústa, ale hned je zase zavřel.

„Třeba to nějak souvisí s těmi vašimi loňskými patáliemi, ne?“

Tentokrát otevřela ústa Norma, ale dřív, než spustila, Irv ji předběhl. „Myslel jsem, že musíte hlásit jen zranění, Karle.“

„Podle zákona, ano,“ odsekl Hofferitz netrpělivě a uhasil nedopalek cigarety. „Ale jak víte, existuje litera zákona a duch zákona, Irve. Tady máme děvčátko, o němž jste prohlásil, že se jmenuje Roberta McCauleyová, čemuž ovšem nevěřím, stejně jako nevěřím na oslíčka, co se otřese, a začnou se z něj sypat jednodolarovky. Řekla, že si poškrábala záda, když přelézala ostnatý drát. Nestačím se divit, co všechno se může člověku stát, když jede na návštěvu k rodině a šetří na benzínu. Řekla, že si toho z minulého týdne moc nepamatuje, nebo něco na ten způsob. Tomu ovšem věřím. Tak s pravdou ven, Irve. Kdo je to?“

Norma vyděšeně hleděla na svého muže. Irv se opřel o opěradlo a hleděl zkoumavě na doktora Hofferitze.

„Tak jo,“ řekl nakonec. „Máte pravdu, souvisí to s těmi našimi loňskými patáliemi. Proto jsem zavolał vás, Karle. Vy jste viděl už hodně trápení jak tady, tak i tam u vás, ve starý vlasti. Takže dobře víte, co to jsou patálie. A taky dobře víte, že občas jsou zákony dobrý jen tehdy, když lidé dbající o jejich dodržování jsou dobrí. Řeknu vám jen tolik. Jestli prozradíte, že to děvče tady je, způsobí to potíže mnoha lidem, který si je nezasloužej. Normě, mně, mnoha našim příbuznejm... nemluvě o té malé. A myslím, že víc vám říct nemůžu. Známe se pětadvacet let. Takže je na vás, abyste se rozhod, co uděláte.“

„A co když budu držet jazyk za zuby,“ zeptal se Hofferitz, zatímco si zapaloval další cigaretu, „co uděláte vy?“

Irv pohlédł na Normu a ta jeho pohled opětovala. Po chvíli nerozhodně zavřela hlavou a sklouzla zrakem do talíře.

„To nevím,“ pravil Irv potichu.

„Budete ji tady držet jako papouška v kleci?“ zeptal se Hofferitz. „Tohle je malé město, Irve. Já můžu

držet jazyk za zuby, ale já jsem menšina. Vy a vaše žena jste členy církevní obce. A farmářského sdružení. Chodí k vám na návštěvu lidé. Přihrne se sem inspektor mlékárny na kontrolu vašich dojníc. Jednoho krásného dne se tady objeví daňový odhadce – ten holohlavý parchant – aby udělal nový odhad vašich stavení. Co uděláte potom? Uděláte jí pokojíček ve sklepě? Krásný život pro děcko, není-liž pravda.“

Norma vypadala čím dál víc utrápeně.

„Nevím,“ opakoval Irv. „Asi si to budu muset nějak promyslet. Chápu to, co říkáte, ale kdybyste znal ty lidi, co za ní...“

Hofferitzovy oči v té chvíli zpozorněly, ale neřekl nic.

„Budu si to muset promyslet. Necháte si to zatím pro sebe?“

Hofferitz vyplivl poslední olivovou pecku, povzdechl si a vstal, opíraje se o hranu stolu. „Spolehněte se,“ pravil. „Na to se můžete spolehnout. Ten penicilin si poradí s bakteriemi. Pokud jde o mě, budu mlčet jako hrob, Irve. A vy uděláte nejlíp, když si to promyslíte. Přemýšlejte dlouho a důkladně. Protože děcko není papoušek.“

„To není,“ přidala se Norma potichu. „Ne, samozřejmě, že není.“

„Na té malé je něco zvláštního,“ dodal ještě Hofferitz, když se chápal svého černého kufříku. „Je na ní opravdu něco podivného. Není to vidět, ani na to nemůžu ukázat prstem... ale cítím to.“

„To máte pravdu,“ pravil Irv. „Je na ní něco zvláštního, to je pravda, Karle. Právě proto je v tom průseru.“

Hleděl za doktorem, jak odchází do teplé deštivé listopadové noci.

-5-

Když ji doktor přestal vyšetřovat a tlačit starýma, uzlovitýma, ale jinak nádherně jemnýma rukama, upadla Charlie do horečnatých, ne však nepříjemných dřímot. Slyšela z vedlejší místnosti jejich hlasy a pochopila, že hovoří o ní. Byla si však jista, že pouze hovoří a nekují pikle.

Ložní prádlo bylo čisté a chladivé. Příjemná obrovská prošívaná deka jí spočívala na hrudi. Vznášela se. Vzpomínala si na tu ženskou, co o ní řekla, že je čarodějnice. Vzpomínala, jak odcházela z Longmontu. Zastavil jí náklad'ák plný hipíků. Všichni kouřili trávu a pili víno. Říkali jí sestřičko, a ptali se jí, kam jede.

„Na sever,“ odpověděla. Střetlo se to s nadšenými výkřiky. Potom si vzpomínala už jen na málo věcí. Jen na to prase, které na ni zaútočilo a očividně ji chtělo sežrat. Ale jak se dostala na Mandersovu farmu – jestli to bylo vědomé rozhodnutí, nebo něco jiného – na to si, na mou duši, nevzpomíná.

Vznášela se. Dřímoty se prohlubovaly. Spala. Ve snu se opět ocitla v Harrisonu, znenadání se zvedala z postele, tvář měla mokrou slzami a křičela hrůzou, dovnitř vběhla maminka, její kaštanové vlasy nádherně zářily v ranním slunci, a ona na ni vykřikla. „Maminko, zdálo se mi, že jste oba s tatínkem mrtvi!“ Ale maminka jí pohladila rozpalené čelíčko chladnou rukou a pravila: „Tiše, Charlie, tiše. To byl jen zlý sen, ošklivá noční můra, a teď už je ráno. Jen hloupý sen, nic jiného.“

-6-

Té noci toho Irv a Norma Mandersovi moc nenaspali. Seděli před televizí a dívali se nejdřív na bezduchou konverzační komedii, potom na zprávy, potom na zábavný program Dnes večer. Skoro každou čtvrt hodinu Norma vstala a šla se podívat na Charlie.

„Jak to s ní vypadá?“ informoval se Irv kolem čtvrt na jednu v noci.

„Dobře. Teď spí.“

Irv něco zavrčel.

„Užs o tom přemýšlel, Irve?“

„Necháme si ji tady, dokud jí nebude líp,“ spustil Irv. „Potom si s ní promluvíme. Zjistíme si něco o jejím otci. Došel jsem zatím jen sem.“

„Jestli se vrátí...“

„Proč by se měli vracet?“ zeptal se Irv. „Zacpali nám hubu. Myslí si, že nás dost postrašili...“

„Ale mě opravdu vystrašili,“ přiznala se Norma potichu.

„Jenže to není správný,“ odpověděl jí Irv stejně potichu. „Však víš, ty peníze... ty peníze z pojišťovny., nikdá jsem se kvůli nim necítil dobře, chápeš?“

„Ani já,“ dodala a změnila námět rozhovoru. „Ale to, co říkal doktor Hofferitz, je pravda, Irve. To děvčátko musí mezi lidi. Musí chodit do školy, musí mít přátele... a... a...“

„Vidělas, co udělala tehdy,“ pravil monotónně Irv. „S tou její pyro- kdo ví co... tehdy o ní řekla, že je obluda.“

„Už jsem toho slova mnohokrát litovala,“ šeptla Norma. „Ten její otec vypadal jako velmi slušný člověk. Kdybychom věděli, co je s ním teď.“

„Je po smrti,“ ozval se za nimi hlas a Norma nejprve vykřikla a až potom se otočila a spatřila Charlie mezi dveřmi, teď už čistou, ale právě proto mnohem bledší. Čelo jí svítilo jako lampa. Ztrácela se v jedné z Norminých flanelových nočních košil. „Můj táta je po smrti. Zabili ho, tak teď nemám vůbec kam jít. Prosim vás, pomozte mi. Je mi to moc líto. Není to moje chyba. Říkala jsem, že to není moje chyba... říkala jsem... ale ta paní mi řekla, že jsem čarodějnice... říkala...“ Vyhrkly jí slzy a stékaly po tvářích, hlas zanikal v trhaných vzlycích.

„Ach, ty moje chudinko, pojď ke mně,“ pravila Norma a Charlie se k ní poslušně rozběhla.

-7-

Doktor Hofferitz se dostavil příštího dne a prohlásil, že je to s Charlie už lepší. Potom přišel po dalších dvou dnech a řekl, že je to mnohem lepší. Když přišel za týden, pravil, že Charlie je už docela fit.

„Irve, už jste se rozhodli, co uděláte?“

Irv zavrtěl hlavou.

-8-

V neděli ráno šla Norma do kostela sama. Lidem nakukala, že na Irva leze nějaká viróza. Irv zůstal doma s Charlie, která byla ještě stále slabá, ale už byla schopna motat se po domě. Den před tím jí Norma koupila spoustu šatů – ale ne v Hastings Glen, kde by se takový nákup nebyl obešel bez poznámek, ale zajela rovnou do Albany.

Irv seděl u sporáku a něco vyřezával. Za chvíli přišla Charlie a posadila se vedle něj. „Nechcete to slyšet?“ zeptala se. „Nechtěl byste si to vyslechnout, co se stalo po tom, když jsme odtud odjeli vaším vozem?“

Irv odtrhl oči od vyřezávání a usmál se. „Myslím, že až budeš chtít, žabko, že mi to nejspíš řekneš.“

Na její bílé a napjaté tváři bez úsměvu se nepohnula ani brva. „Máte ze mě strach?“

„A měl bych mít?“

„Máte strach, že vás spálím?“

„Ne, žabko. Nemyslím si to. Počkej, něco ti řeknu. Už nejseš malý děvčátko. Možná sice ještě nejsi ani velký děvče – jsi někde uprostřed – ale v podstatě seš už dost velká. A každý dítě v tvém věku si může vzít zápalky, chce-li, a podpálit dům, nebo cokoli jiného. Ale není mnoho takových, kteří to opravdu udělají. Proč by to dělali? Proč bys to dělala ty? Dítěti v tvém věku se docela určitě dá důvěřovat, pokud jde o kapesní nožik nebo o krabičku zápalek, je-li aspoň průměrně inteligentní. Tak tedy abych odpověděl na tvou otázku. Ne, nebojím se.“

Charlieina tvář se vyjasnila. Výraz takřka nepopsatelného utrpení z ní zmizel.

„Budu vám o tom vyprávět,“ řekla. „O všem.“ Začala vyprávět a hovořila i tehdy, když se Norma asi za hodinu vrátila. Norma zůstala ve dveřích, zaposlouchala se a až potom si pomalu rozepla a svlékla kabát. Odložila kabelku. A Charliein mladý, ale současně jaksi starý hlas neustále hovořil a hovořil.

A když Charlie skončila, oba přesně věděli, co je teď v sázce, a o jaký vklad se v ní hraje.

-9-

Rozpačitě nastupovala zima. Irv a Norma opět začali chodit do kostela a Charlie nechávali doma samotnou s přísnými pokyny, aby nebrala telefon, kdyby zvonil, a sešla dolů do sklepa, kdyby k domu přijelo nějaké auto, zatímco budou pryč. Irva pronásledovala Hofferitzova slova – jako papoušek v kleci. Nakoupil hromádku školních učebnic – samozřejmě v Albany – a sám začal Charlie učit. Třebaže byla bystrá, moc se mu to nedařilo. Normě to šlo o něco lépe. Ale občas seděli oba u kuchyňského stolu, bezradně sklonění nad učebnicí zeměpisu nebo dějepisu, a Norma na něj hleděla s otázkou v očích. S otázkou, na niž Irv neměl odpověď.

Přišel Nový rok, potom únor, březen. Charlieiny narozeniny. Dárky se kupovaly v Albany. Jako papoušek v kleci. Charlie proti tomu nic nenamítala a v jistém smyslu, jak si to Irv sám zdůvodňoval za

bezesných nocí, to pro ni bylo dokonce nejlepší na světě, toto období, kdy každý den zimy pomalu zaceloval rány. Ale co bude potom? To nevěděla.

Jednoho dne, začátkem dubna, po dvoudenním dešti, bylo to mizerné dřevo na podpal docela nasáklé vodou a ani za nic na světě se nechtělo Irvovi ve sporáku rozhořet.

„Postavte se na moment stranou,“ pravila Charlie a on to automaticky udělal, myslel si, že se chce podívat na něco vevnitř. Potom pocítil, že se kolem něj něco přehnalozduchem, něco pevného a horkého a za okamžik dřevo krásně hořelo plamenem.

Irv na ni vyvalil oči. Viděl, jak se Charlie na něj dívá s nervózně provinilou nadějí.

„Pomohla jsem vám, nebo ne?“ zeptala se hlasem, o němž bylo těžko říct, že by v něm byla jistota.

„Nebylo to tak špatné, že?“

„Ne,“ odpověděl. „Nebylo to tak špatný, když to dokážeš ovládnout, Charlie.“

„Když je to jen tak malé, tak to ovládnout dokážu.“

„Jen to, proboha, nedělej, až tady bude Norma. Ta by vyskočila z kůže.“

Charlie se usmála.

Irv na moment zaváhal, a potom pokračoval. „Pokud jde o mě, kdykoliv mi podáš pomocnou ruku a pomůžeš mi s tím hnusným dřevem, budu vždycky rád. Nikdy jsem se to pořádně nenaučil.“

„Tak dobře,“ řekla. „A budu při tom opatrná.“

„To musíš,“ dodal a na malý okamžik viděl v duchu ty chlapy na verandě, jak se snaží uhasit si hořící vlasy.

Charlieino vyléčení se blížilo, ale ještě stále občas mívala ošklivé sny a ne příliš velkou chuť do jídla. Stále byla, jak říkávala Norma Mandersová, jako vyžle.

Někdy se budila z nočních můr prudkým trhnutím, ne, že by se ze spánku probudila, spíš se z něj vytrhla, vymrštnuta jako katapultovaný stíhací letec. Stalo se jí to jednou v noci v druhém týdnu v dubnu. V jednom okamžiku ještě spala a v dalším už byla vzhůru na úzké posteli v zadním pokoji, smáčená potem. Na okamžik s ní noční můra ještě zůstala, živá a děsivá (z javorů teď na jaře vytékala šťáva a Irv ji vzal s sebou toho odpoledne, když šel vyměnit vědra, do kterých ji sbírali; v jejím snu byla vědra opět plná, najedou slyšela něco za sebou, a když se ohlédla, spatřila Johna Rainbirda, jak se k nim blíží, běhá od stromu ke stromu, sotva ho bylo možno zahlédnout, jediné oko se mu zlověstně a nemilosrdně lesklo. V ruce měl pistoli, tutéž, se kterou zastřelil tátu, a už je skoro dobíhal). Ale potom to pominulo. Naštěstí si z ošklivých snů nic nepamatovala a jen zřídka se jí stávalo, že ze snu vykřikla, neboť by tím Irva i Normu postrašila, a ti by si možná pomysleli, že něco není v pořádku.

Charlie slyšela, jak spolu v kuchyni hovoří. Nahmatala hodinky na toaletním stolku a přiložila si je k očím. Bylo deset hodin. Spala jen hodinu a půl.

„...dělat?“ ptala se Norma.

Nebylo správné poslouchat za dveřmi, ale jak tomu mohla zabránit? A hovořili o ní, to věděla určitě.

„Nevím,“ odpověděl Irv.

„Uvažovals o novinách.“

Noviny, pomyslela si Charlie. Táta přece všechno chtěl vyprávět novinám. Říkal, že potom se všechno dá do pořádku.

„Jenže který?“ ptal se Irv. „Hastingský Bugle? Tam to můžou zařadit nejvýš tak mezi reklamní inzerát firmy A&P a přehled programů v kině Bijou na příští týden.“

„Něco takového měl v plánu její otec.“

„Normo,“ řekl. „Moh bych ji vzít do New Yorku. Moh bych ji vzít do Times. Jenže co potom, když tam ve vstupní hale čtyři chlapi vytasí pistole a začnou střílet?“

Charlie teď byla nastražená. Norminy kroky přešly napříč kuchyní, zarachotilo víčko čajníku a Normina odpověď zanikla v šumu tekoucí vody.

Irv říkal: „Jistě, i to se může stát. A řeknu ti, že by to mohlo být horší, protože ji mám rád. Mohla by se do nich pustit. A kdyby nad tím ztratila vládu, jak se to stalo tam, kde ji věznili... víš, Normo, v New Yorku je skoro osum miliónů lidí. Cítím se už příliš starej, abych na sebe bral takovou odpovědnost.“

Norminy kroky se vrátily zpět ke stolu, stará podlaha farmářského domu přitom příjemně vrzala. „Ale Irve, teď mě poslouchej,“ začala. Hovořila pozorně a pomalu, jako kdyby si tu řeč dlouho připravovala.

„I malé noviny, i malé týdeníky, jako je Bugle, jsou napojeny na síť Associated Press. Dnes se přijímají zprávy odevšud. Jak jinak by asi před dvěma lety mohl docela malý deník z jižní Kalifornie s nákladem sotva patnáct set výtisků získat Pulitzerovu cenu za nejlepší povídku?“

Irv se zasmál, Charlie najednou věděla, že chytil Normu za ruku.

„Prostudovala sis to opravdu důkladně!“

„Ano, prostudovala, a nechápu, proč se mi směješ, Mandersi. Toto je vážná věc! Jsme v rejži! Jak dlouho ji tady ještě udržíme, než na to někdo přijde. Vzals ji dnes do lesa sbírat šťávu, jen dnes odpoledne...“

„Normo, já se nesměju tobě, a dítě občas potřebuje jít ven...“

„Myslíš, že to nevím? Neřekla jsem ne, nebo snad ano? To je právě to! Dítě, které roste, potřebuje čerstvý vzduch a pohyb. Když nemá pohyb, nemůže mít ani chuť do jídla, a je potom...“

„Vím, jako vyžle.“

„Jako vyžle, přesně tak. Proto jsem neřekla ne. Byla jsem ráda, když jsem viděla, že ji bereš ven. Ale, Irve, co by se stalo, kdyby byl dnes venku Johnny Gordon nebo Ray Parks a skočili za tebou podívat se, co děláš, jak to občas dělají?“

„Jenže za mnou neskočili, brouku.“ Irvův hlas zněl přesto znepokojeně.

„Teď ne! Ani předtím ne! Ale, Irve, dokdy to takhle vydrží? Zatím jsme měli štěstí. Ale co bude dál?“

Její kroky znovu měřily kuchyň a potom bylo slyšet, jak nalévá čaj.

„Jistě,“ pravil Irv. „Ovšem, vím o tom. Ale... díky, drahá.“

„Nemáš za co,“ řekla a opět se posadila. „A už se mnou víckrát nepolemizuj. Víš, že stačí jedna osoba nebo dvě. Rozšíří to. Vynesou ven, že tady máme děvčátko, Irve. To by jí ještě neublížilo, ale co se stane, když se to dostane až k nim?“

Ve tmě zadního pokoje naskočila Charlie na rukou husí kůže.

Irv pomalu odpověděl: „Chápu, co chceš říct, Normo. Musíme něco udělat a tak jako tak si to musím promyslet. Malý noviny... jenže ty nám neposkytnou dostatečnou jistotu. Když vyjdem s tímto příběhem na světlo boží, musíme vědět, jestli děvčeti zaručíme bezpečnost na celý život. Má-li být v bezpečí, musí spousta lidí vědět, že existuje a co dokáže. Je to tak? Spousta lidí.“

Norma Mandersová se neklidně zavrtěla, ale neřekla nic.

Irv hovořil dál. „Musíme to udělat tak, aby to bylo dobrý jak pro ni, tak i pro nás. V sázce jsou i naše životy. Mě už jednou postřelili. Proto tomu věřím. Mám ji rád jako vlastní, a ty taky, ale v tomhle musíme být realisty, Normo. Mohla by nás tím zabít.“

Charlie pocítila ve tváři horkost od hanby a od strachu. Ne od strachu o sebe, ale o ně. Co to přivolala na jejich dům?

„A nejde jen o nás a o ni. Pamatuješ si, co říkal ten člověk, ten Tarkington? Pamatuješ si na ty spisy, co nám ukazoval? Jde přece o tvýho bratra a mého synovce Freda a Shelley a...“

„... a o všechny ty v Polsku,“ doplnila Norma.

„Je možný, že v tom blůfoval. Modlím se, aby to tak bylo. Nesnadno se mi věří, že někdo může klesnout takhle hluboko.“

Norma neradostně dodala. „Ti druzí byli vždycky pořádně hluboko.“

„V každém případě,“ pokračoval Irv, „víme, že to budou sledovat tak pozorně, jak jen budou moct. Hajzlové. Bude se na ně kydat hnůj. Ale Normo, chci říct jen to, že bych byl moc nerad, kdyby se ten hnůj na ně kydal zbytečně. Jestli se rozhodnem udělat nějaký tah, chci, aby to byl dobrý tah. A ne, aby to v nějakým venkovském týdeníku nafoukli a potom to nechali splasknout. To by docela dobře mohli udělat. Ano, mohli by to udělat.“

„Ale co nám potom zbývá?“

„To je právě to,“ odpověděl vážně Irv, „na co se pokouším přijít. Noviny nebo časopis, ale takový, na který ti druzí ani nepomýšlejí. Musí to být solidní a pokud možno celostátní titul. Ale zejména nesmí mít žádný vazby na vládu a nesmí propagovat vládní názory.“

„Říkáš-li závazky vůči vládě, myslíš tím závazky vůči Dílně?“ zeptala se přímo.

„Přesně tak jsem to myslel,“ ozval se tichý zvuk, to Irv srkal čaj. Charlie ležela v posteli, poslouchala a čekala.

... v sázce jsou i naše životy... mě už jednou postřelili... mám ji rád jako vlastní, a ty asi také, ale v tomto musíme být realisty, Normo... mohla by nás tím zabít.

(prosím vás ne)

(mohla by nás zabít, stejně jako zabila svou matku)

(prosím vás ne, prosím, ne, nemluvte tak)

(stejně jako zabila svého otce)

(prosím, přestaňte)

Slzy se jí koulely po odvrácené tváři, stékaly jí do ucha, smáčely polštář.

„Dobře, budeme o tom ještě přemýšlet,“ ukončila debatu Norma.

„Nějaká odpověď se najít musí, Irve. Někde se nějaká odpověď najít musí.“

„Jistě, v to doufám.“

„Mimochodem,“ dodala, „zatím máme aspoň naději, že nikdo neví, že je tady.“ Najednou ji napadlo něco vzrušujícího. „Irve, třeba kdybychom měli advokáta...“

„Zítřka,“ přerušil ji, „zítřka se do toho dám, Normo. Zatím nikdo neví, že tady je.“

Ale kdosi to už věděl. A zpráva se rychle šířila dál.

-10-

Doktor Hofferitz, zarytý starý mládenec, spával skoro až do sedmdesátky se svou dlouholetou hospodyní Shirley McKenzieovou. Erotika se ze vztahu pomalu vytratila: naposledy, jak si Hofferitz vzpomínal, se to stalo před čtrnácti lety, a i to byla určitá anomálie. Ale oba si zůstali blízcí. Když vymizela erotika, přátelství se upevnilo a vytratilo se z něj napětí a ostny, které jsou v erotických vztazích časté. Jejich přátelství dospělo do platonické podoby, která, jak se zdá, se dá dosáhnout jen ve velmi mladém, nebo ve velmi starém věku.

Přesto si Hofferitz nechal pro sebe to, co věděl o Mandersově schovance, déle než tři měsíce. Potom jedné únorové noci, po třech sklenicích vína, zatímco se Shirley, (která toho roku v lednu dovršila pětasedmdesát let), dívala na televizi, jí vyprávěl celou tu podivnou historku, ale nejdřív ji zapřísahal, aby to zachovala v úplné tajnosti.

Tajemství, jak by byl doktora Hofferitze poučil kapitán, je ještě nespolehlivější, než uran 235, a jeho spolehlivost úměrně klesá, když se jednou vyradí. Shirley McKenzieová si tajemství nechala pro sebe skoro měsíc, dokud o něm neřekla své nejlepší přítelkyni Hortense Barclayové. Hortense zachovala tajemství asi deset dní, než o něm řekla své nejlepší přítelkyni Christine Traeggerové. Christine o něm řekla manželovi a svým nejlepším přítelkyním (všem třem) skoro okamžitě.

Tak se jistá skutečnost rozšířila po maloměstě, a během dubnové noci, v níž Irv a Norma vedli ten tajně vyslechnutý rozhovor, většina Hastings Glen už věděla, že u nich bydlí nějaké záhadné děvče. Zvědavost se prohlubovala. Jazyky pracovaly.

Nakonec novinu zachytil nesprávný pár uší. Jistý telefonní rozhovor přenášel přístroj s odposlechem.

Posledního dubnového dne se agenti Dílny už podruhé začali stahovat kolem Mandersovy farmy. Tentokrát přicházeli křížem přes pole, zahaleni jarní mlhou, už na úsvitu, oblečení do světlých protipožárních obleků jako hrůzostrašní vetřelci z planety X. Zezadu je podporovala jednotka Národní gardy, v níž nikdo nevěděl, co se tady, ke všem čertům, děje, ani proč je odveleli do toho tichého malého městečka Hastings Glen ve státě New York.

Irva a Normu Mandersovy našli sedět ohromené v kuchyni s lístkem před sebou. Irv ho našel ráno v pět, když vstal, aby podojil krávy. Byl na něm jediný řádek: Myslím, že už vím, co mám dělat. Líbá vás Charlie.

Znovu Dílně utekla – ale ať byla, kde byla, byla sama. Jedinou útěchou bylo, že tentokrát nemusela stopovat tak dlouho.

-11-

Knihovníkovi bylo asi šestadvacet let. Měl bradku a dlouhé vlasy. K jeho stolu přistoupilo děvčátko v zelené blůzce a v modrých džínách. V jedné ruce neslo papírovou nákupní tašku. Bylo žalostně hubené a mladíka napadlo, čím ho asi matka a otec živí, a jestliže ho vůbec živí.

Pozorně a zdvořile vyslechl žádost té malé. Táta jí říkal, začala, že jestliže člověk má opravdu těžkou otázku, nejlepší je zajít do knihovny, aby na ni našel odpověď. Protože v knihovně znají odpovědi skoro

na všechny otázky. Zezadu se šířil tlumený ruch, panující ve vestibulu newyorské veřejné knihovny, venku drželi věčnou stráž kamenní lvi.

Když skončila, knihovník to zrekapituloval, vypočítáváje hlavní body na prstech.

„Solidní.“

Přikývla.

„Velký, to znamená celostátní.“

Opět přikývla.

„Bez závazků vůči vládě.“

To hubené děvče po třetí přikývlo.

„Můžu se zeptat proč?“

„Protože,“ zamyslela se, „protože jim něco musím říct.“

Mladý muž chvíli přemýšlel. Už, už měl něco na jazyku, ale potom vztyčil ukazováček, aby počkala, a zašel za jiným knihovníkem, poradit se. Vrátil se k ní a řekl dvě slova.

„Můžete mi dát jejich adresu?“ zeptala se.

Vyhledal adresu a pečlivě ji napsal na žlutý čtvercový papírek.

„Díky,“ řekla a měla se k odchodu.

„Poslyš, maličká,“ dodal ještě knihovník.

„Kdys naposledy něco jedla? Nechceš nějaké drobné na oběd?“

Zasmála se překvapivě milým a něžným úsměvem. Mladý knihovník by se byl v té chvíli do ní skoro zamiloval.

„Já peníze mám,“ řekla a otevřela před ním kabelu.

Její papírová taška byla plná čtvrtdolarů.

Dřív, než mohl cokoliv říct, zeptat se, jestli právě doma kladivem rozbila prasátko, byla pryč.

-12-

Vyvezla se výtahem do čtrnáctého poschodí mrakodrapu. Několik mužů a žen, kteří se vezli spolu s ní, si ji zvědavě prohlíželo – takové obyčejné děvčátko v zelené blůze a modrých džínách, v jedné ruce s pomačkanou nákupní kabelou, v druhé s pomerančem. Ale byli to Newyorčané a podstatným znakem každého obyvatele New Yorku je starat se o své věci a ostatní nechat, ať se starají o své.

Vystoupila z výtahu, přečetla si nápisy a zamiřila doleva. Dvojitě skleněné dveře vedly do příjemné haly s recepcí na konci. Před dvouslovným názvem, který jí řekl knihovník, stálo heslo: Zprávy, které sednou.

Charlie před dveřmi chvíli postála.

„Tak to dělám, táto,“ zašeptala. „Ach, tak doufám, že to udělám dobře.“

Charlie McGeeová trhnutím otevřela jedno křídlo skleněných dveří a vstoupila do redakce časopisu Rolling Stone, kam ji knihovník poslal.

V recepci seděla mladá žena se světle šedýma očima. Několik vteřin tiše na Charlie hleděla, všimla si pomačkané kabely z obchodu Shop and Save, pomeranče, a dívčiny subtility. Byla až příliš štíhlá a skoro průsvitná, na takové dítě vysoká a ve tváři měla jakési jasné a klidné světlo. Jednou z ní bude krasavice, pomyslela si ta žena v recepci.

„Co bys ráda, zlato?“ s úsměvem se zeptala žena.

„Potřebuji někoho, kdo píše do vašeho časopisu,“ odvětila Charlie. Měla tichý, ale jasný a pevný hlas.

„Chci vyprávět jistý příběh. A něco předvést.“

„Něco jako řekni a ukaž, jak se to dělá ve škole?“ zeptala se ta žena.

Charlie se usmála. Usmála se stejným úsměvem, který tak oslnil knihovníka. „Ano,“ odpověděla. „Už na to dlouho čekám.“

Doslov

Třebaže je Žhářka pouhým románem, stěžejní příběh, s nímž jsi, milý čtenáři, aspoň jak doufám, strávil příjemný večer nebo dva, a většina částí románu, je založena na skutečných událostech, ať už nepříjemných, nevysvětlitelných, nebo prostě jen vzrušujících. Mezi nepříjemné skutečnosti patří nevyvratitelný fakt, že vláda Spojených států, nebo její agentury, více než jednou podávala potenciálně nebezpečné drogy nic netušícím subjektům. Mezi skutečnosti prostě vzrušující – třebaže poněkud

zlověstné – patří to, že jak Spojené státy, tak i Sovětský svaz měly nebo mají programy izolace takzvaných „divokých talentů“ (to je termín pro psionické schopnosti, prosazovaný sci-fi spisovatelem Jackem Vancem) . . . a pro jejich případné nasazení. Pokusy na vládní bázi jsou v USA zaměřeny na ovlivňování Kirilianovy aury a dokazování existence telekineze. Sovětské pokusy se zaměřovaly hlavně na psychickou léčbu a telepatickou komunikaci. Kusé zprávy, které přišly ze Sovětského svazu, hovoří o tom, že tam dosáhli určitého mírného úspěchu s telepatii, zejména při využití jednovaječných dvojčat jako komunikátorů.

Dvěma dalšími jevy, do kterých obě vlády investovaly mnoho prostředků, jsou levitace a . . . pyrokineze. Z reálného života bylo popsáno mnoho ověřených případů pyrokineze (Charles Fořt zkatologizoval některé z nich ve svých knihách *Lo!* a *The Book of Damned*), ty se skoro vždy točí kolem případů spontánního zapalování, při nichž se generují takřka nepředstavitelné teploty. Netvrdím, že takový talent – nebo spíše prokletí – skutečně existuje, ani od vás nežádám, abyste věřili, že existuje. Pokouším se pouze upozornit na to, že některé z těchto případů jsou jak záhadné, tak provokující, a rozhodně nemám v úmyslu budit dojem, že řetěz událostí, popsaných v této knize, je pravděpodobný, nebo dokonce možný. Chci-li vůbec něco tvrdit, je to jen to, že náš svět, třebaže osvětlen milióny zářivek, výbojek a neonů, je dosud pln podivně temných zákoutí a znepokojivých děr a puklin.

Rád bych rovněž poděkoval Alanu Williamsovi, mému redaktoru vázaných vydání v nakladatelství Viking; Elaine Kosterové, redaktorce paperbackových vydání v nakladatelství NAL; Russellovi Dorrovi z Bridgetonu ve státě Maine, který byl tak laskav, že mi pomohl s lékařskými a farmaceutickými aspekty, pokud se v knize vyskytují; mé ženě Tabith, která mi posloužila svou obvyklou kritičností a náměty na zlepšení; mé dceři Naomi, která se nadchne pro cokoliv a pomáhá mi pochopit – stejně jako kterémukoliv muži – co je to být mladou, inteligentní dívkou, blížící se věku deseti let. Neposloužila mi jako prototyp Charlie, ale pomohla mi, abych Charlie dopomohl najít sebe sama.